

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN JEESUKSEN KRISTUKSEN KIRKKO • TOUKOKUU 2017

Liahona

Yleiskonferenssipuheet

Viidestä uudesta temppelistä ilmoitettu

Kuusi uutta seitsenkymmentä ja uusi
Apuyhdistyksen ylin johtokunta kutsuttu

ELÄVÄ KRISTUS

APOSTOLIEN TODISTUS

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN JEEСУKSEN KRISTUKSEN KIRKKO

Viettäessämme juhlaa Jeesuksen Kristuksen syntymän muistoksi, josta on kulunut kaksituhatta vuotta, me lausumme oman todistuksemme Hänen vertaansa vailla olevan elämänsä todellisuudesta ja Hänen suurenmoisen sovitusuhrinsa äärettömästä voimasta. Kenelläkään muulla ei ole ollut niin syvällistä vaikutusta kaikkiin niihin, jotka ovat eläneet ja jotka vielä tulevat elämään maan päällä.

Jeesus Kristus oli Vanhan testamentin suuri Jehova, Uuden testamentin Messias. Isänsä johdolla Hän oli maan Luoja. ”Kaikki syntyi Sanan voimalla. Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä.” (Joh. 1:3.) Vaikka Hän oli synnitön, Hänet kastettiin kaiken vanhurskauden täyttämiseksi. Hän ”kulki ympäri maata, teki hyvää” (Ap. t. 10:38), ja kuitenkin Häntä halveksittiin sen vuoksi. Hänen evankeliuminsa oli rauhan ja hyvän tahdon sanoma. Hän pyysi hartaasti kaikkia seuraamaan esimerkkiään. Hän kulki Palestiinan teitä parantaen sairaita, tehden sokeat näkeviksi ja herättäen kuolleita. Hän opetti iankaikkisuuden totuuksia, kuolevaisuutta edeltävän olemassaolomme todellisuutta, maanpäällisen elämämme tarkoitusta ja Jumalan poikien ja tyttärien mahdollisuuksia tulevassa elämässä.

Jeesus Kristus asetti sakramentin muistuttamaan suuresta sovitusuhristaan. Hänet vangittiin ja Häntä syytettiin valheellisesti, Hänet tuomittiin syylliseksi vihaisen väkijoukon tyydyttämiseksi ja tuomittiin kuolemaan Golgatan ristillä. Hän antoi henkensä sovittaakseen koko ihmiskunnan synnit. Hänen suuri lahjansa oli sijaistyö kaikkien niiden edestä, jotka kosaan eläisivät maan päällä.

Me todistamme juhlallisesti, että Hänen elämänsä, jolla on keskeinen asema koko ihmiskunnan historiassa, ei alkanut Betlehemiä eikä päättynyt Golgatalla. Hän oli Isän Esikoinen, ainosyntyinen Poika lihassa, maailman Lunastaja.

Hän nousi haudasta, ”esikoisena niiden joukosta jotka ovat kuolleet” (1. Kor. 15:20). Hän vieraili ylösnousseena Herrana niiden luona, joita Hän oli rakastanut elämässä. Hän palveli myös muiden lampaidensa (ks. Joh. 10:16) keskuudessa muinaisessa Amerikassa. Hän ja Hänen Isänsä ilmestyivät nykymaailmassa nuorelle Joseph Smithille aloittaen kauan luvattun

aikojen täyttymisen armotalouden (ks. Ef. 1:10, englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös).

Profeetta Joseph kirjoitti elävästä Kristuksesta: ”Hänen silmänsä olivat niin kuin tulenliekki, hänen päänsä hiukset olivat valkoiset kuin puhdas lumi, hänen kasvonsa loistivat auringon paistetta kirkkaammin, ja hänen äänensä oli kuin paljojen vetten pauhu, nimittäin Jehovan ääni, ja hän sanoi:

Minä olen ensimmäinen ja viimeinen; minä elän, minä olen se, joka teurastettiin; minä olen teidän puolustajanne Isän tykönä.” (LK 110:3–4.)

Profeetta julisti Hänestä myös näin: ”Ja nyt, niiden monien todistusten jälkeen, jotka hänestä on annettu, tämä on se todistus, kaikista viimeisin, jonka me hänestä annamme: että hän elää!

Sillä me näimme hänet Jumalan oikealla puolella ja kuulimme äänen, joka todisti, että hän on Isän Ainosyntyinen, että hän luo ja loi maailmat, että hänen kauttaan ja hänestä maailmat luodaan ja luotiin ja että niiden asukkaat ovat Jumalalle syntyneitä poikia ja tyttäriä.” (LK 76:22–24.)

Me julistamme juhlallisin sanoin, että Hänen pappeutensa ja Hänen kirkkonsa on palautettu maan päälle – kirkko, ”jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus” (Ef. 2:20).

Me todistamme, että jonakin päivänä Hän palaa maan päälle. ”Herran kunnia ilmestyy, kaikki saavat sen nähdä” (Jes. 40:5). Hän on hallitseva kuninkaiden Kuninkaana ja vallitseva herrojen Herrana, ja Hänen edessään jokainen polvi on notkistuva ja jokainen kieli on ylistävä Jumalaa ja palveleva Häntä. Jokainen meistä on seisova Hänen tuomittavanaan tekojensa ja sydämensä halujen mukaan.

Hänen asianmukaisesti asetettuina apostoleinaan me todistamme, että Jeesus on elävä Kristus, Jumalan kuolematon Poika. Hän on suuri kuningas Immanuel, joka seisoo tällä hetkellä Isänsä oikealla puolella. Hän on maailman valkeus, elämä ja toivo. Hänen tiensä on se polku, joka johtaa onneen tässä elämässä ja iankaikkiseen elämään tulevassa maailmassa. Jumalalle kiitos Hänen jumalallisen Poikansa vertaansa vailla olevasta lahjasta.

ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA

Joseph Smith
Thomas Morgan
James H. Hunt

1. tammikuuta 2000

KAHDENTOISTA KOORUMI

Boyd K. Parker
L. Tompkins
Samuel A. Smith
Lucas A. Ingalls
Russell M. Nelson
Ollin A. Oaks

M. Russell Ballard
Joseph B. Wirthlin
Richard G. Scott
Robert D. Hales
Jeffrey R. Holland
Brent D. Eyring

Yleinen naisten kokous

- 6 **Turvaa Herraan äläkä omaan ymmärrykseesi**
Bonnie H. Cordon
- 9 **Pyhyiden kauneus**
Carol F. McConkie
- 12 **Varmoja naisia**
Linda K. Burton
- 15 **"Minä jätän teille rauhan"**
Presidentti Henry B. Eyring

Lauantain aamukokous

- 19 **Jumalan perheen kokoaminen**
Presidentti Henry B. Eyring
- 23 **Hänen päivittäin ohjaava kätensä**
M. Joseph Brough
- 26 **Isämme loistava suunnitelma**
Vanhin Weatherford T. Clayton
- 29 **Meidän hyvä paimenemme**
Vanhin Dale G. Renlund
- 33 **Luottakaa Jumalaan horjumatta**
Vanhin Ulisses Soares
- 36 **Kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka**
Vanhin Mark A. Bragg
- 39 **Kuinka ammennamme elämäämme Jeesuksen Kristuksen voimaa**
Presidentti Russell M. Nelson

Lauantain iltapäiväkokous

- 43 **Kirkon virkailijoiden hyväksyminen**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 45 **Kirkon tilintarkastusosaston raportti 2016**
Kevin R. Jergensen
- 45 **Tilastoraportti 2016**
Brook P. Hales
- 46 **Herramme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsiksi tuleminen**
Vanhin Robert D. Hales
- 49 **Laulettuja ja laulamatta jääneitä lauluja**
Vanhin Jeffrey R. Holland
- 52 **Seisokaa sisäisesti pystyssä ja olkaa täysillä mukana**
Vanhin Gary B. Sabin
- 55 **Evankeliumin kieli**
Vanhin Valeri V. Córdón

- 58 **Maailman voittaminen**
Vanhin Neil L. Andersen
- 62 **Palata ja vastaanottaa**
Vanhin M. Russell Ballard

Yleinen pappeuskokous

- 66 **Ystävällisyys, laupeus ja rakkaus**
Presidentti Thomas S. Monson
- 67 **Kutsuttu työhön**
Vanhin David A. Bednar
- 75 **Valmistakaa tietä**
Piispa Gérald Caussé
- 78 **Joka teistä on suurin**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 82 **Vaella minun kanssani**
Presidentti Henry B. Eyring

Sunnuntain aamukokous

- 86 **Mormonin kirjan voima**
Presidentti Thomas S. Monson
- 87 **Syntiä vastustava sukupolvi**
Joy D. Jones
- 90 **Älä katso ympärillesi, katso ylös!**
Vanhin Yoon Hwan Choi
- 93 **Saakoon Henki ohjata**
Vanhin Ronald A. Rasband
- 97 **Mitä Hän teille sanookin, tehkää se**
Vanhin L. Whitney Clayton
- 100 **Jumaluus ja pelastussuunnitelma**
Vanhin Dallin H. Oaks
- 104 **Täydellinen rakkaus karkottaa pelon**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf

Sunnuntain iltapäiväkokous

- 108 **Varoituksen ääni**
Vanhin D. Todd Christofferson
- 112 **Kirkon ystäville ja tutkijoille**
Vanhin Joaquin E. Costa
- 114 **Jeesus katsahti häneen, rakasti häntä**
Vanhin S. Mark Palmer
- 117 **Kuinka Pyhä Henki auttaa sinua?**
Vanhin Gary E. Stevenson
- 121 **Ja ikuinen elämä on sitä**
Vanhin C. Scott Grow
- 124 **Jotta valomme olisi viirinä kansakunnille**
Vanhin Benjamin De Hoyos
- 127 **Uskon perustukset**
Vanhin Quentin L. Cook
- 72 **Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit ja johtavat virkailijat**
- 132 **He puhuivat meille: Kuinka voimme omaksua konferenssin opetukset elämäämme**
- 134 **Konferenssikertomusten hakemisto**
- 135 **Kirkon uutisia**

187. vuosikonferenssi

Lauantai-ilta, 25. maaliskuuta 2017, yleinen naisten kokous

Kokouksen johtaja: Bonnie L. Oscarson.
Alkurukous: Robin Bonham.
Loppurukous: Elizabeth Rose.
Musiikki: Apuyhdistyksen yhdistetty kuoro Brigham Youngin yliopistosta, johtajana Jean Applonie, urkurina Linda Margetts. Laulut: ”Kuningas kuningasten”, *MAP-lauluja*, 28, sovitus Zabriskie, julkaisija Holy Sheet Music; ”Mua Jeesus rakastaa”, *Lasten laulukirja*, s. 42–43, sovitus Murphy; ”Johda meitä, Jehovamme”, *MAP-lauluja*, 42; ”Taivaallinen Isä rakastaa minua”, *Lasten laulukirja*, s. 16–17, sovitus Staheli.

Lauantaiaamu, 1. huhtikuuta 2017, yleinen kokous

Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Kim B. Clark. Loppurukous: vanhin Jorge F. Zeballos. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Clay Christiansen ja Richard Elliott. Laulut: ”Nyt aamu koittaa armainen”, *MAP-lauluja*, 1. ”Let Zion in Her Beauty Rise”, *Hymns*, 41, sovitus Kasen, julkaisija Jackman; ”Oikein sä tee”, *MAP-lauluja*, 158; ”Kiitetty Jumala!”, *MAP-lauluja*, 40; ”Neuvo mua valossa taivaltamaan”, *MAP-lauluja*, 193, sovitus Wilberg; ”On Herra Kuningas!”, *MAP-lauluja*, 29, sovitus Murphy.

Lauantai-iltapäivä, 1. huhtikuuta 2017, yleinen kokous

Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Von G. Keetch. Loppurukous: vanhin Hugo Montoya. Musiikki: Utahin Tremontonin, Garlandin ja Fieldingin vaarojen jäsenistä koottu perhekuoro, johtajana Jessica Lee Gilbert, urkurina Bonnie Goodliffe. Laulut: ”Rakkaus luo kodistamme taivaan”, *MAP-lauluja*, 186, sovitus Bastian; sikermä: ”Oon lapsi Jumalan”, *MAP-lauluja*, 187, ja ”How Will They Know?”, *Children's Songbook*, s. 182–185, sovitus Gilbert ja Mohlman; ”Nyt lähde työhön uskossa”, *MAP-lauluja*, 171; ”Lapsen rukous”, *Lasten laulukirja*, s. 6–7, sovitus Perry, julkaisija Jackman.

Lauantai-ilta, 1. huhtikuuta 2017, pappeuskokous

Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Vern P. Stanfill. Loppurukous: vanhin Carlos A. Godoy. Musiikki: Utahin Holladayn ja Murrayn nuorten naimattomien aikuisten vaarojen pappeudenhaltijoiden kuoro, johtajana Brett Taylor, urkurina Andrew Unsworth. Laulut: ”Rise Up, O Men of God” (miehille), *Hymns*, 324, sovitus Staheli, julkaisija Jackman; ”Seimeen kerran syntynyt”, *MAP-lauluja*, 120, sovitus Ripplinger, julkaisija Jackman; ”On Vapahtaja Israelin”, *MAP-lauluja*, 5; ”Nuoret Israelin”, *MAP-lauluja*, 170, sovitus Kasen, julkaisija Jackman.

Sunnuntaiaamu, 2. huhtikuuta 2017, yleinen kokous

Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: Neill F. Marriott. Loppurukous: vanhin Richard J. Maynes. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajana Mack Wilberg, urkureina Richard Elliott ja Andrew Unsworth. Laulut: ”Press Forward, Saints”, *Hymns*, 81; ”Me riemuiten ootamme”, *MAP-lauluja*, 3, sovitus Wilberg; ”Tunnen rakkauden”, *Lasten laulukirja*, s. 102–103, sovitus Cardon; ”Herran lapset saapukaa”, *MAP-lauluja*, 27; ”Lapset Herran”, *MAP-lauluja*, 49, sovitus Wilberg; ”Laella kukkulan”, *MAP-lauluja*, 4.

Sunnuntai-iltapäivä, 2. huhtikuuta 2017, yleinen kokous

Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Eduardo Gavarret. Loppurukous: vanhin Marcos A. Aidukaitis. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Linda Margetts ja Bonnie Goodliffe. Laulut: ”Riemuin kaikki laulakaatte”, *MAP-lauluja*, 7, sovitus Murphy; ”Suo enemmän mulle”, *MAP-lauluja*, 76, sovitus Staheli, julkaisija Jackman; ”The Iron Rod”, *Hymns*, 274; ”Käskyjä seuraa”, *MAP-lauluja*, 189; ”Niin varma on perustus”, *MAP-lauluja*, 43, sovitus Wilberg.

Konferenssi puheet saatavana

Yleiskonferenssi puheet ovat saatavana monilla kielillä. Mene osoitteeseen conference.lds.org ja valitse kieli. Puheet ovat saatavana myös evankeliumiaiheisen kirjaston mobiilisovelluksena. Englanninkielisiä video- ja äänitallenteita saa jakelukeskuksista yleensä kuuden viikon kuluessa yleiskonferenssista. Tietoa yleiskonferenssista vammaisille jäsenille sopivissa formaateissa on saatavana sivustolla disability.lds.org.

Kotiopetus- ja kotikäyntiopetussanomaksi

Valitkaa kotiopetus- ja kotikäyntiopetussanomaksi jokin sellainen puhe, joka parhaiten vastaa niiden tarpeita, joiden luona käynte.

Kannessa

Edessä: valokuva Mason Coberly.
Takana: valokuva Christina Smith.

Konferenssin valokuvat

Valokuvat Salt Lake Cityssä ottivat Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson ja Christina Smith.

**TOUKOKUU 2017, 69. VUOSIKERTA, NUMERO 5
LIAHONA 14445 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Vastaava päätoimittaja: Joseph W. Sitati

Vastaavat apulaispäätoimittajat: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Neuvojat: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R. Curtis jr., Christoffel Golden, Douglas S. Holmes, Erich W. Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Toiminnanjohtaja: Richard I. Heaton

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: Adam C. Olson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Cremilda Amaral

Toimittajat: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekerk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Painatuksen valmistelu: Joshua Dennis, Ammon Harris

Painatusjohtaja: Steven T. Lewis

Levikkijohtaja: Troy K. Vellinga

Kotimaansivut: Timo Lehto

Sähköposti: timpapa.lehto@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilauhintana: 9,20 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettu kirjoitusmerkein), kiribatn, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasin, marshallin, mongolin, norjan, portugalilain, puololan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urduun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Tekijänoikeustiedot: Ellei toisin ole mainittu, voit kopioida aineistoa *Liahona*sta henkilökohtaiseen epäkaupalliseen käyttöön (kuten kirkon tehtäviin). Tämä oikeus voidaan kumota milloin tahansa. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA, tai sähköpostiosoitteeseen cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2017 Vol. 69 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Puhujahakemisto

Andersen, Neil L., 58
Ballard, M. Russell, 62
Bednar, David A., 67
Bragg, Mark A., 36
Brough, M. Joseph, 23
Burton, Linda K., 12
Causé, Gérard, 75
Choi, Yoon Hwan, 90
Christofferson, D. Todd, 108
Clayton, L. Whitney, 97
Clayton, Weatherford T., 26
Cook, Quentin L., 127
Cordon, Bonnie H., 6
Cordón, Valeri V., 55
Costa, Joaquin E., 112
De Hoyos, Benjamín, 124
Eyring, Henry B., 15, 19, 82
Grow, C. Scott, 121
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 46
Holland, Jeffrey R., 49
Jergensen, Kevin R., 45
Jones, Joy D., 87
McConkie, Carol F., 9
Monson, Thomas S., 66, 86
Nelson, Russell M., 39
Oaks, Dallin H., 100
Palmer, S. Mark, 114
Rasband, Ronald A., 93
Renlund, Dale G., 29
Sabin, Gary B., 52
Soares, Ulisses, 33
Stevenson, Gary E., 117
Uchtdorf, Dieter F., 43, 78, 104

Aihehakemisto

Aktiivisuus kirkossa, 36
Aktiivointi, 15
Anteeksianto, 29
Esimerkki, 55, 121
Isä Jumala, 6, 62, 93, 100, 104, 121
Jeesus Kristus, 6, 9, 12, 19, 23, 26, 29, 33, 36, 39, 46, 49, 58, 62, 66, 82, 90, 93, 97, 100, 104, 108, 114, 121, 124, 127
Johtaminen, 78
Joseph Smith, 127
Jumalallinen luonne, 9, 87
Jumaluus, 93, 100, 117
Kelvollisuus, 67, 93, 117, 121
Kirkon johtohenkilöt, 23, 78
Kirkon tehtävät, 78
Kristuksen valo, 19, 36
Kuolema, 26
Kuolevaisuutta edeltävä olemassaolo, 6, 26, 100
Kuuliaisuus, 46, 97, 114, 121
Käskyt, 23, 26
Kääntymys, 90, 112
Lapset, 87, 117
Lepopäivä, 55, 58, 124
Liitot, 9, 12, 39, 52, 58, 62, 87
Luominen, 26, 100
Luottamus, 6, 33, 97
Lähetystyö, 67, 90, 114
Maailmallisuus, 58
Mormonin kirja, 86, 112
Musiikki, 49
Myötätunto, 29
Naiset, 12
Nuoret, 19, 23, 75
Nöyryys, 15, 78
Opettaminen, 87, 124
Opetuslapseus, 12, 39, 46, 49, 52, 58, 78, 87
Palveleminen, 6, 15, 75, 78, 82
Pappeus, 67, 75, 82
Parannus, 29, 52, 87, 112, 121
Pelastussuunnitelma, 19, 26, 52, 62, 100, 104
Pelko, 104
Perhe, 19, 36, 55, 62, 87
Perinteet, 55
Pornografia, 55
Profeetat, 108
Pyhien kirjoitusten tutkiminen, 6, 23, 39, 55, 86, 121
Pyhä Henki, 9, 15, 19, 36, 39, 87, 93, 100, 117, 127
Pyhän Hengen kuiskaukset, 93, 117
Rakkaus, 15, 46, 66
Rakkaus, 29, 36, 46, 49, 66, 104, 108, 114
Rauha, 58
Rukous, 6, 121
Sakramentti, 9, 15, 75, 124
Sakramenttikokous, 127
Sitoutuminen, 52
Sovitus, 6, 9, 19, 26, 29, 39, 62
Sukututkimus, 19, 90, 124
Tahdonvapaus, 26
Tasovaatimukset, 108
Tavoitteet, 62
Temppelityö, 19, 36, 90, 124
Todistus, 86
Toivo, 104
Uhraus, 12, 23
Usko, 33, 39, 46, 49, 90, 97, 127
Valmistautuminen, 67, 75
Vanhemmuus, 23, 55, 87, 108
Vastoinkäymiset, 29, 33, 39, 46, 49, 52, 90, 97, 104, 127
Vastuullisuus, 108
Ykseys, 15, 49, 75
Yleiskonferenssi, 124
Ystävällisyys, 29, 66

Kohokohtia 187. vuosikonferenssista

Aina puolen vuoden välein kokoontumme kuuntelemaan Jumalan sanaa elävien profeettojen ja innoitettujen kirkon johtajien välityksellä. Miljoonat eri puolilla maailmaa kokoontuvat yhteen kodeissa tai seurakuntakeskuksissa, eri aikavyöhykkeillä ja eri kielillä hyödyntäen eri kokoisia näyttöjä.

Mutta yleiskonferenssi on enemmän kuin tapahtuma. Se on kokemus, joka voi kestää niin pitkään kuin haluamme. Me opiskelemme konferenssin opetuksia, opimme niistä ja elämme niiden mukaisesti.

Autamme sinua oman konferenssi-kokemuksesi saamisessa pyrkimällä tallentamaan tapahtuman hengen tähän lehteen aina puolen vuoden välein. Halusitpa tutkia konferenssin antia painettuna, verkossa tai mobiililaitteella, toivomme sen olevan lähde, jonka ääreen palaat usein.

Kiitos, Luojamme, profeetasta

S. 86: Vahvistaakseen todistustamme Vapahtajasta ja Hänen evankeliumistaan presidentti Thomas S. Monson pyysi meitä ”rukoillen tutkimaan ja pohtimaan Mormonin kirjaa joka päivä”.

S. 66: Lisäksi hän kutsui miehiä tutkimaan elämäänsä ja ”[noudattamaan] Vapahtajan esimerkkiä olemalla ystävällisiä, laupiaita ja rakastavia”.

Uusista tempeleistä ilmoitettu

S. 86: Presidentti Monson ilmoitti viidestä uudesta temppelistä, jotka rakennetaan Brasiliaan Brasiliassa, Manilan suurkaupunkialueelle Filippiineillä, Nairobiin Keniassa, Pocatelloon Idahossa Yhdysvalloissa ja Saratoga Springsiin Utahissa Yhdysvalloissa. (Ks. lisätietoja s. 141.)

Uusia johtohenkilöitä hyväksytty

S. 43: Lauantaina 1. huhtikuuta ensimmäinen presidenttikunta ilmoitti Apuyhdistyksen ylimmän johtokunnan vapauttamisesta: Linda K. Burton, Carole M. Stephens ja Linda S. Reeves.

S. 135: Lue lisää kirkon kymmenen uuden johtavan virkailijan kutsumisesta, mukaan lukien Apuyhdistyksen uusi ylin johtokunta.

Julistuksia kerrattiin

Sisäkannet: Useat puhujat viittasivat julistuksiin ”Elävä Kristus” ja ”Perhe – julistus maailmalle” (ks. s. 26, 36, 39, 62 ja 100). Löydät nämä tärkeät asiakirjat tämän lehden sisäkansilta. ■

Bonnie H. Cordon

toinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen
ylimmässä johtokunnassa

Turvaa Herraan äläkä omaan ymmärrykseesi

Me voimme keskittää elämämme Vapahtajaan oppimalla tuntemaan Hänet, jolloin Hän viitoittaa meille oikean tien.

Matkustaessani Aasiassa luokseni tuli eräs hyvä sisar. Hän kietoi kätensä ympärilleni ja kysyi: ”Uskotko todella, että tämä evankeliumi on totta?” Hyvä sisar, minä tiedän, että se on totta. Minä turvaan Herraan.

Kohdassa Sananl. 3:5–6 esitetään tämä neuvo:

”Älä jätä elämäsi oman ymmärrykseesi varaan, vaan turvaa koko sydämes-täsi Herraan.

Missä kuljetkin, pidä hänet mieles-säsi, hän viitoittaa sinulle oikean tien.”

Tähän pyhien kirjoitusten kohtaan liittyy kaksi kehotusta, varoitus ja loistava lupaus. Kaksi kehotusta: ”Turvaa koko sydäimestäsi Herraan” ja ”missä kuljetkin, pidä hänet mielessäsi”. Varoi-tus: ”Älä jätä elämäsi oman ymmärrykseesi varaan.” Ja loistava lupaus: ”Hän viitoittaa sinulle oikean tien.”

Käsitelkäämme ensin varoitusta. Sen visuaalinen mielikuva antaa meille paljon pohdittavaa. Varoitus on sanoissa ”älä jätä” – ”älä jätä elämäsi oman ymmärryksesi varaan”. Ilmaus *jättää* jonkin varaan tarkoittaa sitä, että fyysisesti luovuttaa jonkin asian toisen huoleksi tai tehtäväksi. Kun me *fyysisesti* jätämme jonkin asian toisen

varaan, me siirrämme tai luovutamme vastuun pois joltakulta ja annamme sen jollekulle muulle. Kun me *hengellisesti* jättydymme oman ymmärryksemme varaan, me siirrymme pois Vapah-tajamme luota. Jos niin teemme, me olemme poissa tasapainosta emmekä ole keskittyneinä Kristukseen.

Sisaret, muistakaa, että kuolevai-suutta edeltävässä elämässämme me

seisoimme Vapahtajan rinnalla. Me turvasimme Häneen. Me ilmaisimme ääneen tukemme, intomme ja ilomme onnensuunnitelmasta, jonka taivaallinen Isämme esitti. Me emme siirtyneet pois Hänen luotaan. Me taistelimme todistuksemme mukaisesti ja ”liityimme Jumalan voimiin, ja nuo voimat olivat voitokkaita”¹. Tämä taistelu hyvän ja pahan välillä on siirtynyt maan päälle. Jälleen kerran meillä on pyhä vastuu olla todistajina ja turvata Herraan.

Meidän jokaisen täytyy kysyä: Kuinka pysyn keskittyneenä Herraan *enkä jätä* elämäni oman ymmärrykseni varaan? Kuinka tunnistan Vapahtajan äänen ja seuraan sitä, kun maailman äänet ovat niin vakuuttavia? Kuinka voin turvautua enemmän Vapahtajaan?

Saanan ehdottaa kolmea tapaa, joilla voimme lisätä Vapahtajaa koskevaa tuntemustamme ja Häneen turvautumistamme. Huomaatte, etteivät nämä periaatteet ole uusia mutta ne ovat ratkaisevan tärkeitä. Niitä lauletaan jokaisessa Alkeisyhdistyksessä,

toistetaan Nuorten Naisten oppiaiheissa ja ne ovat vastauksia moniin kysymyksiin Apuyhdistyksessä. Ne ovat Herraan keskittyviä periaatteita, jotka eivät jätä meitä oman ymmärryksemme varaan.

Ensiksi, me voimme oppia tuntemaan Herran ja turvaamaan Häneen, kun me kestitsemme itseämme ”Kristuksen sanoilla, sillä katso, Kristuksen sanat kertovat teille kaiken, mitä teidän tulee tehdä”².

Muutamia kuukausia sitten, kun meillä oli perheen yhteinen pyhien kirjoitusten tutkimishetki, kaksivuotias pojanpoikamme istui lukiessamme sylissäni. Nautin täysin rinnoin isoäidin osastani ja poikani perheen vierailusta.

Kun pyhien kirjoitusten tutkimishetkemme oli ohi, suljin kirjani. Pojanpoikamme tiesi, että pian olisi nukkumaanmenon aika. Hän katsoi minua innokkain sinisin silmin ja lausui iankaikkisen totuuden: ”Lisää pyhiksiä, mummi.”

Poikamme, joka on hyvä ja johdonmukainen isä, varoitti minua: ”Äiti, älä ole heikko lenkki. Hän vain yrittää viivyttaa nukkumaanmenoa.”

Mutta kun pojanpoikamme pyytää lisää pyhiä kirjoituksia, mehän luemme lisää pyhiä kirjoituksia! Lisää pyhiä kirjoituksia valaisemaan mieltämme, ravitsemaan henkeämme, vastaamaan kysymyksiimme, lisäämään luottamustamme Herraan ja auttamaan meitä keskittämään elämämme Häneen. ”[Muistakaa] tutkia niitä tarkasti, jotta siitä olisi teille hyötyä.”³

Toiseksi, me voimme oppia tuntemaan Herran ja turvaamaan Häneen rukoilemalla. Millainen siunaus onkaan, että voimme rukoilla Jumalaamme! ”[Rukoilkaa] Isää koko sydämen voimalla.”⁴

Minulla on suloinen muisto rukouksesta, jota vaalin hellästi. Yhdellä opiskeluvuosien kesälomallani otin vastaan

työpaikan Texasin osavaltiossa. Minun oli ajettava satoja kilometrejä Idahan osavaltiosta Texasiin vanhalla autollani, jolle olin hellästi antanut nimen Vern. Vern oli pakattu kattoa myöten, ja minä olin valmis tähän uuteen seikkailuun.

Olessani menossa ulos ovesta halasin rakasta äitiäni ja hän sanoi: ”Pidetään rukous ennen kuin lähdet.”

Polvistuimme, ja äiti alkoi rukoilla. Hän anoi taivaallista Isää turvaamaan matkani. Hän rukoili autoni puolesta, jossa ei ollut ilmastointia, pyytäen, että auto toimisi siten kuin tarvitsin. Hän pyysi enkeleitä olemaan kanssani koko kesän ajan. Hän rukoili ja rukoili ja rukoili.

Rauha, jonka tuo rukous toi, antoi minulle rohkeutta turvata Herraan ja olla jättämättä elämäni oman ymmärrykseni varaan. Herra viitoitti tietäni monissa valinnoissa, joita tein sinä kesänä.

Kun otamme tavaksemme lähestyä taivaallista Isää rukouksessa, me opimme tuntemaan Vapahtajan. Me opimme turvaamaan Häneen. Toiveitamme tulee enemmän Hänen toiveidensa mukaisia. Pystymme saamaan itsellemme ja muille siunauksia, joita taivaallinen Isä on valmis antamaan, jos vain pyydämme uskossa.⁵

Kolmanneksi, me voimme oppia tuntemaan Herran ja turvaamaan Häneen, kun palvelemme muita. Kerroin seuraavan tapauksen Amy Wrightin luvalla. Hän oppi ymmärtämään palvelamisen periaatteen vieläpä pelottavan ja hengenvaarallisen sairauden aikana. Amy kirjoitti:

”Lokakuun 29. päivänä 2015 sain tietää, että minulla on syöpä. Minulla todetussa syövässä potilaiden eloonjäämisprosentti on 17. Todennäköisyys ei ollut kummoinen. Tiesin, että joutuisin käymään elämäni taistelun. Päätin käyttää siihen kaiken, mitä minulla oli – en vain itseni vuoksi vaan, mikä tärkeämpää, perheeni vuoksi. Joulukuussa aloitin kemoterapian. Tiesin syöpähoiton monista sivuvaikutuksista, mutten tiennyt, että ihmisen oli mahdollista olla niin sairas ja silti elossa.

Yhdessä vaiheessa julistin, että kemoterapia rikkoo ihmisoikeuksia. Sanoin miehelleni, että minulle riitti. Minä lopetan! En aikonut mennä takaisin sairaalaan. Viisaudessaan rakas mieheni kuunteli kärsivällisesti ja sanoi sitten: ’No, sitten meidän pitää löytää joku, jota palvella.’”

Mitä? Eikö hän välittänyt siitä, että hänen vaimollaan oli syöpä eikä tämä pystynyt kestäämään enää yhtään

enempää pahoinvointia tai yhtään lisähetkeä sietämätöntä tuskaa?

Amy jatkaa selittämällä: ”Oireeni pahenivat vähitellen siihen pisteeseen, että minulla oli kuukaudessa yleensä yksi tai kaksi päivää, [jolloin] oloni oli välttävä ja pystyin jotenkuten toimimaan elävän, hengittävän ihmisolennon tavoin. Juuri noina päivinä perheemme etsi tapoja palvella.”

Yhtenä noista päivistä Amyn perhe jakoi muille potilaille kemohoidon lohtupakkauksia, jotka olivat täynnä iloa tuottavia ja oireita helpottavia asioita. Kun Amy ei pystynyt nukkumaan, hänellä oli tapana keksiä keinoja piristää jonkun toisen päivää. Jotkin niistä olivat isoja, mutta monet olivat vain pieniä rohkaisua ja rakkautta ilmaisevia kirjelappuja tai tekstiviestejä. Sellaisina öinä, kun kivut olivat niin kovat, ettei

hän pystynyt nukkumaan, hän makasi vuoteessa iPadinsa kanssa ja haki toimituksia, jotka oli tarpeen suorittaa hänen kuolleiden esivanhempiansa puolesta. Ihmeellisesti kipu helpotti, ja hän pystyi kestäämään sen.

Amy todisti: ”Palveleminen pelasti henkeni. Viime kädessä sain voimaa jatkaa eteenpäin sen onnellisuuden ansiosta, jota sain yrittäessäni helpottaa lähelläni olevien kärsimystä. Odotin palvelutempauksiamme tuntien suurta iloa ja innokkuutta. Silti vielä tänäkin päivänä se tuntuu niin oudon risti-riitaiselta. Luulisi, että kun on kalju, täynnä myrkyjä ja taistelee henkensä puolesta, olisi oikeutettu ajattelemaan, että ’juuri nyt kyse on täysin minusta’. Mutta kun ajattelin itseäni, tilannettani, kärsimistäni ja kipujani, maailmasta tuli hyvin synkkä ja masentava. Kun

keskittymiseni kääntyi muihin, sain valoa, toivoa, voimaa, rohkeutta ja iloa. Tiedän, että se on mahdollista Jeesuksen Kristuksen tukea antavan, parantavan ja kaiken mahdolliseksi tekevän sovituksen voiman ansiosta.”

Amy oppi turvaamaan Herraan tullessaan tuntemaan Hänet. Jos Amy olisi jättänyt elämänsä edes vähäisessä määrin oman ymmärryksensä varaan, hän olisi saattanut torjua koko ajatuksen palvelemisesta. Palveleminen mahdollisti sen, että hän kesti kipunsa ja kärsimyksensä ja pystyi elämään tämän pyhien kirjoitusten kohdan mukaan: ”Kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa.”⁶

Jeesus Kristus on voittanut maailman. Ja Hänen ansiostaan, Hänen äärettömän sovituksensa ansiosta, meillä kaikilla on suuri syy turvata

Carol F. McConkie

ensimmäinen neuvonantaja Nuorten
Naisten ylimmässä johtokunnassa

Häneen tietäen, että viime kädessä kaikki järjestyy.

Sisaret, jokainen meistä voi turvata Herraan *eikä* jäädä oman ymmärryksensä varaan. Me voimme keskittää elämämme Vapahtajaan oppimalla tuntemaan Hänet, jolloin Hän viitoittaa meille oikean tien.

Me olemme maan päällä osoittaaksemme, että turvaamme *Häneen* samalla tavoin kuin silloin kun seisomme Jeesuksen Kristuksen rinnalla Hänen julistaessaan: ”Tässä olen, lähetä minut.”⁷

Rakkaat sisareni, presidentti Thomas S. Monson on todistanut, että ”meille luvatut siunaukset ovat mittaanomattomat. Vaikka myrskypilviä kerääntyy, vaikka sade lankeaa yllemme, tietomme evankeliumista ja rakkautemme taivaallista Isäämme ja Vapahtajaamme kohtaan lohduttaa ja tukee meitä – –, kun vaellamme oikeamielisesti – –. Tässä maailmassa ei ole mitään, mikä voi voittaa meidät.”⁸

Lisään oman todistukseni noihin rakkaan profeettamme sanoihin. Jos turvaamme taivaalliseen Isäämme ja Vapahtajaamme emmekä jätä elämäämme oman ymmärryksemme varaan, niin He viitoittavat meille oikean tien ja ojentavat armon käsivartensa meitä kohti. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Huom. Lauantaina 1. huhtikuuta 2017 sisar Cordon vapautettiin toisen neuvonantajan tehtävästä Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, ja hänet kutsuttiin ensimmäiseksi neuvonantajaksi.

VIITTEET

1. Gordon B. Hinckley, ”Se aamu suuri, kaunoinen”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 81.
2. Nefi 32:3.
3. Moosia 1:7.
4. Moroni 7:48.
5. Ks. PKO, ”Rukous”, scriptures.lds.org/fi.
6. Moosia 2:17.
7. Abr. 3:27.
8. Thomas S. Monson, ”Olkaa rohkealla mielellä”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 92.

Pyhyiden kauneus

Isämme taivaassa on antanut meille kaiken, mitä vaaditaan, jotta meistä voi tulla pyhiä niin kuin Hän on pyhä.

Kun olen valmistautunut tähän kokoukseen, sydämeni on kääntynyt monien uskollisten sisarten puoleen, joita olen tavannut lähellä ja kaukana. Mielestäni heitä kuvataan parhaiten kuningas Daavidin kiitospsalmissa: ”Tunnustakaa Herran nimen kunnia! Tuokaa hänelle uhrilahjat, astukaa hänen eteensä, palvelkaa Herraa pyhyiden kauneudessa!”¹

Näen pyhyiden kauneutta sisarissa, joiden sydän on keskittynyt kaikkeen hyvään ja jotka haluavat tulla enemmän Vapahtajan kaltaisiksi. He antavat koko sielunsa, sydämensä, väkevyytensä, mielensä ja voimansa Herralle siinä, miten he elävät joka päivä.² Pyhyys on sitä, että pyrimme pitämään käskyt, vaikka se on vaikeaa, ja kunnioitamme liittoja, jotka olemme tehneet Jumalan kanssa. Pyhyys on sitä, että teemme valintoja, jotka pitävät Pyhän Hengen oppaanamme.³ Pyhyys on sitä, että jätämme luontaiset taipumuksemme ja tulemme pyhiksi Herran Kristuksen sovituksen avulla.⁴ ”[Elämämme] jokaisen hetken täytyy olla Herralle pyhitetty.”⁵

Taivaan Jumala antoi israelilaisille käskyn: ”Minä, Herra, teidän Jumalanne, olen pyhä, ja siksi teidän tulee pitää itsenne puhtaina ja pyhinä. Älkää siis saattako itseänne epäpuhtaiksi.”⁶

Vanhin D. Todd Christofferson on opettanut: ”Taivaallinen Isämme on korkeiden odotusten Jumala. – – Hän aikoo tehdä meistä pyhiä, niin että me voisimme elää selestisessä kirkkaudessa (ks. OL 88:22) ja asua Hänen edessään (ks. Moos. 6:57).”⁷ Julkaisussa *Lectures on Faith* selitetään: ”Yksikään olento ei voi nauttia Hänen kirkkaudestaan ilman Hänen täydellisiä ominaisuuksiaan ja pyhyyttään.”⁸ Isämme taivaassa tuntee meidät. Hän rakastaa meitä, ja Hän on antanut meille kaiken, mitä vaaditaan, jotta meistä voi tulla pyhiä niin kuin Hän on pyhä.

Me olemme taivaallisen Isän tyttäriä, ja jokaisella meistä on pyhyiden jumalallinen perintö. Isämme taivaassa on julistanut: ”Katso, minä olen Jumala; Pyhyiden Ihminen on minun nimeni.”⁹ Kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa me rakastimme Isäämme ja palvelimme Häntä. Me halusimme olla Hänen kaltaisiaan. Täydellisestä Isän rakkaudesta Hän antoi rakkaan Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, meidän Vapahtajaksemme ja Lunastajaksemme. Kristus on Pyhyiden Ihmisen Poika.¹⁰ Hänen nimensä on ”Pyhä”¹¹, ”Israelin Pyhä”¹².

Meidän toivomme pyhydestä keskittyy Kristukseen, Hänen laupeuteensa ja Hänen armoonsa. Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovituksensa kohdistuvan uskon avulla meistä voi tulla puhtaita ja tahrattomia, kun kiellämme itseltämme jumalattomuuden¹³ ja teemme vilpittömän parannuksen. Meidät kastetaan vedellä syntien anteeksisaamiseksi. Sielumme pyhittää, kun vastaanotamme Pyhän Hengen avoimin sydämin. Osallistumme sakramenttitoimitukseen viikoittain. Parannuksen hengessä ja haluten vilpittömästi vanhurskautta me teemme liiton, että olemme halukkaita ottamaan päällemme Kristuksen nimen, muistamaan Hänet ja pitämään Hänen käsikynsä, jotta Hänen Henkensä voi aina olla kanssamme. Ajan kuluessa, kun pyrimme jatkuvasti olemaan yhä enemmän yhtä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen kanssa, me pääsemme osallisiksi Heidän jumalallisesta luonnostaan.¹⁴

Pyhyys on liittojemme pitämistä

Ymmärrämme, että on lukuisia koe-tuksia, kiusauksia ja kärsimyksiä, jotka voisivat vetää meidät pois kaikesta siitä, mikä on hyveellistä ja kiitettävää Jumalan edessä. Mutta kokemuksemme kuolevaisuudessa tarjoavat meille tilaisuuden valita pyhyiden. Useimmiten juuri ne uhraukset, joita teemme pitäksemme liittomme, pyhittävät meidät ja tekevät meidät pyhiksi.

Näin pyhyttä Evangelinen, 13-vuotiaan ghanalaistyön, kasvoissa. Yksi niistä tavoista, joilla hän pitää liittonsa, on se, että hän pitää kunniaa kutsu-muksensa Mehiläisten luokan johtajana. Hän selitti nöyrästi, että hän käy ystäviensä, vähemmän aktiivisten nuorten naisten, kotona pyytämässä, että heidän vanhempansa sallisivat heidän tulla kirkkoon. Vanhemmat kertovat hänelle, että se on vaikeaa, koska sunnuntai-sin lasten täytyy tehdä kotiaskareita. Niinpä Evangeline menee auttamaan askareissa, ja hänen ponnistelujensa ansiosta hänen ystävänsä saavat usein luvan tulla kirkkoon.

Jos pidämme pyhän pappisuuden toimituksiin kuuluvat liitot, nuo toimitukset muuttavat meitä, pyhittävät meidät ja valmistavat meitä pääsemään Herran luo.¹⁵ Niinpä me kannamme toistemme kuormia, me vahvistamme toisiamme. Me säilytämme syntiemme anteeksiannon, kun autamme köyhiä, nälkäisiä, alastomia ja sairaita hengellisesti ja ajallisesti.¹⁶ Me varjelemme itsemme niin, ettei maailma saastuta,

kun pyhitämme lepopäivän ja otamme kelvöllisinä vastaan sakramentin Herran pyhänä päivänä.¹⁷

Me siunaamme perhettämme ja teemme kodistamme pyhän paikan. Me hillitsemme intohimomme, jotta voisimme täytyä puhtaalla ja kestäväällä rakkaudella.¹⁸ Me lähestymme muita ystävällisesti, myötätuntoisesti, ja olemme Jumalan todistajina. Meistä tulee Siionin kansa, jolla on yksi sydän ja yksi mieli – puhdas kansa, joka elää yhdessä ykseydessä ja vanhurskautessa.¹⁹ ”Sillä Siionin täytyy kasvaa kauneudessa ja pyhydessä.”²⁰

Sisaret, tulkaa temppeeliin. Jos aiomme olla pyhä kansa, joka valmistuu ottamaan vastaan Vapahtajan Hänen tullessaan, meidän täytyy nousta ja pukeutua kauniisiin vaatteisiimme.²¹ Voimassa ja kunniaassa me hylkäämme maailman tavat ja pidämme liittomme, jotta voimme olla puettuina ”puhtautteen, niin, nimittäin vanhurskauden viittaa”²².

Pyhyys on Pyhän Hengen ottamista oppaaksemme

Pyhyys on Hengen lahja. Me vastaanotamme tämän lahjan, kun päätämme tehdä sitä, mikä lisää Pyhän Hengen pyhittävää voimaa elämässämme.

Saadessaan Jeesuksen Kristuksen kotiinsa Martta tunsii valtavaa halua palvella Herraa parhaan kykynsä mukaan. Hänen siskonsa Maria päätti istua Jeesuksen jalkojen juureen ja kuunnella Jeesuksen sanoja. Kun Martta tunsii kuormittuvansa palvelemisesta saamatta yhtään apua, hän valitti: ”Herra, etkö lainkaan välitä siitä, että sisareni jättää kaikki työt minun tehtäväkseni?”

Rakastan näitä sanoja, jotka ovat lempein moite, mitä voin kuvitella. Täydellisellä rakkaudella ja äärettömällä myötätunnolla Vapahtaja nuhteli:

”Martta, Martta, sinä huolehdit ja hätäilet niin monista asioista.

Vain yksi on tarpeen. Maria on valinnut hyvän osan, eikä sitä oteta häneltä pois.”²³

Sisaret, jos aiomme olla pyhiä, meidän täytyy oppia istumaan Israelin Pyhän jalkojen juuressa ja antaa aikaa pyhyydelle. Siirrämmekö syrjään puhelimien, loppumattoman tehtäväluettelon ja maailmallisuuden huolet? Rukous, tutkiminen ja Jumalan sanan varteen ottaminen kutsuvat sieluumme Hänen puhdistavan ja parantavan rakkautensa. Varatkaamme aikaa olla pyhiä, jotta voisimme täytyä Hänen pyhällä ja pyhittävällä Hengellään. Kun Pyhä Henki on oppaanamme, me valmistaudumme vastaanottamaan Vapahtajan pyhyiden kauneudessa.²⁴

Pyhyys on pyhäksi tulemistä Jeesuksen Kristuksen sovituksen avulla

Kuningas Benjaminin innoitettujen sanojen mukaan ne, joista tulee pyhiä Jeesuksen Kristuksen sovituksen avulla,

ovat niitä, jotka ovat alistuvia, sävyisiä, nöyriä, kärsivällisiä ja täynnä rakkautta kuten Vapahtaja on.²⁵ Hän profetoi, että Jeesus Kristus, ”Herra Kaikkivaltias, joka hallitsee, joka oli ja on kaikesta iankaikkisuudesta kaikkeen iankaikkisuuteen, tulee voimassa alas taivaasta ihmislasten keskuuteen ja asuu tomumajassa”. Hän tuli siunaamaan sairaita, rampoja, kuuroja ja sokeita ja herättämään eloon ne, jotka olivat kuolleet. Ja silti Hän kärsi ”enemmän kuin ihminen voi kärsiä kuolematta”²⁶. Ja vaikka Hän

on ainoa, jonka kautta pelastus tulee, Häntä pilkattiin ja ruoskittiin ja Hänet ristiinnaulittiin. Mutta Jumalan Poika nousi haudasta, jotta me kaikki voimme voittaa kuoleman. Juuri Hän tuomitsee maailman vanhurskaasti. Juuri Hän lunastaa meidät kaikki. Hän on Israelin Pyhä. Jeesus Kristus on pyhyiden kauneus.

Kun kuningas Benjaminin kansa kuuli hänen sanansa, he lankesivat maahan, sillä niin suuri oli heidän nöyryytensä ja kunnioituksensa Jumalamme armoa ja kirkkautta kohtaan. He tunnistivat oman lihallisen tilansa. Näemmekö me täydellisen riippuvuutemme Herramme Kristuksen armosta ja laupeudesta? Ymmärrämmekö me, että jokainen hyvä lahja, niin ajallinen kuin hengellinenkin, tulee meille Kristukselta? Muistammeko me, että Isän iankaikkisen suunnitelman mukaan rauha tässä elämässä ja iankaikkisuuden kirkkaudet ovat meidän ainoastaan Hänen pyhässä Pojassaan ja Hänen pyhän Poikansa kautta?

Huutakaamme yhdessä kuningas Benjaminin kansan kanssa kuuluvasti yhteen ääneen: ”Oi armahda ja pelasta meidät Kristuksen sovitusveren kautta, niin että me saisimme syntimme anteeksi ja sydämemme voisi puhdistua; sillä me uskomme Jeesukseen Kristukseen, Jumalan Poikaan, joka loi

Jos aiomme olla pyhiä, meidän täytyy Marian tavoin oppia istumaan Israelin Pyhän jalkojen juuressa ja antaa aikaa pyhyydelle.

taivaan ja maan ja kaiken.”²⁷

Todistan, että kun tulemme Israelin Pyhän luo, me saamme Hänen Henkensä, jotta täyttyisimme ilolla ja saisimme syntiemme anteeksiannon ja omantunnonrauhan.

Taivaallinen Isä on antanut meille jokaiselle kyvyn tulla pyhiksi. Tehkäämme parhaamme pitääksemme liittomme ja ottaaksemme Pyhän Hengen oppaaksemme. Uskon avulla Jeesukseen Kristukseen meistä tulee pyhiä Hänen sovituksensa ansiosta, jotta voimme saada kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän ja tunnustaa Jumalan, meidän Isämme, nimen kunnian. Olkoon elämämme aina pyhä uhrilahja, jotta voimme astua Herran eteen pyhyden kauneudessa. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Aik. 16:29, kuningas Jaakon raamatunkäännös.
2. Ks. OL 20:31–34.
3. Ks. OL 45:57.
4. Ks. Moosia 3:19.
5. Brigham Young, ”Remarks”, *Deseret News*, 2. huhtikuuta 1862, s. 313; ks. myös James E. Faust, ”Seiskää pyhissä paikoissa”, *Liahona*, toukokuu 2005, s. 68.
6. 3. Moos. 11:44.
7. D. Todd Christofferson, ”Jokaista, jota rakastan, minä nuhtelen ja kuritan”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 97.
8. *Lectures on Faith*, 1985, s. 77.
9. Moos. 7:35.
10. Ks. Moos. 6:57.
11. Jes. 57:15.
12. 1. Nefi 22:21, 24, 26, 28.
13. Ks. Moroni 10:32–33.
14. Ks. 2. Piet. 1:4.
15. Ks. OL 84:20.
16. Ks. Moosia 4:26.
17. Ks. OL 59:9.
18. Ks. Alma 38:12.
19. Ks. Moos. 7:18–19.
20. OL 82:14.
21. Ks. 2. Nefi 8:24.
22. 2. Nefi 9:14.
23. Ks. Luuk. 10:38–42.
24. Ks. OL 45:57–59.
25. Ks. Moosia 3:19.
26. Moosia 3:5, 7.
27. Moosia 4:2.

Linda K. Burton
Apuyhdistyksen ylijohdaja

Varmoja naisia

Varmat naiset ovat opetuslapsia, jotka keskittyvät Vapahtajaan Jeesukseen Kristukseen ja tuntevat toivoa Hänen sovitusuhrinsa lupauksen ansiosta.

Rakkaat sisareni, kuinka rakastammekaan teitä ja kiitämme teitä helläsydämisestä ja innokkaasta suhtautumisestanne ensimmäisen presidenttikunnan kutsuun ja #IWasAStranger-hankkeeseen. Jatkattehan rukoilemista, Hengen kuiskausten kuuntelemista ja toimimista saamienne kehotusten mukaan.

Kun matkustan kotimaassa tai ympäri maailman, on aika tavallista kuulla jonkun kysyvän: ”Muistatko minut?” Koska olen tuskallisen epätavallinen, minun täytyy myöntää, etten useinkaan muista nimiä. Muistan kuitenkin sen hyvin todellisen rakkauden, jota taivaallinen Isä on sallinut minun tuntea, kun tapaan Hänen kallisarvoisia tyttäriään ja poikiaan.

Hiljattain minulla oli tilaisuus käydä eräiden rakkaiden naisten luona, jotka ovat vankilassa. Kun jätimme sydämelliset jäähyväiset, yksi suloinen sisar pyysi: ”Sisar Burton, ethän unohda meitä.” Toivon, että hän ja muut, jotka haluavat tulla muistetuiksi, tuntevat siten, kun kerron teille muutamia ajatuksia.

Varmat naiset Vapahtajan aikaan keskittyivät Vapahtajaan Jeesukseen Kristukseen

Sisaremmekautta vuosien ovat osoittaneet uskollista opetuslapseuden mallia, johon mekin pyrimme.

”Uudessa testamentissa on kertomuksia [varmoista] naisista, joista toiset mainitaan nimeltä ja toisia ei, mutta jotka osoittivat uskoa Jeesukseen Kristukseen [ja Hänen sovituksensa], oppivat Hänen opetuksiaan ja elivät niiden mukaan sekä todistivat Hänen palvelutyöstään, ihmeistään ja majesteettisuudesta. Näistä naisista tuli esimerkillisiä opetuslapsia ja tärkeitä todistajia pelastuksen työssä.”¹

Kiinnittäkää huomio näihin Luukaan evankeliumin kertomuksiin. Ensimmäinen on Vapahtajan palvelutyön ajalta:

”Jeesus kulki kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään julistaen ilosanoa Jumalan valtakunnasta. Hänellä oli seurassaan kaksitoista opetuslastaan sekä *muutamia naisia* – Magdalan Maria – [ja] Johanna – sekä Susanna. Lisäksi oli monia muita naisia, ja kaikki nämä avustivat heitä.”²

Seuraava on Hänen ylösnousemuksensa jälkeen:

”Ja – *muutamat naiset* – kävivät varhain aamulla haudalla

mutta eivät löytäneet hänen ruumistaan. Sieltä tultuaan he – kertoivat nähneensä näyn: enkeleitä, jotka sanoivat, että Jeesus elää.”³

Olen lukenut ja sivuuttanut näennäisen merkityksettömän ilmauksen

”muutamat naiset” lukuisia kertoja aiemmin, mutta kun hiljattain pohdin tarkemmin, nuo sanat tuntuivat hyppäävän sivulta. Englanninkielisen käännöksen sana *certain*, ’muutama’, voi tarkoittaa myös *varmaa*: uskollista, vakuuttunutta, lujaa, empimätöntä, ehdotonta ja luotettavaa.⁴

Kun pohdin näitä voimallisia kuvauksia, mieleeni tuli kaksi niistä Uuden testamentin *varmoista naisista*, jotka antoivat myönteisen, luotettavan, lujan, ehdottoman todistuksen Vapahtajasta. Vaikka he meidän laillamme olivat epätäydellisiä naisia, heidän todistuksensa on innoittava.

Muistatteko sen nimeltä mainitsemattoman naisen kaivolla, joka kutsui muita tulemaan ja katsomaan, mitä hän oli oppinut Vapahtajasta? Nainen lausui *varman* todistuksensa kysymyksen muodossa: ”Eikö hän olekin Messias?”⁵ Naisen todistus ja kutsu olivat niin vakuuttavia, että ”monet – uskoivat Jeesukseen”⁶.

Kun Martan veli Lasarus oli kuollut, niin Martta – Herran rakas opetuslapsi ja ystävä – julisti varmaankin hyvin syvin tuntein: ”Herra, jos olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut.” Pankaa merkille hänen varmuutensa, kun hän jatkoi: ”Mutta nytkin *tiedän*, että Jumala antaa sinulle kaiken mitä häneltä pyydät.” Martta todisti vielä: ”Minä uskon, että sinä olet Messias, Jumalan Poika, jonka oli määrä tulla maailmaan.”⁷

Opimme näiltä sisarilta, että *varmat naiset* ovat opetuslapsia, jotka keskittyvät Vapahtajaan Jeesukseen Kristukseen ja tuntevat toivoa Hänen sovitusuhrinsa lupauksen ansiosta.

Palautuksen ajan varmat liittonsa pitävät naiset olivat halukkaita uhrauksiin

Muoinoin *varmat naiset* tekivät uhrauksia todistaessaan Jeesuksesta ja

eläessään Hänen opetustensa mukaan. *Varmat naiset* palautuksen varhaisina aikoina tekivät samoin. Drusilla Hendricks ja hänen perheensä olivat niiden joukossa, jotka olivat uusia käännynnäisiä ja kärsivät pyhiin kohdistuvia vainoja Clayn piirikunnassa Missourissa. Drusillan mies oli halvaantunut pysyvästi Crooked Riverin taistelussa. Drusillan tehtäväksi jäi huolehtia miehensä ja elättää perheensä.

”Eräänä erityisen koettelevana aikana, kun perhe oli ilman ruokaa, hän muisti äänen sanoneen hänelle: ’Odot vain, sillä Herra huolehtii teistä.’”

Kun hänen poikaansa tarvittiin vapaaehtoiseksi mormonipataljoonaan, hän vastusteli aluksi ja kamppaili rukouksessa taivaallisen Isän kanssa, kunnes ”oli kuin ääni olisi sanonut hänelle: ’Etkö halua korkeinta kirkkautta?’ Hän vastasi tietenkin: ’Kyllä’, ja ääni jatkoi: ’Kuinka luulet saavuttavasi sen muuten kuin tekemällä suurimpia uhrauksia?’”⁸

Opimme tältä *varmalta naiselta*, että liitot pitävä opetuslapseus vaatii meiltä halukkuutta tehdä uhrauksia.

Varmat naiset nykyään muistavat Hänen paluunsa ja valmistautuvat juhlimaan sitä

Olen maininnut *varmoja naisia* Vapahtajan ajalta sekä evankeliumin palautuksen varhaisilta ajoilta, mutta entäpä *varmojen naisten* esimerkki opetuslapseudesta ja todistuksesta meidän omana ajanamme?

Äskettäisessä tehtävässäni Aasiassa minua innoittivat jälleen kerran monet *varmat naiset*, joita tapasin. Erityisen suuren vaikutuksen minuun tekivät ne ensimmäisen sukupolven kirkon jäsenet Intiassa, Malesiassa ja Indonesiassa, jotka pyrkivät elämään evankeliumin kulttuurin mukaan omassa kodissaan joskus suurin uhrauksin, sillä evankeliumin mukainen elämä törmää usein yhteen perheen ja maan kulttuurin kanssa. Sukupolvien ajan kirkossa olleiden perheiden *varmat naiset*, joita tapasin Hongkongissa ja Taiwanissa, siunaavat jatkuvasti perheensä, kirkon jäsenten ja yhteisöjensä elämää pysymällä keskittyneinä Vapahtajaan ja tekemällä auliisti uhrauksia liittojen pitämiseksi. Samankaltaisia *varmoja naisia* on kaikkialla kirkossa.

Eräs *varma nainen*, joka on siunannut omaa elämäänsä vuosikymmenten ajan, on taistellut viimeiset 15 vuotta inkluusiokappalemyösiitti (IBM) -nimistä heikentävää, vaikeaa ja etenevää sairautta vastaan. Vaikka hän joutuu olemaan pyörätuolissa, hän pyrkii olemaan kiitollinen ja pitämään yllä ”Pystyn-luetteloaan” – jatkuvaa luetteloa asioista, joita hän *pystyy* tekemään, kuten pystyn hengittämään, pystyn nielemään, pystyn rukoilemaan ja pystyn tuntemaan Vapahtajani rakkautta. Hän lausuu Kristukseen keskittyvän *varman* todistuksensa melkein päivittäin perheelle ja ystäville.

Kuulin hiljattain Jennyn tarinan. Hän on kotiin palannut lähetyssaarnaaja, jonka vanhemmat erosivat hänen palvellessaan lähetystyössä. Hän kertoi, kuinka hän ”pelkäsi kuollakseen” ajatusta kotiin palaamisesta. Mutta kun hänen lähetystyönsä Italiassa oli päätymässä ja hän kävi lähetyksessä matkalla kotiin Yhdysvaltoihin, eräs *varma nainen*, lähetysohjaajan vaimo, palveli häntä lempeästi pelkästään harjaamalla hänen hiuksensa.

Vuosia myöhemmin eräs toinen *varma nainen*, Terry – vaaran Apuyhdistyksen johtaja ja Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi – siunasi Jennyn elämää, kun Jenny kutsuttiin seurakunnan Apuyhdistyksen johtajaksi. Tuossa vaiheessa Jenny teki väitöskirjaansa tohtorintutkintoa varten. Terry palveli johtajan tehtävässään Jennyn opastajana, ja lisäksi hän istui Jennyn kanssa kymmenen tuntia sairaalassa, kun Jenny sai hälyttävän leukemiadiagnosin. Terry kävi vierailuilla sairaalassa ja kuljetti Jennyä hoitoihin. Jenny tunnusti: ”Olen varmaan oksentanut useita kertoja hänen autoonsa.”

Sairaudestaan huolimatta Jenny palveli edelleen uskollisesti seurakunnan Apuyhdistyksen johtajana. Jopa ollessaan heikoimmillaan hän soitti ja lähetti tekstiviestejä ja sähköposteja vuoteestaan ja kutsui sisaria tulemaan katsomaan häntä. Hän postitti kortteja ja viestejä ihmisille rakastaen sisariaan etäältä. Kun seurakunta pyysi valokuvaa Jennyn johtokunnasta seurakunnan historiaan, se sai tällaisen kuvan. Koska Jenny itse on *varma nainen*,

hän kutsui kaikkia kantamaan muiden kuormia, myös omaansa.

Koska Jenny on *varma nainen*, hän todisti: ”Emme ole täällä pelkästään pelastamassa muita vaan pelastamassa myös itsemme. Ja tuo pelastus tulee ryhtymällä Jeesuksen Kristuksen toveriksi, ymmärtämällä Hänen armoaan ja Hänen sovitustaan sekä Hänen rakkauttaan kirkon naisia kohtaan. Näin tapahtuu tekemällä niinkin yksinkertaisia asioita kuin harjaamalla jonkun hiukset, lähettämällä viestin, jossa on innoitettu, selkeä, ilmoituksen tuoma toivon ja armon sanoma, tai antamalla naisten palvelua meitä.”⁹

Sisaret, kun meistä on tullut empiviä, epäileviä, eksyneitä, syntisiä, surullisia tai kun sielumme sietokyky on viety äärimmilleen, ottakaamme vastaan Herran kutsu juoda Hänen elävää vettä, kuten teki se *varma* nainen kaivolla, ja kutsukaamme me muita tekemään samoin lausumalla oman *varman* todistuksemme: ”Eikö hän olekin Messias?”

Kun elämä tuntuu epäreilulta, kuten se on varmasti tuntunut Martasta hänen veljensä kuoltua – kun koemme sydämen murhetta, jota tuovat yksinäisyys, lapsettomuus, rakkaan ihmisen menetys, puuttuvat tilaisuudet solmia avioliitto ja saada perhe, särkynyt koti, heikentävä masennus, fyysinen tai henkinen sairaus, tukehduttava stressi, ahdistuneisuus, riippuvuus, taloudelliset vastoinkäymiset tai yletön määrä muita mahdollisia olosuhteita – muistakaamme Martta ja julistakaamme oma samankaltainen *varma* todistuksemme: ”Mutta – – tiedän [ja] uskon, että sinä olet Messias, Jumalan Poika.”

Muistakaamme ne monet *varmat naiset*, jotka kieltäytyivät hylkäämästä kallisarvoista Vapahtajaamme sen tuskallisen kokemuksen aikana, jolloin Hän kärsi ristillä, ja jotka vielä tunteja myöhemmin saivat etuoikeuden olla Hänen loistavan ylösnousemuksensa *varmojen*

Jenny (keskellä), joka leukemiasta huolimatta palvelee seurakunnan Apuyhdistyksen johtajana, johtokuntansa jäsenten kanssa.

todistajien joukossa. Olkaamme niitä, joiden havaitaan pysyvän lähellä Häntä rukouksessa ja pyhien kirjoitusten tutkimisessa. Lähestykäämme Häntä valmistautumalla nauttimaan ja nauttimalla Hänen sovitusuhrinsa pyhät vertauskuvat viikoittain sakramentti-toimituksen aikana ja pitämällä liitot palvelemalla muita heidän hädänhetkinään. Ehkäpä silloin me voimmekin kuulua niihin *varmoihin naisiin*, Jeesuksen Kristuksen opetuslapsiin, jotka juhliivat Hänen loistavaa paluutaan, kun Hän tulee jälleen.

Sisaret, minä todistan rakastavista taivaallisista vanhemmista, Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen äärettömästä sovituksestaan meidän puolestamme. Tiedän, että profeetta Joseph Smith asetettiin ennalta palautuksen profeetaksi. Tiedän, että Mormonin kirja on totta ja että se käännettiin Jumalan voimalla. Meitä on siunattu oman aikamme elävällä profeetalla, presidentti Thomas S. Monsonilla. Näistä totuuksista minä olen *varma!* Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Huom. Lauantaina 1. huhtikuuta 2017 sisar Burton vapautettiin Apuyhdistyksen lijohtajan tehtävästä.

VIITTEET

1. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 3.
2. Luuk. 8:1–3, kursivointi lisätty.
3. Luuk. 24:22–23, kursivointi lisätty.
4. Englannin kielessä sanalla *certain* on myös toinen merkitys, 'eräs' tai 'muuan', mutta haluan eniten tähdentää tänään sitä merkitystä, joka liittyy varmuuteen, luottamukseen ja uskollisuuteen.
5. Joh. 4:29, ks. englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.
6. Joh. 4:39.
7. Joh. 11:21–22, 27, kursivointi lisätty.
8. Ks. *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women*, toim. Jennifer Reeder ja Kate Holbrook, 2017, s. 51–52.
9. Käytetty kirjoittajan, Jennifer Reederin, luvalla. Hän on 1800-luvun naishistorian asiantuntija kirkon historian osastolla.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

”Minä jätän teille rauhan”

Herra lupasi opetuslapsilleen rauhan ollessaan lähdössä heidän luotaan. Hän on antanut saman lupauksen meille.

Rakkaat sisareni, meitä on siunattu tänä iltana Jumalan Hengellä. Voimakkaiden sisarjohtajiemme innoitetut sanomat ja musiikki ovat vahvistaneet uskoamme ja lisänneet haluamme pitää pyhät liitot, jotka olemme tehneet rakastavan taivaallisen Isämme kanssa. Olemme tunteneet enemmän rakkautta Herraa Jeesusta Kristusta kohtaan ja kiitollisuutta Hänen sovitusuhrinsa ihmeellisestä lahjasta.

Sanomani tänä iltana on yksinkertainen. Olemme kaikki tunteneet tänä iltana rauhaa. Me kaikki haluaisimme tuntea usein sellaista rauhaa sisimmässämme, perheessämme ja lähipiirissämme olevien kanssa. Herra lupasi opetuslapsilleen rauhan ollessaan lähdössä heidän luotaan. Hän on antanut saman lupauksen meille. Mutta Hän sanoi, että Hän antaisi rauhan omalla tavallaan, ei maailman tavalla. Hän

kuvasi omaa tapansa lähettää rauha:

”Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille puhunut.

Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” (Joh. 14:26–27.)

Moosian pojat tarvitsivat tuota rauhan lahjaa, kun he lähtivät lähetystyöhönsä lamanilaisten keskuuteen. He kokivat enemmänkin kuin vähäistä levottomuutta tehtävänsä suuruuden vuoksi ja rukoilivat vahvistusta. ”Ja tapahtui, että Herra siunasi heitä Hengellään ja sanoi heille: Olkaa turvallisella mielellä. Ja he olivat turvallisella mielellä.” (Alma 17:10; ks. myös Alma 26:27.)

Saatatte toisinaan kaivata rauhaa, kun kohtaatte epävarmuutta ja edessäänne näyttää hämmöttävän haasteita. Moosian pojat oppivat jotakin sellaista, mitä Herra opetti Moronille. Se on oppaana meille kaikille: ”Jos ihmiset tulevat minun luokseni, minä näytän heille heidän heikkoutensa. Minä

annan ihmisille heikkoutta, jotta he olisivat nöyriä, ja minun armoni riittää kaikille ihmisille, jotka nöyryvät minun edessäni; sillä jos he nöyryvät minun edessäni ja uskovat minuun, niin minä teen sen, mikä on heikkooa, heissä vahvaksi.” (Et. 12:27.)

Moroni sanoi, että kun hän kuuli nämä sanat, hän sai lohtua (ks. Et. 12:29). Ne voivat olla lohtuna meille kaikille. Ne, jotka eivät näe heikkouksiaan, eivät edisty. Tietoisuus heikkouksistanne on siunaus, koska se auttaa teitä pysymään nöyrinä ja pitää teidät kääntyneinä kohti Vapahtajaa. Henki lohduttaa teitä ja lisäksi toimii välittäjänä, jonka avulla sovitus alkaa muuttaa sisintä luonnetanne. Silloin se, mikä on heikkooa, tulee vahvaksi.

Toisinaan Saatana kyseenalaistaa uskonne. Niin tapahtuu kaikille Jeesuksen Kristuksen opetuslapsille. Puolustuksenne näitä hyökkäyksiä vastaan on, että pidätte Pyhän Hengen kumppaninanne. Henki puhuu rauhaa sielulenne. Hän kannustaa teitä kulkemaan eteenpäin uskossa. Ja Hän

palauttaa mieleenne niitä hetkiä, jolloin tunsitte Jeesuksen Kristuksen valon ja rakkauden.

Muistaminen saattaa olla yksi kallisarvoisimmista lahjoista, mitä Henki voi antaa teille. Hän ”palauttaa mieleenne kaiken, mitä [minä Herra] olen teille puhunut” (Joh. 14:26). Tuo muisto voi olla jokin vastattu rukous, jokin saatu pappeuden toimitus, jokin todistuksenne vahvistus tai jokin hetki, kun näitte Jumalan johdattavan käden vaikutuksen elämässänne. Kun jonakin tulevana päivänä tarvitsette voimaa, niin ehkäpä Henki voi muistuttaa mieleenne tunteet, joita olette kokeneet tässä kokouksessa. Rukoilen, että niin tapahtuisi.

Yksi muisto, jonka Henki tuo usein minun mieleeni, on eräästä metallivajassa pidetystä iltasakramenttikokouksesta Innsbruckissa Itävallassa monia vuosia sitten. Vaja oli junaradan alla. Paikalla oli vain kymmenkunta ihmistä, jotka istuivat puutuoleilla. Useimmat heistä olivat naisia, jotkut nuorempia ja jotkut vanhempia. Näin kiitollisuuden kyyneliä, kun sakramentti jaettiin sille pienelle kuulijakunnalle. Tunsin Vapahtajan rakkauden noita pyhiä kohtaan, ja niin tunsivat hekin. Mutta ihme, jonka muistan selvimmin, oli valo, joka tuntui täyttävän sen metallivajan ja tuovan mukanaan rauhan tunteen. Oli myöhäinen ilta, eikä vajassa ollut ikkunoita, ja silti huone oli valaistu kuin keskipäivän auringonpaisteella.

Sinä iltana Pyhän Hengen valo oli kirkas ja sitä oli runsaasti. Ja ikkunoita, joista valo pääsi sisään, olivat niiden pyhien nöyrät sydämet. He olivat tulleet Herran eteen pyytämään anteeksiantoa synneistään ja sitoutumaan siihen, että muistavat Hänet aina. Ei ollut vaikeaa muistaa Häntä silloin, ja muistoni tuosta pyhästä kokemuksesta

on sitä seuranneina vuosina tehnyt minulle helpommaksi muistaa Hänet ja Hänen sovituksensa. Sinä päivänä sakramenttirukouksen lupaus, että Henki on kanssamme, täytyi ja toi näin mukanaan valon ja rauhan tunteita.

Teidän laillanne olen ollut kiitollinen niistä monista tavoista, joilla Herra on siunannut minua Lohduttajalla, kun olen tarvinnut rauhaa. Siltikään taivaallinen Isämme ei ole kiinnostunut pelkästään lohdustamme vaan sitäkin enemmän edistymisestäämme ylöspäin. ”Lohduttaja” on vain yksi tapa, jolla Pyhää Henkeä kuvataan pyhissä kirjoituksissa. Tässä on toinen: ”Ja nyt, totisesti, totisesti minä sanon sinulle: Turvaa siihen Henkeen, joka johdattaa tekemään hyvää” (OL 11:12). Useimmiten se hyvä, mitä Hän johdattaa teitä tekemään, on sitä, että autatte jotakuta muuta vastaanottamaan lohtua Jumalalta.

Viisaudessaan Herra on tuonut teidät yhteen apujärjestöihin ja luokkiin kirkossaan. Hän on tehnyt niin lisätäkseen voimaanne tehdä hyvää. Näissä järjestöissä teillä on erityisiä tehtäviä palvella muita Hänen puolestaan. Jos

esimerkiksi olet nuori nainen, piispasi tai Nuorten Naisten johtajasi saattaisi pyytää sinua ottamaan yhteyttä lehvänsitojaan, josta on tullut, niin kuin me toisinaan sanomme, ”vähemmän aktiivinen”. Sinä tunnet hänet ehkä paremmin kuin piispa tai Nuorten Naisten johtaja. Sinä ehkä tiedät, että hän kokee ongelmia kotona tai koulussa tai kenties molemmissa. Johtajasi eivät ehkä tiedä, miksi he saivat vaikutelman pyytää sinua auttamaan tuota tyttöä, mutta Herra tietää, ja Hän ohjaa tätä työtä Henkensä innoituksella.

Menestys yrityksissäsi edellyttää muutoksen ihmettä sekä sinun sydämessäsi että sen nuoren naisen sydämessä, jota sinut lähetettiin pelastamaan – ja siihen tarvitaan Pyhän Hengen kumppanuutta. Hengen ansiosta voit nähdä tuon vähemmän aktiivisen lehvänsitojan siten kuin Herra näkee hänet. Herra tuntee hänen sydämensä ja sinun sydämesi, ja Hän tietää, miten sydämellä on mahdollisuus muuttua. Hän voi siunata teitä kumpaakin Hengellään ja innoittaa nöyryyteen, anteeksiantoon ja rakkauteen.

Tuo Henki voi innoittaa sanoihin, tekoihin ja kärsivällisyyteen, joita tarvitset kutsuaksesi karitsan takaisin laumaan. Ja Hän voi koskettaa lehvänsitojien luokassa lauman jäsenten sydäntä niin, että he rakastavat eksyneitä lammasta ja ottavat hänet lämpimästi vastaan, jotta hän palatessaan tuntee tullessa kotiin.

Teidän voimaanne tehdä hyvää Jumalan tyttärien ryhmänä riippuu suuressa määrin siitä ykseydestä ja rakkaudesta, joka vallitsee keskuudessanne. Tämä on jälleen rauhan lahja, joka tulee Pyhän Hengen ansiosta.

Alma ymmärsi sen. Siitä syystä hän pyysi hartaasti, ettei hänen kansallaan ”pidä olla mitään kiistaa keskenään, vaan että heidän tulee nähdä asiat samanlaisina, ja heillä tulee olla yksi usko ja yksi kaste, ja heidän sydäntensä tulee olla yhteen liittyneinä ykseydessä ja rakkaudessa toisiaan kohtaan” (Mooisia 18:21).

Ykseys on meille välttämätöntä, jotta Henki voi olla luokassamme ja perheessämme. Mutta te tiedätte kokemuksesta, kuten minäkin, että sellaista rakastavaa ykseyttä on vaikea säilyttää. Siihen tarvitaan Pyhän Hengen kumppanuutta, jotta silmämme avautuisivat ja me hillitsisimme tunteemme.

Muistan kerran meidän seitsemän- tai kahdeksanvuotiaan poikamme hypineen sängyllään niin ponnekkaasti, että luulin hänen rikkovan sen. Minut valtasi turhautumisen puuska ja kiirehdin saattamaan kotini järjestykseen. Taruin poikaani hänen pienistä hartioistaan ja tempasin hänet niin ylös, että katsemme kohtasivat.

Henki antoi mieleeni sanat. Ääni tuntui hiljaiselta, mutta se lävisti sydämeni: ”Pitelet hienoa ihmistä.” Laskin hänet lempeästi takaisin sängylle ja pyysin anteeksi.

Nyt hänestä on tullut se hieno ihminen, jonka Pyhä Henki antoi minun nähdä 40 vuotta sitten. Olen ikuisesti kiitollinen siitä, että Herra pelasti minut epäystävällisiltä tunteilta lähettämällä Pyhän Hengen näyttämään minulle Jumalan lapsen sellaisena kuin Hän näki tämän.

Se ykseys, jota etsimme perheessämme ja kirkossa, tulee, kun sallimme Pyhän Hengen vaikuttaa siihen, mitä näemme katsoessamme toinen toistamme – ja jopa, kun ajattelemme toinen toistamme. Henki näkee kaiken Kristuksen puhtaalla rakkaudella. Kuunnelkaa sanoja, joita Mormon käytti kuvaillaessaan rakkautta. Ajatella hetkiä, jolloin olette tunteneet sitä:

”Rakkaus on pitkämielinen ja lempeä eikä kadehdi eikä pöyhkeile, ei etsi omaansa, ei vihastu helposti, ei ajattele pahaa eikä iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuudesta, kaiken se kestää, kaiken se uskoo, kaiken se toivoo, kaiken se kärsii.

Jos siis, rakkaat veljeni [ja lisäksi sisareni], teillä ei ole rakkautta, te ette ole mitään, sillä rakkaus ei koskaan katoa. Pitäkää sen vuoksi kiinni rakkaudesta, joka on suurin kaikista, sillä kaiken täytyy kadota –

mutta aito rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta, ja se kestää

ikuisesti; ja kenellä sitä havaitaan olevan viimeisenä päivänä, hänen käy hyvin.

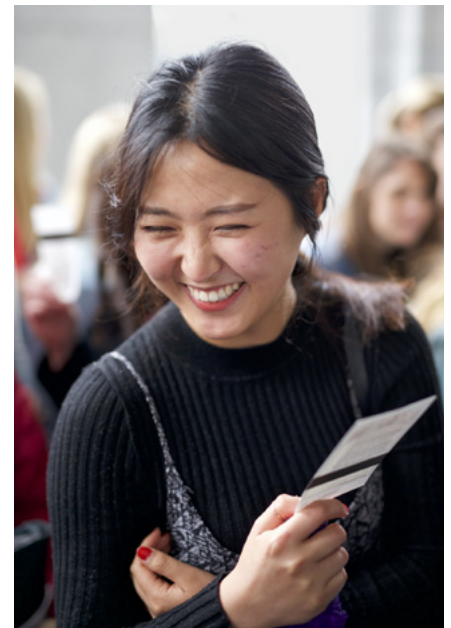
Rukoilkaa siis, rakkaat veljeni [ja sisareni], Isää koko sydämen voimalla, että täytyisitte tällä rakkaudella, jonka hän on suonut kaikille Poikansa Jeesuksen Kristuksen tosi seuraajille; että teistä tulisi Jumalan lapsia; että me hänen ilmestyessään olisimme hänen kaltaisiaan, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on; että meillä olisi tämä toivo; että meidät puhdistettaisiin niin kuin hän on puhdas.” (Moroni 7:45–48.)

Se on tavoite, joka taivaallisella Isällämme on teille, kallisarvoisille tyttärilleen. Se saattaa tuntua teistä etäiseltä tavoitteelta, mutta Hänen näkökulmastaan te ette ole siitä kovinkaan kaukana. Niinpä Hän siunaa teitä Hengellään, joka lohduttaa teitä, kannustaa teitä ja innoittaa teitä jatkamaan eteenpäin.

Jätän teille varman todistukseni, että Isä tuntee teidät – tietää tarpeen ja nimenne – rakastaa teitä ja kuulee rukouksenne. Hänen rakas Poikansa kutsuu teitä tulemaan luokseen. Ja He lähettävät Pyhän Hengen olemaan kanssanne pyrkimyksissänne palvella muita Heidän puolestaan.

Jeesuksen Kristuksen sovituksen

ansiosta Pyhän Hengen jatkuvalla kumppanuudella on pyhittävä ja puhdistava vaikutus teidän henkeenne. Tunnette silloin Vapahtajan rauhaa, jonka Hän lupasi jättää opetuslapsilleen. Tuon rauhan myötä tulee kirkas toivo sekä valon ja rakkauden tunne Isältä ja Hänen rakkaalta Pojaltaan, joka johtaa valtakuntaansa maan päällä antamalla ilmoitusta elävälle profeetalleen. Todistan siitä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Presidentti Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Jumalan perheen kokoaminen

Isä Jumala haluaa lapsensa jälleen kotiin, perheinä ja kirkkaudessa.

Rakkaat veljeni ja sisareni, riemuit-
sen mahdollisuudesta olla teidän
kanssanne yleiskonferenssin
tämän kokouksen alkaessa. Toivotan
teidät mitä lämpimimminkin tervetulleiksi.

Yleiskonferenssi on aina ollut myö-
hempien aikojen pyhille kokoontumi-
sen aikaa. Jo aikaa sitten joukkomme
on kasvanut niin suureksi, ettemme
ole kyenneet kokoontumaan fyysi-
sesti yhteen paikkaan, mutta Herra on
antanut keinoja, joilla yleiskonferenssin
siunaukset yltyvät teille riippumatta
siitä, missä olette. Samalla kun on vai-
kuttavaa nähdä pyhien kokoontuminen
tässä isossa konferenssikeskuksessa,
niin me, jotka seisomme täällä puhuja-
korokkeella, näemme aina sielumme
silmin ne miljoonat ihmiset, jotka ovat
kokoontuneina kanssamme eri puolilla
maailmaa katsomaan ja kuuntelemaan
konferenssia. Monet teistä kokoontu-
vat perheensä kanssa. Jotkut saattavat
olla koolla ystävien tai muiden kirkon
jäsenten kanssa.

Missä tahansa olettekin ja millä
tavoin tahansa kuulettekin ääneni,
haluan teidän tietävän, että vaikka
ette ole henkilökohtaisesti meidän
luonamme, me tunnemme teidän
olevan meidän kanssamme hengessä.

Toivomme, että te kaikki tunnette ole-
vanne yhtä meidän kanssamme – että
tunnutte sen hengellisen voiman, joka
tulee aina, kun uskovien joukko on
koolla Jeesuksen Kristuksen nimessä.

Olen tuntenut innoitusta puhua
teille tänään eräästä toisenlaisesta
kokoamisesta. Tällaista kokoamista ei
tapaudu vain puolen vuoden välein,
kuten yleiskonferenssin kohdalla. Sen
sijaan se on jatkunut keskeytyksettä
kirkon palautuksen varhaisista ajoista
lähtien, ja sitä on jouduttu viime
vuosina. Viittaan Jumalan perheen
kokoamiseen.

Saattaa olla parasta aloittaa tämän kokoamisen kuvaileminen ajasta ennen syntymäämme, ennen sitä aikaa, jota Raamattu nimittää ”aluksi” (ks. 1. Moos. 1:1). Niihin aikoihin me elimme taivaallisen Isän luona Hänen henkilapsinaan. Tämä koskee jokaista ihmistä, joka on koskaan elänyt maan päällä.

Ymmärrättehän, että nimitykset ”veli” ja ”sisar” eivät ole meille vain ystävällisiä tervehtimisiä tai hellittely-nimiä. Ne ilmaisevat iankaikkisen totuuden: Jumala on koko ihmiskunnan kirjaimellinen Isä. Me jokainen kuulumme Hänen iankaikkiseen perheeseensä. Koska Hän rakastaa meitä täydellisen Isän rakkaudella, Hän haluaa meidän edistyvän ja kehittyvän ja tulevan Hänen kaltaisikseen. Hän asetti suunnitelman, jonka mukaisesti tulisimme maan päälle perheeseen ja saisimme kokemuksia, jotka valmistaisivat meitä palaamaan Hänen luokseen ja elämään kuten Hän elää.

Tämän suunnitelman keskeisenä osatekijänä oli lupaus siitä, että Jeesus Kristus uhraisi itsensä uhrina pelastaakseen meidät synniltä ja kuolemalta. Meidän tehtävänämme siinä suunnitelmassa on hyväksyä Vapahtajan uhri olemalla kuuliaisiksi evankeliumin laeille ja toimituksille. Te ja minä hyväksyimme

tämän suunnitelman. Itse asiassa me riemuitsimme siitä, vaikka se merkitsisi sitä, että lähtisimme Isämme luota ja unohtaisimme, mitä olimme kokeneet siellä Hänen kanssaan.

Mutta meitä ei lähetetty tänne täydelliseen pimeyteen. Meille jokaiselle annettiin osa Jumalan valosta – nimeltään ”Kristuksen valo” – auttamaan meitä erottamaan hyvän ja pahan, oikean ja väärän. Tästä syystä nekin, joilla on hyvin vähän tai ei ollenkaan tietoa Isän suunnitelmasta, voivat silti tuntea sydämessään, että tietyt teot ovat oikein ja moraalisia, kun taas toiset eivät ole.

Käsityksemme oikeasta ja väärästä tuntuvat erityisen voimakkailta, kun kasvatamme lapsiamme. Miltei jokaisella isällä ja äidillä on luontainen halu opettaa lapsilleen moraalin hyveitä. Se on osa taivaallisen Isän suunnitelman ihmettä. Hän haluaa lastensa tulevan maan päälle noudattaen taivaassa olevaa perheiden iankaikkista mallia. Perhe on iankaikkisten valtakuntien rakenteellinen perusyksikkö, ja niinpä Hänen tarkoituksensa on, että se on perusyksikkö myös maan päällä. Vaikka maanpäälliset perheet ovat kaukana täydellisyydestä, ne antavat Jumalan lapsille parhaan mahdollisuuden saada maan päälle tullessaan osakseen sitä ainoaa rakkautta, joka yltyä lähelle sitä, mitä tunsimme taivaassa – vanhemman rakkautta. Perheet ovat myös paras tapa säilyttää ja välittää eteenpäin moraalin hyveitä ja tosia periaatteita, jotka todennäköisimmin johtavat meidät takaisin Jumalan luo.

Vain hyvin pieni vähemmistö Jumalan lapsista saavuttaa tämän elämän aikana täydellisen ymmärryksen Jumalan suunnitelmasta sekä oikeuden pappeuden toimituksiin ja liittoihin, jotka saavat Vapahtajan sovittavan voiman toimimaan täyteydessään meidän elämässämme. Jopa ne, joilla on mitä

parhaimmat vanhemmat, saattavat elää uskollisesti sen valon mukaan, jota heillä on, mutta eivät koskaan kuule Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen sovituksestaan eivätkä saa kutsua mennä kasteelle Hänen nimessään. Tämä on ollut totta lukemattomien miljoonien veljiemme ja sisartemme kohdalla kautta maailman historian.

Jotkut saattavat pitää tätä epäoikeudenmukaisena. He saattavat pitää sitä jopa todisteena siitä, ettei ole mitään suunnitelmaa, ei mitään täsmällisiä vaatimuksia pelastumiselle – tuntien, ettei oikeudenmukainen, rakastava Jumala laatisi suunnitelmaa, joka on tarjolla niin pienelle osalle Hänen lapsistaan. Toiset saattavat päätellä, että Jumala on varmastikin päättänyt etukäteen, ketkä lapsistaan Hän pelastaisi ja keille tarjoaisi evankeliumin, kun puolestaan ne, jotka eivät koskaan kuulisi evankeliumista, eivät yksinkertaisesti olisi ”valittuja”.

Mutta profeetta Joseph Smithin kautta palautettujen totuuksien ansiosta te ja minä tiedämme, että Jumalan suunnitelma on tätä paljon rakastavampi ja oikeudenmukaisempi. Taivaallinen Isämme haluaa koota koko perheensä ja siunata sitä. Vaikka Hän tietää, etteivät kaikki heistä halua tulla kootuiksi, niin Hänen suunnitelmansa antaa jokaiselle Hänen lapsistaan mahdollisuuden hyväksyä tai hylätä Hänen kutsunsa. Ja perheet ovat keskeisellä sijalla tässä suunnitelmassa.

Vuosisatoja sitten profeetta Malakia sanoi, että tulevana päivänä Jumala lähettäisi Elian ”[kääntämään] isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet isien puoleen” (Mal. 3:24).

Tämä profetia oli niin tärkeä, että Vapahtaja lainasi sitä käydessään Amerikan mantereella ylösnousemuksensa jälkeen (ks. 3. Nefi 25:5–6). Ja kun enkeli Moroni kävi profeetta

Joseph Smithin luona, hänkin lainasi profetiaa Eliasta sekä sydämistä, isistä ja lapsista (ks. JS–H 36–39).

Tänään on 1. huhtikuuta. Kahden päivän kuluttua eli 3. huhtikuuta tulee kuluneeksi 181 vuotta siitä päivästä, jolloin Malakian profetia täyttyi. Sinä päivänä Elia todellakin tuli ja antoi Joseph Smithille pappeuden voiman sinetöidä perheitä iankaikkisesti (ks. OL 110:13–16).

Siitä päivästä alkaen aina tähän asti kiinnostus oman suvun tutkimiseen on kasvanut räjähdysmäisesti. Yhä suuremmassa määrin ihmiset tuntevat halua lähestyä esivanhempiaan, eikä kyse ole vain satunnaisesta uteliaisuudesta. Sukututkimuskirjastoja, -järjestöjä ja -tekniikoita on luotu kaikkialla maailmassa tukemaan tätä kiinnostusta. Internetin voima kommunikoinnin tehostamiseen on mahdollistanut sen, että perheet tutkivat yhdessä sukuaan nopeammin ja perusteellisemmin kuin on ollut mahdollista koskaan aiemmin.

Miksi kaikki tämä tapahtuu? Tois-taiseksi paras nimitys sille on ”Elian henki”. Voisimme yhtä lailla kutsua sitä myös ilmauksella ”profetian täyttymys”. Todistan, että Elia on tosiaan tullut. Lasten sydämet – teidän ja minun – ovat kääntyneet isiemme, esivanhempiemme, puoleen. Kiintymys, jota tunnette esivanhempianne kohtaan, on osa sen profetian täyttymistä. Se perustuu syvällisesti käsitykseenne siitä, keitä te olette. Mutta kyse on muustakin kuin vain peritystä DNA:sta.

Esimerkiksi kun noudatatte innoitusta ottaa selvää sukunne historiasta, saatatte huomata, että jollakulla etäisellä sukulaisella on yhteisiä kasvopiirteitä tai samanlainen kiinnostus kirjoihin tai samanlainen laulun lahja. Tämä voi olla hyvin mielenkiintoista ja jopa oivaltavaa. Mutta jos työnne päättyy siihen, te tunnette, että jotakin

jää puuttumaan. Tämä johtuu siitä, että Jumalan perheen kokoaminen ja yhdistäminen vaatii muutakin kuin vain lämpimiä tuntemuksia. Se vaatii pyhiä liittoja, joita tehdään pappeuden toimistusten yhteydessä.

Monet esivanhemmistanne eivät ole saaneet niitä toimituksia. Mutta Jumalan sallimuksen ansiosta te olette. Ja Jumala tiesi, että te tuntisitte halua lähestyä esivanhempianne rakkaudessa ja että teillä olisi käytössä heidän löytämiseensä tarvittava tekniikka. Hän tiesi myös, että te eläisitte aikana, jolloin pääsy pyhiin tempeleihin, joissa näitä toimituksia voidaan suorittaa, olisi helpompaa kuin koskaan historian aikana. Ja Hän tiesi, että Hän voisi luottaa teidän suorittavan tämän työn esivanhempienne puolesta.

Totta kai meillä kaikilla on monia kiireellisiä ja tärkeitä vastuita, jotka vaativat huomiotamme ja aikaamme. Me kaikki huomaamme, että osa siitä, mitä Herra odottaa meiltä, ylittää kykymme. Onneksi Herra antaa meille jokaiselle keinon saada varmuutta ja tyydytystä kaikessa palvelutyössämme, myös sukututkimuksen palvelutyössä. Me saamme voimaa tehdä, mitä Hän pyytää, kun uskomme siihen, ettei Vapah-taja anna mitään käskyä ”valmistamatta [meille] keinoa toteuttaa sitä, mitä hän käskää [meidän] tehdä” (1. Nefi 3:7).

Kokemuksen pohjalta tiedän, että tämä on totta. Monia vuosia sitten kun opiskelin yliopistossa, tapasin erään miehen, joka työskenteli yhdelle maailman suurimmista tietokoneyhtiöistä. Tämä tapahtui tietokoneiden varhaisina aikoina, ja sattui niin, että hänen yhtiönsä oli lähettänyt hänet myymään tietokoneita Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkolle.

Sikäli kuin tiedän, tämä myyntimies ei ollut mitenkään uskovainen. Kuitenkin hän sanoi ihmetellen ja kiihtyneenä: ”Tässä kirkossa tehtiin sellaista, mitä he nimittivät ’sukututkimustyöksi’ – etsittiin kuolleiden ihmisten nimiä ja yritettiin saada selville omia esivanhempia. Ihmiset, pääasiassa naiset, juoksentelivat arkistokaapilta toiselle etsien tietoa pienistä korteista.” Jos muistan oikein, hän sanoi rouvien käyttäneen tennistossuja voidakseen juosta hieman nopeammin. Mies jatkoi: ”Kun näin sen työn mittavuuden, jota he yrittivät tehdä, käsitin, että olin löytänyt syyn tietokoneiden keksimiselle.”

No, osittain hän oli oikeassa. Tietokoneet olisivat tärkeä osa sukututkimustyön tulevaisuutta – tosin eivät ne tietokoneet, joita hän oli myymässä. Innoitettu kirkon johtaja päätti olla ostamatta hänen tietokoneitaan. Kirkon oli määrä odottaa, kunnes tulisi

tekniikkaa, jota siihen aikaan ei ollut vielä edes kuviteltu. Mutta olen sittemmin monien vuosien varrella oppinut, ettei paraskaan tekniikka pysty koskaan korvaamaan taivaasta saatua ilmoitusta, kuten sitä, jota kyseinen kirkon johtaja sai. Tämä on hengellistä työtä, ja Herra johtaa sitä Pyhän Henkensä kautta.

Vain muutama viikko sitten tutkin omaa sukuani vieressäni eräs neuvoja ja toinen apulainen puhelinyhteyden päässä. Tietokoneen näytöllä edessäni oli ongelma, jota en osannut ratkaista kuolevaisilla kyvyilläni. Näin kaksi nimeä, jotka minulle oli lähetetty tekniikan ihmeiden avulla, ja ne kuuluivat ihmisille, jotka saattaisivat odottaa temppeletoimitusta. Ongelmana oli kuitenkin se, että nimet olivat erilaiset, mutta oli syytä uskoa, että ne saattaisivat kuulua samalle ihmiselle. Minun tehtävänäni oli määrittää, mikä oli totta.

Pyysin neuvojiani kertomaan sen minulle. He sanoivat: ”Ei, sinun täytyy päättää.” Ja he olivat täysin varmoja siitä, että saisin totuuden selville. Kaikkine tehoineen ja tietoineen tietokone oli jättänyt minulle siunauksen katsella niitä nimiä näytöllä, arvioida saatavilla olevia tietoja, etsiä muita tutkimustietoja, rukoilla hiljaa ja saada selville, mikä oli totta. Kun rukoilin, tiesin varmasti, mitä tehdä – aivan kuten olen tiennyt muissa tilanteissa, kun minun

on täytynyt luottaa taivaan apuun ongelman ratkaisemiseksi.

Emme tiedä, mitä ihmeitä Jumala innoittaa ihmisiä luomaan avuksi Hänen työhönsä koota Hänen perheensä. Mutta mitä ihmeellisiä keksintöjä sitten tuleeekin, niiden käyttö edellyttää sitä, että Henki vaikuttaa ihmisiin kuten teihin ja minuun. Tämän ei pitäisi yllättää meitä. Ovathan he Jumalan rakkaita poikia ja tyttäriä. Hän lähettää kaiken sen innoituksen, jota tarvitaan, jotta heille annetaan mahdollisuus palata Hänen luokseen.

Viime vuosina kirkon nuoret ovat vastanneet Elian hengen kut-suun innoittavalla tavalla. Monilla on nykyään oma rajatun käytön temppele-suositus, ja he käyttävät sitä usein. Temppeleiden kastehuoneet ovat vilkkaammassa käytössä kuin koskaan aiemmin. Joidenkin temppeleiden on jopa täytynyt säätää aikataulujaan, jotta yhä useammat nuoret, joita temppeleihin tulee, mahtuisivat sinne.

Aiemmin oli harvinainen mutta tervetullut poikkeus, että nuoret toivat mukanaan temppeleihin omien esivanhempiensä nimiä. Nykyään se on ihan tavallista, ja hyvin usein nuoret ovat itse löytäneet näiden esivanhempiensä tiedot.

Lisäksi monet nuoret ovat huumanneet, että ajan antaminen suvun tutkimiseen ja temppeleityöhön on syventänyt heidän todistustaan pelastussuunnitelmasta. Se on lisännyt Hengen vaikutusta heidän elämässään ja vähentänyt vastustajan vaikutusta. Se on auttanut heitä tuntemaan entistä suurempaa läheisyyttä perheeseensä ja Herraan Jeesukseen Kristukseen. He ovat oppineet, että tämä työ pelastaa paitsi kuolleet myös meidät kaikki (ks. OL 128:18).

Nuoret ovat ihailtavasti ymmärtäneet tämän näkemyksen. Nyt heidän

vanhempiansa tulee tehdä samoin. Nykyään on monia ihmisiä, jotka ovat ottaneet vastaan kasteen henkimaailmassa sen työn ansiosta, jonka nuoret ovat tehneet, ja he odottavat muita toimituksia, joita ainoastaan aikuiset voivat suorittaa temppeleissä tässä maailmassa. Taivaallisen Isän perheen kokoamisen työ ei ole vain nuorille, eikä se ole vain isovanhemmille. Se on kaikille. Me kaikki olemme kokoajia.

Tämä on työtä meidän sukupolvellemme, jota aikaa apostoli Paavali nimitti aikojen täyttymisen taloudenhoitokaudeksi, jolloin Jumala Paavalin mukaan ”[yhdistäisi] Kristuksessa yhdeksi kaiken, mitä on taivaassa ja maan päällä” (Ef. 1:10). Tämän on tehnyt mahdolliseksi Jumalan rakkaan Pojan Jeesuksen Kristuksen sovitustyö. Jumala on Kristuksen veressä ”tuonut lähelleen [sukumme jäsenet], jotka ennen [olivat] kaukana hänestä. Kristus on meidän rauhamme. Hän on tehnyt nämä kaksi ihmisryhmää yhdeksi ja kuolemallaan hajottanut niitä erottaneen vihollisuuden muurin.” (Ef. 2:13–14.) Olette tunteneet tätä, kuten minä olen tuntenut, kun olette kokeneet entistä suurempaa rakkautta katsoessanne jonkun esivanhemman kuvaa. Olette tunteneet sitä temppeleissä, kun kortissa oleva nimi on tuntunut olevan muutakin kuin nimi ettekä ole voineet olla aistimatta, että tämä henkilö on tietoinen teistä ja on tuntenut rakkautenne.

Todistan, että Isä Jumala haluaa lapsensa jälleen kotiin, perheinä ja kirkkaudessa. Vapahtaja elää. Hän johtaa ja siunaa tätä työtä, ja Hän huolehtii meistä ja johdattaa meitä. Hän kiittää teitä uskollisesta palvelutyöstänne Hänen Isänsä perheen kokoamiseksi, ja lupaan teille sitä innoitettua apua, jota etsitte ja tarvitsette. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

M. Joseph Brough

toinen neuvonantaja Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa

Hänen päivittäin ohjaava kätensä

Taivaallinen Isä tuntee, mitä te ja minä tarvitsemme, paremmin kuin kukaan muu.

Taivaallisen Isän rakkaimpia apuvälineitä lastensa ohjaamisessa ovat vanhurskaat isovanhemmat. Isäni äiti oli sellainen nainen. Kerran, kun olin vielä liian nuori muistamaan, isäni kuritti minua. Tätä ojennusta havainnoidessaan isoäitini sanoi: ”Monte, luulen, että oikaiset häntä liian ankarasti.”

Isäni vastasi: ”Äiti, minä ojennan lapsiani siten kuin haluan.”

Siihen viisas isoäitini totesi lempeästi: ”Ja niin teen minäkin.”

Olen aika varma, että sinä päivänä isäni kuuli äitinsä viisaan ohjauksen.

Kun ajattelemme ohjausta, saattamme ajatella kirkon laulua, jonka kaikki tunnemme ja jota rakastamme – ”Oon lapsi Jumalan”. Kertosäkeessä lauletaan: ”Ohjaa, suojaa, kanssain kulje, Näytä mulle tie.”¹

Viime aikoihin asti olen ymmärtänyt kertosakeen olevan jumalallista ohjausta vanhemmille. Näitä sanoja pohtiessani olen käsittänyt, että vaikka ne sisältävätkin tämän ohjauksen, niillä on paljon suurempi merkitys. Meistä jokainen anoo henkilökohtaisesti päivittäin, että taivaallinen Isä suojaisi meitä, ohjaisi meitä ja kulkisi kanssamme.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf on selittänyt: ”Isämme taivaassa tuntee lastensa tarpeet paremmin kuin kukaan muu. Hänen työtään ja kirkkauttaan on auttaa meitä joka käänneessä antaen meidän avuksemme suurenmoisia ajallisia ja hengellisiä voimavaroja polulamme takaisin Hänen luokseen.”²

Kuunnelkaa näitä sanoja: Taivaallinen Isä tuntee, mitä te ja minä tarvitsemme, paremmin kuin kukaan muu.

Sen tuloksena Hän on luonut meille kullekin sopivan henkilökohtaisen huolenpitopaketin. Siinä on monia osia. Siihen sisältyvät Hänen Poikansa ja sovitus, Pyhä Henki, käskyt, pyhät kirjoitukset, rukous, profeetat, apostolit, vanhemmat, isovanhemmat, paikalliset kirkon johtohenkilöt sekä paljon muuta – kaikki meidän avuksemme palataksemme jonakin päivänä asumaan Hänen luokseen.

Saanen tänään puhua muutamista huolenpitopaketin osista, jotka ovat auttaneet minua ymmärtämään, että rakastava Isä ohjaa minua ja perhettäni, suojaa meitä ja kulkee kanssamme. Rukoukseni on, että jokainen teistä käsittää omien kokemustensa pohjalta, että taivaallinen Isä ohjaa ja suojaa teitä sekä kulkee teidän kanssanne, ja että sen tiedon avulla etenette luottavaisina, tietoisina siitä, ettette ole koskaan todella yksin.

Taivaallisen Isän käskyt ovat sen huolenpitopaketin avaintekijöitä. Alma on julistanut: ”Jumalattomuus ei ole koskaan ollut onnea.”³ Sopimattoman käytöksen suvaitseminen

ilman rakastavaa oikaisua on vääränlaista myötätuntoa ja vahvistaa yleistä käsitystä siitä, että jumalattomuus voisi itse asiassa olla onnea. Samuel Lamanilainen vastusti tätä käsitystä selkeästi: ”Te olette tavoitelleet onnea tekemällä pahaa, mikä on vastoin sen vanhurskauden luonnetta, joka on meidän suuressa ja iankaikkisessa Päämiehessämme.”⁴

Profeettojensa välityksellä taivaallinen Isä muistuttaa meille jatkuvasti, että vanhurskaus on onnea. Esimerkiksi kuningas Benjamin on opettanut, että taivaallinen Isä ”vaatii, että te teette, niin kuin hän on käsenyt teitä, minkä vuoksi hän siunaa teitä heti, jos niin teette”⁵. Eräässä toisessa kirkon laulussa on samanlainen muistutus:

*Käskyjä seuraa, käskyjä seuraa,
se vain sulle rauhan ja varmuuden tuo.
Herra sua siunaa.*⁶

Niihin aikoihin kun täytin 14 vuotta, opin joitakin näistä siunauksista. Huomasin vanhempieni käyttäytyvän eri tavalla. Miettiessäni näkemääni kysyin: ”Olemmeko me lähdössä lähetystyöhön?” Järkytys äitini kasvoilla vahvisti epäilykseni. Myöhemmin perheneuvostossa sisarukseni ja minä saimme kuulla, että vanhemпамme oli kutsuttu johtamaan erästä lähetyskenttää.

Asuimme kauniilla maatilalla Wyomingissa. Minun näkökulmastani elämä oli täydellistä. Sain tulla koulusta kotiin, tehdä kotityöni ja lähteä metsästämään, kalastamaan tai tutkimaan paikkoja koirani kanssa.

Pian sen jälkeen kun olin kuullut kutsusta, käsitin, että minun täytyisi luopua Blue-koirastani. Menin kysymään isältä, mitä minun pitäisi tehdä Bluen kanssa. Halusin korostaa sen epäreiluutta, mitä Jumala vaati. En koskaan unohda tätä vastausta. Isä sanoi:

”En ole varma. Blue ei luultavasti voi lähteä meidän kanssamme, joten sinun olisi paras kysyä taivaalliselta Isältä.” Sellaista vastausta en ollut odottanut.

Aloin lukea Mormonin kirjaa. Rukoilin vilpittömästi tietääkseni, pitkö minun antaa koirani pois. En saanut vastausta heti. Sen sijaan mieleeni tuli yhä uudelleen eräs täsmällinen ajatus: ”Älä ole taakkana vanhemmillesi. Älä ole taakkana. Minä olen kutsunut vanhempasi.”

Tiesin, mitä taivaallinen Isä vaati. Se tieto ei vähentänyt sitä, miten kipeältä tuntuisi antaa koirani pois. Sen pienen uhrauksen myötä sydämeni kuitenkin pehmeni ja sain rauhaa etsiessäni taivaallisen Isän tahtoa.

Kiitän taivaallista Isääni siunauksista ja onnesta, jota olen saanut pyhien kirjoitusten, rukouksen ja Pyhän Hengen kautta sekä kelvollisen maanpäällisen isän ansiosta, joka oli omaksunut tehtävänsä olla lastensa ensisijainen evankeliumin opettaja. Nämä kaikki ovat ohjanneet minua, suojanneet minua ja myös kulkeneet minun kanssani näyttääkseen minulle tien – varsinkin silloin kun minun on pitänyt tehdä jotakin vaikeaa.

Mainitsemani huolenpitopaketin osien lisäksi meitä jokaista on siunattu pappesusjohtajalla, joka ohjaa ja suojaa meitä.

Presidentti Boyd K. Packer on sanonut: ”Piispat saavat innoitusta! Jokaisella meistä on vapaus ottaa vastaan tai hylätä johtajiemme neuvot, mutta älkää koskaan jättäkö huomiotta piispanne neuvoja, annettiinpa ne puhujakorokkeelta tai yksityisesti.”⁷

Nämä miehet pyrkivät edustamaan Herraa. Olimmepa me vanhoja tai nuoria, niin kun Saatana haluaa meidän luulevan, että kaikki on menetetty, piispat ovat valmiina ohjaamaan meitä. Kun olen puhunut piispojen kanssa, olen huomannut yhteisen teeman, mitä tulee tottelemattomuuden tunnustamiseen tai hirvittävien vääryyksien viattomaan kärsimiseen. Piispa haluaa heti ilmaista taivaallisen Isän rakkautta yksilöä kohtaan ja halukkuutta kulkea jäsenen kanssa, kun tämä etsii tietä kotiin.

Taivaallisen Isän huolenpitopaketin kenties suurinta osaa kuvaillaan näillä sanoilla: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa.”⁸

Opettaakseen meille kaiken, mitä meidän tulee tehdä, Jeesus Kristus näytti tietä antamalla täydellisen esimerkin, jota meidän tulee pyrkiä noudattamaan. Hän pyytää kädet ojennettuina meitä tulemaan ja seuraamaan Häntä.⁹ Ja kun me epäonnistumme – mitä

me kaikki teemme – Hän muistuttaa meitä: ”Sillä katso, minä, Jumala, olen kärsinyt tämän kaikkien puolesta, jottei heidän tarvitse kärsiä, jos he tekevät parannuksen.”¹⁰

Miten ihmeellinen lahja! Parannus ei ole rangaistus – se on etuoikeus. Se on etuoikeus, joka ohjaa ja suojaa meitä. Ei ihme, että pyhissä kirjoituksissa julistetaan, ettei meidän pidä opettaa mitään muuta kuin parannusta.¹¹

Taivaallisella Isällä on monia voimavaroja, mutta usein Hän käyttää apunaan toista ihmistä. Hän antaa meille päivittäin mahdollisuuksia ohjata ja suojata jotakuta avun tarpeessa olevaa sekä kulkea hänen kanssaan. Meidän tulee seurata Vapahtajan esimerkkiä. Myös meidän tulee tehdä taivaallisen Isän työtä.

Me Nuorten Miesten ylin johtokunta tiedämme, että nuoria siunataan, kun heillä on vanhemmat ja johtajat, jotka toimivat taivaallisen Isän puolesta ohjaten ja suojaten heitä sekä kulkien heidän kanssaan. Seuraavassa on kolme periaatetta¹², joiden avulla meistä voi tulla osa taivaallisen Isän huolenpito-pakettia muille:

Ensimmäiseksi, olkaa nuorten parissa. Presidentti Henry B. Eyring on tähdentänyt tätä seikkaa: ”On muutamia asioita, joita voimme tehdä ja joilla voi olla eniten merkitystä. Kun opetamme oppia, niin sanojammekin voimallisempi on meidän esimerkimmme opin mukaan elämisestä.”¹³ Nuorten johtaminen edellyttää heidän parissaan olemista. Heille omistettu aika on ilmaus rakkaudesta, joka sallii meidän opettaa sanoillamme ja esimerkillämme.

Toiseksi, jotta todella ohjaisimme nuoria, meidän täytyy liittää heidät yhteyteen taivaan kanssa. Aina tulee aika, jolloin jokaisen täytyy seisoa yksin. Vain taivaallinen Isä voi olla

paikalla ohjaamassa kaikkina aikoina ja kaikkialla. Nuortemme täytyy tietää, kuinka etsiä taivaallisen Isän ohjausta.

Kolmanneksi, meidän täytyy antaa nuorten johtaa. Kuten rakastava isä tai äiti, joka pitelee kädestä kävelemään opettelevaa pienokaista, samoin meidänkin täytyy päästää irti antaaksemme nuorten edistyä. Se, että antaa nuorten johtaa, edellyttää kärsivällisyyttä ja rakkautta. Se on vaikeampaa ja vie enemmän aikaa kuin että tekisimme sen itse. He saattavat matkan varrella kompastella, mutta me kuljemme heidän kanssaan.

Veljet ja sisaret, elämässämme tulee aikoja, jolloin ohjauksen siunaukset tuntuvat etäisiltä tai puutteellisilta. Sellaisia ahdingon aikoja varten vanhin D. Todd Christofferson on luvannut: ”Pitäkää – – liittonne tärkeimmällä sijalla ja pitäkää tarkoin kiinni kuuliaisuudestanne. Silloin voitte pyytää uskossa, lainkaan epäilemättä, tarpeidenne

mukaan, niin Jumala vastaa. Hän on antava teille voimia, kun teette työtä ja valvotte. Omana aikanaan ja omalla tavallaan Hän ohjataan teille kätensä ja sanoo: ”Tässä olen.”¹⁴

Yhtenä sellaisena aikana etsin yli vuoden taivaallisen Isän neuvoa rukouksella jatkuvasti ja vilpittömästi, jotta löytäisin ratkaisun erääseen vaikeaan tilanteeseen. Tiesin loogisesti, että taivaallinen Isä vastaa kaikkiin vilpittömiin rukouksiin. Silti eräänä päivänä jouduin niin suuren epätoivon valtaan, että menin temppeliin mielessäni yksi kysymys: ”Taivaallinen Isä, välitkö Sinä todella?”

Istuin Utahin Loganin temppelin odotushuoneen takaosassa, kun yllätyksekseni sinä päivänä huoneeseen tuli temppelinjohtaja Vaughn J. Featherstone, läheinen perheystävä. Hän seisoivat huoneen etuosassa ja toivotti meidät kaikki tervetulleiksi. Kun hän huomasi minut temppeliin

Vanhin Weatherford T. Clayton
seitsemänkymmenen koorumista

tulleiden jäsenten keskellä, hän keskeytti puhumisen, katsoi minua silmiin ja sanoi sitten: ”Veli Brough, on hyvä nähdä sinut temppelissä tänään.”

En koskaan unohda, mitä tunsin sinä yksinkertaisena hetkenä. Oli aivan kuin – sillä tervehdyksellä – taivaallinen Isä olisi ojentanut kätensä ja sanonut: ”Tässä olen.”

Taivaallinen Isä todellakin välittää ja kuuntelee ja vastaa jokaisen lapsen rukoukseen.¹⁵ Yhtenä Hänen lapsistaan tiedän, että vastaus rukouksiini tuli Herran hyväksi näkemänä aikana. Ja sen kokemuksen ansiosta ymmärsin paremmin kuin koskaan, että me olemme Jumalan lapsia ja että Hän on lähettänyt meidät tänne, jotta voimme tuntea Hänen läsnäolonsa nyt ja jonakin päivänä palata asumaan Hänen luokseen.

Todistan, että taivaallinen Isä todellakin ohjaa meitä, suojaa meitä ja kulkee meidän kanssamme. Kun seuraamme Hänen Poikaansa sekä kuuntelemme Hänen palvelijoitaan, apostoleja ja profeettoja, me löydämme tien iankaikkiseen elämään. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Oon lapsi Jumalan”, *MAP-lauluja*, 187.
2. Dieter F. Uchtdorf, ”Isämme, opastajamme”, *Liahona*, kesäkuu 2016, s. 5.
3. Alma 41:10.
4. Hel. 13:38.
5. Moosia 2:24.
6. ”Käskyjä seuraa”, *MAP-lauluja*, 189.
7. Boyd K. Packer, ”Piispa ja hänen neuvonantajansa”, *Liahona*, heinäkuu 1999, s. 72.
8. Joh. 3:16.
9. Ks. Luuk. 18:22.
10. OL 19:16.
11. Ks. Moosia 18:20.
12. Ks. ”Young Men Auxiliary Training”, [lds.org/callings/aaronic-priesthood/auxiliary-training](https://www.mormon.org/callings/aaronic-priesthood/auxiliary-training).
13. Henry B. Eyring, ”Valmistava pappeus”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 61.
14. D. Todd Christofferson, ”Liittojen voima”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 22.
15. Ks. ”Lapsen rukous”, *Lasten laulukirja*, s. 6–7.

Isämme loistava suunnitelma

Jumalan pyhän suunnitelman ansiosta me tiedämme, että syntymä ja kuolema ovat itse asiassa vain virstanpylväitä matkallamme iankaikkiseen elämään taivaallisen Isämme luona.

V arhain lääkärikoulutuksessani minulla oli etuoikeus auttaa erästä naista, kun hän synnytti ensimmäisen lapsensa. Äiti oli tyyni, keskittynyt ja onnellinen. Kun vauva oli syntynyt, ojensin äidille kallisarvoisen vastasyntyneen. Onnen kyneleet kasvoillaan äiti otti vastasyntyneen pienokaisen syliinsä ja tutki tämän päästä varpaisiin. Hän painoi pienokaisen itseään vasten ja rakasti tätä niin kuin vain äiti voi. Oli etuoikeus olla siinä huoneessa hänen kanssaan.

Sellainen on elämän alku meidän jokaisen kohdalla. Oliko syntymämme kuitenkin todellinen alku? Maailma näkee syntymän ja kuoleman alkuna ja loppuna. Mutta Jumalan pyhän suunnitelman ansiosta me tiedämme, että syntymä ja kuolema ovat itse asiassa vain virstanpylväitä matkallamme iankaikkiseen elämään taivaallisen Isämme luona.¹ Ne ovat välttämättömiä vaiheita Isämme suunnitelmassa – pyhiä hetkiä, jolloin kuolevaisuus ja taivas kohtaavat. Pohdiskellen sitä, mitä

olen oppinut havainnoimalla syntymää ja kuolemaa vuosieni varrella lääkärin työssäni ja kirkon palvelutyössä, haluan tänään todistaa Isämme loistavasta suunnitelmasta.

”Ennen kuin synnyimme, me elimme Jumalan, henkemme Isän luona. Me kaikki maan päällä olemme kirjaimellisesti veljiä ja sisaria” Hänen perheessään², ja meistä jokainen on Hänelle kallisarvoinen. Me asuimme Hänen luonaan hyvin kauan ennen syntymäämme kuolevaisuuteen – oppien, valiten ja valmistautuen.

Koska taivaallinen Isä rakastaa meitä, Hän haluaa meidän saavan suurimman lahjan, minkä Hän voi antaa – iankaikkisen elämän lahjan.³ Hän ei voisi pelkästään antaa meille tätä lahjaa – meidän täytyisi vastaanottaa se valitsemalla Hänet ja Hänen tiensä. Tämän edellytyksenä olisi, että me lähdemme Hänen luotaan ja aloitamme uskon, kasvun ja muuttumisen ihmeellisen ja haasteellisen matkan. Matka, jonka Isämme valmisti meille, on nimeltään pelastussuunnitelma eli onnensuunnitelma.⁴

Suuressa neuvonpidossa ennen kuolevaisuutta Isämme kertoi meille suunnitelmastaan.⁵ Kun ymmärsimme sen, olimme niin onnellisia, että huusimme ääneen iloamme ja ”aamun tähdet riemuiten karkeloivat”.⁶

Tämä suunnitelma rakentuu kolmen suuren tukipilarin varaan – iankaikkisuuden tukipilarien.⁷

Ensimmäisenä tukipilarina on maailman – kuolevaisuuden matkamme tapahtumapaikan – luominen.⁸

Toisena tukipilarina on ensimmäisten maanpäällisten vanhempiemme, Aadamin ja Eevan, lankeemus. Lankeemuksen vuoksi meille on annettu joitakin suurenmoisia asioita. Saimme mahdollisuuden syntyä ja saada fyysisen ruumiin.⁹ Olen ikuisesti kiitollinen

äidilleni siitä, että hän saattoi veljeni ja minut maailmaan ja opetti meille Jumalasta.

Lisäksi Jumala antoi meille moraalisen tahdonvapauden – kyvyn ja etuolkeuden valita ja toimia omasta puolestamme.¹⁰ Auttaakseen meitä valitsemaan hyvin taivaallinen Isä antoi meille käskyjä. Joka päivä, kun pidämme Jumalan käskyt, me osoitamme Hänelle, että rakastamme Häntä, ja Hän siunaa meidän elämäämme.¹¹

Koska Isä tiesi, että me emme aina valitsisi hyvin – eli toisin sanoen tekisimme syntiä – Hän antoi meille kolmannen tukipilarin: Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen ja Hänen sovituksen. Kärsimyksellään Kristus maksoi sekä fyysisen kuoleman että synnin hinnan.¹² Hän opetti: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.”¹³

Jeesus Kristus eli täydellisen elämän. Hän piti aina Isänsä käskyt. ”Hän kulki Palestiinan teitä” opettaen iankaikkisuuden totuuksia, ”parantaen sairaita,

tehden sokeat näkeviksi ja herättäen kuolleita”.¹⁴ Hän ”kulki ympäri maata, teki hyvää”¹⁵ ja ”pyysi hartaasti kaikkia seuraamaan esimerkkiään”¹⁶.

Kuolevaisen elämänsä päättyessä Hän polvistui ja rukoili sanoen:

”Isä, jos tahdot, niin ota tämä malja minulta pois. Mutta älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun.” –

Suuressa tuskassaan Jeesus rukoili yhä kiihkeämmin, niin että hänen hikensä vuoti maahan veripisaroiden tavoin.¹⁷

Kristus auttoi meitä ymmärtämään kärsimyksensä laajuuden paremmin, kun Hän sanoi profeetta Joseph Smithille:

”Minä, Jumala, olen kärsinyt tämän kaikkien puolesta, jottei heidän tarvitse kärsiä, jos he tekevät parannuksen;

mutta elleivät he tee parannusta, heidän täytyy kärsiä samoin kuin minä, mikä kärsimys sai minut, tosiaankin Jumalan, suurimman kaikista, vapisemaan tuskasta ja vuotamaan verta joka huokosesta ja kärsimään sekä ruumiissa että hengessä.”¹⁸

Getsemanen puutarhassa Hän alkoi

maksaa syntiemme ja sairauksiemme, tuskiamme ja heikkouksiemme hintaa.¹⁹ Koska Hän teki niin, me emme ole koskaan niissä heikkouksissa yksin, jos päätämme kulkea Hänen kanssaan. ”Hänet vangittiin ja Häntä syytettiin valheellisesti, Hänet tuomittiin syylliseksi vihaisen väkijoukon tyydyttämiseksi ja tuomittiin kuolemaan Golgatan ristillä.” Ristillä ”Hän antoi henkensä sovittaakseen koko ihmiskunnan synnit [suurena sijaistyon lahjana] kaikkien niiden edestä, jotka koskaan eläisivät maan päällä.”²⁰

Hän on julistanut:

”Katso, minä olen Jeesus Kristus, jonka profeetat todistivat tulevan maailmaan.

Ja katso, minä olen maailman valo ja elämä; ja minä olen juonut siitä katkerasta maljasta, jonka Isä on antanut minulle, ja olen kirkastanut Isän ottamalla päälleni maailman synnit.”²¹

Sitten viikon ensimmäisenä päivänä²² Hän nousi haudasta ja Hänellä oli täydellinen, ylösnoussut ruumis, joka ei enää koskaan kuolisi. Ja koska Hän nousi kuolleista, mekin tulemme nousemaan.

Todistan, että Kristus tosiaankin nousi haudasta. Mutta voidakseen nousta siitä haudasta Hänen täytyi ensin kuolla. Ja niin täytyy meidänkin.

Toisena suurena siunauksena elämässänne on ollut tuntee taivaan läheisyyttä niinä hetkinä, jolloin istun kuolemaa tekevien vuoteen vierellä. Varhain eräänä aamuna joitakin vuosia sitten menin sairaalahuoneeseen, jossa oli eräs syöpää sairastava uskollinen myöhempien aikojen pyhiin kuuluva leski. Kaksi hänen tyttäristään istui hänen luonaan. Kun menin hänen vuoteensa viereen, huomasin pian, ettei hän enää kärsinyt, koska hän oli juuri kuollut.

Sinä kuoleman hetkenä huone täyttyi rauhalla. Hänen tyttärensä tunsivat suloista murhetta, mutta

heidän sydämensä oli täynnä uskoa. He tiesivät, ettei heidän äitinsä ollut mennyt pois vaan palannut kotiin.²³ Jopa syvimmän murheemme hetkinä – hetkinä, jolloin aika pysähtyy ja elämä tuntuu todella epäreilulta – me voimme saada lohtua Vapahtajaltamme, koska myös Hän on kärsinyt.²⁴ Minulle oli etuoikeus saada olla siinä huoneessa.

Kun kuolemme, henkemme lähtee pois ruumiistamme ja me siirrymme matkamme seuraavaan vaiheeseen, henkimaailmaan. Se on oppimisen, parannuksenteon, anteeksiannon ja muuttumisen paikka²⁵, jossa odotamme ylösnousemusta.²⁶

Jonakin tulevaisuuden suurena päivänä jokainen, joka on koskaan syntynyt, tulee nousemaan haudasta. Henkemme ja fyysinen ruumiimme yhdistetään jälleen täydellisessä muodossaan. Kaikki nousevat ylös kuolleista, sekä vanhat että nuoret, sekä miehet että naiset, sekä jumalattomat että vanhurskaat, ja ”kaikki palautetaan täydelliseen muotoonsa.”²⁷

Ylösnousemuksen jälkeen me pääsemme osallisiksi loistavasta siunauksesta, kun meidät tuomitsee meidän Vapahtajamme, joka on sanonut:

”Minä – – vedän kaikki ihmiset luokseni, jotta heidät voidaan tuomita tekojensa mukaan.

Ja tapahtuu, että jokainen, joka tekee parannuksen ja ottaa kasteen minun nimeeni, täytetään; ja jos hän kestää loppuun asti, katso, häntä minä pidän syyttömänä Isäni edessä sinä päivänä, jona minä seison tuomitsemassa maailmaa.”²⁸

Ja sitten Kristuksen ja Hänen sovituksensa ansiosta kaikki, jotka päättävät seurata Häntä uskomalla, tekeillä parannuksen, ottamalla kasteen, vastaanottamalla Pyhän Hengen ja kestäväällä loppuun asti²⁹, huomaavat, että heidän matkansa päätöksensä on vastaanottaa heidän ”[jumalallinen] päämääränsä iankaikkisen elämän perillisinä”³⁰. He palaavat Isänsä luo asumaan Hänen kanssaan ikuisesti. Toivon, että valitsemme hyvin.

Olemassaolomme liittyy hyvin paljon enemmän kuin vain se, mitä tapahtuu syntymän ja kuoleman välissä. Kutsun teitä tulemaan ja seuraamaan Kristusta.³¹

Kutsun kaikkia Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniä – joka päivä: ”Tulkaa Kristuksen luokse ja tulkaa täydellisiksi hänessä ja kieltäkää itseltänne kaikki jumalattomuus; – – [jotta] Kristuksen veren vuodattamisen kautta – – teistä tulee pyhiä, tahrattomia.”³²

Kutsun niitä, jotka eivät vielä ole tämän kirkon jäseniä, tulemaan ja lukemaan Mormonin kirjan ja kuuntelemaan lähetyssaarnaajia. Tulkaa ja osoittakaa uskoa sekä tehkää parannus synneistänne. Tulkaa ja menkää kasteelle ja ottakaa vastaan Pyhä Henki. Tulkaa ja eläkää onnellista, Kristuksen täyttämää elämää. Kun tulette Hänen luokseen ja pidätte Hänen käskynsä, lupaan, että voitte löytää rauhaa ja tarkoituksen tässä usein myrskyisässä kuolevaisuuden

kokemuksessa sekä ”iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa”³³.

Niitä, jotka ovat kokeneet näitä totuuksia ja ovat syystä tai toisesta harhautuneet pois, kutsun tulemaan takaisin. Tulkaa takaisin tänään. Isämme ja Vapahtaja rakastavat teitä. Todistan, että Kristuksella on voima vastata kysymyksiinne, parantaa tuskanne ja murheenne sekä antaa anteeksi syntinne. Tiedän, että tämä on totta. Tiedän, että kaikki nämä asiat ovat totta. Kristus elää! Tämä on Hänen kirkkonsa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. 2. Nefi 31:18.
2. ”Plan of Salvation”, Gospel Topics, topics.lds.org.
3. Ks. OL 14:7; Moos. 1:39.
4. Ks. Alma 42:8.
5. Ks. Abr. 3:24–28.
6. Job 38:7.
7. Ks. Russell M. Nelson, ”Standards of the Lord’s Standard Bearers”, *Ensign*, elokuu 1991, s. 5–6.
8. Ks. 3. Nefi 9:15.
9. Ks. 2. Nefi 2:22–25.
10. Ks. Thomas S. Monson, ”Valinnat”, *Liahona*, toukokuu 2016, s. 86; ”Agency”, Gospel Topics, topics.lds.org.
11. Ks. Joh. 14:15, 23; ks. myös Alma 38:1.
12. Ks. Alma 34:8–16.
13. Joh. 3:16; ks. myös Joh. 3:17.
14. ”Elävä Kristus – apostolien todistus”, *Liahona*, huhtikuu 2000, s. 2.
15. Ap. t. 10:38.
16. ”Elävä Kristus”, s. 2.
17. Luuk. 22:42, 44.
18. OL 19:16–18.
19. Ks. Jes. 53:4–6; Alma 7:11–13.
20. ”Elävä Kristus”, s. 2.
21. 3. Nefi 11:10–11.
22. Ks. Joh. 20:1.
23. Ks. Alma 40:11.
24. Ks. 1. Piet. 2:21–25.
25. Ks. OL 138:57–59.
26. Ks. Alma 40:2–12.
27. Alma 11:44.
28. 3. Nefi 27:15–16.
29. Ks. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 1.
30. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
31. Ks. 2. Nefi 9:50–51; 31:13.
32. Moroni 10:32–33.
33. OL 59:23.

Vanhin Dale G. Renlund

kahdentoista apostolin koorumista

Meidän hyvä paimenemme

Jeesus Kristus, meidän hyvä paimenemme, saa iloa nähdessään sairastuneiden lampaidensa etenevän kohti parantumista.

Näemme välähdyksen taivaallisen Isämme luonteesta, kun ymmärrämme sen äärettömän laupeuden, jota Hän osoittaa synnintekijöitä kohtaan, ja arvostamme sitä, miten Hän tekee eron synnin ja synnintekijän välillä. Tämä välähdys auttaa meitä saamaan oikeamman ymmärryksen ”Hänen luonteestaan,

täydellisyydestään ja ominaisuuksistaan”¹ ja on perustana uskon osoittamiselle Häneen ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen. Vapahtajan laupeus meidän epätäydellisyyksistämme huolimatta vetää meitä Hänen puoleensa ja kannustaa meitä pyrkiesämme jatkuvasti tekemään parannusta ja noudattamaan Hänen esimerkkiään.

Kun meistä tulee enemmän Hänen kaltaisiaan, me opimme kohtelevaan muita Hänen tavallaan ulkoisista ominaisuuksista tai käyttäytymisestä riippumatta.

Se, millainen vaikutus on sillä, että tekee eron yksilön ulkoisten piirteiden ja hänen sisimpänsä välillä, on keskeisellä sijalla romaanissa *Kurjat*, jonka on kirjoittanut ranskalainen kirjailija Victor Hugo.² Kun romaani alkaa, kertoja esittelee Bienvenu Myrielin, Dignen piispan, ja kertoo piispaa kohdanneesta pulmatilanteesta. Pitäisikö hänen käydä katsomassa miestä, joka on avoimesti jumalankieltäjä ja jota halveksitaan yhteiskunnassa hänen aiemman käyttöksensä vuoksi Ranskan vallankumouksessa?³

Kertoja sanoo, että piispa voisi tuntea miestä kohtaan luontaisesti syvää vastenmielisyyttä. Sitten kertoja esittää yksinkertaisen kysymyksen: ”Mutta saako kapinenkaan lammas pelästyttää paimenta lähestymästä?”⁴ Kertoja vastaa piispan puolesta ja antaa ehdottoman vastauksen: ”Ei” – ja sitten lisää humoristisen kommentin: ”Mutta on lampailakin eroa!”⁵

Tässä kohdassa Hugo vertaa ihmisen jumalattomuutta lampaassa olevaan ihotautiin ja vertaa piispaa paimeneen, joka ei vetäydy nähdessään sairaan lampaan. Tämä piispa on myötätuntoinen, ja myöhemmin romaanissa hän osoittaa samanlaista laupeutta erästä toista miestä kohtaan – romaanin päähenkilöä, nöyryytettyä entistä rangaistusvankia Jean Valjeania kohtaan. Piispan armollisuus ja myötätunto kannustavat Jean Valjeania muuttamaan elämänsä suunnan.

Koska Jumala käyttää kaikkialla pyhissä kirjoituksissa sairautta vertauskuvana synnistä, on kohtuullista kysyä: ”Kuinka Jeesus Kristus suhtautuu kohdatessaan meidän vertauskuvalliset

sairautemme – syntimme?” Onhan Vapahtaja sanonut, ettei Hän ”voi suvaita syntiä vähäisimmäskään määrin”⁶, joten kuinka Hän voi katsoa meitä – mehän olemme epätäydellisiä – kavahtamatta kauhusta ja inhosta?

Vastaus on yksinkertainen ja selkeä. Koska Jeesus Kristus on hyvä paimen⁷, Hän näkee lampaissaan sairauden tilana, joka vaatii hoitoa, huolenpitoa ja laupeutta. Tämä paimen, meidän hyvä paimenemme, saa iloa nähdessään sairastuneiden lampaidensa etenevän kohti parantumista.

Vapahtaja ennusti paimenen lailla kaitsevansa laumaansa⁸, etsivänsä eksyneen ja tuovansa takaisin laumasta harhautuneen, sitovansa sen, joka on murtunut, ja hoivaavansa sitä, joka on uupunut⁹. Vaikka luopio-Israel kuvattiin syntisten mustelmien, juomujen ja verestävien haavojen riuduttamaksi¹⁰, Vapahtaja kannusti, kehotti ja lupasi parantumisen¹¹.

Vapahtajan palvelutyötä kuolevaisuudessa todellakin luonnehtivat rakkaus, lapeus ja myötätunto. Hän ei kävellyt halveksuvasti Galilean ja Juudean pölyisiä teitä kavahtaen syntisiä heitä nähdessään. Hän ei vältellyt heitä äärimmäistä kauhua tuntien. Ei, Hän aterioi heidän kanssaan.¹² Hän auttoi ja siunasi, kohotti ja rakensi sekä korvasi pelon ja epätoivon toivolla ja ilolla. Todellisen paimenen tavoin Hän etsii meitä ja löytää meidät tarjotakseen huojennusta ja toivoa.¹³ Hänen lapeutensa ja rakkautensa ymmärtäminen auttaa meitä osoittamaan uskoa Häneen – tekemään parannuksen ja parantumaan.

Johanneksen evankeliumissa kerrotaan Vapahtajan myötätunnon vaikutuksesta erääseen syntiseen. Lainopettajat ja fariseukset toivat Vapahtajan luo erään naisen, joka oli joutunut kiinni aviorikoksesta. Naista syyttäneet

antoivat ymmärtää, että nainen tulisi kivittää Mooseksen lain mukaisesti. Vastauksena heidän sinnikkäisiin kysymyksiinsä Jeesus sanoi heille viimein: ”Se teistä, joka ei ole tehnyt syntiä, heittäköön ensimmäisen kiven.”

Syyttelijät lähtivät, ja ”kansan keskelle jäi vain Jeesus ja nainen.

Jeesus – kysyi: ”Nainen, missä ne kaikki ovat? Eikö kukaan tuominnut sinua?”

’Ei, herra’, nainen vastasi. Jeesus sanoi: ’En tuomitse minäkään. Mene, äläkä enää tee syntiä.’¹⁴

Varmastikaan Vapahtaja ei suvainnut aviorikosta. Mutta Hän ei myöskään tuominnut naista. Hän kannusti naista uudistamaan elämänsä. Hänen lapeutensa ja armonsa innoittivat naista muuttamaan. Joseph Smithin raamatunkäännöksessä vahvistetaan naisen siitä seurannut opetuslapseus: ”Ja siitä hetkestä lähtien nainen ylisti Jumalaa ja uskoi hänen nimeensä.”¹⁵

Vaikka Jumala on myötätuntoinen, emme saa erehtyä uskomaan, että Hän hyväksyy synnin ja suhtautuu siihen avomielisesti. Hän ei tee niin. Vapahtaja tuli maan päälle pelastamaan meidät *synneistämme* ja – mikä tärkeää – Hän ei pelasta meitä meidän *synneistämme*.¹⁶ Taitava kysymysten esittäjä Seesrom yritti kerran saada Amulekin ansaan kysymällä: ”Pelastaako [tuleva Messias] kansansa sen synneissä? Ja Amulek vastasi ja sanoi hänelle: Minä sanon sinulle, ettei hän sitä tee, sillä hänen on mahdotonta kieltää sanaansa. – Hän [ei] voi pelastaa sitä sen synneissä.”¹⁷ Amulek lausui perustotuuden, jonka mukaan meidän tulee synneistämme pelastuaksemme noudattaa ”parannuksen ehtoja”, jotka vapauttavat sen voiman, jolla Lunastaja pelastaa meidän sielumme.¹⁸

Vapahtajan lapeus, rakkaus ja armo vetävät meitä Häntä kohti.¹⁹

Hänen sovituksensa ansiosta me emme enää tyydy omaan syntiseen tilaamme.²⁰ Jumala on tehnyt selväksi, mikä Hänen silmissään on oikein ja hyväksyttävää ja mikä on väärin ja syntistä. Tämä ei ole sen vuoksi, että Hän haluaa aivottomia, tottelevaisia seuraajia. Ei, taivaallinen Isämme haluaa, että Hänen lapsensa päättävät tietoisesti ja halukkaasti tulla Hänen kaltaisikseen²¹ ja tulla kelvollisiksi sellaiseen elämään, jota Hän elää.²² Niin tehdessään Hänen lapsensa täyttävät jumalallisen päämääränsä ja heistä tulee kaiken sen perillisiä, mitä Hänellä on.²³ Tästä syystä kirkon johtajat eivät voi muuttaa Jumalan käskyjä tai oppia vastoin Hänen tahtoaan vain ollakseen mukavia tai suosittuja.

Jeesuksen Kristuksen esimerkki ystävällisyydestä niitä kohtaan, jotka tekevät syntiä, on kuitenkin erityisen opettavainen elinikäisessä pyrkimyksessämme seurata Häntä. Meidän, jotka olemme syntisiä, täytyy Vapahtajan tavoin auttaa muita laupeutta ja rakkautta osoittaen. Meidänkin tehtävänä on auttaa ja siunata, kohottaa ja rakentaa sekä korvata pelko ja epätoivo toivolla ja ilolla.

Vapahtaja nuhteli ihmisiä, jotka kavahtivat muita, joita he pitivät epäpuhtaina, ja jotka omahyväisesti tuomitsivat muut syntisempinä kuin he itse.²⁴ Seuraavan mieleenpainuvan opetuksen Vapahtaja osoitti niille, ”jotka olivat varmoja omasta vanhurskaudestaan ja väheksyivät muita”. Hän esitti tämän vertauksen:

”Kaksi miestä meni temppeleihin rukoilemaan. Toinen oli fariseus, toinen publikaani.

Fariseus asettui paikalleen seisomaan ja rukoili itsekseen: ”Jumala, minä kiitän sinua, etten ole sellainen kuin muut ihmiset, rosvot, huijarit, huorintekijät tai vaikkapa tuo publikaani.

Minä paastoin kahdesti viikossa ja maksan kymmenykset kaikesta, siitähän mitä ostan.’

Publikaani seiso i taempänä. Hän ei tohtinut edes kohottaa katsettaan taivasta kohti vaan löi rintaansa ja sanoi: ”Jumala, ole minulle syntiselle armollinen!”

Lopuksi Jeesus sanoi: ”Minä sanon teille: [publikaani] lähti kotiinsa vanhurskaana, tuo [fariseus] ei. Jokainen, joka itsensä korottaa, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se korotetaan.”²⁵

Sanoma meille on selvä: parannusta tekevä syntinen pääsee lähemmäksi Jumalaa kuin omahyväinen henkilö, joka tuomitsee kyseisen syntisen.

Inhimillinen taipumus omahyväisyyteen ja tuomitsemiseen vallitsi myös Alman aikoina. Kun ihmiset ”alkoivat täydellisemmin vahvistaa kirkkoa[,] – – kirkon väki alkoi käydä ylpeäksi – – kirkon väki alkoi ylpistyä silmiensä kopeudessa – – se alkoi halveksia toisiaan ja se alkoi vainota niitä, jotka eivät uskoneet sen oman tahdon ja mielen mukaisesti”²⁶.

Tämä vaino oli nimenomaan kiellettyä: ”Nyt kirkon väen keskuudessa oli ankara laki, ettei kenenkään kirkkoon kuuluvan pitänyt nousta vainoamaan

niitä, jotka eivät kuuluneet kirkkoon, ja ettei heidän omassa keskuudessaan pitänyt olla vainoa.”²⁷ Ohjaava periaate myöhempien aikojen pyhille on sama. Emme saa syyllistyä kenenkään vainoamiseen kirkossa emmekä kirkon ulkopuolella.

Ne, joita on vainottu minkä tahansa syyn vuoksi, tietävät, miltä epäoikeudenmukaisuus ja ahdasmielisuus tuntuivat. Kun 1960-luvulla olin teini-ikäinen ja asuin Euroopassa, minusta tuntui, että minua arvosteltiin ja kiusattiin jatkuvasti, koska olin amerikkalainen ja koska olin kirkon jäsen. Jotkut koulutovereistani kohtelivat minua aivan kuin olisin henkilökohtaisesti vastuussa Yhdysvaltain epäsuositusta ulkopoliitikasta. Minua kohdeltiin myös aivan kuin uskontoni olisi loukkaus niitä kansakuntia kohtaan, joiden parissa asuin, koska se erosi valtionuskonnosta. Myöhemmin eri maissa eri puolilla maailmaa olen nähnyt pieniä välähdyksiä siitä, miten julmasta ennakkoluuloisuudesta ja syrjimisestä kärsivät ne, jotka otetaan tähtäimeen rodun tai etnisen taustan vuoksi.

Vainoa esiintyy monessa muodossa: pilkantekona, ahdisteluna, kiusaamisena, poissulkemisena ja eristämisenä

tai vihana toista kohtaan. Meidän täytyy varoa ahdasmielisyyttä, joka nostaa julman äänensä niitä vastaan, joilla on eriäviä mielipiteitä. Ahdasmielisyyks ilmenee osittain haluttomuutena suoda yhtäläinen ilmaisun vapaus.²⁸ Jokaisella – myös uskovilla ihmisillä – on oikeus ilmaista mielipiteensä julkisesti. Mutta kenelläkään ei ole lupaa vihata muita, kun niitä mielipiteitä ilmaistaan.

Kirkon historia antaa runsaasti todisteita siitä, kuinka jäseniämme on kohdeltu vihaa ja ahdasmielisyyttä osoittaen. Kuinka ironisen murheellista olisikaan, jos kohtelisimme muita siten kuin meitä on kohdeltu. Vapahtaja on opettanut: ”Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille.”²⁹ Jotta voimme vaatia kunnioitusta, meidän tulee olla kunnioittavia. Edelleen, aito kääntymyksemme tuo ”sydämen sävyisyyden ja nöyryyden”, mikä kutsuu ”Pyhän Hengen” ja täyttää meidät ”täydellisellä rakkaudella”³⁰, ”veljellisellä rakkaudella”³¹ muita kohtaan.

Hyvä paimenemme on muuttumaton, ja Hän suhtautuu nykyään samalla tavoin syntiin ja syntisiin kuin Hän suhtautui silloin, kun Hän kulki maan päällä. Hän ei kavahda meitä, koska teemme syntiä, vaikka Hän varmasti toisinaan ajattelee: ”Mutta on lampaillakin eroa!” Hän rakastaa meitä niin paljon, että Hän on tarjonut meille keinon tehdä parannuksen

ja tulla puhtaiksi, jotta voimme palata Hänen ja taivaallisen Isämme luokse.³² Niin tehdessään Jeesus Kristus on myös antanut meille esimerkin, jota seurata – osoittaa kunnioitusta kaikkia kohtaan ja olla vihaamatta ketään.

Kuvastakaamme Hänen opetuslapsinaan täysin Hänen rakkauttaan ja rakastakaamme toisiamme niin avoimesti ja täydellisesti, ettei kukaan tunne olevansa hylätty, yksin tai toivoton. Todistan, että Jeesus Kristus on meidän hyvä paimenemme, joka rakastaa meitä ja välittää meistä. Hän tuntee meidät ja on antanut henkensä lampaidensa puolesta.³³ Hän myös elää meidän hyväksemme ja haluaa meidän tuntevan Hänet ja osoittavan uskoa Häneen. Rakastan ja ihailen Häntä ja olen syvästi kiitollinen Hänestä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Lectures on Faith*, 1985, s. 38.
2. Romaanissa *Kurjat* Victor Hugo (1802–1885) kertoo Jean Valjeanista, joka syyllistyi vähäiseen rikokseen varastamalla leivän ruokkiakseen siskonsa perheen. Valjean tuomittiin viideksi vuodeksi vankilaan, mutta neljän epäonnistuneen pakoyrityksen takia hän vietti pakkotyössä 19 vuotta. Hän vapautui vankilasta paatuneena ja katkerana miehenä.
Rikollisen taustansa vuoksi Valjean ei pystynyt löytämään työtä, ruokaa tai asuntoa. Uupuneena ja lannistuneena hän sai viimein yöpaikan Dignen piispan luota. Piispa osoitti Valjeania kohtaan ystävällisyyttä ja laupeutta. Yöllä Valjean antoi periksi toivottomuuden tunteelle, varasti piispan hopeat ja pakeni.

Valjean saatiin kiinni ja palautettiin piispan luo. Käsittämättömästi ja vastoin Valjeanin odotuksia piispa kertoi poliisille, että hopeat oli annettu Valjeanille, ja hän vaati Valjeania ottamaan mukaansa myös kaksi hopeista kynttilänjalkaa. (Ks. Hugo, *Kurjat*, 1927, toinen kirja, luvut 10–12.)

3. Ks. Hugo, *Kurjat*, ensimmäinen kirja, luku 10.
4. Kertoja kysyy: *Toutefois, la gale de la brebis doit-elle faire reculer le pasteur?* (Hugo, *Les Misérables*, 1985, kirja 1, luku 10, s. 67.) *Gale* viittaa eläinlääketieteen tautiopissa mihin tahansa erilaisista ihotaudeista, joiden aiheuttajia ovat loispunkit ja joille ominaista on karvanlähtö ja rupinen ihotuma (suomeksi 'syyhy'). Tämä lause on käännetty suomeksi usealla eri tavalla.
5. Kertojan humoristinen lisäkommentti tästä konventin jäsenestä kuuluu: *Mais quelle brebis!* Se on toisinaan käännetty: ”Mutta miten lammas onkaan musta.”
6. OL 1:31.
7. Ks. Joh. 10:11, 14; Alma 5:38; OL 50:44.
8. Ks. Jes. 40:11.
9. Ks. Hes. 34:16.
10. Ks. Jes. 1:6.
11. Ks. Jes. 1:18.
12. Ks. Luuk. 15:1–2.
13. Ks. Matt. 18:11.
14. Ks. Joh. 8:3–11.
15. Joseph Smithin raamatunkäännös, Joh. 8:11 (ks. LDS Bible, John 8:11, alaviite c).
16. Ks. D. Todd Christofferson, ”Pysykää minun rakkaudessaani”, *Liahona*, marraskuu 2016, s. 48.
17. Alma 11:34, 37.
18. Ks. Hel. 5:10–11.
19. Ks. 3. Nefi 27:14–15.
20. Nykyaikana Vapahtaja on selventänyt: ”Niitä, jotka rikkovat lakia eivätkä pysy laissa vaan pyrkivät tulemaan laiksi itselleen ja haluavat pysyä synnissä ja pysyvät kokonaan synnissä, ei laki voi pyhittää eikä armo, oikeudenmukaisuus eikä oikeus. Sen tähden heidän täytyy yhä jäädä saastaisiksi.” (OL 88:35.)
21. Ks. 2. Nefi 2:26–27.
22. Ks. OL 14:7; 132:19–20, 24, 55.
23. Ks. Room. 8:16–17; OL 84:38.
24. Ks. Matt. 23:13.
25. Luuk. 18:9–14.
26. Alma 4:4, 6, 8.
27. Alma 1:21.
28. Ks. *Oxford English Dictionary*, ”bigotry” ja ”intolerance”, oed.com.
29. Matt. 7:12.
30. Ks. Moroni 8:26.
31. Ks. 1. Piet. 1:22.
32. Ks. UK 3.
33. Ks. Joh. 10:11–15.

Vanhin Ulisses Soares
seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Luottakaa Jumalaan horjumatta

Jos olemme lujia emmekä horju uskossamme, niin Herra lisää kykyämme nousta elämän haasteiden yläpuolelle.

Rakkaat veljet ja sisaret, haluan aloittaa sanomani tänään todistamalla tietäväni, että presidentti Thomas S. Monson on Jumalan profeetta meidän aikanamme. Itse asiassa myös hänen neuvonantajansa ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kaksitoista apostolia ovat profeettoja, näkijöitä ja ilmoituksensaajia. He edustavat Herraa Jeesusta Kristusta ja heillä on oikeus julistaa Hänen mielensä ja tahtonsa, kuten se heille ilmoitetaan. Todistan, että heidän neuvojensa noudattaminen tuo turvaa. Herra innoittaa heitä tähdentämään uskomme vahvistamista tai vaalliseen Isään sekä Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen ja Kristuksen sovitukseen, jotta me emme horju kohdatessamme oman aikamme haasteita.

Mormonin kirjassa meille kerrotaan miehestä nimeltä Ammon, joka lähetettiin Sarahemlan maasta Lehi-Nefin maahan ottamaan selkoa veljistään nefiläisistä. Sieltä hän löysi kuningas Limhin ja tämän kansan, jotka olivat lamanilaisten orjuudessa. Kuningas Limhi sai rohkaisua siitä, mitä Ammon kertoi hänelle Sarahemlassa asuvasta kansastaan. Hänen sydämensä täyttyi niin suurella toivolla ja ilolla, että hän

kokosi kansansa temppeleihin ja sanoi:

”Nostakaa sen tähden pääanne ja riemuitkaa ja pankaa turvanne Jumalaan. – –

Jos te käännytte Herran puoleen täysin vilpittömin sydämin – – ja palvelette häntä kokonaan hartain mielin, – – hän vapauttaa teidät orjuudesta oman tahtonsa ja mielensä mukaisesti.”¹

Ammonin sanat vaikuttivat kuningas Limhin kansan uskoon niin syvästi, että

he tekivät Jumalan kanssa liiton palveluun Häntä ja pitää Hänen käskynsä riippumatta vaikeista olosuhteistaan. Uskonsa avulla he pystyivät laatimaan suunnitelman paeta lamanilaisten käsistä.²

Veljet ja sisaret, pohtikaapa sitä, miten tärkeän kutsun kuningas Limhi esitti kansalleen, ja mitä se merkitsee meille. Hän sanoi: ”Nostakaa – – pääanne ja riemuitkaa ja pankaa turvanne Jumalaan.” Näillä sanoilla Limhi kutsui kansaansa katsomaan tulevaisuutta uskon silmin – korvaamaan pelkonsa uskon synnyttämällä toivon optimismilla ja olemaan horjumatta luottaessaan Jumalaan olosuhteista riippumatta.

Elämä kuolevaisuudessa on koetuksen aikaa, jolloin meitä koetellaan, jotta nähtäisiin, teemmekö kaiken, mitä Herra, meidän Jumalamme, käsksee meidän tehdä.³ Tämä edellyttää horjumaton uskoa Kristukseen suurienkin vaikeuksien hetkinä. Se edellyttää, että ponnistamme eteenpäin uskoen lujasti Kristukseen, antaen Hengen ohjata meitä ja luottaen siihen, että Jumala huolehtii tarpeistamme.⁴

Kun Vapahtajan maanpäällinen palvelutyö oli päättymässä – juuri ennen kuin Hänet vangittiin – Hän opetti opetuslapsilleen: ”Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.”⁵

Pohtikaa kanssani hetken aikaa tätä: Jeesus Kristus, Isän ainosyntyinen Poika, eli synnittömän elämän ja voitti kaikki maailman kiusaukset, kivut, haasteet ja ahdingot. Hän vuodatti veripisaroihin Getsemanessa. Hän kärsi kauheaa, sanoin kuvaamatonta tuskaa. Hän otti päällensä kaikki meidän tuskamme ja sairautemme. Hän on valmiina auttamaan – auttamaan meitä

kaikkia – jokaisen taakan kanssa. Elämällä, kärsimyksellä, kuolemalla ja ylösnousemuksella Hän poisti kaikki esteet, jotta voimme kokea riemua ja saada rauhan tämän maan päällä. Hänen sovitushrinsa hyötyjä tarjotaan kaikille niille, jotka ottavat Hänet vastaan ja kieltävät itsensä, sekä niille, jotka ottavat Hänen todellisina opetuslapsinaan.⁶ Kun sitten osoitamme uskoa Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovitukseensa, meitä vahvistetaan, meidän taakkojamme helpotetaan ja me voitamme Hänen avulla maailman.

Veljet ja sisaret, kun mietiskelemme sitä voimaa ja toivoa, jota voimme saada Vapahtajalta, niin meillä tosiaan on syytä nostaa päämme, riemuita ja ponnistella horjumatta eteenpäin uskossa, sillä ”joka epäilee, on kuin meren aalto, jota tuuli ajaa sinne tänne. – – Kahtaalle horjuva ihminen [on] epävakaa kaikessa mitä tekee.”⁷

Samalla tavoin kuningas Limhi kehotti: ”[Kääntykää] Herran puoleen täysin vilpittömin sydämin – – ja [palvelkaa] häntä *kokonaan* hartain mielin, jos tämän teette, hän vapauttaa teidät orjuudesta oman tahtonsa ja mielensä mukaisesti.”⁸

Kuunnelkaa Vapahtajan omia sanoja, kun Hän pyytää meitä:

”Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. – –

Jos te rakastatte minua, te noudattatte minun käskyjäni. – –

Joka on ottanut vastaan minun käskyni ja noudattaa niitä, se rakastaa minua. Ja minun Isäni rakastaa sitä, joka rakastaa minua, ja häntä minäkin rakastan ja ilmaisen hänelle itseni.”⁹

Jumala siunaa meitä uskomme mukaisesti.¹⁰ Usko on lähteenä elämälle, jossa on jumalallinen tarkoitus ja iankaikkinen näkökulma. Usko on käytännön periaate, joka innoittaa uutteruuteen. Se on aktiivinen, elävä voima, joka käy ilmi myönteisestä asenteestamme ja halustamme tehdä auliisti kaikki, mitä Jumala ja Jeesus Kristus pyytävät meiltä. Se saa meidät polvillemme rukoilemaan Herralta johdatusta sekä nousemaan ja toimimaan luottavaisina saavuttaaksemme Hänen tahtonsa mukaiset asiat.

Vuosia sitten palvellessani lähetysohjohtajana sain puhelun erään rakkaan lähetyssaarnaajamme vanhemmilta, jotka kertoivat minulle tämän lähetyssaarnaajan siskon kuolemasta. Muistan,

kuinka sinä herkkänä hetkenä tämä lähetysaarnaaja ja minä keskustelimme Jumalan suurenmoisesta pelastussuunnitelmasta lapsiaan varten ja siitä, kuinka tämä tieto lohduttaisi häntä.

Vaikka tämä lähetysaarnaaja oli poissa toltaan ja murheissaan siitä vastoinkäymisestä, niin – kyynelsilmin ja uskoen Jumalaan – hän riemuitsi siskonsa elämästä. Hän ilmaisi horjumatonta luottamusta Herran lempeisiin armotekoihin. Päättäväisenä hän kertoi minulle, että hän jatkaisi lähetystyöpalveluaan kaikessa uskossa ja uutteruudessa ollakseen niiden lupausten arvoinen, joita Jumala oli varannut hänelle ja hänen perheelleen. Tänä hädän hetkenä tämä uskollinen lähetysaarnaaja käänsi sydämensä Jumalan puoleen, pani kaiken luottamuksensa Häneen ja uudisti sitoumuksensa palvella Herraa uskossa ja kaikessa uutteruudessa.

Veljet ja sisaret, elleivät luottamus Jumalaan ja halu palvella Häntä ole juurtuneet meihin, kuolevaisuuden tuskalliset kokemukset voivat saada meidät tuntemaan aivan kuin olisimme raskaan ikeen kuormittamia, ja me voimme menettää motivaation elää täysin evankeliumin mukaisesti. Ilman uskoa me lopulta menetämme kyvyn arvostaa Jumalamme suunnitelmaa niissä asioissa, jotka tapahtuvat myöhemmin elämässämme.¹¹

Näinä koetuksen hetkinä vastustaja – joka on aina varuillaan – yrittää käyttää loogista päättelyämme ja järkeilyämme meitä vastaan. Hän yrittää vakuuttaa meille, että on hyödytöntä elää evankeliumin periaatteiden mukaan. Muistakaa, että luonnollisen ihmisen päättelykyky ”ei – ota vastaan Jumalan Hengen puhetta, sillä se on hänen mielestään hulluutta”¹². Muistakaa, että Saatana ”on Jumalan vihollinen ja taistelee jatkuvasti häntä vastaan

ja kutsuu ja houkuttelee [meitä] syntiin ja tekemään sitä, mikä on pahaa, jatkuvasti”¹³. Emme saa antaa hänen pettää meitä, sillä kun teemme niin, me horjumme uskossamme ja menetämme voiman saada Jumalan siunauksia.

Jos olemme lujia emmekä horju uskossamme, niin Herra lisää kykyämme nousta elämän haasteiden yläpuolelle. Me pystymme hillitsemään kielteisiä mielihaluja, ja meissä kehitty kyky voittaa ylivoimaiseltakin tuntuvia esteitä. Juuri tämän ansiosta kuningas Limhin kansa pystyi vaikuttavalla tavalla pakenemaan lamanilaisten orjuudesta.

Veljet ja sisaret, kutsun teitä panemaan kaiken luottamuksenne Jumalaan ja Hänen profeettojensa opetuksiin. Kutsun teitä uudistamaan liitonne Jumalan kanssa ja palvelemaan Häntä koko sydämeštänne, riippumatta elämän monimutkaisista tilanteista. Todistan, että Kristukseen kohdistuvan horjumattoman uskonne voimalla te voitte vapautua synnin, epäilyksen, epäuskon, murheen ja kärsimyksen orjuudesta sekä voitte saada kaikki rakastavan taivaallisen Isämme lupamat siunaukset.

Minä todistan, että Jumala on todellinen. Hän elää. Hän rakastaa meitä. Hän kuuntelee meidän rukouksemme onnellisuuden hetkinämme sekä epäilyksen, surun ja epätoivon hetkinämme. Todistan, että Jeesus

Kristus on maailman Vapahtaja. Hän on Lunastaja.

Päätän puheeni tänään lauluun ”Ei nyt, vaan tulevina vuosina”, joka on kirkon portugalinkielisessä laulukirjassa:

*Jos sydäntämme tuskat ja pilvet varjostaa, ei huolta, kohta Herran se tuntee jo saa. Taluttaa meitä Jeesus, ja kertoo aikanaan, miksi näin olla täytyy, jos kuuntelemme vaan. Luottakaa horjumatta, laulakaa hartaammin, kiitostaan, selityksen suo Herra myöhemmin.*¹⁴

Sanon nämä asiat Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moosia 7:19, 33.
2. Ks. Moosia 21:32; 22:1–14.
3. Ks. Abr. 3:25.
4. Ks. 1. Nefi 4:6–7; 2. Nefi 31:20.
5. Joh. 16:33.
6. Ks. Luuk. 9:23.
7. Jaak. 1:6, 8.
8. Moosia 7:33, kursivointi lisätty.
9. Joh. 14:1, 15, 21.
10. Ks. 2. Nefi 27:23; Alma 37:40; Et. 12:29.
11. Ks. OL 58:3.
12. 1. Kor. 2:14.
13. Moroni 7:12.
14. ”Ei nyt, vaan tulevina vuosina”, käännetty laulusta ”Agora Não, mas Logo Mais”, kirkon laulukirja (portugalin kielellä), nro 156.

Vanhin Mark A. Bragg
seitsemänkymmenen koorumista

Kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka

Vaikeimpina ja synkimpinäkin hetkinä kaikkialla ympärillämme on valoa ja hyvyyttä.

Paavali esitti korinttilaisille suurenmoisen toivon sanoman:
"Me olemme kaikin tavoin ahtaalla mutta emme umpikujassa, neuvottomia mutta emme toivottomia, vainottuja mutta emme hylättyjä, maahan lyötyjä mutta emme tuhouttuja."¹

Mikä oli Paavalin toivon lähteenä? Kuunnelkaa hänen selityksensä: "Jumala, joka sanoi: 'Tulkoon pimeyden valo', valaisi itse meidän sydämemme. Näin Jumalan kirkkaus, joka säteilee Kristuksen kasvoilta, opitaan tuntemaan, ja se levittää valoaan."²

Vaikeimpina ja synkimpinäkin hetkinä kaikkialla ympärillämme on valoa ja hyvyyttä. Viime lokakuussa presidentti Dieter F. Uchtdorf muistutti meille: "Meitä ympäröi sellainen hämmästyttävä valon ja totuuden runsaus, että mietin, arvostammeko me todella sitä, mitä meillä on."³

Vastustaja haluaisi meidän kuitenkin keskittyvän mieluummin pimeyden sumuihin, jotka sokaisevat silmät, paahtavat sydämen ja eksyttävät pois.⁴

Ymmärtäen täydellisesti meidän aikamme haasteet Herra kuitenkin lupaa: "Se, mikä on Jumalasta, on valoa; ja se, joka ottaa vastaan valoa ja pysyy Jumalassa, saa lisää valoa; ja se valo kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka."⁵

Me olemme Jumalan lapsia. Meidät on nimenomaan luotu ottamaan vastaan valoa, pysymään Jumalassa ja saamaan lisää valoa. Aivan alusta lähtien olemme seuranneet valoa. Olemme seuranneet taivaallista Isäämme ja Hänen suunnitelmaansa. Valon tavoittelemisen on hengellisessä DNA:ssamme.

Kuulin tätä iankaikkista totuutta opetettavan kauniisti eräässä odottamattomassa paikassa. Työskennellessäni eräässä isossa pankissa sain kutsun osallistua johtohenkilöiden koulutukseen Michiganin yliopistossa. Koulutuksen aikana professori Kim Cameron opetti myönteisen johtamisen käsitettä ja sen heliotrooppista vaikutusta. Hän selitti: "Tämä tarkoittaa kaikkien elävien organismien pyrkimystä kohti myönteistä energiaa [valoa] ja pois

kielteisestä energiasta [pimeydestä]. Yksisoluisista organismeista monimutkaisiin ihmisorganismeihin kaikella elollisella on luontainen taipumus kohti myönteistä ja pois kielteisestä."⁶

Moniin tutkimuksiin nojautuen hän kohdisti huomion myös menestyksenkään työpaikkakulttuurin kolmeen ratkaisevaan osatekijään: myötätuntoon, anteeksiantoon ja kiitollisuuteen.⁷ On täysin järkeenkäypää, että kun ihmiset kääntyvät kohti myönteistä (valoa), heihin vaikuttavat maailman valon, Jeesuksen Kristuksen, täydellisesti ilmentämät ominaisuudet!

Veljet ja sisaret, saakaamme lohtua siitä, että ulottuvillamme on valoa. Saanen ehdottaa kolmea lähdettä, joista saamme valoa *aina*:

1. Kirkon valo

Kirkko on valon majakka yhä synkkenevässä maailmassa. Tämä on suurenmoista aikaa olla Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen! Kirkko on vahvempi kuin se on koskaan ollut⁸, ja se kasvaa aivan kirjaimellisesti vahvemmaksi joka

päivä, kun uusia jäseniä liittyy joukkoomme, uusia seurakuntia muodostetaan, uusia lähetysaarnajia kutsutaan ja uusia alueita avataan evankeliumille. Näemme, kuinka ne, jotka eivät ole olleet aktiivisia kirkossa vähään aikaan, palaavat, kun presidentti Thomas S. Monsonin mielessään näkemä pelastaminen saa aikaan päivittäisiä ihmeitä.

Tapasin hiljattain paraguaylaisia, uruguaylaisia, chileläisiä ja argentiinalaisia nuoria heidän Nuorten voimaksi-konferensseissaan. Monet tuhannet nuoret miehet ja naiset viettivät viikon vahvistaen rakkauttaan Vapahtajaansa ja palasivat sitten kotiin perheensä ja ystäviensä luo säteillen Kristuksen valoa ja rakkautta.

Kirkko tulee aina saamaan osakseen arvostelua. Niin on ollut alusta lähtien, ja niin tulee olemaan loppuun asti. Mutta emme saa antaa tämän arvostelun turruttaa herkkyyttämme vastaanottaa valoa, jota meille on tarjolla. Se, että tunnistamme valon ja hakeudumme sen luo, tekee meistä kelvollisia vastaanottamaan vielä enemmän valoa.

Yhä synkkenevässä maailmassa *kirkon valo* loistaa entistä kirkkaampana täyteen päivään saakka.

2. Evankeliumin valo

Evankeliumin valo on tie, joka ”kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka”⁹, ja se loistaa kirkkaimmin perheissämme ja temppeleissä kaikkialla maailmassa.

Julkaisussa *Saarnatkaa minun evankeliumiani* sanotaan: ”Evankeliumin valossa perheet voivat ratkaista väärinymmärryksiä, riitoja ja haasteita. Erimielisyyksien repimät perheet voivat parantua tekemällä parannusta, antamalla anteeksi ja uskomalla Jeesuksen Kristuksen sovituksen voimaan.”¹⁰ Nykyään enemmän kuin koskaan meidän perheidemme tulee olla suuren

valon lähteenä kaikille ympärillämme. Perheet kasvavat valossa, kun ne kasvavat rakkaudessa ja ystävällisyydessä. Kun kasvatamme perheemme ”uskon – –, parannuksen, anteeksiannon, kunnioituksen, rakkauden [ja] myötätunnon”¹¹ perustalle, me tunnemme entistä suurempaa rakkautta Vapahtajaa ja toinen toistamme kohtaan. Perhe kasvaa vahvemmaksi, ja meissä jokaisessa oleva valo muuttuu kirkkaammaksi.

[Englanninkielisen] Raamatun sanastossa sanotaan, että ”vain koti on verrattavissa temppeliin pyhydessä”¹². Nykyään meillä on 155 toiminnassa olevaa temppeliä, ja pian on tulossa lisää. Yhä useampia perheitä sinetöidään ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi.

Jäsenet lähettävät entistä enemmän esivanhempien nimiä temppeliin suorittaakseen näiden pelastavat toimitukset. Me todellakin koemme suurta iloa ja juhlaa verhon kummallakin puolella!

Yhä synkkenevässä maailmassa *evankeliumin valo* loistaa entistä kirkkaampana täyteen päivään saakka.

3. Kristuksen valo

Ei voi puhua valosta *maailmassa* ilman että puhuu *maailman* valosta, Jeesuksesta Kristuksesta. Yksi osoitus rakastavasta taivaallisesta Isästä on se, että jokainen tähän elämään tuleva saa siunaukseksi Kristuksen valon, joka auttaa häntä palaamaan kotiin. Presidentti Boyd K. Packer on opettanut:

”Kristuksen Henki on aina läsnä. – – Kristuksen valo on yhtä maailmanlaajuinen kuin auringonvalo itse. Missä vain on ihmiselämää, siellä vaikuttaa Kristuksen Henki.”¹⁵ Kristuksen valo ”kutsuu ja kannustaa tekemään hyvää jatkuvasti”¹⁴, ja se valmistaa kaikkia hyvyttä ja totuutta etsiviä vastaanottamaan Pyhän Hengen.

Vapahtaja opettaa, että Hän on valo, joka ”valaisee teidän silmänne”, ”elävöittää teidän ymmärryksenne” ja ”antaa elämän kaikelle”¹⁵. Kristuksen valo auttaa meitä näkemään muut Vapahtajan silmin. Suhtaudumme rakastavammin ja ymmärtävämmiin muiden vaikeuksiin. Se auttaa meitä olemaan kärsivällisempiä niitä kohtaan, jotka eivät palvele Jumalaa samoin kuin me tai eivät palvele lähimmäisiä samoin kuin me. Se auttaa meitä ymmärtämään suurta onnensuunnitelmaa täydemmin ja näkemään, kuinka me kaikki sovimme siihen suurenmoiseen, rakastavaan suunnitelmaan. Se antaa elämän, merkityksen ja tarkoituksen kaikelle, mitä teemme. Edes kaikki se onnellisuus, jota koemme ymmärtäessämme

täydellisemmin Kristuksen valon, ei vastaa sitä iloa, jota tunnemme nähdesämme Kristuksen valon vaikuttavan muissa: perheessä, ystäväissä ja jopa täysin tuntemattomissa ihmisissä.

Tunsin sitä iloa, kun kuulin erään urhean palomiesryhmän ponnisteluista heidän yrittäessään pelastaa palavan vaarnakeskuksen Etelä-Kaliforniassa vuonna 2015. Tulen raivotessa paloiesimies soitti yhdelle kirkkoon kuuluvalla ystävällään kysyäkseen, missä pidettiin pyhiä muistoesineitä ja ehtoollismaljoja, jotta ne voitaisiin pelastaa. Hänen ystävänsä vakuutti hänelle, ettei mitään pyhänjäännöksiä ollut ja että sakramenttikupit olivat itse asiassa aivan hyvin korvattavissa. Mutta tästä paloiesimiehestä tuntui, että hänen pitäisi tehdä enemmän, joten hän lähetti palomiehet takaisin palavaan rakennukseen hakemaan seiniltä kaikki Kristusta esittävät maalaukset, jotta ne säästyisivät. He jopa asettivat yhden maalauksen paloautoon siinä toivossa, että palomiehiä varjeltaisiin. Tämän paloiesimiehen ystävällisyys, hyvyys ja herkkyys Kristuksen valoa kohtaan

vaarallisena ja vaikeana hetkenä kosketti minua todella paljon.

Yhä synkkenevässä maailmassa *Kristuksen valo* loistaa entistä kirkkaampana täyteen päivään saakka!

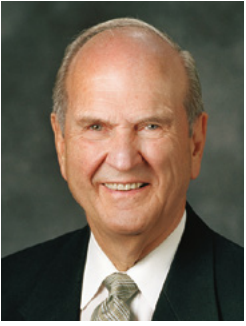
Toistan jälleen Paavalin sanat: ”Varustautukaamme valon asein.”¹⁶ Todistan Kristuksesta. Hän on maailman valo. Toivon, että voimme vahvistua siitä valosta, jota on saatavillamme, kun osallistumme enemmän kirkon toimintaan ja kun toteutamme evankeliumin periaatteita enemmän omassa perheessämme. Toivon, että näemme Kristuksen valon muissa jatkuvasti ja autamme heitä näkemään sen itsessään. Kun saamme sitä valoa, meitä siunataan suuremmalla valolla, jopa täyteen päivään saakka, kunnes näemme jälleen valojen Isän¹⁷, taivaallisen Isämme. Tästä todistan maailman valon, Jeesuksen Kristuksen, pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. 2. Kor. 4:8–9.
2. 2. Kor. 4:6.
3. Dieter F. Uchtdorf, ”Oi kuinka suuri on Jumalamme suunnitelma!”, *Liahona*, marraskuu 2016, s. 20.
4. Ks. 1. Nefi 12:17.
5. OL 50:24.
6. Kim Cameron, *Positive Leadership: Strategies for Extraordinary Performance*, 2012, s. xii; ks. myös Kim S. Cameron, ”Leading with Energy”, Wheatley Institution Fellow Notes, 17. helmikuuta 2017, wheatley.byu.edu.
7. Ks. Kim Cameron, *Positive Leadership*, s. 33, 36, 39.
8. Ks. Quentin L. Cook, ”Herra on minun valoni”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 65.
9. Sananl. 4:18.
10. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 3.
11. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
12. Bible Dictionary, ”Temple”.
13. Boyd K. Packer, ”Kristuksen valo”, *Liahona*, huhtikuu 2005, s. 13.
14. Moroni 7:13.
15. OL 88:11, 13.
16. Room. 13:12.
17. Ks. OL 67:9; ks. myös Jaak. 1:17.

Palomies pelastaa Vapahtajaa esittävän maalauksen palavasta vaarnakeskuksesta Kaliforniassa Yhdysvalloissa.

Presidentti Russell M. Nelson
kahdentoista apostolin koorumin presidentti

Kuinka ammennamme elämäämme Jeesuksen Kristuksen voimaa

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on täynnä Hänen voimaansa, jota on tarjolla jokaiselle vilpittömästi etsivälle Jumalan tyttärelle tai pojalle.

Rakkaat veljeni ja sisareni, me elämme mitä vaikeinta taloudenhoitokautta. Ympärillämme on haasteita, kiistoja ja monimutkaisia asioita. Vapahtaja näki ennalta nämä levottomat ajat. Hän varoitti meitä, että meidän aikamme vastustaja yllyttäisi ihmisten sydämiä vihaan ja johtaisi heitä harhaan.¹ Meidän taivaallinen Isämme ei kuitenkaan koskaan tarkoittanut, että joutuisimme selviytymään henkilökohtaisten vaikeuksien ja yhteiskunnallisten ongelmien sokkelosta omin voimin.

Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että Hän antoi ainoan Poikansa² auttamaan meitä³. Ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus antoi henkensä meidän tähtemme. Kaikki tämä, jotta me voisimme päästä osallisiksi jumalallisesta voimasta – voimasta, joka riittää selviytyäksemme oman aikamme taakoista, esteistä ja kiusauksista.⁴ Tänään haluaisin puhua siitä, *kuinka* me voimme ammentaa elämäämme Herramme ja Mestariimme, Jeesuksen Kristuksen, voimaa.

Me aloitamme oppimalla Hänestä.⁵ ”[Meidän] on mahdotonta pelastua tietämättömyydessä.”⁶ Mitä enemmän

tiedämme Vapahtajan tehtävästä ja palvelutyöstä⁷ – mitä paremmin ymmärrämme Hänen oppinsa⁸ ja sen, mitä Hän on tehnyt meidän hyväksemme – sitä paremmin tiedämme, että Hän voi antaa voimaa, jota tarvitsemme elämäämme.

Aikaisemmin tänä vuonna pyysin kirkon nuoria aikuisia pyhittämään joka viikko osan ajastaan *kaiken* sen tutkimiseen, mitä Jeesus on sanonut ja tehnyt, kuten se on tallennettuna pyhissä kirjoissa.⁹ Kutsuin heitä ottamaan [englanninkielisessä] aihehakemistossa olevat Jeesusta Kristusta koskevat pyhien kirjoitusten kohdat henkilökohtaiseksi perusoppiaineistokseen.¹⁰

Annoin tämän haasteen, koska olin ottanut sen jo omaksi haasteekseni. Luin ja alleviivasin *jokaisen* jakeen, jossa puhutaan Jeesuksesta Kristuksesta, kuten ne on lueteltu aihehakemiston pääotsikon ja

57 väliotsikon alla.¹¹ Kun sain päätökseen tämän mielenkiintoisen tehtävän, vaimoni kysyi minulta, miten se oli vaikuttanut minuun. Sanoin hänelle: ”Olen muuttunut mies!”

Tunsin uudistunutta omistautuneisuutta Vapahtajaa kohtaan, kun luin uudelleen Mormonin kirjasta Hänen omat sanansa palvelutyöstään kuolevaisuudessa. Hän on julistanut:

”Minä tulin maailmaan tekemään Isäni tahdon, koska minun Isäni lähetti minut.

Ja minun Isäni lähetti minut, jotta minut korotettaisiin ristille.”¹²

Me myöhempien aikojen pyhät nimitämme Hänen palvelutyötään Jeesuksen Kristuksen sovitukseksi, jonka ansiosta ylösnousemus on tullut todelliseksi kaikille ja iankaikkinen elämä mahdolliseksi niille, jotka tekevät parannuksen synneistään sekä vastaanottavat ja pitävät välttämättömät toimitukset ja liitot.

Opillisesti on puutteellista käyttää Herran sovitushrista lyhennettyjä ilmauksia, kuten ”sovitus” tai ”sovituksen mahdollistava voima” tai ”sovituksen hyödyntäminen” tai ”sovituksen vahvistamana”. Näissä ilmauksissa on

se todellinen vaara, että usko ohjautuu virheellisesti koskemaan *tapahtumaa* ikään kuin *sillä* olisi taivaallisesta Isästämme ja Hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta riippumaton elävä olemassaolo ja Heistä riippumattomia kykyjä.

Isän suuressa iankaikkisessa suunnitelmassa nimenomaan Vapahtaja kärsi. Nimenomaan Vapahtaja mursi kuoleman kahleet. Nimenomaan Vapahtaja maksoi meidän syntiemme ja rikkomustemme hinnan sekä pyyhki ne pois parannuksentekomme ehdolla. Nimenomaan Vapahtaja vapauttaa meidät fyysisestä ja hengellisestä kuolemasta.

Ei ole olemassa mitään epämääräistä olentoa nimeltä ”sovitus”, jolta voimme pyytää apua, parantumista, anteeksi-antoa tai voimaa. Niiden lähteenä on Jeesus Kristus. Pyhät sanat kuten sovitus ja ylösnousemus kuvailevat, mitä Vapahtaja teki Isän suunnitelman mukaisesti, jotta meillä olisi toivo tässä elämässä ja voisimme saada iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa. Vapahtajan sovitushrista – koko ihmiskunnan historian keskeistä tekoa – ymmärretään ja arvostetaan parhaiten, kun liitämme sen selkeästi ja täsmällisesti Häneen.

Profeetta Joseph Smith tähdensi Vapahtajan tehtävän tärkeyttä julistamalla painokkaasti: ”Uskontomme perusperiaatteet ovat apostolien ja profeettojen todistus Jeesuksesta Kristuksesta, että Hän kuoli, Hänet haudattiin ja Hän nousi kuolleista kolmantena päivänä ja astui taivaaseen. Kaikki muu uskontoomme liittyvä on vain tämän lisänä.”¹³

Juuri tämä profeetan lausuma antoi 15 profeetalle, näkijälle ja ilmoituksen-saajalle kimmokkeen esittää ja allekirjoittaa todistuksensa Herran syntymän 2000. juhluvuoden kunniaksi. Tämä historiallinen todistus on nimeltään ”Elävä Kristus”¹⁴. Monet jäsenet ovat opetelleet sen totuudet ulkoa. Toiset

tuskin tietävät sen olemassaolosta. Kun pyritte oppimaan lisää Jeesuksesta Kristuksesta, kehotan teitä tutkimaan asiakirjaa ”Elävä Kristus”.

Kun uhraamme aikaa siihen, että opimme Vapahtajasta ja Hänen sovitushristaan, me tunnemme halua noudattaa myös toista tärkeää tekijää päästäksemme osallisiksi Hänen voimastaan: me päätämme osoittaa uskoa Häneen ja seurata Häntä.

Jeesuksen Kristuksen tosi opetuslapset ovat halukkaita erottumaan joukosta, puhumaan rohkeasti ja olemaan erilaisia kuin maailman ihmiset. He ovat pelottomia, omistautuneita ja rohkeita. Sain kuulla tällaisista opetuslapsista ollessani hiljattain täyttämässä palvelutehtävääni Meksikossa, missä tapasin hallitusvallan edustajia ja muiden uskontokuntien johtohenkilöitä. Jokainen kiitti minua jäsentemme sankarillisista ja menestyksekkäistä pyrkimyksistä suojella vahvoja avioliittoja ja perheitä heidän maassaan sekä säilyttää ne.

Tällaisiksi voimallisiksi opetuslapsiksi tuleminen ei ole millään tavoin helppoa tai automaattista. Meidän tulee keskittyä lujasti Vapahtajaan ja Hänen evankeliumiinsa. On henkisesti hyvin vaativaa pyrkiä katsomaan Häneen jokaisessa ajatuksessa.¹⁵ Mutta kun teemme niin, meidän epäilyksemme ja pelkomme haihtuvat.¹⁶

Hiljattain sain kuulla eräästä pelottomasta nuoresta lehvänsitojasta. Hänet kutsuttiin osallistumaan koulunsa edustajana osavaltiolliseen kilpailuun samana iltana, kun hän oli lupautunut osallistumaan vaarnan Apuyhdistyksen kokoukseen. Kun hän käsitti tapahtumien päällekkäisyyden ja selitti kilpailun toimitsijoille, että hänen pitäisi poistua kilpailusta aikaisemmin osallistuakseen erääseen tärkeään kokoukseen, hänelle sanottiin, että

mikäli hän tekisi niin, hänet suljettaisiin pois kilpailusta.

Mitä tämä myöhempien aikojen lehvänsitoja teki? Hän piti kiinni sitoumuksestaan osallistua Apuyhdistyksen kokoukseen. Kuten oli uhattu, hänet suljettiin pois osavaltiollisesta kilpailusta. Kun häneltä kysyttiin hänen päätöksestään, hän vastasi yksinkertaisesti: ”No, kirkko on tärkeämpi, eikö olekin?”

Usko Jeesukseen Kristukseen saa meidät tekemään asioita, joita emme muutoin tekisi. Usko, joka kannustaa meitä toimimaan, antaa meidän päästä paremmin osallisiksi Hänen voimastaan.

Me lisäämme Vapahtajan voimaa elämässämme myös silloin, kun teemme pyhiä liittoja ja pidämme nuo liitot täsmällisesti. Meidän liittomme sitovat meidät Häneen ja antavat meille jumalallista voimaa. Ollessamme uskollisia opetuslapsia me teemme parannuksen ja seuraamme Häntä kasteen vesiin. Kuljemme liittopolkua vastaanottaaksemme muut välttämättömät toimitukset.¹⁷ Ja olemme kiitollisia siitä, että Jumalan suunnitelman ansiosta nämä siunaukset voidaan ulottaa esivanhempiin, jotka kuolivat ilman mahdollisuutta saada ne elämänsä aikana kuolevaisuudessa.¹⁸

Liittonsa pitävät miehet ja naiset etsivät tapoja varjella itsensä niin, ettei

maailma saastuta, jotta mikään ei estä heitä pääsemästä osallisiksi Vapahtajan voimasta. Eräs uskollinen vaimo ja äiti kirjoitti hiljattain näin: ”Nämä ovat levottomia ja vaarallisia aikoja. Kuinka siunattuja me olemmekaan, kun meillä on entistä enemmän tietoa pelastussuunnitelmasta ja innoitettua johdatusta rakastavilta profeetoilta, apostoleilta ja johtohenkilöiltä auttamassa meitä kulkemaan turvallisesti näillä myrskyisillä merillä. Lopetimme tapamme avata aamuisin radio. Sen sijaan kuuntelemme nykyään joka aamu matkapuhelimistamme yhden yleiskonferenssipuheen, kun valmistaudumme uuteen päivään.”

Vielä yksi osatekijä siinä, kuinka voimme ammentaa elämäämme Vapahtajan voimaa, on kääntyä uskossa Hänen puoleensa. Tämä Hänen puoleensa kääntyminen edellyttää uutteraa, keskittyntä pyrkimystä.

Muistatko Raamatun kertomuksen naisesta, joka oli kärsinyt 12 vuotta heikentävästä ongelmasta?¹⁹ Hän osoitti suurta uskoa Vapahtajaan sanoen: ”Jos pääsen koskettamaan edes hänen viittaansa, niin minä paranen.”²⁰

Tämän uskollisen, Vapahtajaan keskittyneen naisen täytyi kurkottaa mahdollisimman pitkälle päästäkseen osalliseksi Hänen voimastaan. Naisen fyysinen kurkottaminen oli

vertauskuvana hänen hengellisestä kurkottamisestaan.

Monet meistä ovat huudahtaneet sydämemme syvyyksistä eräänlaisen muunnelman tämän naisen sanoista: ”Jos voisin hengellisesti kurkottaa riittävän pitkälle ammentaakseni elämäni Vapahtajan voimaa, osaisin selviytyä sydäntä riipaisevasta tilanteestani. Tietäisin, mitä tehdä. Ja minulla olisi voimaa tehdä niin.”

Kun kurkotatte elämässänne kohti Herran voimaa yhtä kiihkeästi kuin hukkuva ihminen anoessaan apua ja haukkoessaan ilmaa, niin te saatte Jeesuksen Kristuksen suomaa voimaa. Kun Vapahtaja tietää, että haluatte todella kääntyä Hänen puoleensa – kun Hän voi tuntea, että sydämenne suurimpana haluna on ammentaa elämäänsä Hänen voimaansa – Pyhä Henki johtaa teitä tietämään tarkasti, mitä teidän tulee tehdä.²¹

Kun hengellisesti kurkotatte pidemmälle kuin olette koskaan kurkottaneet, silloin Hänen voimaansa virtaa teihin.²² Ja silloin ymmärrätte niiden sanojen syvällisen merkityksen, joita laulamme laulussa ”Nyt liekinä loistavi Henki Herran”:

Nyt pyhilleen Herra suo viisauttansa

— —

*Hän ilmestyy tiedossa, voimassansa
Ja verhon jo väistyä maan yltä suo.²³*

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on täynnä Hänen voimaansa, jota on tarjolla jokaiselle vilpittömästi etsivälle Jumalan tyttärelle tai pojalle. Todistukseni on, että kun ammennamme elämäänsä Hänen voimaansa, niin sekä Hän että me riemuitsemme.²⁴

Yhtenä Hänen erityisistä todistajistaan julistan, että Jumala elää! Jeesus on Kristus! Hänen kirkkonsa on palautettu maan päälle! Jumalan profeetta maan päällä tänä päivänä on presidentti Thomas S. Monson, jota tuen koko sydämeistäni. Todistan siitä ilmaisemalla rakkauteni ja siunaukseni teille jokaiselle. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. 2. Nefi 28:19–30.
2. Ks. Joh. 3:16.
3. Jeesus oli voideltu – taivaallinen Isä oli voidellut Hänet olemaan henkilökohtaisena edustajanaan kaikessa, mikä liittyy ihmiskunnan pelastukseen. Jeesus voideltiin meidän Vapahtajaksemme ja Lunastajaksemme. Ennen kuin maailma muovattiin, Jeesus voideltiin tekemään kuolemattomuus todelliseksi ja iankaikkinen elämä mahdolliseksi kaikille Jumalan lapsille (ks. Joh. 17:24; 1. Piet. 1:20). Siten Jeesuksella oli kaksi ainutlaatua nimeä: *Messias* (hepreaa) ja *Kristus* (kreikkaa) – kumpikin tarkoittaa ’voideltua’. (Ks. PKO, ”Voideltu”).
4. Voimme suojella itseämme tuntemalla Jumalan sanan ja elämällä sen mukaan (ks. Ef. 6:17–18; OL 27:18).
5. Isänsä johdolla Jeesus on luonut tämän maailman (ks. Joh. 1:2–3) ja muita maailmoja luvutta (ks. Moos. 1:33). Kauan ennen syntymäänsä kuolevaisuuteen Jeesus oli

suuri Jehova – Vanhan testamentin Jumala. Nimenomaan Jehova keskusteli Mooseksen kanssa Siinainvuorella. Nimenomaan Jehova teki Abrahamin kanssa liiton, jonka mukaan maan kaikkia kansakuntia siunattaisiin Abrahamin sukulinjan kautta. Ja nimenomaan Jehova teki liittoja Israelin huoneen perheiden kanssa. Lisäksi Jeesus oli luvattu Immanuel, kuten Jesaja profetoi (ks. Jes. 7:14).

6. OL 131:6.
7. Ks. OL 76:40–41.
8. Ks. 2. Nefi 31:2–21.
9. Pyhä Raamattu, Mormonin kirja, Oppi ja liitot sekä Kallisarvoinen helmi.
10. Ks. Topical Guide, ”Jesus Christ”. Tämän pääotsikon alla olevan tekstin lisäksi Hänestä on 57 väliotsikkoa. Pyhien kirjoitusten muunkielisten laitosten osalta voi käyttää Pyhien kirjoitusten opasta.
11. Niillä aihehakemiston 18 sivulla on annettu yli 2 200 eri kohtaa.
12. 3. Nefi 27:13–14.
13. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 51–52.
14. Ks. ”Elävä Kristus – apostolien todistus”, *Liahona*, huhtikuu 2000, s. 2–3.
15. Ks. Hel. 8:15.
16. Ks. OL 6:36.
17. Jeesus Kristus opetti meille, miten tärkeitä ovat pyhät toimitukset kuten kaste (ks. Joh. 3:5), sakramentti (ks. OL 59:9) sekä endauementti ja tempelin sinetöimistötoimitukset (ks. OL 124:39–42).
18. Ks. OL 124:29–32.
19. Ks. Luuk. 8:43–44.
20. Mark. 5:28.
21. Ks. OL 88:63.
22. Kun tämä uskollinen nainen kosketti Vapahtajan viittaa, Hän sanoi heti: ”Minä tunsin, että minusta lähti *voimaa*” (Luuk. 8:46, kursivointi lisätty).
23. ”Nyt liekinä loistavi Henki Herran”, *MAP-lauluja*, 2.
24. Ks. 3. Nefi 17:20.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen

Rakkaat veljeni ja sisareni, presidentti Monson on pyytänyt, että esitän nyt hyväksyttäväksenne kirkon johtavat auktoriteetit, vyöhykeseitsenkymmenet ja apujärjestöjen ylimmät johtokunnat.

Ehdotetaan, että hyväksymme Thomas Spencer Monsonin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, Henry Bennion Eyringin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa ja Dieter Friedrich Uchtdorfin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku vastustaa ehdotusta, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme Russell M. Nelsonin kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi ja seuraavat jäseniksi tähän koorumiin: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson ja Dale G. Renlund.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme neuvonantajat ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenet profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Vastaan olevat, mikäli heitä on, osoittakoot samoin.

Olemme kiitollisia ystävämme ja työtoverimme, vanhin Bruce D. Porterin palvelutyöstä – hän kuoli 28. joulukuuta 2016. Ilmaisemme rakkautemme ja vilpittömät surunvalittelumme sisar Susan Porterille sekä heidän lapsilleen ja lastenlapsilleen. Olemme kiitollisia siitä, että saimme palvella tämän hyvän miehen kanssa.

Ehdotetaan, että vapautamme Taylor G. Godoy ja John C. Pingree jr:n vyöhykeseitsenkymmenen tehtävästä. Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiittolisuuden ilmaukseen näille veljille heidän palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että vapautamme sydämellisin kiitoksin Apuyhdistyksen

ylimmän johtokunnan, sisaret Linda K. Burtonin, Carole M. Stephensin ja Linda S. Reevesin. Samoin vapautamme Apuyhdistyksen pääneuvottelukunnan jäsenet.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiitollisuutemme ilmaukseen näille sisarille heidän merkittävästä palveluksestaan ja omistautumisestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että vapautamme sisar Jean B. Binghamin ensimmäisen neuvonantajan tehtävästä Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa ja sisar Bonnie H. Cordonin toisen neuvonantajan tehtävästä Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa.

Ne, jotka haluavat ilmaista kiitollisuutensa näille sisarille, voivat osoittaa sen nostamalla kätensä.

Ehdotetaan, että hyväksymme seuraavat henkilöt uusiksi johtavina auktoriteetteina palveleviksi seitsenkymmeniksi: Taylor G. Godoy, Joni L. Koch, Adilson de Paula Parrella, John C. Pingree jr., Brian K. Taylor ja Taniela B. Wakolo.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, samoin.

Ehdotetaan, että hyväksymme Apuyhdistyksen ylijohantajaksi Jean B. Binghamin, ensimmäiseksi neuvonantajaksi

Sharon L. Eubankin ja toiseksi neuvonantajaksi Reyna I. Aburton.

Edelleen ehdotetaan, että hyväksymme Bonnie H. Cordonin palvelemaan nyt ensimmäisenä neuvonantajana Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa ja Cristina B. Francon palvelemaan toisena neuvonantajana Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotamme, että hyväksymme seuraavat uusiksi vyöhykeseitsenkymmeniksi: Luis R. Arbizú, David A. Benalcázar, Berne S. Broadbent, David L. Buckner, L. Todd Budge, Luciano Cascardi, Ting Tsung Chang, Pablo H. Chavez, Raymond A. Cutler, Fernando P. Del Carpio, José Luiz Del Guerso, Aleksandr A. Drachjov, I. Raymond Egbo, Carlos R. Fusco jr., Jorge A. García, Gary F. Gessel, Guillermo I. Guardia, Marcel Guei, José Hernández, Karl D. Hirst, Ren S. Johnson, Jay B. Jones, Anthony M. Kaku, Paul N. Lekias, John A. McCune, Tomas S. Merdegia, Artur J. Miranda, Elie K. Monga, Juan C. Pozo, Anthony Quaisie, James R. Rasband, Carlos G. Revillo jr., Martin C. Rios, Johnny F. Ruiz,

K. Roy Tunnicliffe ja Moisés Villanueva.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme muut johtavat auktoriteetit, vyöhykeseitsenkymmenet ja apujärjestöjen ylimmät johtokunnat nykyisessä kokoonpanossaan.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdolliset vastaan olevat.

Äänestyksen tulos on huomioitu.

Niiden, jotka ovat mahdollisesti vastustaneet jotakin tehtyä ehdotusta, tulee ottaa yhteyttä vaaranjohtajaansa.

Rakkaat veljeni ja sisareni, kiitos jatkuvasta uskostanne ja rukouksistanne kirkon johtajien hyväksi.

Kutsumme nyt uudet johtavina auktoriteetteina palvelevat seitsenkymmenet ja Apuyhdistyksen uuden ylimmän johtokunnan ottamaan paikkansa korokkeella. Presidentti Monson sanoo aina, että se on pitkä kävelymatka. Kiitos teille, sisaret. Kiitos teille, veljet. Tiedoksenne, että sisar Franco palvelee parhaillaan aviomiehensä kanssa lähestyessä Argentiinassa. Kuten tiedätte, hänet hyväksyttiin juuri, ja hän aloittaa virallisesti palvelemisensä heidän paluunsa jälkeen heinäkuussa. ■

Kirkon tilintarkastusosaston raportti 2016

Kevin R. Jergensen
kirkon tilintarkastusosaston johtaja

*Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon
ensimmäiselle presidenttikunnalle*

Hyvät veljet, Opin ja liittojen luvussa 120 olevan ilmoituksen mukaan kirkon varojen käytöstä päättää kymmenystenkäyttöneuvosto, jonka muodostavat ensimmäinen presidenttikunta, kahdentoista apostolin koorumi ja johtava piispakunta. Kirkon tahot käyttävät varoja hyväksytyjen talousarvioiden, menettelytapojen ja toimintatapojen mukaisesti.

Kirkon tilintarkastusosastolla, joka koostuu pätevistä ammattilaisista ja on riippumaton kaikista muista kirkon osastoista, on tehtävä toimittaa tilintarkastuksia kohtuullisen varmuuden hankkimiseksi lahjoitusten vastaanottamisesta, varojen käytöstä sekä kirkon

omaisuuden turvaamisesta.

Tehtyjen tarkastusten perusteella kirkon tilintarkastusosasto katsoo, että vastaanotettuja lahjoituksia, käytettyjä varoja ja kirkon omaisuutta on vuonna 2016 kaikilta olennaisilta osilta kirjattu ja hallinnoitu hyväksytyjen kirkon talousarvioiden, menettelytapojen ja kirjanpitokäytäntöjen mukaisesti. Kirkko noudattaa käytäntöjä, joita opetetaan sen jäsenille, elämällä talousarvion mukaan, välttämällä velkaa ja säästämällä puutteen aikaa varten.

Kunnioitavasti
kirkon tilintarkastusosasto
Kevin R. Jergensen
osastonjohtaja ■

Tilastoraportti 2016

Brook P. Hales
ensimmäisen presidenttikunnan sihteeri

Ensimmäinen presidenttikunta on julkaissut seuraavat tilastotiedot kirkon tilasta 31. joulukuuta 2016.

Kirkon yksiköt

Vaarnoja	3 266
Lähetyskenttiä	421
Piirejä	556
Seurakuntia	30 304

Kirkon jäsenet

Koko jäsenmäärä	15 882 417
Uusia jäsenlapsia	109 246
Käännynnäisiä kastettu	240 131

Lähetysaarnajat

Kokoaikaisia lähetysaarnajia	70 946
Kirkon palvelulähetysaarnajia	33 695

Tempelit

Temppeleitä vihitty vuonna 2016 (Provon keskustassa Utahissa Yhdysvalloissa, Sapporossa Japanissa, Philadelphiassa Pennsylvaniassa Yhdysvalloissa, Fort Collinsissa Coloradossa Yhdysvalloissa, Star Valleyssa Wyomingissa Yhdysvalloissa ja Hartfordissa Connecticutissa Yhdysvalloissa)	6
Temppeleitä vihitty uudelleen (Suvassa Fidžissä ja Freibergissa Saksassa)	2
Vuoden lopussa toiminnassa olevia temppeleitä	155

Vanhin Robert D. Hales
kahdentoista apostolin koorumista

Herramme Jeesuksen Kristuksen opetuslapseksi tuleminen

Ne monet ominaisuudet, jotka seuraavat Kristukseen kohdistuvaa uskoa, ovat kaikki välttämättömiä, että pysymme vahvoina näinä viimeisinä aikoina.

Mitä tarkoittaa se, että on Herramme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi? Opetuslapsi on sellainen, joka on kastettu ja joka on halukas ottamaan päälleen Vapahtajan nimen ja seuraamaan Häntä. Opetuslapsi pyrkii tulemaan sellaiseksi kuin Hän on pitämällä Hänen käskynsä kuolevaisuudessa paljolti samalla tavoin kuin oppipoika pyrkii tulemaan mestarinsa kaltaiseksi.

Kuullessaan sanan *opetuslapsi* monet ajattelevat, että se tarkoittaa vain seuraajaa. Mutta aito opetuslapseus on olotila. Se viittaa muuhunkin kuin vain jonkin luettelon yksittäisten ominaisuuksien tutkimiseen ja toteuttamiseen. Opetuslapset elävät niin, että Kristuksen ominaisuudet punoutuvat heidän olemuksensa kankaaseen ikään kuin hengelliseksi kuvakudokseksi.

Kuunnelkaa apostoli Paavalin kutsua tulla Vapahtajan opetuslapseksi:

”Pyrkikää kaikella uutteruudella lisäämään uskoonne hyveellisyyttä, hyveellisyyteen tietoa, tietoon itsehillintää, itsehillintään kärsivällisyyttä, kärsivällisyyteen jumalisuutta, jumalisuuteen veljellistä ystävällisyyttä, veljelliseen ystävällisyyteen rakkautta.”¹

Kuten näette, henkilökohtaisen opetuslapseuden hengellisen kuvakudoksen valmistaminen vaatii enemmän kuin yhden langan. Vapahtajan aikaan oli monia, jotka väittivät olevansa vanhurskaita yhdellä tai toisella elämänsä alueella. He harjoittivat sitä, mitä olen kutsunut valikoivaksi kuuliaisuudeksi. Esimerkiksi he pitivät käskyn olla tekevä työtä sapattina mutta arvostelivat Vapahtajaa parantamisesta tuona pyhänä päivänä.² He antoivat almuja köyhille mutta vain ylijäämästään – siitä, mitä he eivät itse tarvitseet.³ He paastosivat mutta vain näyttäen surkeaa naamaa.⁴ He rukoilivat mutta vain, jotta ihmiset näkisivät.⁵ Jeesus sanoi: ”He lähestyvät minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana.”⁶ Sellaiset ihmiset keskittyvät kenties jonkin tietyn ominaisuuden tai toiminnan hallintaan mutta heistä ei välttämättä tule sydämeltään Hänen kaltaisiaan.

Heistä Jeesus julisti:

”Monet sanovat minulle sinä päivänä: ’Herra, Herra! Sinun nimessäihän me profetoimme, sinun nimessäi me karkotimme pahoja henkiä ja sinun nimessäi teimme monia voimatekoja.’

Mutta silloin he saavat minulta vastauksen: ’En tunne teitä. Menkää pois minun luotani, vääryyden tekijät!’⁷

Vapahtajan ominaisuudet – sellaisina kuin me ne käsitämme – eivät ole käsikirjoitus, jota tulee noudattaa, eikä luettelo, jonka kohdat pitää tehdä. Ne

ovat toisiinsa punoutuvia ominaisuuksia, yksi toisensa perään, jotka kehittyvät meissä toisiinsa vaikuttaen. Toisin sanoen me emme pysty omaksumaan yhtä Kristuksen kaltaista ominaisuutta omaksumatta myös muita ja vaikuttamatta muihin. Kun yksi ominaisuus vahvistuu, samoin tapahtuu monien muiden kohdalla.

Toisen Pietarin kirjeen ja Opin ja liittojen luvun 4 perusteella opimme, että usko Herraan Jeesukseen Kristukseen on kaiken perusta. Me mittaamme uskoamme sillä, mitä se saa meidät tekemään – kuuliaisuudellamme. ”Jos teillä on usko minuun”, Herra lupasi, ”teillä on voima tehdä kaikki, minkä minä näen hyväksi.”⁸ Usko on toiminnan käynnistäjä. Ilman tekoja, ilman hyveellistä elämää uskostamme puuttuu voimaa opetuslapseutemme aktivoimiseen. Usko on todellakin kuollut.⁹

Ja siksi Pietari selittää: ”[Lisätkää] uskoonne hyveellisyyttä.” Tämä hyveellisyys on enemmän kuin sukupuolista puhtautta. Se on mielen ja ruumiin puhtautta ja pyhyyttä. Hyveellisyys on myös voimaa. Kun uskollisesti elämme evankeliumin mukaan, meillä on voima olla hyveellisiä jokaisessa ajatuksessa, tunteessa ja teossa. Mieleemme on vastaanottavaisempi Pyhän Hengen ja Kristuksen valon innoitukselle.¹⁰ Me tuomme esiin Kristusta paitsi siinä, mitä sanomme ja teemme, myös siinä, mitä olemme.

Pietari jatkaa: ”[Lisätkää] hyveellisyyteen tietoa.” Kun elämme hyveellistä elämää, me opimme tuntemaan taivaallisen Isämme ja Hänen Poikansa erityisellä tavalla. ”Joka tahtoo noudattaa [Isän tahtoa], pääsee kyllä selville [opista].”¹¹ Tämä tuntemus on henkilökohtainen todistus, joka syntyy henkilökohtaisesta kokemuksesta. Se on tietoa, joka muuttaa meitä, jotta meidän valomme voi liittyä Hänen valoonsa ja

meidän hyveellisyytemme voi rakastaa Hänen hyveellisyyttään¹². Kun elämme hyveellisesti, teemme matkan ”Minä uskon” -tilasta loistavaan ”Minä tiedän” -päämäärään.

Pietari kehottaa meitä lisäämään tietoon itsehillintää ja itsehillintään kärsivällisyyttä. Itsemme hillitsevinä opetuslapsina me elämme evankeliumin mukaan tasapainoisesti ja maltillisesti. Me emme juokse ”nopeammin kuin [meillä] on voimaa”¹³. Päivä päivältä me kuljemme eteenpäin kuolevaisuuden jalostavien haasteiden estämättä.

Hillitsemällä itsemme tällä tavoin me opimme kärsivällisyyttä ja luottamusta Herraan. Me pystymme luottamaan suunnitelmaan, joka Hänellä on

elämäämme varten, vaikka emme pystykään näkemään sitä omilla luonnollisilla silmillämme.¹⁴ Sen vuoksi voimme olla levollisia ja tietää, että Hän on Jumala.¹⁵ Kun kohtaamme koettelemusten myrskyjä, kysymme: ”Mitä haluaisit minun oppivan tästä kokemuksesta?” Kun sydämessämme on Hänen suunnitelmansa ja tarkoituksensa, jatkamme eteenpäin paitsi kestäen kaiken myös kestäen kaiken kärsivällisesti ja hyvin.¹⁶

Pietari opettaa, että tämä kärsivällisyys johtaa meidät jumalisuuteen. Kun Isä on kärsivällinen meidän, lastensa, kanssa, meistä tulee kärsivällisiä toistemme ja itsemme suhteen. Me iloitsemme muiden tahdonvapaudesta ja tilaisuudesta, jonka se suo heille

edistyä rivi rivin päälle¹⁷ "[kirkastumalla] kirkastumistaan täyteen päivään saakka"¹⁸.

Edetessämme itsehillinnästä kärsivällisyyteen ja kärsivällisyydestä jumalisuuteen meidän luonteemme muuttuu. Me omaksumme veljellisen ystävällisyyden, joka on kaikkien todellisten opetuslasten tunnusmerkki. Laupiaan samarialaisen tavoin me otamme ylimääräisen askelen palveluksemme jokaista, joka on avun tarpeessa, vaikka hän ei kuuluisikaan ystäväpiiriimme.¹⁹ Me siunaamme niitä, jotka meitä kiroavat. Me teemme hyvää niille, jotka kohtelevat meitä häpeällisesti.²⁰ Onko mitään jumalisempaa tai enemmän Kristuksen kaltaista ominaisuutta?

Todistan, että ponnistelujamme tulla Vapahtajamme opetuslapsiksi todellakin lisään, kunnes meillä on Hänen rakkauttaan.²¹ Tämä rakkaus on Kristuksen opetuslasta määrittävä ominaisuus.

"Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkeliä kielillä mutta minulta puuttuisi rakkaus, olisin vain kumiseva vaski tai helisevä symbaali.

Vaikka minulla olisi profetoimisen

lahja, vaikka tuntisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin siirtää vuoria, mutta minulta puuttuisi rakkaus, en olisi mitään."²²

Usko, toivo ja rakkaus tekevät meidät kelpoiksi Jumalan työhön.²³ "Niin pysyvät nämä kolme – –. Mutta suurin niistä on rakkaus."²⁴

Veljet ja sisaret, nyt jos koskaan meidän täytyy olla enemmän kuin vain "osa-aikaisia opetuslapsia"! Me emme voi olla opetuslapsia vain yhdessä tai toisessa opinkohdassa. Ne monet ominaisuudet, jotka seuraavat Kristukseen kohdistuvaa uskoa – myös ne, joista olemme puhuneet tänään – ovat kaikki välttämättömiä, että pysymme vahvoina näinä viimeisinä aikoina.

Kun vilpittömästi pyrimme olemaan Jeesuksen Kristuksen todellisia opetuslapsia, nämä ominaisuudet punoutuvat yhteen, lisääntyvät ja vahvistuvat meissä toisiinsa vaikuttaen. Se ystävällisyys, jota osoitamme vihollisillemme, ja se ystävällisyys, jota suomme ystävillemme, eivät eroa millään tavoin toisistaan. Olemme yhtä rehellisiä silloin, kun kukaan ei katso, kuin silloin, kun

muut katsovat. Olemme yhtä omistautuneita Jumalalle julkisuudessa kuin olemme yksiksemme.

Todistan, että jokainen voi olla Vapahtajan opetuslapsi. Opetuslapsuutta ei ole rajoitettu ikään, sukupuoleen, etniseen alkuperään tai tehtävään kirkossa. Yksittäisinä opetuslapsina me myöhempien aikojen pyhät rakennamme yhteistä voimaa siunaamaan veljiämme ja sisariamme kautta maailman. Nyt on aika sitoutua uudelleen olemaan Hänen opetuslapsiaan kaikella uutteruudella.

Veljet ja sisaret, meidät kaikki on kutsuttu olemaan Vapahtajamme opetuslapsia. Olkoon tämä konferenssi tilaisuutenne aloittaa "niin kuin muinaisina aikoina ja [tulla] Herran luokse koko sydämeštänne"²⁵. Tämä on Hänen kirkkonsa. Lausun erityisen todistukseni siitä, että Hän elää. Hän siunatkoon meitä iankaikkisessa pyrki-myksessämme tulla omistautuneiksi ja uskollisiksi opetuslapsiksi. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. 2. Piet. 1:5–7, ks. englanninkielinen kunin-gas Jaakon raamatunkäännös.
2. Ks. Luuk. 13:14.
3. Ks. Luuk. 21:4.
4. Ks. Matt. 6:16.
5. Ks. Matt. 6:5; ks. myös Alma 38:13.
6. JS–H 19; ks. myös Jes. 29:13; Luuk. 6:46.
7. Matt. 7:22–23.
8. Moroni 7:33.
9. Ks. Jaak. 2:20.
10. Ks. 1. Kor. 2:16.
11. Joh. 7:17.
12. Ks. OL 88:40.
13. Moosia 4:27.
14. Ks. OL 58:3.
15. Ks. OL 101:16.
16. Ks. OL 121:8.
17. Ks. OL 98:12.
18. OL 50:24.
19. Ks. Luuk. 10:33.
20. Ks. Matt. 5:44.
21. Ks. Moroni 7:47.
22. 1. Kor. 13:1–2.
23. Ks. OL 4:5.
24. 1. Kor. 13:13.
25. Morm. 9:27.

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

Laulettuja ja laulamatta jääneitä lauluja

Pyydän hartaasti, että me jokainen pysyisimme jatkuvasti ja uskollisesti kuorossa.

”**O**n päivänpaiste sielussain”, Eliza Hewitt kirjoitti, ”Nyt tänään kirkkaampi kuin hohde pilven purppuran. On Jeesus valoni.”¹ Koska tuon hienon vanhan kristillisen laulun jokaisessa sävelessä on säteilyä, sitä on lähestulkoon mahdotonta laulaa hymyilemättä. Mutta tänään haluan nostaa tuon laulun sanoituksesta esiin vain yhden säkeen, joka voi auttaa niinä päivinä, kun meidän on vaikea laulaa *tai* hymyillä *eikä* päivänpaiste tunnu kirkastavan tietämme. Jos ette jossakin vaiheessa pysty laulamaan niitä iloisia sävelmiä, joita kuulette muilta, pyydän teitä pitämään sinnikkäästi kiinni tämän laulun säkeestä, jossa vakuutetaan: ”Ja sielun laulun hiljaisen Vain Jeesus kuulla voi.”²

Yksi niistä tosiasioista, joita me Jumalan lapset kohtaamme langenneessa maailmassa, on se, että toiset päivät ovat vaikeita – päiviä, jolloin uskoamme ja luonteenlujuuttamme koetellaan. Nämä haasteet voivat johtua puutteista itsessämme tai muissa tai pelkästään puutteellisuudesta elämässä, mutta olivatpa syyt mitä hyvänsä, me huomaamme, että ne voivat viedä meiltä laulut, joita haluamme kovasti

laulaa, ja ne voivat hämärtää lupauksen sielussamme vallitsevasta kevät-päivästä³, jota Eliza Hewitt yhdessä säkeessään ylistää.

Mitä me siis teemme sellaisina aikoina? Ensinnäkin me otamme vastaan apostoli Paavalin neuvon ja ”toivomme [sitä] mitä emme näe [ja] odotamme sitä kärsivällisesti”⁴. Niinä hetkinä, kun ilon sävel tyrehtyy eikä meillä ole voimaa laulaa sitä, meidän on kenties oltava jonkin aikaa hiljaa ja

pelkästään kuunneltava muita ammentaen voimaa ympärillämme olevan musiikin loistokkuudesta. Monet meistä, jotka ovat ”musiikillisesti vajaavaisia”, ovat saaneet vahvistusta itseluottamukseensa ja laulamistemme on tuntuvasti kehittynyt, kun olemme asettuneet jonkun sellaisen viereen, jolla on kuuluvampi, varmempi ääni. Siitä tietenkkin seuraa, että laulaessamme iankaikkisuuden lauluja meidän tulee seistä niin lähellä maailman Vapahtajaa ja Lunastajaa kuin on inhimillisesti mahdollista – Hänellä on ehdottomasti täydellinen sävelkorva. Silloin saamme rohkeutta Hänen kyvystään kuulla sielumme hiljaisen laulun ja saamme toivoa siitä, että Hän toimii sointuvana messiaanisenä välittäjänä puolestamme. On todellakin niin, että kun Herra on lähellä, ”On rauha tyyni rinnassain, Ja armo kukoistaa”⁵.

Niinpä päivinä, kun tunnemme olevamme hieman epäviereisiä, hieman vähemmän kuin mitä luulemme näkevämmä tai kuulevämmä muissa, pyytäisin meitä, etenkin kirkon nuoria, muistamaan, että jumalalliseen suunnitelmaan kuuluu, etteivät kaikki äänet

Jumalan kuorossa ole samanlaisia. Tarvitaan vaihtelua – sopraanoja ja altoja, baritoneja ja bassoja – jotta musiikki olisi täyteläistä. Linaan kahden merkittävän myöhempien aikojen pyhiin kuuluvan naisen hilpeästä kirjeenvaihdosta siinä käytetyn yhden lauseen: ”Kuorossa on paikka kaikille Jumalan elikoille.”⁶ Kun väheksymme omaa ainutlaatuisuuttamme tai yritämme mukautua keksittyihin stereotyyppioihin – joita kyltymätön kulutuskuulttuuri markkinoi ja joita sosiaalinen media täysin toteutuskelvottomina ihannoit – me menetämme sävyjen ja sointien rikkauden, joka oli Jumalan tarkoituksena Hänen luodesaamaan monimuotoisen maailman.

En kuitenkaan tarkoita sitä, että jokainen tässä jumalallisessa kuorossa voi vain alkaa huutaa omaa henkilökohtaista oratoriotaan! Monimuotoisuus ei ole kakofoniaa, ja kuoroissa tarvitaan kurinalaisuutta – tai tämän päivän tarkoituksemme valossa, vanhin Hales, käyttäisin sanaa opetuslapsuutta – mutta kun olemme hyväksyneet jumalallisesti ilmoitetun sanoituksen ja

harmonisen orkestroinnin, joka luotiin ennen kuin maailmaa oli, niin taivaallinen Isämme iloitsee siitä, että me laulamme omalla äänellämme emmekä jonkun toisen. Uskokaa itseenne ja uskokaa Häneen. Älkää vähätelkö arvoanne tai soimatko panostanne. Ennen kaikkea älkää jättäkö paikkaanne kuorossa. Miksi? Koska te olette ainutlaatuisia, te olette korvaamattomia. Yhdenkin äänen menetys – myös niiden menetys, jotka tuntevat olevansa yhteiskunnan tai kirkon reunamilla – heikentää jokaista muuta laulajaa tässä kuolevaisuuden suuressa kuorossamme.

Mutta samalla kun kannustan kaikkia *teitä* uskomaan lauluihin, joita saattaa olla vaikea laulaa, myönnän auliisti, että eri syistä *minä* kamppailen toisenlaisten laulujen kanssa, joita pitäisi laulaa – mutta joita ei vielä ole laulettu.

Kun näen maailmassa järkyttävää taloudellista eriarvoisuutta, tunnen syyllisyyttä laulaessani Eliza Hewittin sanoin Jumalan minulle antamista siunauksista

ja niistä, ”viel jotka luonaan saan”⁷. Tuota laulua ei voi täysin ja uskollisesti laulaa, ennen kuin olemme kunniallisesti pitäneet huolen köyhistä. Rahan puute on kirous, joka vainoaa edelleen vuosi vuodelta ja sukupolvi toisensa jälkeen. Se vahingoittaa kehoa, runtelee henkeä, haavoittaa perheitä ja tuhoaa unelmia. Jos voisimme tehdä enemmän köyhyyden lieventämiseksi, kuten Jeesus toistuvasti käsksee meidän tehdä, ehkäpä jotkut maailman vähempiosaisista voisivat hyrällä muutamia säveliä laulusta ”On päivänpaiste sielussain” kenties ensimmäistä kertaa elämässään.

Minun on myös vaikea laulaa valoisia, eloisia sanoja, kun niin moni lähipiirissämme kärsii henkisestä ja emotionaalista sairaudesta tai muista terveyttä heikentävistä rajoitteista. Valitettavasti toisinaan monenlaisten huolenpitäjien kuten perheenjäsenten urhoollisista ponnisteluista huolimatta nämä kuorot pysyvät. Rukoilen, ettemme anna näiden Jumalan lasten kärsiä hiljaisuudessa ja että meille suodaan Hänen kykynsä kuulla ne sielun hiljaiset laulut, joita he eivät nyt pysty laulamaan.

Ja jonakin päivänä toivon, että suuri maailmanlaajuinen kuoro laulaa harmonisesti yli kaikkien rodullisten ja etnisten rajojen julistaen, että aseet, loukkaukset ja viha *eivät* ole oikea keino käsitellä ihmisten välisiä konflikteja. Taivaan julistukset huutavat meille, että ainoa keino, jolla monimutkaisia yhteiskunnallisia ongelmia voidaan ikinä ratkaista tyydyttävästi, on rakastaa Jumalaa ja pitää Hänen käskynsä sekä avata näin mahdollisuus ainoaan kestäväan, pelastavaan tapaan rakastaa toisiamme lähimmäisinä. Profeetta Eter opetti, että meidän tulee toivoa parempaa maailmaa. Lukiessaan tuon ajatuksen tuhat vuotta myöhemmin sotien ja väkivallan uuvuttama Moroni julisti, että maailmalle verrattomasti

parempana tienä tulee aina olemaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumi.⁸

Kuinka kiitollisia me olemmekaan, että tämänkaltaisten haasteiden keskellä tulee aika ajoin vastaan toisenlainen sielun hiljainen laulu, jota emme itse pysty laulamaan mutta eri syystä. Näin käy silloin kun tunteet ovat niin syviä ja henkilökohtaisia, jopa niin pyhiä, ettei niitä pysty ilmaisemaan tai niitä ei pitäisi ilmaista – kuten Corde-lian rakkaus isäänsä kohtaan, josta hän sanoi: ”Lempeni – – on rikkahampi kuin mun kieleni. – – Min’ onneton en sydäntäni nostaa voi huulilleni.”⁹ Näitä tunteita, jotka tulevat mieleemme pyhänä, ei yksinkertaisesti pysty lausumaan. Ne ovat hengellisesti sanoin kuvaamattomia – kuten rukous, jonka Jeesus lausui nefiläislasten puolesta.

Tuon tapahtuman kokeneet kirjoittivat:

”Milloinkaan ennen ei silmä ole nähnyt eikä korva kuullut niin suuria ja ihmeellisiä asioita kuin me näimme ja kuulimme Jeesuksen puhuvan Isälle;

*eikä mikään kieli voi puhua eikä kukaan ihminen kirjoittaa eikä ihmis-sydän käsittää niin suuria ja ihmeellisiä asioita kuin me sekä näimme että kuulimme Jeesuksen puhuvan.”*¹⁰

Tällaiset pyhitetyt hetket pysyvät ääneen lausumattomina, koska niiden ilmaiseminen, vaikka se olisi mahdollis-takin, saattaisi tuntua häpäisyltä.

Veljet ja sisaret, me elämme kuolevaisuuden maailmassa, jossa on monia lauluja, joita emme pysty laulamaan tai emme laula vielä. Mutta pyydän hartaasti, että me jokainen pysyisimme jatkuvasti ja uskollisesti kuorossa, jossa me pystymme nauttimaan ainaisesti tuosta kaikkein kallisarvoisimmasta laulusta – lunastavan rakkauden laulusta – lunastavan rakkauden laulusta¹¹. Onneksi paikkoja tähän nimenomaiseen esitykseen on rajattomasti. Tilaa on niille, jotka puhuvat eri kieliä, pitävät arvossa eri kulttuureja

ja asuvat lukuisissa paikoissa. Tilaa on naimattomille, naimisissa oleville, suurille perheille ja lapsettomille.

Tilaa on niille, joilla on kerran ollut kysymyksiä uskostaan, ja niille, joilla kysymyksiä on edelleen. Tilaa on niille, jotka ovat seksuaalisesti suuntautuneet eri tavoin. Lyhyesti sanoen – paikka on jokaiselle, joka rakastaa Jumalaa ja kunnioittaa Hänen käskyjään henkilökohtaisen käyttäytymisensä rikkomat-tomana ohjenuorana, sillä jos Jumalan rakkaus on yhteisen laulumme sävel, niin varmasti yhteinen pyrkimyksemme olla kuuliaisimpia Hänelle on sen korvaamaton harmonia. Rakkauden ja uskon, parannuksen ja myötätunnon, rehellisyyden ja anteeksiannon jumalallisia käskyjä noudattaessamme tilaa tässä kuorossa on kaikille, jotka haluavat olla siinä.¹² ”Tulkaa sellaisina kuin olette”, rakastava Isä sanoo meille jokaiselle, mutta Hän lisää: ”Älkää suunnitelko pysyvänne sellaisina.” Hymyillen muistamme, että Jumala on päättänyt tehdä meistä enemmän kuin luulimme voivamme olla.

Tässä suuressa oratoriossa, joka on Hänen suunnitelmansa meidän korotukseksimme, seuratkamme nöyrästi Hänen tahtipiikkooaan ja tehkäämme edelleen työtä niiden laulujen parissa, joita emme vielä pysty laulamaan, kunnes nuo soinnut soivat Herrallemme¹³. Sitten eräänä päivänä, kuten hyvin rakastetussa laulussamme sanotaan:

*Me taivahan kuorojen laulamme
suulla,*

*Nyt kunnia Herran ja Karitsan soi – –.
Kun saapuwa Jeesus on kirkkaudessa.”*¹⁴

Todistan, että se hetki koittaa, jolloin Jumala, iankaikkinen Isämme, lähettää jälleen maan päälle ainosyntyisen Poikansa, joka tällä kertaa hallitsee ja vallitsee kuninkaiden Kuninkaana ikuisesti. Todistan, että tämä on Hänen palautettu kirkkonsa ja se väline, joka tuo Hänen evankeliuminsa opetukset ja pelastavat toimitukset koko ihmiskunnalle. Kun Hänen sanomansa on ”täyt-tänyt jokaisen mantereen [ja] käynyt jokaisella seudulla”¹⁵, niin todellakin ”Jeesus meille hymyilee”¹⁶. Sinä päivänä sielussamme on runsaasti ikuista päivänpaistetta. Tämän luvatus hetken tuloa rukoilen kaihoisesti Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”On päivänpaiste sielussain”, *MAP-lauluja*, 148.
2. *MAP-lauluja*, 148.
3. *MAP-lauluja*, 148.
4. Room. 8:25.
5. *MAP-lauluja*, 148.
6. Bill Staines, ”All God’s Critters Got a Place in the Choir”, julkaisussa Laurel Thatcher Ulrich ja Emma Lou Thayne, *All God’s Creatures Got a Place in the Choir*, 1995, s. 4.
7. *MAP-lauluja*, 148.
8. Ks. Et. 12:4, 11.
9. *William Shakespearen draamat I*, 1953, suom. Paavo Cajander, Kuningas Lear, 1. näytös, 1. kohtaus, rivit 79–80, 93–94.
10. 3. Nefi 17:16–17, kursivointi lisätty.
11. Ks. Alma 5:26; ks. myös Alma 26:13.
12. Ks. 2. Nefi 26:33.
13. *MAP-lauluja*, 148.
14. ”Nyt liekinä loistavi Henki Herran”, *MAP-lauluja*, 2.
15. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 147.
16. *MAP-lauluja*, 148.

Vanhin Gary B. Sabin
seitsemänkymmenen koorumista

Seisokaa sisäisesti pystyssä ja olkaa täysillä mukana

Laskekaamme reittimme uudelleen, jos se on tarpeen, ja katsokaamme eteenpäin suuren toivon ja uskon turvin. "Seisokaamme sisäisesti pystyssä" olemalla uskollisia ja "täysillä mukana".

U seita vuosia sitten nuori lapsenlapsemme juoksi luokseni ja ilmoitti innoissaan: "Ukki, ukki, tein kaikki kolme maalia jalkapallopelissä tänään!"

Vastasin innokkaana: "Sehän on hienoa, Sarah!"

Silloin hänen äitinsä katsoi minua pilke silmäkulmassa ja sanoi: "Peli päättyi 2–1."

En uskaltanut kysyä, kumpi puoli oli voittanut!

Konferenssi on pohtimisen, ilmoituksen ja joskus *uuden suunnan* aikaa.

Eräs autovuokraamo käyttää GPS-navigaattoria nimeltä NeverLost 'Ei koskaan eksyksissä'. Jos halutun määränpään syötettyään kääntyy väärään suuntaan, ohjaava ääni ei sano: "Senkin typerys!" Sitä vastoin se sanoo hyvin miellyttävällä äänellä: "Reitin uudelleen laskeminen – käänny takaisin, missä se on mahdollista."

Hesekielin kirjassa on tämä suurenmoinen lupaus:

"Jos jumalaton kääntyy synneistään, kaikesta pahasta mitä on tehnyt, jos hän noudattaa kaikkia minun säädöksiäni ja tekee niin kuin oikein ja hyvin on, hän saa elää, ei hän kuole.

Hänen syntejään ei enää milloinkaan muisteta, ja hän saa elää sen hyvän tähden mitä on tehnyt."¹

Mikä mahtava lupaus, mutta jotta saisi tuon kolmannen lupauksen, siihen vaaditaan kaksi *kaikkea*. Kääntyä pois kaikesta, noudattaa kaikkea, ja silloin kaikki annetaan anteeksi. Se edellyttää, että on "täysillä mukana"!

Meidän ei pitäisi olla kuin se mies, joka *Wall Street Journal* -lehden mukaan lähetti vero toimistolle kirjekuoren, joka oli täynnä rahaa, sekä nimettömän kirjeen, jossa sanottiin: "Hyvä vero toimisto, lähetän ohessa rahat, jotka olen velkaa viime vuoden veroista. P.S. Jos omatuntoni vaivaa minua vielä tämän jälkeen, lähetän teille loputkin."²

Tuo ei ole tapa, jolla me toimimme! Me emme odota nähdäksemme, mikä

on vähimmäismäärä, jolla selviydymme. Herra vaatii sydämen ja alttiin mielen.³ Koko sydämemme! Kun meidät kastetaan, meidät upotetaan veteen kokonaan vertauskuvana lupauksestamme seurata Vapahtajaa täysin, ei puolinaisesti. Kun olemme täysin sitoutuneita ja "täysillä mukana", taivas järkkyy parhaaksemme.⁴ Kun olemme haaleita tai vain osittain sitoutuneita, menetämme joitakin taivaan suurimmista siunauksista.⁵

Monia vuosia sitten vein partiolaiset teltailemaan erämaahan. Pojat nukkuvat tekemänsä suuren nuotion ääressä, ja kuten jokainen hyvä partiojohtaja, minä nukuin kuorma-autoni lavalla. Kun aamulla nousin ja katselin leiripaikkaa, näin yhden partiolaisen, jota kutsun Pauliksi. Hän näytti erityisen ryytyneeltä. Kysyin, kuinka hän oli nukkunut, ja hän vastasi: "En kovin hyvin."

Kun kysyin syytä, hän vastasi: "Minulla oli kylmä. Nuotio sammui."

Vastasin: "Niin nuotioille käy. Eikö makuupussisi ollut riittävän lämmin?"

Ei vastausta.

Sitten eräs toinen partiolainen ilmoitti kovalla äänellä: "Hän ei käyttänyt makuupussiaan."

Kysyin epäuskoisena: "Miksi et, Paul?"

Hiljaisuus – sitten lopulta hämillinen vastaus: "No ajattelin, että ellen avaa makuupussiani, niin minun ei tarvitse kääriä sitä taas kokoon."

Tositarina: hän paleli tuntikausia, koska hän yritti vapautua viiden minuutin työstä. Saatamme ajatella: "Kuinka typerää! Kuka nyt sellaista tekisi?" No, me teemme sitä koko ajan paljon vaarallisemmilla tavoilla. Me itse asiassa kieltäydymme avaamasta hengellisiä makuupussejamme, kun emme käytä aikaa vilpittömään rukoukseen, tutkimiseen ja evankeliumin mukaan elämiseen tosissamme joka päivä. Silloin nuotio sammuu, ja lisäksi me

jäämme vaille suojaa ja palelemme hengellisesti.

Kun suhtaudumme omahyväisesti liittoihimme, olemme osaltamme vastuussa seurauksista. Herra on neuvonut meitä tarkkailemaan itseämme ja ottamaan ”tunnollisesti varteen iankaikkisen elämän sanat”⁶. Ja Hän julisti lisäksi: ”Minun vereni ei puhdistu heitä, elleivät he kuule minua.”⁷

Todellisuudessa on paljon helpompaa olla ”täysillä mukana” kuin vain osittain. Kun olemme mukana osittain tai emme ollenkaan, niin *Star Warsin* kieltä käyttäen ”voimassa on häiriö”. Emme ole sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa emmekä siten sopusoinnussa onnen luonteen kanssa.⁸ Jesaja sanoi:

”Jumalattomat ovat kuin kuohuva meri. Ei se tyynny, vaan kuohuttaa esiin mutaa ja liejua.

– Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo minun Jumalani.”⁹

Riippumatta siitä, missä olemme nyt tai missä olemme olleet, niin onneksi me emme ole Vapahtajan tavoittamattomissa, sillä Hän on sanonut: ”Sen tähden minä otan vastaan jokaisen, joka tekee parannuksen ja tulee minun luokseni niin kuin pieni lapsi, sillä sellaisten on Jumalan valtakunta. Katso, sellaisten puolesta minä olen antanut henkeni ja ottanut sen jälleen.”¹⁰

Kun teemme jatkuvasti parannusta ja turvaamme Herraan, me saamme voimaa palatessamme jälleen nöyryydessä ja uskossa pienen lapsen kaltaisiksi¹¹ rikastuneina elämäkokemuksen tuomalla viisaudella. Job julisti: ”Vanhurskas pitää suuntansa vakaana, se, jolla on puhtaat kädet, saa lisää voimaa.”¹² Tennyson kirjoitti: ”Voimani on kuin kymmenen voima, sill’ sydämeni puhdas on.”¹³ Herra on neuvonut: ”Seisokaa – – pyhissä paikoissa, älkääk’ horjuko.”¹⁴

Poikamme Justin kuoli 19-vuotiaana taisteltuaan koko ikänsä sairauden

kanssa. Sakramenttikokouspuheessa, jonka hän piti vähän ennen kuin hän jätti meidät, hän kertoi tarinan, joka on varmasti koskettanut häntä. Se kertoi isästä ja hänen pienestä pojastaan, jotka menivät lelukauppaan, missä oli miehen muotoinen ilmatäytteinen nyrkkeilysäkki. Poika iski ilmatäytteistä miestä, joka kaatui ja ponnahti heti pystyyn jokaisen lyönnin jälkeen. Isä kysyi pieneltä pojaltaan, miksi mies ponnahti aina pystyyn. Poika mielti hetken ja sanoi sitten: ”En tiedä. Varmaan siksi, että se seisoo sisäisesti pystyssä.” Jotta voimme olla ”täysillä mukana”, meidän täytyy ”seisoo sisäisesti pystyssä”, ”tuli mitä tuli”¹⁵.

Me seisomme sisäisesti pystyssä, kun odotamme kärsivällisesti, että Herra poistaa pistävät piikit ruumiistamme tai antaa meille voimaa kestää ne.¹⁶ Sellaisia piikkejä voivat olla sairaus, vamma, henkinen sairaus, rakkaan kuolema ja hyvin monet muut asiat.

Me seisomme sisäisesti pystyssä, kun nostamme hervonneita käsiä. Me seisomme sisäisesti pystyssä, kun puolustamme totuutta jumalatonta ja maallistunutta maailmaa vastaan, joka on yhä enemmän kiusaantumassa valosta – kutsuen pahaa hyväksi ja hyvää pahaksi¹⁷ ja tuomiten ”vanhurskaat heidän vanhurskautensa tähden”¹⁸.

Seisominen sisäisesti pystyssä vaikeuksista huolimatta on mahdollista puhtaan omantunnon, Pyhän Hengen antaman vahvistavan ja lohduttavan varmuuden sekä kuolevaisen ymmärryksen ylittävän iankaikkisen näkökulman ansiosta.¹⁹ Kuolevaisuutta edeltävässä elämässämme me huusimme ääneen iloamme mahdollisuudesta kokea kuolevaisuus.²⁰ Me olimme ”täysillä mukana”, kun innokkaina teimme päätöksen olla taivaallisen Isämme suunnitelman urhoollisia puolustajia. On aika seisoa pystyssä ja puolustaa jälleen Hänen suunnitelmaansa!

Isäni, joka oli 97-vuotias, kuoli hiltajattain. Kun häneltä kysyttiin, miten hän voi, hänen johdonmukainen vastauksensa oli: ”Asteikolla yhdestä kymmeneen siinä 25:n tienoilla!” Silloinkaan kun tämä rakas mies ei pystynyt enää seisomaan tai edes istumaan ja hänellä oli suuria vaikeuksia puhua, hänen vastauksensa oli silti sama. Hän seisoi aina sisäisesti pystyssä.

Kun isäni oli 90-vuotias, olimme lentoasemalla ja kysyin häneltä, voisinko hakea hänelle pyörätuolin. Hän sanoi: ”Ei, Gary – ehkä sitten, kun tulen vanhaksi.” Ja sitten hän lisäsi: ”Sitä paitsi jos väsyn kävelemään, voin aina juosta.” Jos emme pysty olemaan ”täysillä mukana” siinä, miten tällä hetkellä

kävelemme, niin ehkä meidän pitää juosta. Ehkä meidän pitää laskea uusi reitti. Saattaa olla, että meidän pitää jopa kääntyä takaisin. Saattaa olla, että meidän pitää tutkia keskittyneemmin, rukoilla vilpittömämmin tai vain antaa joidenkin asioiden jäädä, jotta voimme pitää kiinni niistä, joilla on todella merkitystä. Meidän pitää ehkä päästää irti maailmasta, jotta voimme pitää kiinni iankaikkisuudesta. Isäni ymmärsi sen.

Kun toisen maailmansodan aikana hän oli laivastossa, niin suuressa ja avarassa rakennuksessa²¹ oli niitä, jotka pilkkasivat hänen periaatteitaan, mutta kaksi hänen merimiestovereistaan, Dale Maddox ja Don Davidson, panivat sen merkille eivätkä pilkanneet. He kysyivät: ”Sabin, miksi sinä olet niin erilainen kuin kaikki muut? Sinulla on korkea moraali etkä juo, tupakoi tai kiroile, vaan vaikutat levolliselta ja onnelliselta.”

Heidän myönteinen vaikutelmansa isästäni ei vastannut sitä, mitä heille oli opetettu mormoneista, ja isäni sai opettaa kumpaakin merimiestoveriaan ja kastaa heidät. Dalen vanhemmat olivat hyvin järkyttyneitä ja varoittivat, että jos hän liittyisi kirkkoon, hän menettäisi sydänpäysensä Mary Oliven, mutta tämä tapasi lähetyssaarnaajat Dalen pyynnöstä ja meni myös kasteelle.

Sodan ollessa loppuillaan presidentti Heber J. Grant peräänkuulutti lähetyssaarnaajia, myös naimisissa olevia miehiä. Vuonna 1946 Dale ja hänen vaimonsa Mary Olive päättivät,

että Dalen pitäisi palvella, vaikka he odottivatkin ensimmäistä lastaan. He saivat ennen pitkää yhdeksän lasta – kolme poikaa ja kuusi tyttäret. Kaikki yhdeksän palvelivat lähetystyössä, ja heidän jälkeensä Dale ja Mary Olive yhdessä palvelivat lähetystyössä kolmesti. Myös kymmenet lastenlapset ovat palvelleet. Kaksi heidän pojistaan, John ja Matthew Maddox, kuuluvat tätä nykyä tabernaakkelikuoroon, samoin kuin Matthew’n vävy Ryan. Maddoxin perheessä on nyt 144 jäsentä, ja he ovat suurenmoisia esimerkkejä siitä, kuinka olla ”täysillä mukana”.

Kun kävimme läpi isäni papereita, löysimme kirjeen Jennifer Richardsilta, joka on yksi sen toisen merimiestoverin, Don Davidsonin, viidestä tyttärestä. Hän kirjoitti: ”Vanhurskautesi muutti elämämme. On vaikeaa käsittää, mitä elämämme olisi ilman kirkkoa. Isäni kuoli rakastaen evankeliumia ja yrittäen elää sen mukaan loppuun asti.”²²

On vaikeaa mitata sen hyvän vaikutusta, mikä kullakin ihmisellä voi olla, kun hän seisoo sisäisesti pystyssä. Isäni ja hänen kaksi merimiestoveriaan kieltäytyivät kuuntelemasta niitä, jotka olivat suuressa ja avarassa rakennuksessa ja osoittelivat heitä ivan sormella.²³ He tiesivät, että on paljon parempi seurata Luoja kuin väkijoukkoa.

Apostoli Paavali olisi voinut kuvailla meidän aikaamme, kun hän sanoi Timoteukselle, että ”eräät ovat eksyneet tästä pois ja ruvenneet jaarittelemaan joutavia”²⁴. Maailmassa on nykyään

paljon joutavaa jaarittelua. Se on niiden keskustelua, jotka ovat suuressa ja avarassa rakennuksessa.²⁵ Usein se näyttää sellaiselta järkeilyltä, jolla oikeutetaan jumalattomuus, tai se ilmenee, kun ihmiset eksyvät tieltä ja kiihdyttävät vauhtia. Joskus sitä tekevät ne, jotka eivät ole maksaneet hintaa ollakseen ”täysillä mukana” ja pitävät parempana seurata luonnollista ihmistä eivätkä profeettaa.

Onneksi tiedämme, miten uskollisten lopulta käy. Kun olemme ”täysillä mukana”, meillä on kaikenkattava vakuutus, että ”kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa”²⁶. Vanhin Neal A. Maxwell onkin sanonut: ”Älkää pelätkö vaan eläkää vain oikein.”²⁷

Appeni opetti BYU:ssa ja rakasti BYU:n jalkapallojoukkuetta, mutta hän ei pystynyt katsomaan pelejä, koska hän hermoili liian paljon lopputulosta. Sitten tapahtui jotakin hienoa – keksittiin videonauhuri, minkä ansiosta hän pystyi nauhoittamaan pelit. Jos BYU voitti, hän voi katsoa nauhoituksen täysin luottavaisena ja ehdottoman varmana lopputuloksesta! Jos pelaajia rangaistiin epäoikeudenmukaisesti, jos he loukkaantuivat tai olivat häviöllä neljännän neljänneksen loppupuolella, hän ei hermoillut, koska hän tiesi, että he toisivat voiton kotiin! Voisi sanoa, että hänellä oli ”täydellinen toivon kirkkaus”²⁸!

Niin on meilläkin. Jos olemme uskollisia, meillä voi olla samanlainen varmuus, että kaikki koituu lopulta meidän parhaaksemme. Herran lupaukset ovat varmat. Se ei tarkoita, että tämä kuolevaisuuden yliopisto on helppo tai sujuu ilman monia kyyneliä, mutta kuten Paavali kirjoitti: ”Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mitä ihminen ei ole voinut sydämessään aavistaa, [sen] Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.”²⁹

Veljet ja sisaret, kukaan ei ole tehnyt huomisen syntejä. Laskekaamme reittimme uudelleen, jos se on tarpeen, ja katsokaamme eteenpäin suuren toivon ja uskon turvin. ”Seiso-kaamme sisäisesti pystyssä” olemalla uskollisia ja ”täysillä mukana”. Olkaamme puhtaita ja rohkeita puolustaessamme taivaallisen Isämme suunnitelmaa ja Hänen Poikansa, meidän Vapahtajamme, palvelutyötä. Lausun vakaan todistukseni, että Isämme elää, että Jeesus on Kristus ja että suuri onnensuunnitelma on todellinen. Rukoilen Herran parhaita siunauksia teille ja teen sen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Hes. 18:21–22.
2. Ks. esim. *The Speaker's Quote Book: Over 5,000 Illustrations and Quotations for All Occasions*, toim. Roy B. Zuck, 2009, s. 107–108.
3. Ks. OL 64:34.
4. Ks. OL 21:6.
5. Ks. Ilm. 3:15–16.
6. OL 84:43.
7. OL 29:17.
8. Ks. Alma 41:11.
9. Jes. 57:20–21.
10. 3. Nefi 9:22.
11. Ks. 3. Nefi 11:37–38.
12. Job 17:9.
13. Artikkelissa James Faust, ”Itsekurin voima”, *Liahona*, heinäkuu 2000, s. 54.
14. OL 87:8.
15. Ks. Joseph B. Wirthlin, ”Tuli mitä tuli – nauti siitä”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 26–28.
16. Ks. 2. Kor. 12:7.
17. Ks. Jes. 5:20.
18. Hel. 7:5.
19. Ks. Fil. 4:7.
20. Ks. Job 38:7.
21. Ks. 1. Nefi 8:26.
22. Jennifer Richardsin kirje Marvin Sabinille, päivätty 5. heinäkuuta 2009.
23. Ks. 1. Nefi 8:27, 33.
24. 1. Tim. 1:6.
25. Ks. 1. Nefi 8:26–28.
26. Room. 8:28.
27. Ks. Bangambiki Habyarinmana, *Inspirational Quotes for All Occasions*, 2013.
28. 2. Nefi 31:20.
29. 1. Kor. 2:9.

Vanhin Valeri V. Cordón
seitsemänkymmenen koorumista

Evankeliumin kieli

Voimallinen opettaminen on äärimmäisen tärkeää evankeliumin säilyttämiseksi perheessämme, ja se vaatii utteruutta ja ponnistelua.

Kun minut oli kutsuttu johtavaksi auktoriteetiksi, muutimme perheemme kanssa Costa Ricasta Salt Lake Cityyn ensimmäistä tehtävääni varten. Täällä Yhdysvalloissa minua on siunattu niin, että olen saanut kohdata suurenmoisia ihmisiä, joilla on eri etninen tausta ja kulttuuri. Heidän joukossaan on monia, jotka minun laillani ovat syntyneet Latinalaisen Amerikan maissa.

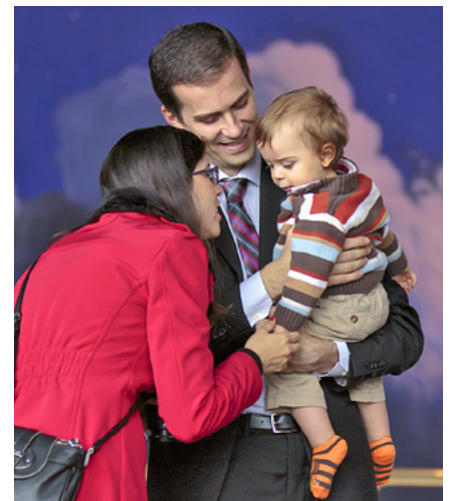
Olen pannut merkille, että monet ensimmäisen sukupolven latinalais-amerikkalaisista täällä puhuvat pääkielenään espanjaa ja riittävästi englantia kommunikoidakseen muiden kanssa. Toinen sukupolvi, joka on syntynyt joko Yhdysvalloissa tai tullut tänne lapsena ja käynyt täällä koulunsa, puhuu erittäin hyvää englantia ja kenties hieman vierasvoittoista espanjaa. Ja usein kolmannen sukupolven mennessä espanja, esivanhempien äidinkieli, on kadonnut.¹

Kielitieteen termein sitä kutsutaan yksinkertaisesti ”kielen menetykseksi”. Kieli saatetaan menettää, kun perheet muuttavat vieraaseen maahan, missä heidän äidinkieltensä ei ole vallitseva kieli. Näin ei tapahdu vain latinalais-amerikkalaisten keskuudessa vaan myös kaikkialla maailmassa väestöjen keskuudessa, joissa äidinkieli korvautuu uudella.² Jopa Nefi, Mormonin kirjan profeetta, oli huolissaan isiensä

kielen menettämisestä, kun hän valmistautui muuttamaan luvattuun maahan. Nefi kirjoittaa: ”Katso, on Jumalan viisauden mukaista, että me saamme nämä aikakirjat, *jotta voimme säilyttää lapsillemme isiemme kielen.*”³

Mutta Nefi oli huolissaan myös toisenlaisen kielen menettämisestä. Hän jatkaa seuraavassa jakeessa: ”Sekä jotta *voimme säilyttää heille sanat, jotka on puhuttu kaikkien pyhien profeettojen suulla* ja jotka Jumalan Henki ja voima on antanut heille maailman alusta alkaen aina tähän nykyhetkeen asti.”⁴

Olen huomannut samankaltaisuuden äidinkielen säilyttämisen ja

Jeesuksen Kristuksen evankeliumin säilyttämisen välillä elämässämme.

Tänään vertauksessani haluaisin tähdentää – en niinkään mitään erityistä maallista kieltä – vaan pikemminkin iankaikkista kieltä, joka meidän täytyy säilyttää perheessämme ja jota emme saa koskaan menettää. Puhun Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kielestä⁵. ”Evankeliumin kielellä” tarkoitan kaikkia profeettojemme opetuksia, kuuliaisuuttamme noille opetuksille sekä vanhurskaiden perinteiden noudattamista.

Käsittelen kolmea tapaa, joilla tämä kieli voidaan säilyttää.

Ensiksi: olemalla utterampi ja toimeliaampi kotona

Opissa ja liitoissa Herra kehotti monia huomattavia kirkon jäseniä, kuten Newel K. Whitneyä, saattamaan kotinsa järjestykseen. Herra sanoi: ”Palvelijani Newel K. Whitney – tarvitsee olla nuhdeltavana ja saattaa perheensä järjestykseen ja huolehtia siitä, että *se on utterampi ja toimeliaampi kotona* ja rukoilee alati, tai se siirretään pois sijaltansa.”⁶

Yksi kielen menettämiseen vaikuttava tekijä on se, että vanhemmat eivät käytä aikaa äidinkielen opettamiseen lapsilleen. Ei riitä, että pelkästään *puhuu* kieltä kotona. Jos vanhemmat haluavat säilyttää kielensä, sitä täytyy *opettaa*. Tutkimuksissa on todettu, että vanhemmat, jotka tietoisesti pyrkivät säilyttämään äidinkieliensä, yleensä onnistuvat siinä.⁷ Mikä siis olisi tietoisesta pyrkimystä säilyttää evankeliumin kieli?

Vanhin David A. Bednar kahdenkymmenen apostolin koorumista on varoittanut, että ”heikko evankeliumin opettaminen ja mallin antaminen kotona” on voimallinen syy, joka voi rikkoa monen sukupolven perheiden jakson kirkossa.⁸

Voimme siis päätellä, että voimallinen opettaminen on äärimmäisen tärkeää evankeliumin säilyttämiseksi perheessämme, ja se vaatii utteruutta ja ponnistelua.

Meitä on kutsuttu monta kertaa omaksumaan tapa tutkia päivittäin henkilökohtaisesti ja perheenä pyhiä kirjoituksia.⁹ Monia perheitä, jotka tekevät niin, siunataan joka päivä suuremmalla ykseydellä ja läheisemmällä suhteella Herraan.

Milloin päivittäinen pyhien kirjoitusten tutkiminen tapahtuu? Se tapahtuu silloin kun vanhemmat ottavat pyhät kirjoitukset käteen ja rakkaudella kutsuvat perheen kokoontumaan yhteen tutkimaan. On vaikeaa nähdä, että tämä tutkiminen tapahtuisi millään muulla tavoin.

Isät ja äidit, älkää hukatko näitä suuria siunauksia. Älkää odottako, kunnes on liian myöhäistä!

Toiseksi: vahva mallin antaminen kotona

Yksi kielitieteen asiantuntija kirjoitti, että äidinkielen säilyttämiseksi ”*kieli pitää herättää eloon lapsille*”¹⁰. Me ”herätämme kielen eloon”, kun opettamisemme ja mallin antamisemme toimivat yhdessä.

Kun olin nuori, työskentelin lomaaikoina isäni tehtaassa. Saatuaani palkan isä kysyi aina ensimmäiseksi: ”Mitä aiot tehdä rahoillasi?”

Tiesin vastauksen ja vastasin: ”Maksan kymmenykseni ja säästän lähetystyötäni varten.”

Kun olin tehnyt työtä hänen kanssaan noin kahdeksan vuotta ja vastannut jatkuvasti tuohon samaan kysymyksen, isä luuli opettaneensa minulle, kuinka maksan kymmenykseni. Hän ei kuitenkaan ymmärtänyt, että olin oppinut tämän tärkeän periaatteen yhden ainoan viikonlopun aikana. Saanen kertoa, kuinka opin tuon periaatteen.

Isän liikeyritys koki konkurssin muutamien sisällissotaan liittyneiden tapahtumien johdosta Keski-Amerikassa. Aiemmistä noin 200 kokoaikaisesta työntekijästä väki väheni alle viiteen ompelijaan, jotka tekivät työtä tarvittaessa kotimme autotallissa. Yhtenä päivänä tuona vaikeana aikana kuulin vanhempieni keskustelevan siitä, pitäisikö heidän maksaa kymmenykset vai ostaa ruokaa lapsille.

Sunnuntaina seurasin isääni nähdäkseni, mitä hän aikoi tehdä. Kirkon kokousten jälkeen näin hänen ottavan kirjekuoren ja panevan siihen kymmenyksensä. Se oli vain osa saamaani opetusta. Minua askarrutti yhä kysymys, mitä söisimme.

Varhain maanantaiaamuna oveemme koputettiin. Kun aukaisin sen, ovella olijat kysyivät isääni. Kutsuin isää, ja kun isä tuli, vieraat kertoivat hänelle kiireellisestä ompelutilauksesta, jonka he tarvitsivat mahdollisimman pian. He sanoivat hänelle, että tilaus oli niin kiireellinen, että he maksaisivat sen etukäteen. Sinä päivänä opin kymmenysten maksamisen ja sitä seuraavien siunausten periaatteet.

Uudessa testamentissa Herra puhuu mallin antamisesta. Hän sanoo: ”Totisesti, totisesti: ei Poika voi tehdä mitään omin neuvoin, hän tekee vain sitä, mitä näkee Isän tekevän. Mitä Isä tekee, sitä tekee myös Poika.”¹¹

Ei riitä, että vain *puhumme* lapsillemme temppeleivioliiton, paastoamisen ja lepopäivän pyhittämisen tärkeydestä. Heidän täytyy nähdä meidän tekevän tilaa aikataulussamme temppeleissä käymiseen mahdollisimman usein. Heidän pitää nähdä sitouksemme paastota säännöllisesti¹² ja pyhittää koko lepopäivä. Jos nuoremme eivät pysty paastoamaan kahden aterian aikaa, eivät pysty tutkimaan pyhiä kirjoituksia säännöllisesti eivätkä pysty sulkemaan televisiota sunnuntaina, kun menossa on tärkeä peli, onko heillä hengellistä itsekuria vastustaa nykyajan haasteellisen maailman voimakkaita kiusauksia kuten pornografian kiusausta?

Kolmanneksi: perinteet

Yksi tapa kielen muuttumiseen tai menettämiseen voi olla muiden kielten ja perinteiden sekoittuminen äidinkielen.¹³

Palautetun kirkon varhaisvuosina Herra kehotti monia huomattavia kirkon jäseniä saattamaan kotinsa

järjestykseen. Hän aloitti kehotuksensa puhumalla kahdesta tavasta, joilla voimme menettää kodistamme valon ja totuuden: ”Tuo Paha tulee ja *ottaa pois valon ja totuuden tottelemattomuuden* kautta ihmislapsilta ja *heidän isiensä perimätiedon tähden*.”¹⁴

Perheinä meidän pitää välttää mitä tahansa perinteitä, jotka estävät meitä pyhittämästä lepopäivää tai päivittäin tutkimasta pyhiä kirjoituksia ja rukoilemasta kotona. Meidän pitää sulkea kotimme digitaaliset ovet pornografialta ja kaikilta muilta pahoilta vaikutuksilta. Taistellaksemme aikamme maailmallisia perinteitä vastaan meidän pitää käyttää pyhiä kirjoituksia ja nykyajan profeettojemme ääntä opettaaksemme lapsillemme heidän jumalallista identiteettiään, heidän tarkoitustaan elämässä ja Jeesuksen Kristuksen jumalallista tehtävää.

Yhteenveto

Pyhissä kirjoituksissa on useita esimerkkejä ”kielen menettämisestä”.¹⁵ Esimerkiksi:

”Nyt tapahtui, että nousevassa polvessa oli monia, jotka *eivät voineet ymmärtää* kuningas Benjaminin sanoja, koska he olivat pieniä lapsia siihen aikaan, kun hän puhui kansalleen; eivätkä he uskoneet isiensä perimätietoja. – –

Ja nyt, epäuskonsa tähden *he eivät voineet ymmärtää Jumalan sanaa*; ja heidän sydämensä paatuivat.”¹⁶

Nousevalle sukupolvelle evankeliumista tuli vieras kieli. Ja vaikka joskus väitelläänkin siitä, mitä hyötyä on säilyttää äidinkieli, niin pelastussuunnitelman valossa evankeliumin kielen menettämisen iankaikkisista seurauksista kotona ei ole *mitään väiteltävää*.

Me Jumalan lapset olemme epätäydellisiä ihmisiä, jotka yrittävät opetella täydellistä kieltä.¹⁷ Aivan kuten äiti tuntee hellyyttä pieniä lapsiaan kohtaan, taivaallinen Isämme suhtautuu kärsivällisesti puutteisiimme ja virheisiimme. Hän arvostaa ja ymmärtää avuttomimpiakin vilpittömyydessä mumistuja rukouksiamme, aivan kuin ne olisivat hienoa runoutta. Hän riemuitsee kuullessaan ensimmäiset evankeliumin sanamme. Hän opettaa meitä täydellisellä rakkaudella.

Millään saavutuksella tässä elämässä, olipa se kuinka tärkeä tahansa, ei ole merkitystä, jos menetämme perheessämme evankeliumin kielen.¹⁸ Todistukseni on, että taivaallinen Isä siunaa meitä ponnisteluissamme, kun pyrimme omaksuma Hän kielensä, kunnes meistä tulee sujuvia tässä korkeamman tason viestinnässä, joka on aina ollut äidinkielenne. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Latinalaisamerikkalaisten keskuudessa kolmanteen sukupolveen mennessä ”vain englantia puhuvia on – – 72 prosenttia” (Richard Alba, ”Bilingualism Persists,

Vanhin Neil L. Andersen
kahdentoista apostolin koorumista

but English Still Dominates”, Migration Policy Institute, 1. helmikuuta 2005, migrationpolicy.org/article/bilingualism-persists-english-still-dominates).

2. ”Pelkästään englannin puhuminen on vallitseva tapa kolmannessa sukupolvessa” (Alba, ”Bilingualism Persists, but English Still Dominates”).
3. 1. Nefi 3:19, kursivointi lisätty.
4. 1. Nefi 3:20, kursivointi lisätty.
5. Kieli voidaan määritellä ”tietystä maassa tai yhteisössä käytetyksi viestintäjärjestelmäksi” (Oxford Living Dictionaries, ”language”, oxforddictionaries.com).
6. OL 93:50, kursivointi lisätty.
7. ”[Äidinkielen säilyttäminen] on mahdollista mutta se vaatii omistautumista ja suunnittelua” (Eowyn Crisfield, ”Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?”, onraisingbilingualchildren.com/2013/03/25/heritage-languages-fighting-a-losing-battle). ”Esimerkiksi saksaa puhuvat Keskilännessä onnistuivat säilyttämään äidinkieltensä sukupolvien yli” (Alba, ”Bilingualism Persists, but English Still Dominates”).
8. David A. Bednar, ”Multigenerational Families”, yleiskonferenssin yhteydessä tapahtuva johtajakoulutus, huhtikuu 2015, broadcasts.lds.org.
9. Yksi nykyajan esimerkki on seuraava ohje ensimmäiseltä presidenttikunnalta: ”Neuomme vanhempia ja lapsia asettamaan perherukouksen, perheillat, evankeliumin opiskelun ja opettamisen sekä perheen tervehkeisen toiminnan etusijalle” (ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 11. helmikuuta 1999).
10. ”Teidän täytyy herättää kieli eloon lapsillenne, jotta he voivat ymmärtää ja kommunikoida ja tuntea kuuluvansa kielen edustamaan kansaan” (Crisfield, ”Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?”), kursivointi lisätty.
11. Joh. 5:19.
12. ”Oikeaan paastopäivän viettoon kuuluu pidättäytyminen ruoasta ja juomasta kahden peräkkäisen aterian eli vuorokauden ajan, osallistuminen paasto- ja todistuskoukukseen sekä runsaan paastouhrin antaminen tarvitsevien hyväksi” (*Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 21.1.17).
13. Ks. Omni 17.
14. OL 93:39, kursivointi lisätty.
15. Tämän puheen valossa ”kielen menettäminen” viittaa siihen, kuinka evankeliumi voidaan menettää (ks. Tuom. 2:10; Omni 17; 3. Nefi 1:30).
16. Moosia 26:1, 3, kursivointi lisätty.
17. Ks. Matt. 5:48; 3. Nefi 12:48.
18. Ks. Matt. 16:24–26.

Maailman voittaminen

Maailmaa ei voiteta yhtenä elämän ratkaisevana hetkenä vaan kaikkina elämän hetkinä, jotka yhdessä ratkaisevat iankaikkisuuden.

Monia vuosia sitten presidentti David O. McKay kertoi kauniin kokemuksen, jonka hän sai purjehtiessaan kohti Samoaa. Nukahdettuaan hän näki ”näyssä jotakin äärettömän ylevää”. Hän sanoi: ”Näin etäällä kauniin valkoisen kaupungin. – – Kaikkialla oli paljon puita herkullisine hedelmineen – – ja kukkia täydessä loistossaan. Sitten näin suuren väenpaljouden lähestyvän kaupunkia. Jokaisella oli valkoinen, hulmuava viitta – –. Huomioni tuntui kiinnittyvän välittömästi heidän Johtajaansa, ja vaikka näin vain Hänen piirteidensä

– – ääriivivat, tunsin Hänet heti Vapahtajakseni! Hänen kasvojensa – – [säteilyä oli suurenmoista] katsella. Hänestä [huokuva] rauha – – oli jumalallista!”

Presidentti McKay jatkaa: ”Kaupunki oli Hänen – – iankaikkinen kaupunki, ja Häntä seuraavien ihmisten oli määrä asua siellä rauhassa ja iankaikkisessa onnessa.”

Presidentti McKay mietti: ”Keitä he [ovat]? [Keitä ovat nämä ihmiset?]

Hän selittää, mitä tapahtui seuraavaksi:

”Ikään kuin olisi lukenut ajatukseni Vapahtaja vastasi osoittaen

puoliympyrää, joka silloin ilmaantui [ihmisten yläpuolelle] ja johon oli kirjoitettu kultakirjaimin sanat:

”Nämä ovat ne, jotka ovat voittaneet maailman – jotka ovat totisesti syntyneet uudesti!”¹

Vuosikymmenten ajan olen muistanut sanat: ”Nämä ovat ne, jotka ovat voittaneet maailman.”

Herran lupaamat siunaukset niille, jotka ovat voittaneet maailman, ovat henkeäsalpaavia. He saavat yleen valkeat vaatteet ja heidän nimensä kirjoitetaan elämän kirjaan. Herra tunnustaa heidät omikseen Isän ja Hänen enkelensä edessä.² Jokaisella ”on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa”³, jokainen saa iankaikkisen elämän⁴ ”eikä – – joudu milloinkaan lähtemään”⁵ Jumalan luota.

Onko maailman voittaminen ja näiden siunausten saaminen mahdollista? Kyllä on.

Rakkaus Vapahtajaa kohtaan

Ne, jotka voittavat maailman, oppivat rakastamaan Herraamme ja Vapahtajaamme Jeesusta Kristusta kaiken kattavalla rakkaudella.

Hänen jumalallinen syntyänsä, Hänen täydellinen elämänsä, Hänen ääretön sovituksensa Getsemanessa ja Golgatalla varmistivat ylösnousemuksen meille jokaiselle. Ja kun teemme vilpittömän parannuksen, Hän yksin on kykenevä puhdistamaan meidät synneistämme mahdollistaen meidän paluumme Jumalan luo. ”Me rakastamme, koska Jumala on ensin rakastanut meitä.”⁶

Jeesus sanoi: ”Pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.”⁷

Myöhemmin Hän lisäsi: ”Minä tahdon, että te voitatte maailman.”⁸

Maailmaa ei voiteta yhtenä elämän ratkaisevana hetkenä vaan kaikkina

elämän hetkinä, jotka yhdessä ratkaisevat iankaikkisuuden.

Se voi alkaa, kun lapsi oppii rukoukseen ja laulaa kunnioittavasti: ”Kuin Jeesus mä olla tahdon”⁹. Se jatkuu, kun ihminen tutkii Uudesta testamentista Vapahtajan elämää ja pohtii Vapahtajan sovituksen voimaa Mormonin kirjan pohjalta.

Rukoileminen, parannuksen tekeminen, Vapahtajan seuraaminen ja Hänen armonsa vastaanottaminen johtavat meidät ymmärtämään paremmin, miksi me olemme täällä ja mitä meistä on määrä tulla.

Alma kuvaili sitä tällä tavoin: ”[Heidän] sydämessään [tapahtuu] voimallinen muutos, ja he [nöyryvät] ja [panevat] turvansa todelliseen ja elävään Jumalaan – – [pysyen uskollisina] loppuun asti.”¹⁰

Ne, jotka voittavat maailman, tietävät olevansa tilivelvollisia taivaalliselle Isälleen. Vilpittömän muuttuminen ja parannuksen tekeminen synneistä ei ole enää rajoitettavaa vaan vapauttavaa, kun verenpunaiset synnit ”tulevat valkeiksi kuin lumi”¹¹.

Tilivelvollisuus Jumalalle

Niillä, jotka ovat maailmasta, on vaikeuksia tilivelvollisuudessa Jumalalle – kuten lapsella, joka vanhempiansa

poissa ollessa juhlii kotona nauttien metelistä ja kieltäytyen ajattelemasta seurauksia, kun vanhemmat vuorokauden kuluttua palaavat.

Maailma on kiinnostuneempi luonnollisen ihmisen hemmottelemisesta kuin hänen alistamisestaan.

Maailman voittaminen ei ole maailmanlaajuista hyökkäystä vaan yksityistä, henkilökohtaista kamppailua, joka vaatii lähitaistelua omien sisäisten vihollistemme kanssa.

Maailman voittaminen tarkoittaa sitä, että vaalii suurinta käskyä: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi ja koko voimallasi.”¹²

Kristitty kirjailija C. S. Lewis kuvaili sitä tällä tavoin: ”Jeesus sanoo: ’Anna minulle kaikkiesi. En tahdo vain osaa ajastasi ja osaa rahoistasi ja osaa työstäsi; tahdon sinut itsesi.’”¹³

Maailman voittaminen on niiden lupauksen pitämistä, jotka olemme antaneet Jumalalle – kaste- ja temppeliliitoissa ja uskollisuuden valassamme iankaikkiselle kumppanillemme. Maailman voittaminen johtaa meidät nöyriin sakramenttipöydän ääreen joka viikko pyytämään anteeksiantoa ja sitoutumaan siihen, että muistamme Hänet ja pidämme Hänen käskynsä, jotta Hänen Henkensä olisi aina meidän kanssamme.¹⁴

Rakkautemme lepopäivää kohtaan ei pääty siihen, kun kappelin ovet sulkeutuvat takanamme, vaan se avaa ovet kauniiseen päivään, jolloin voi levätä arjen tehtävistä, tutkia, rukoilla ja olla yhteydessä perheeseen ja muihin, jotka tarvitsevat huomiotamme. Sen sijaan että hengähdämme helpotuksesta, kun kirkonmenot ovat ohi, ja juoksemme kiireesti etsimään television, ennen kuin jalkapallopelejä alkaa, pysykööt ajatuksenne Vapahtajassa ja Hänen pyhässä päivässään.

Maailmaa vetää herkeämättä puoleensa houkuttelevien ja viettelevien äänten tulva.¹⁵

Maailman voittaminen on luottamista siihen yhteen ääneen, joka varoittaa, lohduttaa, valaisee ja tuo rauhaa – mutta ei ”sellaista jonka maailma antaa”¹⁶.

Epäitsekkyys

Maailman voittaminen tarkoittaa sitä, että käännyimme ulospäin muistaen toisen käskyn¹⁷: ”Joka teistä on suurin, se olkoon toisten palvelija.”¹⁸ Puolisomme onni on tärkeämpää kuin oma ilomme. Ensisijaisena tavoitteenamme on auttaa lapsiamme rakastamaan Jumalaa ja pitämään Hänen käskynsä. Me jaamme auliisti aineellisia siunauksiamme kymmenyksinä, paastouhreina ja apuna tarvitseville. Ja kun hengelliset antennimme osoittavat kohti taivasta, Herra ohjaa meitä niiden luo, joita voimme auttaa.

Maailma rakentaa maailmankaikkeutta oman itsensä ympärille julistaen ylpeästi: ”Katsokaa minua verrattuna naapuriini! Katsokaa sitä, mikä on minun! Nähkää, kuinka tärkeä minä olen!”

Maailma on helposti ärsyntyvä, kiinnostuksensa menettävä ja vaativaa, ihmisjoukkojen suosionosoituksia

rakastavaa, kun taas maailman voittaminen tuo nöyryyttä, ymmärtämystä, kärsivällisyyttä ja myötätuntoa niitä kohtaan, jotka ovat erilaisia.

Turva profeetoissa

Maailman voittaminen tarkoittaa aina, että meillä on uskonkäsityksiä, joita maailma pilkkaa. Vapahtaja on sanonut:

”Jos maailma vihaa teitä, muistakaa, että ennen teitä se on vihannut minua.

Jos te kuuluisitte tähän maailmaan, se rakastaisi teitä, omiaan.”¹⁹

Presidentti Russell M. Nelson sanoi tänä aamuna: ”Jeesuksen Kristuksen tosi opetuslapset ovat halukkaita erottumaan joukosta, puhumaan rohkeasti ja olemaan erilaisia kuin maailman ihmiset.”²⁰

Kristuksen opetuslapsi ei huolestu, ellei hän uskostaan kirjoitettuaan saa tuhatta tykkäystä tai edes muutamaa ystävällistä emojia.

Maailman voittaminen on sitä, että olemme vähemmän kiinnostuneita verkkoyhteyksistämme ja enemmän kiinnostuneita taivaallisesta yhteydestämme Jumalaan.

Herra suo meille turvaa, kun otamme varteen Hänen elävien profeettojensa ja apostoliensa opastuksen.

Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Maailma voi olla haasteellinen – – Kun [menemme temppeleihin] – –, kykenemme kestäämään paremmin jokaisen koettelemuksen ja voittamaan jokaisen kiusauksen. – – Me uudistumme ja vahvistumme.”²¹

Lisääntyvine kiusauksineen, häiriötekijöineen ja vääristelyineen maailma yrittää viekoitella uskollisen ihmisen sivuuttamaan aiemmat rikkaat hengelliset kokemukset ja pitämään niitä typerinä huijauksina.

Maailman voittaminen on sitä, että silloinkin kun olemme lannistuneita muistamme ne hetket, jolloin olemme tunteneet Vapahtajan rakkauden ja valon. Vanhin Neal A. Maxwell on selittänyt yhtä tällaista kokemusta näin: ”Minua oli siunattu, ja minä tiesin, että Jumala tiesi minun tietävän, että minua oli siunattu.”²² Vaikka me saatamme tilapäisesti tuntea itsemme unohdetuiksi, me emme unohda.

Maailman voittaminen ei tarkoita, että me elämme luostarimaista elämää suojassa kuolevaisuuden epäoikeudenmukaisuudelta ja vaikeuksilta. Pikemminkin se avaa laajemman uskon näkemyksen tuoden meitä lähemmäksi Vapahtajaa ja Hänen lupauksiaan.

Vaikka täydellisyyttä ei saavutetaakaan tässä elämässä, niin maailman voittaminen pitää yllä toivoamme siitä, että jonakin päivänä seisomme Lunastajamme edessä ja näemme iloiten Hänen kasvonsa²³ sekä kuulemme Hänen äänensä: ”Tulkaa tänne, te Isäni siunamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten.”²⁴

Vanhin Bruce D. Porterin esimerkki

Viime vuonna, joulukuun 28. päivänä, hyvä ystävämmä ja rakastettu johtava auktoriteetti, vanhin Bruce D. Porter päätti kuolevaisuuden taipaleensa. Hän oli 64-vuotias.

Tapasin Brucen ensimmäisen kerran ollessamme opiskelijoita Brigham Youngin yliopistossa. Hän oli yksi parhaimmista ja älykkäimmistä. Kun Bruce oli suorittanut tohtorin tutkinnon Harvardin yliopistossa pääaineenaan Venäjän politiikka, hänen ajattelunsa ja kirjoituksensa toivat huomattavan aseman, joka olisi voinut suistaa hänet pois oikeilta raiteilta, mutta maailman vauraus ja ylistys eivät koskaan sumen- taneet hänen näkemystään.²⁵ Hän oli uskollinen Vapahtajalleen Jeesukselle Kristukselle, iankaikkiselle kumppanilleen Susanille sekä lapsilleen ja lastenlapsilleen.

Brucella oli syntymästään saakka munuaisvika. Hänet leikattiin, mutta ajan kuluessa hänen munuaistensa kunto heikkeni edelleen.

Vähän sen jälkeen kun Bruce oli kutsuttu vuonna 1995 johtavaksi auktoriteetiksi, palvelimme yhdessä perheimme Frankfurtissa Saksassa,

missä hänen työnsä keskittyi Venäjään ja Itä-Eurooppaan.

Vanhin Porterin elämä muuttui merkittävästi vuonna 1997, kun hänen munuaistensa toiminta ja hänen terveytensä alkoivat pettää. Porterin perhe palasi Salt Lake Cityyn.

Niiden 22 vuoden aikana, jotka Bruce palveli seitsemänkymmenen koorumissa, hän joutui lukuisia kertoja sairaalaan ja kävi läpi 10 leikkausta. Lääkärit kertoivat Susanille kahteen otteeseen, ettei Bruce eläisi yön yli, mutta hän selvisi.

Yli 12 vuotta siitä ajasta, kun Bruce palveli johtavana auktoriteettina, hän oli dialyysihoidossa verensä puhdistamiseksi. Suuren osan tuosta ajasta dialyysihoito vei viitenä iltana viikossa neljä tuntia kerrallaan, jotta hän pystyisi palvelemaan kutsumuksessaan päivällä ja ottamaan vastaan konferenssitehtäviä viikonloppuisin. Kun hänen terveytensä ei parantunut useiden pappeuden siunausten jälkeen, hän oli ymmällään, mutta hän tiesi, kehen hän turvasi.²⁶

Vuonna 2010 Bruce sai munuaisen pojaltaan Davidilta. Tällä kertaa hänen kehonsa ei hylkinyt siirrettä. Se oli ihme, joka kohensi hänen terveyttään ja salli viimein hänen ja Susanin palata heidän rakastamalleen Venäjälle ja vanhin Porterin palveluun vyöhykkeen johtokunnassa.

Viime vuonna, joulukuun 26. päivänä, taisteltuaan jatkuvia infektoita

vastaan sairaalassa Salt Lake Cityssä, hän pyysi lääkäreitä lähtemään huoneesta. Bruce sanoi Susanille, ”että hän tiesi Hengen kautta, etteivät lääkärit voisi tehdä mitään hänen henkensä pelastamiseksi. Hän tiesi, – – että taivaallinen Isä ottaisi hänet kotiin. Hän oli täynnä rauhaa.”²⁷

Joulukuun 28. päivänä Bruce palasi sairaalasta kotiin. Muutamaa tuntia myöhemmin perheensä ympäröimänä hän palasi rauhallisesti taivaalliseen kotiinsa.

Vuosia sitten Bruce Porter kirjoitti lapsilleen nämä sanat:

”Todistus, joka minulla on Jeesuksen Kristuksen todellisuudesta ja rakkautesta, on ollut elämäni kompassi. – – Se on Hengen puhdas, palava todistus, että Hän elää, että Hän on Lunastajani ja Ystäväni kaikkina hädän hetkinä.”²⁸

”Haasteemme – – on oppia tuntemaan [Vapahtaja] ja uskon kautta Häneen voittaa tämän maailman koetelemukset ja kiusaukset.”²⁹

”Olkaamme uskollisia ja luotettavia turvaten Häneen.”³⁰

Bruce Douglas Porter voitti maailman.

Toivon, että kukin meistä yrittää vähän lujemmin ponnistella voittaakseen maailman – ei selittele vakavia rikkomuksia mutta on kärsivällinen vähäisemmissä lipsahduksissa ja lankeamisissa – jouduttaen siten innokkaasti vauhtiamme ja auttaen auliisti muita. Kun turvaatte täydemmin

Vanhin ja sisar Porter nuoren perheensä kanssa.

Porterit palvellessaan yhdessä Venäjällä.

Vapahtajaan, lupaan teille suuremman rauhan siunauksia tässä elämässä ja suuremman varmuuden iankaikkisesta määränpäästänne. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, 2004, s. 1, 3.
2. Ks. Ilm. 3:5.
3. OL 76:64.
4. Ks. Ilm. 2.
5. Ilm. 3:12.
6. 1. Joh. 4:19.
7. Joh. 16:33.
8. OL 64:2.
9. ”Kuin Jeesus mä olla tahdon”, *Lasten laulukirja*, s. 40–41.
10. Alma 5:13.
11. Jes. 1:18.
12. Mark. 12:30.
13. C. S. Lewis, *Tätä on kristinusko*, 1985, s. 183.
14. Ks. OL 20:77.
15. Ks. James E. Faust, ”The Voice of the Spirit”, Brigham Youngin yliopiston hartaus-tilaisuus, 5. syyskuuta 1993, speeches.byu.edu.
16. Joh. 14:27.
17. Ks. Mark. 12:31.
18. Matt. 23:11.
19. Joh. 15:18–19.
20. Russell M. Nelson, ”Kuinka ammenamme elämäämme Jeesuksen Kristuksen voimaa”, *Liahona*, toukokuu 2017, s. 40.
21. Thomas S. Monson, ”Pyhä temppeli – johdotähti maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 93.
22. Henkilökohtainen keskustelu vanhin Neal A. Maxwellin kanssa. Keskustelu viittasi kertomukseen, jonka vanhin Maxwell esitti huhtikuun 2004 konferenssipuheessaan ”Muistakaa, ’kuinka armollinen Herra on ollut’” (ks. *Liahona*, toukokuu 2004, s. 44–46).
23. Ks. En. 27.
24. Matt. 25:34.
25. Yksi esimerkki vanhin Porterin älyllisistä kyyvistä on hänen 400-sivuinen kirjansa *War and the Rise of the State*, jonka hän kirjoitti 23 vuotta sitten. Se on yhä saatavilla, ja sitä käytetään laajalti poliittisten ajattelijoiden piirissä.
26. Henkilökohtainen kirje, Susan Porterin luvalla, päivätty 6. maaliskuuta 2017.
27. Henkilökohtainen kirje, Susan Porterin luvalla, päivätty 6. maaliskuuta 2017.
28. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, 2000, s. 14–15.
29. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, s. 7.
30. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, s. 18.

Vanhin M. Russell Ballard

kahdentoista apostolin koorumista

Palata ja vastaanottaa

Tärkeimmät tavoitteet, mitä voimme asettaa, ovat palata Jumalan luokse ja vastaanottaa ne iankaikkiset siunaukset, jotka koituvat liittojen solmimisesta ja pitämisestä.

Veljeni ja sisareni, nyt minun tehtävänäni on puhua teille ja teidän tehtävänäanne on kuunnella.

Tavoitteenani on saada oma tehtäväni päätökseen ennen kuin te päätätte omanne. Teen parhaani.

Vuosien varrella olen havainnut, että ne, jotka tässä maailmassa saavat eniten aikaan, ovat niitä, joilla on näkemys elämästään, tavoitteita, jotka pitävät heidät keskittyneinä näkemykseensä, ja taktisia suunnitelmia siitä, kuinka nuo tavoitteet voi saavuttaa. Tieto siitä, minne on menossa ja kuinka sinne aikoo päästä, voi tuoda elämään merkitystä, tarkoitusta ja saavutuksia.

Joillakin ihmisillä on vaikeuksia nähdä ero tavoitteen ja suunnitelman välillä, ennen kuin he oppivat, että tavoite on päämäärä tai *lopputulos*, kun taas suunnitelma on reitti, jota noudattaen sinne pääsee. Esimerkiksi meillä voi olla tavoite ajaa johonkin vieraaseen paikkaan, ja kuten muutamat teistä rakkaista sisarista tietävät, me miehet luulemme usein tietävämme, kuinka sinne päästään – ja päädymme usein sanomaan: ”Tiedän. Sen täytyy olla ihan seuraavan kulman takana.” Vaimoni varmaankin hymyilee. Tavoite oli selkeä, mutta määränpään saavuttamiseksi ei ollut käytössä hyvää suunnitelmaa.

Tavoitteiden asettaminen tarkoittaa pohjimmiltaan sitä, että aloittaa pitäen mielessä lopputuloksen. Ja suunnitteleminen on reitin laatimista tuohon lopputulokseen pääsemiseksi. Avain onneen on siinä, että ymmärrämme, millä määrällä on todellista merkitystä – ja että käytämme sitten aikamme, tarmomme ja huomiomme asioihin, jotka muodostavat sinne vievän varman tien.

Jumala, taivaallinen Isämme, on antanut meille täydellisen esimerkin tavoitteiden asettamisesta ja suunnittelemisesta. Hänen tavoitteensa on ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen”¹, ja Hänen keinonsa sen saavuttamiseksi on pelastussuunnitelma.

Rakkaan taivaallisen Isämme suunnitelmaan sisältyy se, että Hän antaa meille kasvattavan, voimia vaativan, opettavaisen fyysisen kuolevaisuuden, jonka avulla meistä voi tulla enemmän Hänen kaltaisiaan. Se, että iankaikkinen henkemme puetaan fyysiseen ruumiiseen, elämme Hänen Poikansa, Herran Jeesuksen Kristuksen, opetusten ja käskyjen mukaan ja muodostamme iankaikkisen perheen, suo meille Vapahtajan sovituksen ansiosta mahdollisuuden saavuttaa Jumalan tavoitteen, joka on kuolemattomuus ja iankaikkinen elämä Hänen lapsilleen Hänen kanssaan Hänen selestisessä valtakunnassaan.

Viisaaseen tavoitteiden asettamiseen sisältyy ymmärrys siitä, että lyhyen aikavälin tavoitteet ovat tehokkaita vain, jos ne johtavat selkeästi ymmärrettyihin pitkän aikavälin tavoitteisiin. Uskon, että yksi tärkeä avain onneen on oppia, kuinka tulee asettaa itselle tavoitteita ja laatia omia suunnitelmia taivaallisen Isämme iankaikkisen suunnitelman puitteissa. Jos keskitymme tähän iankaikkiseen tiehen, meistä tulee väistämättä kelvollisia palaamaan Hänen luokseen.

On hyvä, että meillä on tavoitteita ja suunnitelmia uraamme, koulutustamme ja jopa golfpeliämme varten. On myös tärkeää, että meillä on tavoitteita avioliittoamme, perhettämme sekä kirkon neuvostojamme ja tehtäviämme varten, ja tämä pätee erityisesti lähetyssaarnaajiin. Mutta suurimpien ja ensisijaisten tavoitteidemme tulee sopia taivaallisen Isän iankaikkiseen suunnitelmaan. Jeesus sanoi: ”Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin kaikki tämä annetaan teille lisäksi.”²

Tavoitteiden asettamisen asiantuntijat sanovat meille, että mitä yksinkertaisempi ja suoraviivaisempi tavoite on, sitä enemmän voimaa sillä on. Kun voimme tiivistää tavoitteen yhdeksi selkeäksi kuvaksi tai pariaksi voimaliseksi ja vertauskuvalliseksi sanaksi, tuosta tavoitteesta voi tulla silloin osa meitä ja se voi ohjata käytännöllisesti katsoen kaikkea, mitä ajattelemme ja teemme. Uskon, että tässä yhteydessä on kaksi sanaa, jotka ovat vertauskuvana Jumalan tavoitteista meille ja meidän tärkeimmistä tavoitteistamme itsellemme. Ne sanat ovat *palata* ja *vastaanottaa*.

Tärkeimmät tavoitteet, mitä voimme asettaa, ovat *palata* Hänen luokseen ja *vastaanottaa* ne iankaikkiset siunaukset, jotka koituvat liittojen solmimisesta ja pitämisestä.

Me palaamme ja vastaanotamme, kun meillä on järkkymätön usko Herraan Jeesukseen Kristukseen, kun turvaudumme täysin Hänen ansioihinsa, kun ponnistelemme eteenpäin lujina Kristuksessa, kun meillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan ja kun kestitsemme itseämme Kristuksen sanalla ja kestämmme loppuun asti.³

Lusifer ei hyväksynyt Isämme suunnitelmaa, joka sallii meidän *palata* Hänen luokseen ja *vastaanottaa* Hänen siunauksensa. Itse asiassa Lusifer kapinoi ja yritti muuttaa täysin Isämme suunnitelman, koska hän halusi ottaa Jumalan kirkkauden, kunnian ja vallan itselleen. Sen johdosta hänet karkotettiin käskyläisineen Jumalan luota ja ”hänenä tuli Saatana, niin, nimittäin Perkele, kaikkien valheiden isä, eksyttämään ja sokaisemaan ihmisiä ja johdattamaan heitä vankeina tahtonsa mukaan, vieläpä kaikkia, jotka eivät kuule [Herran ääntä]”⁴.

Kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa tekemiensä valintojen vuoksi Saatana ei voi *palata* eikä *vastaanottaa*. Hänelle ei jäänyt mitään muuta vaihtoehtoa kuin vastustaa Isän suunnitelmaa käyttämällä jokaista mahdollista houkutusta ja kiusausta suistaakseen meidät omalle tasolleen ja tehdäkseen meistä yhtä kurjia kuin hän itse.⁵ Saatana soveltaa suunnitelmaansa, jolla hän toteuttaa saatanalista tavoitettaan, jokaiseen ihmiseen, sukupolveen, kulttuuriin ja yhteiskuntaan. Hän käyttää kovia ääniä – ääniä, jotka pyrkivät peittämään alleen Pyhän Hengen hiljaisen ja vienon äänen, joka voi osoittaa meille ”kaiken”, mitä meidän tulee tehdä, jotta voimme *palata* ja *vastaanottaa*.⁶

Nuo äänet kuuluvat niille, jotka eivät piittaa evankeliumin totuudesta ja jotka käyttävät internetiä, sosiaalista ja painettua mediaa, radiota, televisiota ja elokuvia esittämään viekoittelevasti moraalittomuutta, väkivaltaa, rumaa kielenkäyttöä, saastaa ja törkyä tavalla, joka kääntää huomiomme pois

tavoitteistamme ja suunnitelmista, joita meillä on iankaikkisuutta varten.

Näihin ääniin voi kuulua myös hyvää tarkoittavia ihmisiä, jotka ovat maailmallisten ihmisfilosofioiden sokaisemia ja pyrkivät tuhoamaan uskon ja eksyttämään iankaikkisesta suunnasta ne, jotka yrittävät vain *palata* Jumalan luo ja *vastaanottaa* kaiken, mitä Isällemme on.⁷

Olen huomannut, että pysyäkseen keskittyneenä *palaamiseen* ja luvattujen siunausten *vastaanottamiseen* minun pitää säännöllisesti varata aikaa siihen, että kysyn itseltäni: ”Kuinka minä pärjään?”

Se on vähän kuin henkilökohtainen, yksityinen puhuttelu oman itsensä kanssa. Ja jos se kuulostaa epätavalliselta, niin ajatelkaa tätä: kuka tässä maailmassa tuntee teidät paremmin kuin te tunnette itsenne? Te tunnette ajatuksenne, yksityiset tekonne, halunne ja unelmanne, tavoitteenne ja suunnitelmanne. Ja te tiedätte paremmin kuin kukaan, kuinka edistytte *palaamisen* ja *vastaanottamisen* tiellä.

Oppaakseni tähän yksityiseen, henkilökohtaiseen tarkasteluun luen ja pohdin mielelläni Alman kirjan viiden luvun itsetutkistelevia sanoja, joilla Alma kysyy: ”Oletteko te hengellisesti syntyneet Jumalasta? Oletteko saaneet hänen kuvansa kasvoihinne? Oletteko kokeneet tämän voimallisen muutoksen sydämessänne?”⁸ Alman kysymykset ovat muistutus siitä, mitä tavoitteisiimme ja suunnitelmiiimme pitäisi sisältyä, jotta voimme *palata* ja *vastaanottaa*.

Muistakaa Vapahtajan kutsu: ”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.”⁹

Kun kasvatamme uskoamme Herran Jeesuksen Kristuksen voimaan, joka suo lepoa sielullemme antamalla synnit anteeksi, lunastamalla epätäydelliset ihmissuhteet, parantamalla kasvua tukahduttavat hengelliset haavat sekä vahvistamalla meitä ja mahdollistamalla sen, että voimme omaksua Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia, niin me osaamme arvostaa syvällisemmin Herran Jeesuksen Kristuksen sovituksen suuruutta.¹⁰

Etsikää tulevina viikkoina aikaa tarkastella elämänne tavoitteita ja suunnitelmianne sekä varmistaa, että ne ovat sopusoinnussa sen suuren suunnitelman kanssa, jonka taivaallinen Isämme on laatinut meidän onneamme varten. Jos teidän pitää tehdä parannus ja muuttua, niin harkitkaa sen tekemistä nyt. Varatkaa aikaa siihen, että mieltitte rukoillen, mitkä muutokset ovat tarpeen, jotta voitte pitää silmämääränne vain Jumalan kunnian.¹¹

Meidän täytyy pitää Jeesuksen Kristuksen oppi ja evankeliumi tavoitteidemme ja suunnitelmien keskiössä.

Ilman Häntä ei mikään iankaikkinen tavoite ole mahdollinen eivätkä suunnitelmamme saavuttaa iankaikkiset tavoitteemme voi mitenkään toteutua.

Yksi lisäapu on asiakirja ”Elävä Kristus – apostolien todistus”¹², joka esitettiin kirkolle 1. tammikuuta 2000. Asettakaa tämä innoitettu Kristuksesta annettu todistus, jonka Hänen erityiset todistajansa ovat allekirjoittaneet, sellaiseen paikkaan, josta näette sen, ja varatkaa aikaa siihen, että käytte läpi sen jokaisen kohdan.

Haluaisin kehottaa teitä tutkimaan sitä yhdessä asiakirjan ”Perhe – julistus maailmalle” kanssa. Puhumme usein perhejulistuksesta, mutta muistattehan lukea sitä elävän Kristuksen pelastavan voiman valossa. Ilman elävää Kristusta rakkaimmat odotuksemme jäävät toteutumatta. Perhejulistuksessa sanotaankin: ”Jumalallinen onnensuunnitelma tekee mahdolliseksi perhesuhteiden jatkumisen haudan tuolla puolen. Pyhissä temppeleissä tarjolla olevat pyhät toimitukset ja liitot suovat yksilöille mahdollisuuden palata Jumalan kasvojen eteen ja perheille mahdollisuuden tulla liitetyksi yhteen iankaikkisuudeksi.”¹³

Näin voi tapahtua ainoastaan, koska elävä Kristus on sovittava Vapahtaja ja maailman Lunastaja.

Tässä mielessä voisitte myös harkita sitä, että tutkitte pyhiä kirjoituksia laajentaaksenne ymmärrystänsä asiakirjan ”Elävä Kristus” yksittäisistä totuuksista.

”Elävä Kristus”-asiakirjan lukeminen rukoillen on kuin lukisi Matteuksen, Markuksen, Luukkaan, Johanneksen ja Mormonin kirjan profeettojen todistuksia. Se lisää uskoanne Vapahtajaan ja auttaa teitä pysymään keskittyneinä Häneen noudattaessanne suunnitelmianne iankaikkisten tavoitteidenne saavuttamiseksi.

Virheistämme, puutteistamme, harhailuistamme ja synneistämme huolimatta

me voimme Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta tehdä parannuksen, niin että olemme valmiita *palaamaan* ja *vastaanottamaan* Jumalan lupaamat verrattomat siunaukset – elää ikuisesti Isän ja Pojan kanssa selestisen valtakunnan korkeimmassa asteessa.¹⁴

Kuten kaikki tiedätte, kukaan ei voi paeta kuolemaa, joten pitkäaikaisena tavoitteenamme ja suunnitelmanamme tulee olla, että kun me *palaamme* taivaallisen Isämme luo, me *vastaanotamme* kaiken, mitä Hän on suunnitellut meitä itse kutakin varten.¹⁵

Todistan, ettei kuolevaisuudessa ole suurempaa tavoitetta kuin elää iankaikkisesti taivaallisten vanhempiemme ja rakkaan Vapahtajamme, Herran Jeesuksen Kristuksen, kanssa. Mutta se on enemmän kuin vain *meidän* tavoitteemme – se on myös *Heidän* tavoitteensa. He tuntevat meitä kohtaan täydellistä rakkautta, voimallisempaa kuin pystymme edes vähäisessä määrin käsittämään. He ovat kokonaan, täysin, iankaikkisesti asettuneet meidän rinnallemme. Me olemme Heidän työnsä. Meidän kirkkautemme on Heidän kirkkautensa. Enemmän kuin mitään muuta He haluavat meidän tulevan kotiin – *palaavan* ja *vastaanottavan* iankaikkisen onnen Heidän luonaan.

Rakkaat veljeni ja sisareni, viikon päästä vietämme palmusunnuntaita

– juhlimme Kristuksen saapumista riemusaatossa Jerusalemiin. Kahden viikon päästä vietämme pääsiäissunnuntaita – juhlimme Vapahtajan voittoa kuolemasta.

Kun näinä kahtena erityisenä sunnuntaina keskittämme huomiomme Vapahtajaan, muistakaamme Hänet ja uudistakaamme elinikäinen sitouksemme pitää Hänen käskynsä. Katso-kaamme syvälle omaan elämäämme asettaen omat tavoitteemme ja keskittyen omiin suunnitelmiimme niin että ne ovat sopusoinnussa Jumalan kanssa tavalla, joka johtaa meidät viimein kohti kallisarvoista etuoikeuttamme *palata* ja *vastaanottaa* – mikä on nöyrä rukoukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moos. 1:39.
2. 3. Nefi 13:33.
3. Ks. 2. Nefi 31:19–20.
4. Moos. 4:4.
5. Ks. 2. Nefi 2:18.
6. Ks. 2. Nefi 32:5.
7. Ks. OL 84:38.
8. Alma 5:14.
9. Matt. 11:28–29.
10. Ks. ”Becoming Like God”, Gospel Topics, lds.org.
11. Ks. OL 4:5.
12. Ks. ”Elävä Kristus – apostolien todistus”, *Liahona*, huhtikuu 2000, s. 2–3.
13. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
14. Ks. OL 62; 70.
15. Ks. OL 84:38.

Presidentti Thomas S. Monson

Ystävällisyys, laupeus ja rakkaus

Tutkikaamme elämäämme ja päättäkäämme noudattaa Vapahtajan esimerkkiä olemalla ystävällisiä, laupiaita ja rakastavia.

Rakkaat veljeni, minulle on kunnia ja etuoikeus puhua teille tässä Jumalan pappeuden uskollisten haltijoiden maailmanlaajuisessa kokouksessa. Tänä iltana viitataan aiheeseen, josta olen puhunut aiemmin.

Profeetta Mormon luonnehti yhtä Vapahtajan tärkeää ominaisuutta, joka Hänen opetuslastensa on määrä omak-sua. Hän sanoi:

”Ja jos ihminen on sydämeltään sävyisiä ja nöyrä ja tunnustaa Pyhän Hengen voimasta, että Jeesus on Kristus, hänellä täytyy olla rakkautta, sillä ellei hänellä ole rakkautta, hän ei ole mitään; niinpä hänellä täytyy olla rakkautta.

Ja rakkaus on pitkämielinen ja lempeä eikä kadehdi eikä pöyhkeile, ei etsi omaansa, ei vihastu helposti – –.

Jos siis, rakkaat veljeni, teillä ei ole rakkautta, te ette ole mitään, sillä rakkaus ei koskaan katoa. Pitäkää sen vuoksi kiinni rakkaudesta, joka on suurin kaikista, sillä kaiken täytyy kadota – mutta aito rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta, ja se kestää ikuisesti; ja kenellä sitä havaitaan olevan viimeisenä päivänä, hänen käy hyvin.”¹

Veljet, me emme kunnioita Jumalan pappeutta, ellemmme ole ystävällisiä muita kohtaan.

Rakas ystäväni ja työtoverini vanhin Joseph B. Wirthlin oli todella ystävällinen mies. Hän sanoi:

”Ystävällisyys on olennainen osa selestistä elämää. Kristuksen kaltainen ihminen kohtelee muita ystävällisesti. Ystävällisyyden tulisi näkyä kaikissa sanoissamme ja teoissamme työssä, koulussa, kirkossa ja etenkin kotonamme.

Jeesus, Vapahtajamme, oli ystävällisyyden ja myötätunnon ruumiillistuma.”²

Pyhissä kirjoituksissa meille opetetaan, että pappeuden vanhurskas

käyttäminen riippuu siitä, että me elämme ystävällisyyden, laupeuden ja rakkauden periaatteiden mukaisesti. Opissa ja liitoissa sanotaan:

”Mitään valtaa ja vaikutusvaltaa ei voi eikä saa pitää yllä pappeuden avulla, ainoastaan taivuttelemalla, – – lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella,

ystävällisyydellä ja puhtaalla tiedolla, joka avartaa sielua suuresti vailla teeskentelyä ja vailla vilppiä.”³

Veljet, tutkikaamme elämäämme ja päättäkäämme noudattaa Vapahtajan esimerkkiä olemalla ystävällisiä, laupiaita ja rakastavia. Ja kun teemme niin, pystymme paremmin pyytämään taivaan voimia omaksi avuksemme sekä perheemme ja matkatoveriemme avuksi tällä toisinaan vaikealla matkalla takaisin taivaalliseen kotiimme. Rukoilen tätä Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moroni 7:44–47.
2. Joseph B. Wirthlin, ”Ystävällisyyden hyve”, *Liahona*, toukokuu 2005, s. 26.
3. OL 121:41–42.

Vanhin David A. Bednar

kahdentoista apostolin koorumista

Kutsuttu työhön

Tehtävä työskennellä jossakin tiettyssä paikassa on olennaista ja tärkeää mutta toissijaista verrattuna kutsuun työskennellä.

Presidentti Monson, kuuntelemme innolla ääntäsi ja vastaanotamme opetuksesi. Rakastamme sinua, tuemme sinua ja rukoilemme alati puolestasi.

Rukoilen Pyhän Hengen apua poh-tiessamme yhdessä periaatteita, jotka liittyvät tähän suureen työhön saarnata evankeliumia jokaiselle kansakunnalle, suvulle, kielelle ja kansalle.¹

Kutsu palvella ja tehtävä työskennellä

Joka vuosi kymmenet tuhannet nuoret miehet ja nuoret naiset sekä monet vanhemmat avioparit odottavat innolla erityisen kirjeen vastaanottamista Salt Lake Citystä. Kirjeen sisältö vaikuttaa ikuisesti siihen henkilöön, jolle se on osoitettu, sekä perheenjäseniin ja lukuisiin muihin ihmisiin. Kun kirje-kuori saapuu, se saatetaan avata siististi ja kärsivällisesti tai repiä auki innokkaasti ja hyvin kiireesti. Tämän erityisen kirjeen lukeminen on kokemus, joka ei ikinä unohdu.

Kirjeen on allekirjoittanut Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentti, ja sen kahdessa ensimmäisessä virkkeessä sanotaan: ”Täten sinut kutsutaan palvelemaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetyssaarnaajana. Sinulle

annetaan tehtävä työskennellä _____ lähetyskentällä.”

Huomaattehan, että ensimmäinen virke on kutsu palvella kokoaikaisena lähetyssaarnaajana Herran palautetussa kirkossa. Toinen virke viittaa tehtävään työskennellä tiettyssä paikassa ja tietyllä lähetyskentällä. Meidän kaikkien on välttämätöntä ymmärtää se tärkeä ero, joka ilmaistaan näissä kahdessa virkkeessä.

Kirkon piirissä puhumme usein siitä, että henkilö kutsutaan palvelemaan jossakin maassa, kuten Argentiinassa, Puolassa, Koreassa tai Yhdysvalloissa. Mutta lähetyssaarnaajaa ei kutsuta mihinkään paikkaan – sen sijaan hänet kutsutaan palvelemaan. Kuten Herra julisti profeetta Joseph Smithin kautta vuonna 1829: ”Jos teillä on halu palvella Jumalaa, teidät on kutsuttu työhön.”²

Jokainen lähetystyökutsu ja jokainen annettu – tai myöhemmin uudelleen määritelty – tehtävä työskennellä on tulosta Herran palvelijoiden saamasta ilmoituksesta. Kutsu työhön tulee Jumalalta kirkon presidentin kautta. Tehtävä työskennellä yhdellä niistä yli 400 lähetyskentästä, jotka tällä hetkellä ovat toiminnassa eri puolilla maailmaa, tulee Jumalalta kahdentoista apostolin koorumin jäsenen kautta, joka toimii

Herran elävän profeetan valtuuttamana. Profetoimisen ja ilmoituksen hengelliset lahjat ovat mukana kaikissa lähetystyökutsuissa ja tehtävänannoissa.

Opin ja liittojen luku 80 on tallenne lähetystyökutsusta, jonka profeetta Joseph Smith esitti Stephen Burnettille vuonna 1832. Tämän veli Burnettille esitetyn kutsun tarkasteleminen voi auttaa meitä 1) ymmärtämään selkeämmin, miten ”kutsuminen työhön” lähetysaarnajana eroaa siitä, että ”annetaan tehtävä työskennellä” jossakin tietyissä paikassa, ja 2) arvostamaan täydemmin yksilöllistä ja Jumalan meille antamaa vastuuta julistaa evankeliumia.

Tämän luvun jae 1 on kutsu palvelulla: ”Totisesti näin sanoo Herra sinulle, palvelijani Stephen Burnett: Lähde, lähde maailmaan saarnaamaan evankeliumia jokaiselle luodulle, joka tulee äänesi kuuluville.”³

Mielenkiintoista sinänsä, että jakeessa 2 veli Burnettille kerrotaan hänelle määrätystä lähetystyötöve-ristä: ”Ja koska haluat kumppanin, minä annan sinulle palvelijani Eden Smithin.”⁴

Jakeessa 3 ilmaistaan, missä näiden kahden lähetysaarnajan on määrä työskennellä: ”Ja nyt, lähtekää saarnaamaan minun evankeliumiani pohjoiseen tai etelään, itään tai

länteen, sillä ei ole väliä, sillä ette voi mennä harhaan.”⁵

En usko, että ilmaus ”sillä ei ole väliä”, kuten Herra käyttää sitä tässä pyhien kirjoitusten kohdassa, viittaa siihen, ettei Hän välittäisi, missä Hänen palvelijansa työskentelevät. Itse asiassa Hän välittää siitä syvästi. Mutta koska evankeliumin saarnaamisen työ on Herran työtä, Hän innoittaa, johdattaa ja ohjaa valtuuttamiaan palvelijoita. Kun lähetysaarnajat pyrkivät olemaan entistä kelpoisempia ja kyvykkäämpiä välineitä Hänen käsissään ja tekemään parhaansa täyttääkseen uskollisesti velvollisuutensa, silloin Hänen avullaan he eivät ”voi mennä harhaan” – palvelivatpa he missä tahansa. Kenties yksi niistä asioista, joita Vapahtaja opettaa meille tässä ilmoituksessa, on se, että tehtävä työskennellä jossakin tietyissä paikassa on olennaista ja tärkeää mutta toissijaista verrattuna kutsuun työskennellä.

Seuraavassa jakeessa tähdenetään kaikkien lähetysaarnajien tärkeitä ominaisuuksia: ”Ja nyt, julistakaa asioita, jotka olette *kuulleet* ja totisesti *uskotte* ja joiden *tiedätte olevan totta*.”⁶

Viimeisessä jakeessa veli Burnettia ja meitä kaikkia muistutetaan siitä, keneltä palvelukutsu todella tulee: ”Katso, tämä on hänen tahtonsa, hänen, joka on kutsunut teidät, teidän Lunastajanne, nimitän Jeesuksen Kristuksen. Aamen.”⁷

Väärinkäsityksen selvittäminen

Jotkut teistä saattavat mielessään kysyä, miksi olen päättänyt puhua yleiskonferenssin pappeuskokouksessa tästä kaikesta päättäen ilmiselvästä erosta työhön kutsumisen ja tehtävän antamisen välillä. Vastaukseni tähän kysymykseen on varsin yksinkertainen: kokemukseni on opettanut minulle, etteivät monet kirkon jäsenet oikein ymmärrä näitä periaatteita.

Suurin yksittäinen syy tästä aiheesta puhumiseen on se, mitä olen oppinut ajan mittaan siitä huolesta, siitä murheesta ja jopa siitä syyllisyydestä, jota tuntevat monet lähetysaarnajat, jotka palvelukautensa aikana on eri syistä määrätty uudelleen jollekin toiselle lähetyskentälle. Sellaiset uudet tehtävänannot ovat toisinaan välttämättömiä johtuen tapahtumista ja olosuhteista kuten onnettomuuksista ja loukkaantumisista, viisumin saamiseen liittyvistä viivästyksistä ja haasteista, poliittisesta epävakaudesta, uusien lähetyskenttien perustamisesta ja lähetysaarnajien siirtämisestä niille tai alati kehittyvistä ja muuttuvista tarpeista eri puolilla maailmaa evankeliumin julistamisen työssä.⁸

Kun joku lähetysaarnaja saa uuden tehtävän palvelulla jollakin toisella lähetyskentällä, tämä prosessi on sama kuin alkuperäisen tehtävänannon osalta. Kahdentoista koorumin jäsenet tavoittelevat innoitusta ja johdatusta kaikkiin sellaisiin uudelleen määräämisiin.

Puhuin hiljattain erään uskollisen miehen kanssa, joka kertoi minulle sydämensä syvimmistä tuntemuksista. Olin eräessä kokouksessa juuri selittänyt, miten se, että kutsutaan työhön, eroaa siitä, että annetaan tehtävä työskennellä. Tämä hyvä veli puristi kättäni kyynelsilmin ja sanoi minulle: ”Se, mitä olet auttanut minua oppimaan tänään, on nostanut harteiltani taakan, jota olen kantanut yli 30 vuotta. Kun olin nuori lähetysaarnaja, minulle annettiin alun perin tehtävä työskennellä eräällä lähetyskentällä Etelä-Amerikassa. Mutta en pystynyt saamaan viisumia, joten palvelupaikkani vaihdettiin Yhdysvaltoihin. Kaikki nämä vuodet olen miettinyt, miksi en kyennyt palvelemaan siinä paikassa, johon minut oli kutsuttu. Nyt tiedän, että minut kutsuttiin työhön eikä tiettyyn paikkaan. En osaa kertoa

sinulle, kuinka paljon tämä ymmärrys on auttanut minua.”

Tunsin murhetta sydämessäni tämän hyvän miehen puolesta. Kun olen opettanut näitä peruseriaatteita eri puolilla maailmaa, lukemattomat henkilöt ovat ilmaisseet minulle kahden kesken saman tuntemuksen kuin mies, jota juuri kuvailin. Puhun tänään tästä aiheesta, koska yhdenkään tämän kirkon jäsenen ei pidä kantaa työskentelytehtävään liittyvää tarpeetonta väärinkäsityksen, epävarmuuden, ahdistuksen tai syyllisyyden taakkaa.

”Ja nyt, lähtekää saarnaamaan minun evankeliumiani pohjoiseen tai etelään, itään tai länteen, sillä ei ole väliä, sillä ette voi mennä harhaan.”⁹ Kun pohditte tämän pyhien kirjoitusten kohdan sanoja ja avaatte sydämenne, toivon ja rukouksen, että kutsutte Pyhän Hengen tuomaan syvälle sieluunne sen ymmärryksen, tervehtymisen ja vahvistumisen, jota ehkä tarvitsette.

Yksi lisäsy, jonka vuoksi olen tuntenut innoitusta puhua tästä aiheesta, on henkilökohtainen kokemukseni, kun olen määrännyt lähetyssaarnaajia lähetyksentille monien vuosien kuluessa. Kahdelletoista mikään ei vahvista myöhempien aikojen jatkuvan ilmoituksen todellisuutta voimallisemmin kuin se, kun pyrimme erottamaan Herran tahdon täyttäessämme vastuutamme määrätä lähetyssaarnaajia heidän omille lähetyksentilleen. Todistan, että Vapahtaja tuntee ja muistaa meistä jokaisen yksitellen nimeltä.

Valmistautuminen kutsuun työskennellä

Nyt haluan puhua lyhyesti yhdestä perustavanlaatuisesta mutta usein huomiotta jätetystä osa-alueesta valmistaututtaessa kutsuun työskennellä.

Kolme toisiinsa liittyvää sanaa määrittelevät valmistautumisen ja etenemisen mallin Jumalan pojille: *pappeus*, *temppele*, *lähetystyö*. Toisinaan me

vanhemmat, ystävät ja kirkon jäsenet keskitymme niin perusteellisesti nuorten miesten lähetystyöhön valmistautumiseen, että saatamme jossakin määrin laiminlyödä liittopolun muut tärkeät vaiheet, jotka täytyy täyttää ennen kokoaikaisen lähetystyöpalvelun aloittamista. Työskentely lähetyssaarnaajana on epäilemättä yksi mutta ei ainoa tärkeä rakennuskivi siinä prosessissa, jossa luodaan vahva perusta elinikäiselle hengelliselle kasvulle ja palvelulle. Myös pappeuden ja temppelein siunaukset – joista kummatkin edeltävät määrätylle lähetyksentille saapumista – ovat välttämättömiä lujittamaan ja vahvistamaan meitä hengellisesti läpi koko elämämme.

Nuoret miehet, kun täytätte tehtäviä Aaronin pappeudessa eli vähäisemmässä pappeudessa ja kunioitatte sitä, te valmistaudutte saamaan Melkisedekin pappeuden eli korkeamman pappeuden valan ja liiton sekä

kolmea osa-aluetta Herran antamassa valmistautumisen ja etenemisen mallissa Jumalan uskollisille pojille: *pappetus, temppeleli, lähetystyö*. Kaikki kolme vaativat meitä rakastamaan kelvollisena olemista ja kelvollisena pysymistä. Olkaa kelvollisia. Pysykää kelvollisina.

Lupaus ja todistus

Rakkaat veljeni, lupaan, että ilmoituksen hengellinen lahja on mukana kutsumisessanne evankeliumin julistamisen työhön ja tehtävänannossanne tietyille lähetyskentälle tai lähetyskentille. Kun nyt uutterasti valmistaudutte palvelemalla epäitsekästi pappisuuden työssä ja temppeleissä, teidän todistuksenne Herran elävästä todellisuudesta vahvistuu. Rakkaus Häntä ja Hänen työtään kohtaan täyttää sydämenne. Kun opitte rakastamaan kelvollisena olemista, teistä tulee voimallinen väline Herran käsissä monien ihmisten siunaamiseksi ja palvelemiseksi.

Iloiten todistan, että taivaallinen Isämme ja Hänen rakas Poikansa Jeesus Kristus elävät. Se, että olemme mukana Heidän palvelutyössään, on yksi suurimpia siunauksia, mitä voimme koskaan saada. Todistan siitä Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 133:37.
2. OL 4:3.
3. OL 80:1.
4. OL 80:2.
5. OL 80:3.
6. OL 80:4, kursivointi lisätty.
7. OL 80:5.
8. Ks. OL 124:49.
9. OL 80:3.
10. Ks. OL 84:33–44.
11. Ks. OL 109:22.
12. OL 123:12.
13. Ef. 1:10.
14. Ks. OL 4:5.
15. OL 84:20.
16. Ks. OL 84:19–21.
17. Ks. Hel. 15:8.
18. Ks. Kol. 2:7.

pitämään sen kunniaa.¹⁰ Henkilökohdainen kelvollisuus on tärkein yksittäinen edellytys korkeamman pappisuuden saamiselle. Edessänne on elinikäinen epäitsekäs pappisuuden palvelutyö. Valmistautukaa nyt palvelemalla usein ja merkityksellisesti. Oppikaa rakastamaan kelvollisena olemista ja kelvollisena pysymistä. Olkaa kelvollisia. Pysykää kelvollisina.

Saatuana Melkisedekin pappisuuden ja kutsun palvelu nuori mies voi tulla varustetuksi voimalla¹¹ pyhän temppeleliin liittojen ja toimitusten ansiosta. Temppeleliin meneminen ja se, että annatte temppelelin hengen mennä sisimpäanne, edeltää tehokasta palvelemista kokonaisena lähetysaarnajana. Henkilökohdainen kelvollisuus on teille nuorille miehille ja kaikille kirkon jäsenille tärkein yksittäinen edellytys temppelelin siunausten saamiselle. Kun elätte evankeliumin tasovaatimusten mukaisesti, voitte astua Herran huoneeseen ja osallistua pyhiin toimituksiin läpi teinivuosienne. Rakkautesanne temppelelitoimituksia kohtaan ja ymmärryksenne niistä vahvistaa ja siunaa teitä läpi elämänne. Oppikaa rakastamaan kelvollisena olemista ja kelvollisena pysymistä. Olkaa kelvollisia. Pysykää kelvollisina.

Monilla nuorilla miehillä ja nuorilla naisilla on jo voimassa oleva rajatun käytön temppeleliuositus. Te Aaronin pappisuuden haltijat etsitte omien sukulaistenne nimiä ja menette kasteille ja konfirmoitaviksi sukulaistenne puolesta

temppeleissä. Temppeleliuosituksenne pitäminen voimassa osoittaa kelvollisuuttenne, ja muiden palveleminen temppeleissä on tärkeä osa valmistautumista Melkisedekin papputeen.

Nuoret miehet, jokainen teistä on lähetysaarnaja nyt. Kaikkialla ympärillänne joka päivä on ystäviä ja lähimmäisiä, ”jotka ovat erossa totuudesta vain siksi, että eivät tiedä, mistä sen löytäisivät”¹². Kun Henki ohjaa teitä, voitte jakaa ajatuksen, kutsun, tekstiviestin tai tviitin, joka kertoo ystävilleen palautetun evankeliumin totuuksista. Teidän ei tarvitse eikä pidä odottaa virallista kutsua voidaksenne osallistua innokkaasti lähetystyöhön.

Kun papputeen, temppelelin ja lähetystyön siunaukset ”[yhdistetään] Kristuksessa yhdeksi”¹³ ja kun ne toimivat yhdessä vaikuttaen nuoren lähetysaarnajan sydämessä, mielessä ja sielussa, hän voi olla kelvollinen työhön.¹⁴ Hänen kykynsä kasvavat täyttämään vastuun edustaa Herraa Jeesusta Kristusta valtuudella. Kun nuori mies kunnioittaa papputeen liittoja ja temppeleliittoja, ottaa vastaan ”jumalisuuden voiman”¹⁵ papputeen toimitusten kautta¹⁶, palvelee epäitsekästi ja julistaa ikuista evankeliumia Jumalan lapsille, niin tämä hengellisesti voimallinen yhdistelmä voi tehdä hänestä vahvan ja lujan uskossa¹⁷, hän voi juurtua Kristukseen ja rakentaa elämänsä Kristuksen varaan¹⁸.

Kodeissamme ja kirkossa meidän tulee tähdentää tasapainoisesti kaikkia

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit ja johtavat virkailijat

ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA

Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja

Thomas S. Monson
kirkon presidentti

Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja

KAHDENTOISTA APOSTOLIN KOORUMI

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

SEITSEMÄNKYMMENEN KOORUMIEN JOHTOKUNTA

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

Piispa Gérald Caussé
johtava piispa

Valmistakaa tietä

Vaikka Aaronin pappueudella ja Melkisedekin pappueudella on erilaiset tehtävät ja valtuudet, ne ovat erottamattomia kumppaneita pelastuksen työssä.

Kun olin 30-vuotias, aloitin työskentelyn eräässä vähittäismyyntiyhtymässä Ranskassa. Eräänä päivänä yhtymän pääjohtaja, hyvä mies, joka kuului toiseen uskontokuntaan, kutsui minut toimistoonsa. Hänen kysymyksensä hätkähdytti minut: ”Kuulin juuri, että olet pappi teidän kirkossanne. Onko se totta?”

Vastasin: ”Kyllä, näin on. Minulla on pappuus.”

Vastauksestani silmin nähdessä kiinnostuneena hän kysyi vielä: ”Mutta oletko opiskellut jossakin teologisessa seminaarissa?”

”Totta kai”, vastasin, ”14–18-vuotiaana, ja opiskelin seminaarioppiaita lähestulkoon joka päivä!” Hän miltei putosi tuoliltaan.

Suureksi yllätyksekseni hän kutsui minut muutamia viikkoja myöhemmin takaisin toimistoonsa tarjotakseen minulle toimitusjohtajan paikkaa yhdessä yhtymän yrityksistä. Olin hämmästynyt ja ilmaisni huoleni siitä, että olin liian nuori ja kokematon kantamaan niin tärkeää vastuuta. Hyväntahtoisesti hymyillen hän sanoi: ”Se voi olla totta, mutta ei se haittaa. Tiedän periaatteesi ja tiedän, mitä olet oppinut kirkossasi. Tarvitsen sinua.”

Hän oli oikeassa siinä, mitä olin oppinut kirkossa. Sen jälkeiset vuodet olivat haasteellisia, enkä tiedä, olisinko menestynyt ollenkaan ilman sitä kokemusta, jota olin hankkinut palvellessani kirkossa siitä lähtien, kun olin nuori mies.

Siunauksekseni sain varttua eräässä pienessä lähetyssiseurakunnassa. Koska meitä oli vähän, nuoret kutsuttiin

osallistumaan aktiivisesti seurakunnan kaikkeen toimintaan. Olin hyvin kiireinen, ja minusta oli mukavaa tuntea itseni hyödylliseksi. Sunnuntaisin toimin sakramenttipöydän ääressä, palvelin pappuuskoorumiin ja hoidin monia muita tehtäviä. Viikolla menin usein isäni ja muiden pappueudenhaltijoiden mukana kotiopetukselle jäsenten luo, lohduttamaan sairaita ja ahdistettuja sekä auttamaan avun tarpeessa olevia. Kukaan ei tuntunut ajattelevan, että olin liian nuori palvelemaan tai jopa johtamaan. Minulle se kaikki tuntui tavalliselta ja luonnolliselta.

Palvelemiseni niinä teinivuosina auttoi minua vahvistamaan todistustani ja ankkuroimaan elämäni evankeliumiin. Ympärilläni oli hyviä ja myötätuntoisia miehiä, jotka olivat sitoutuneet käyttämään pappueuttaan muiden elämän siunaamiseen. Halusin olla samanlainen kuin he. Palvellessani heidän kanssaan opin olemaan johtaja kirkossa ja myös

maailmassa – paljon enemmän kuin sillä hetkellä käsitin.

Meillä on monia nuoria miehiä, jotka osallistuvat tähän kokoukseen tai kuuntelevat sitä tänä iltana ja joilla on Aaronin pappeus. Kun katselen tätä yleisöä, näen monien teistä istuvan vanhempien miesten, kenties isänne, isoisänne, isoveljenne tai pappeusjohtajanne vieressä – he kaikki ovat Melkisedekin pappeuden haltijoita. He rakastavat teitä, ja he ovat suurelta osin tulleet tänä iltana tänne ollakseen teidän kanssanne.

Tämä sukupolvien yhteinen kokoontuminen tarjoaa suurenmoisen näkymän siitä ykseydestä ja veljeydestä, joka vallitsee Jumalan kahden pappeuden välillä. Vaikka Aaronin pappeudella ja Melkisedekin pappeudella on erilaiset tehtävät ja valtuudet, ne ovat

erottamattomia kumppaneita pelastuksen työssä. Ne kulkevat käsi kädessä ja tarvitsevat suuresti toinen toistaan.

Täydellinen malli siitä läheisestä suhteesta, joka näiden kahden pappeuden välillä vallitsee, näkyy Jeesuksen ja Johannes Kastajan välisestä kanssakäymisestä. Osaatteko mahdollisesti kuvitella Johannes Kastajaa ilman Jeesusta? Millainen Vapahtajan palvelutehtävä olisi ollut ilman Johanneksen suorittamaa valmistavaa työtä?

Johannes Kastajalle annettiin yksi ylevimmistä tehtävistä, mitä on koskaan ollut: valmistaa Herralle tie¹, kastaa Hänet vedellä ja valmentaa ihmisiä vastaanottamaan Hänet. Tämä hurskas ja pyhä mies², joka oli asetettu vähäisempään pappeuteen, oli täydellisen tietoinen palvelutehtävänsä ja valtuutensa sekä tärkeydestä että rajoituksista.

Ihmisiä tulvi Johanneksen luo kuuntelemaan häntä ja saamaan häneltä kasteen. Häntä kunnioitettiin ja arvostettiin, koska hän oli Jumalan mies. Mutta kun Jeesus ilmestyi, Johannes alistui itseään suuremman edessä ja julisti: ”Minä kastan vedellä, mutta teidän keskellänne on jo toinen, – – joka tulee minun jälkeeni. Minä olen arvoton edes avaamaan hänen kenkiensä nauhoja.”³

Omasta puolestaan Jeesus Kristus, Isän Ainosyntyinen, jolla oli korkeampi pappeus, tunnusti nöyrästi Johanneksen valtuuden. Vapahtaja julisti hänestä: ”Yksikään naisesta syntynyt ei ole ollut Johannes Kastajaa suurempi.”⁴

Ajatelkaapa, mitä pappeuskoormeissamme tapahtuisi, jos Aaronin ja Melkisedekin pappeuden haltijoiden välistä suhdetta innoitaisi se malli, jonka Jeesus ja Johannes Kastaja antoivat. Nuoret Aaronin pappeuden veljeni, Johanneksen tavoin teidänkin tehtävänänne on valmistaa tietä⁵ Melkisedekin pappeuden suurelle työlle. Te teette tätä monin eri tavoin. Te suoritate kaste- ja sakramenttitoimituksia. Te valmistatte osaltaan ihmisiä kohtaamaan Herran saarnaamalla evankeliumia, ”[käymällä] jokaisen jäsenen kodissa”⁶ ja valvomalla seurakuntaa⁷. Te autatte köyhiä ja tarvitsevia keräämällä paastouhreja, ja te olette mukana huolehtimassa kirkon seurakuntakeskuksista ja muista ajallisista tarpeista. Teidän roolinne on tärkeä, tarpeellinen ja pyhä.

Aikuiset veljeni, olittepa te isiä, piispoja, Nuorten Miesten neuvoja tai yksinkertaisesti Melkisedekin pappeuden haltijoita – te voitte noudattaa Vapahtajan esimerkkiä kääntymällä veljienne puoleen, joilla on vähäisempi pappeus, ja kutsumalla heitä työskentelemään kanssanne. Todellisuudessa tämä kutsu tulee Herralta itseltään. Hän on sanonut: ”Ja nyt, ottakaa mukaanne niitä, jotka on asetettu vähäisempään

pappeuteen, ja lähettäkää heidät edellänne sopimaan tilaisuuksista ja raivaamaan tietä ja menemään sovituihin tilaisuuksiin, joihin ette itse voi mennä.”⁸

Kun kutsutte nuorempia veljiänne valmistamaan tietä, te autatte heitä ymmärtämään heillä olevan pyhän valtuuden ja kunnioittamaan sitä. Niin tekemällä autatte heitä valmistamaan omaa tietään, kun he valmistautuvat sitä päivää varten, jolloin he vastaanottavat korkeamman pappeuden ja käyttävät sitä.

Saanen kertoa tositarinan Alexista, hiljaisesta, mietteläästä ja älykkäästä nuoresta papista. Eräänä sunnuntaina Alexin piispa huomasi hänen olevan yksin eräissä luokassa hyvin ahdistuneena. Nuori mies selitti, kuinka piinalaisen vaikeaa hänen oli käydä kirkossa ilman isäänsä, joka ei ollut jäsen. Sitten hän sanoi kyynelisin, että hänen olisi luultavasti parempi jäädä pois kirkosta.

Tuntien aitoa huolta tästä nuoresta miehestä piispa otti heti seurakunta-neuvoston Alexin avuksi. Hänen suunnitelmansa oli yksinkertainen: jotta he pitäisivät Alexin aktiivisena ja auttaisivat häntä omaksumaan vakaan todistuksen evankeliumista, heidän piti ”ympäröidä hänet hyvillä ihmisillä ja

antaa hänelle suoritettavaksi tärkeitä tehtäviä”.

Pappeusveljet ja kaikki seurakunnan jäsenet yhdistivät ripeästi voimansa Alexin hyväksi sekä ilmaisivat kiintymyksensä ja tukensa. Hänen kotiopeustoverikseen valittiin ylipappien ryhmän johtaja – suurta uskoa ja rakkautta osoittava mies. Piispakunnan jäsenet ottivat Alexin siipiensä suojiin ja tekivät hänestä läheisimmän apulaisensa.

Piispa sanoi: ”Pidimme Alexin työn touhussa. Hän auttoi hääjuhlien ja hautajaisten järjestelyissä, auttoi minua haudan pyhittämisissä, kastoi useita uusia jäseniä, asetti nuoria miehiä Aaronin pappeuden virkoihin, opetti nuorten luokissa, opetti lähetyssaarnaajien kanssa, oli avaamassa kirkkorakennuksen konferensseja varten ja lukitsemassa rakennuksen myöhään illalla konferenssien jälkeen. Hän teki palvelutehtäviä, tuli mukaan käymään iäkkäämpien jäsenten luona hoivakohteissa, piti puheita sakramenttikokouksessa ja vei sakramentin sairaille, jotka olivat sairaalassa tai omassa kodissaan. Hänestä tuli yksi niistä harvoista ihmisistä, joihin pystyin piispana täysin luottamaan.”

Vähitellen Alex muuttui. Hänen uskonsa Herraan kasvoi. Hän sai

luottamusta itseensä ja hänellä olevan pappeuden voimaan. Piispa kertoi lopuksi: ”Alex on ollut ja tulee aina olemaan yksi suurenmoisimpia siunauksia palvellessani piispana. Millainen etuoikeus onkaan ollut toimia hänen kanssaan. Uskon aidosti, ettei yksikään nuori mies ole koskaan lähtenyt lähetyksentälle pappeuden palvelutyönsä paremmin valmistamana.”⁹

Rakkaat piispani, kun teidät asetettiin ja erotettiin seurakuntanne piispaksi, te saitte pyhän kutsumuksen palvella Aaronin pappeuden ja pappien koorumin johtajana. Olen tietoinen raskaista taakoista, joita kannatte, mutta teidän tulee asettaa velvollisuutenne näitä nuoria miehiä kohtaan yhdeksi tärkeimmistä asioista tehtävässänne. Te ette voi laiminlyödä sitä tai delegoida roolianne tässä vastuussa muille.

Kehotan teitä miettimään jokaista nuorta Aaronin pappeuden haltijaa seurakunnassanne. Yhdenkään heistä ei pitäisi koskaan tuntea itseään ulkopuoliseksi tai hyödyttömäksi. Onko nuorta miestä, jota te ja muut pappeusveljet voisitte auttaa? Kutsukaa hänet palvelemaan teidän kanssanne. Liian usein yritämme viihdyttää nuoria miehiämme ja jättää heidät katsojan paikalle, vaikka heidän uskonsa ja rakkautensa

evankeliumia kohtaan voi kehittyä parhaiten, kun he pitävät kunniaassa pappeutensa. Kun he osallistuvat aktiivisesti pelastuksen työhön, he pääsevät yhteyteen taivaan kanssa ja tulevat tietoisiksi jumalallisista mahdollisuuksistaan.

Aaronin pappeus on enemmän kuin vain ikäryhmä, opetus- tai toimintaohjelma tai edes nimitys, jolla tarkoitetaan kirkon nuoria miehiä. Se on voima ja valtuus osallistua sielujen pelastamisen suureen työhön – sekä niiden nuorten miesten sielujen, joilla on pappeus, että niiden sielujen, joita he palvelevat. Asettakaamme Aaronin pappeus asianmukaiselle paikalleen, valitulle paikalleen – sellaiselle paikalle kirkon kaikkien nuorten miesten kohdalla, että he voivat palvella, valmistautua ja kokea saavutuksia.

Rakkaat Melkisedekin pappeuden veljeni, kutsun teitä vahvistamaan sitä välttämätöntä sidettä, joka yhdistää nämä kaksi Jumalan pappeutta. Antakaa Aaronin pappeuden nuorillenne mahdollisuuksia valmistaa tietä teidän edellänne. Sanokaa heille luottavaisina: ”Tarvitsen sinua.” Te nuoret Aaronin pappeuden haltijat – rukoilen, että kun palvelette vanhempien pappeusveljienne kanssa, kuulette Herran äänen sanovan teille: ”Sinä olet siunattu, sillä sinä olet tekevä suuria. Katso, sinut lähetettiin niin kuin Johannes [valmistamaan] tie minulle.”¹⁰ Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. 1. Nefi 10:7.
2. Ks. Mark. 6:20.
3. Joh. 1:26–27.
4. Matt. 11:11.
5. Ks. OL 35:4.
6. OL 20:51.
7. Ks. OL 20:53.
8. OL 84:107.
9. Henkilökohtainen kirjeenvaihto.
10. OL 35:4.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Joka teistä on suurin

Jumalan suurin palkinto annetaan niille, jotka palvelevat odottamatta palkkiota.

Rakkaat veljeni, rakkaat ystäväni, kuinka kiitollinen olenkaan, kun saan olla kanssanne tässä innoittavassa maailmanlaajuisessa pappeuskokouksessa. Presidentti Monson, kiitos sanomastasi ja siunauksestasi. Suhtaudumme aina vakavasti ohjauksen, neuvon ja viisauden sanoihisi. Me rakastamme ja tuemme sinua, ja me rukoilemme alati puolestasi. Olet todellakin Herran profeetta. Olet kirkkomme presidentti. Tuemme sinua, rakastamme sinua.

Miltei kaksi vuosikymmentä sitten Madridin temppeli Espanjassa vihittiin ja se aloitti palvelunsa Herran pyhänä huoneena. Harriet ja minä muistamme sen hyvin, koska palvelin siihen aikaan

Euroopan vyöhykkeen johtokunnassa. Monien muiden ohella käytimme lukemattomia tunteja huolehtien vihkimiseen johtavien tapahtumien suunnittelun ja järjestelyjen yksityiskohdista.

Kun vihkimispäivä lähestyi, huomasin, etten ollut vielä saanut kutsua vihkimistilaisuuteen. Se oli hieman odottamatonta. Olinhan vyöhykkeenjohtajan tehtävässäni ollut erittäin paljon mukana tässä temppeliprojektissa, ja tunsin sitä kohtaan hienoista omistajuutta.

Kysyin Harrietilta, oliko hän nähnyt kutsua. Hän ei ollut.

Päivät kuluivat, ja levottomuuteni lisääntyi. Mietin, oliko kutsumme joutunut hukkaan – ehkä se oli hautautunut

sohvatyyntyjemme väliin. Ehkä se oli sekoittunut mainospostin sekaan, ja se oli heitetty pois. Naapureilla oli utelias kissa, ja aloin jo katsella sitäkin epäluuloisena.

Viimein minun oli pakko hyväksyä tosiasia: minua ei ollut kutsuttu.

Mutta kuinka se oli mahdollista? Olinko tehnyt jotakin loukkaavaa? Oletiko joku yksinkertaisesti, että matka olisi meille liian pitkä? Oliko minut unohdettu?

Käsitin viimein, että tällainen ajattelumalli johtaisi paikkaan, jonne en haluaisi asettua.

Harriet ja minä muistutimme itsellemme, että temppelin vihkimisessä ei ollut kyse *meistä*. Kyse ei ollut siitä, kuka ansaitsi tulla kutsutuksi tai kuka ei. Eikä kyse ollut meidän tuntemuk-
sistamme tai meidän oikeutuksen tunteestamme.

Kyse oli pyhän rakennuksen, korkeimman Jumalan temppelin, vihkimisestä. Se oli riemun päivä kirkon jäsenille Espanjassa.

Jos minut olisi kutsuttu osallistumaan, olisin tehnyt sen iloiten. Mutta ellei minua kutsuttaisi, iloni olisi aivan yhtä syvä. Harriet ja minä riemuisimmme kaukana olevien ystäviemme, rakkaiden veljiemme ja sisartemme, kanssa. Ylistäisimme Jumalaa tästä suurenmoisesta siunauksesta aivan yhtä innokkaasti omissa Frankfurtin kodissamme kuin Madridissa.

Ukkosenjylinän pojat

Niiden kahdentoista joukossa, jotka Jeesus kutsui ja asetti apostoleiksi, oli kaksi veljestä, Jaakob ja Johannes. Muistatteko, minkä lisänimen Hän antoi heille?

Ukkosenjylinän pojat (Boanerges).¹

Sellaista lisänimeä ei saa ilman kiehtovaa taustatarinaa. Valitettavasti pyhissä kirjoituksissa ei paljoakaan

selitetä lisänimen alkuperää. Saamme kuitenkin lyhyitä välähdyksiä Jaakobin ja Johanneksen luonteesta. Nämä olivat ne samat veljekset, jotka ehdottivat, että käskettäisiin tuli alas taivaasta, jotta se tuhoaisi erään kylän Samariassa, koska heitä ei ollut kutsuttu kylään.²

Jaakob ja Johannes olivat kalastajia – luultavasti hieman hiomattomia – mutta luulen heidän tienneen paljon luonnonvoimista. Epäilemättä he olivat toiminnan miehiä.

Kerran kun Vapahtaja valmistautui viimeiselle matkalleen Jerusalemiin, Jaakob ja Johannes menivät Hänen luokseen esittämään erityisen pyynnön – minkä vuoksi he ehkä saivat lisänimensä.

”Me tahdomme sinun tekevän meille, mitä tahansa me sinulta pyydämme”, he sanoivat.

Voin kuvitella, että Jeesus hymyili heille vastatessaan: ”Mitä te tahdotte?”

”Kun kirkkautesi tulee, anna meidän istua vierelläsi, toisen oikealla ja toisen vasemmalla puolella.”

Vapahtaja kehotti heitä ajattelemaan nyt hieman syvämmäin sitä, mitä he pyysivät, ja sanoi: ”Minun oikealla tai vasemmalla puolellani istuminen ei ole minun annettavissani, vaan se annetaan niille, joille se on valmistettu.”³

Toisin sanoen taivaan valtakunnassa ei kunniaa saa siihen kampanjoimalla. Eikä ”liikelounailla” voi pohjustaa itselleen tietä iankaikkiseen kirkkauteen.

Kun kymmenen muuta apostolia kuulivat tämän ukkosenjylinän poikien

pyynnön, he eivät olleet kovinkaan tyytyväisiä. Jeesus tiesi, että Hänen aikansa olisi lyhyt, ja kiistelyn näkeminen niiden keskuudessa, jotka jatkaisivat Hänen työtään, sai Hänet varmasti levottomaksi.

Hän puhui kahdelletoista vallan luonteesta ja siitä, kuinka se vaikuttaa niihin, jotka tavoittelevat ja käyttävät sitä. Hän sanoi: ”Hallitsijan asemassa olevat ihmiset hyödyntävät valta-asemaansa pitäen muita valtansa alla.”

Voin miltei nähdä, kuinka Vapahtaja katsoo niiden uskollisten ja uskovien opetuslasten kasvoja äärettömästi rakastaen. Voin miltei kuulla Hänen anovan äänensä: ”Niin ei saa olla teidän keskuudessanne. Sen sijaan joka tahtoo teidän joukossanne olla suuri, se olkoon toisten palvelija, ja joka tahtoo olla teidän joukossanne ensimmäinen, se olkoon kaikkien palvelija.”⁴

Jumalan valtakunnassa suuruus ja johtajuus merkitsee sitä, että näkee muut sellaisina, millaisia he todella ovat – kuten Jumala näkee heidät – ja sitten auttaa ja palvelee heitä. Se tarkoittaa niiden kanssa riemuitsemistä, jotka ovat onnellisia, niiden kanssa itkemistä, jotka surevat, niiden kohottamista, jotka ovat ahdingossa, ja lähimmäistemme rakastamista, kuten Kristus rakastaa meitä. Vapahtaja rakastaa kaikkia Jumalan lapsia riippumatta heidän sosio-ekonomisista olosuhteistaan, rodustaan, uskonnostaan, kielestään, poliittisesta suuntautumisestaan, kansallisuudestaan tai mistään muusta luokittelusta. Ja niin meidänkin tulisi!

Jumalan suurin palkinto annetaan niille, jotka palvelevat odottamatta palkkiota. Se annetaan niille, jotka palvelevat tekemättä itsestään numeroa, niille, jotka pyrkivät vaivihkaa löytämään keinoja auttaa muita, niille, jotka palvelevat muita pelkästään siitä syystä, että he rakastavat Jumalaa ja Jumalan lapsia.⁵

Älä anna nousta hattuun

Pian sen jälkeen kun minut oli kutsuttu uudeksi johtavaksi auktoriteetiksi, minulla oli etuoikeus matkustaa presidentti James E. Faustin mukana järjestämään uudelleen erästä vaaranaa. Kun ajoin tehtävämme vuoksi kauniiseen Etelä-Utahiin, presidentti Faust oli niin ystävällinen, että käytti aikaa minun ohjaamiseeni ja opettamiseeni. Yhtä opetusta en unohda koskaan. Hän sanoi: ”Kirkon jäsenet ovat johtavia auktoriteetteja kohtaan hyvántahtoisia. He kohtelevat sinua ystävällisesti ja sanovat sinusta miellyttäviä asioita.” Sitten hän vaiken hetkeksi ja sanoi: ”Dieter, ole siitä aina kiitollinen, mutta älä ikinä anna sen nousta hattuun.”

Tämä kirkon palvelutyötä koskeva tärkeä opetus soveltuu jokaiseen pappeudenhaltijaan kirkon jokaisessa koorumissa. Se soveltuu meihin kaikkiin tässä kirkossa.

Kun presidentti J. Reuben Clark jr. neuvoi niitä, jotka oli kutsuttu johtotehtäviin kirkossa, hänellä oli tapana kehottaa heitä olemaan unohtamatta sääntöä numero kuusi.

Väistämättä henkilö kysyi aina: ”Mikä on sääntö numero kuusi?”

”Älä ota itseäsi niin vietävän vakavasti”, hän tapasi sanoa.

Tämä johti tietenkin jatkokysymykseen: ”Mitä ovat ne viisi muuta sääntöä?”

Pilke silmäkulmassa presidentti Clark sanoi: ”Ei niitä ole.”⁶

Jotta olisimme tehokkaita kirkon johtajia, meidän täytyy oppia tämä ratkaisevan tärkeä asia: johtajuus kirkossa ei ole niinkään muiden johtamista kuin halukkuuttamme olla Jumalan johdettavissa.

Kutsumukset mahdollisuuksia palvella

Korkeimman Jumalan pyhinä meidän tulee ”[muistaa] kaikessa köyhiä ja tarvitsevia, sairaita ja ahdistettuja, sillä se, joka ei näin tee, se ei ole minun opetuslapseni”⁷. Mahdollisuudet hyvän tekemiseen ja muiden palvelemiseen ovat rajattomat. Niitä löytyy omalta paikkakunnaltamme, seurakunnastamme ja epäilemättä kodistamme.

Lisäksi jokaiselle kirkon jäsenelle annetaan erityisiä virallisia tilaisuuksia palvella. Käytämme näistä tilaisuuksista nimitystä ”kutsumus” – nimitys, jonka tulisi muistuttaa meitä siitä, kuka meidän kutsuu palvelemaan. Jos pidämme kutsumuksiamme mahdollisuuksina palvella Jumalaa ja muita uskossa ja nöyrinä, niin jokainen palveluteko on askel opetuslapsuuden polulla. Tällä tavoin Jumala paitsi vahvistaa kirkkoaan myös vahvistaa palvelijoitaan. Kirkon tarkoituksena on auttaa meitä tulemaan luotettaviksi ja uskollisiksi Kristuksen opetuslapsiksi, hyväiksi ja jaloiksi Jumalan pojiksi ja tyttäriksi. Tätä

tapahtuu paitsi silloin kun menemme kokouksiin ja kuuntelemme puheita myös silloin kun käänämme katseen pois itsestämme ja palvelemme. Tällä tavoin meistä tulee ”suuria” Jumalan valtakunnassa.

Me otamme vastaan kutsumuksia tahdikkaasti, nöyrästi ja kiitollisina. Kun meidät vapautetaan näistä kutsumuksista, me hyväksymme muutoksen samalla tahdikkueudella, nöyryydellä ja kiitollisuudella.

Jumalan silmissä valtakunnassa ei ole mitään kutsumusta, joka olisi tärkeämpi kuin toinen. Meidän palvelumme – olipa se suurta tai pientä – jalostaa henkeämme, avaa taivaan ikkunat ja vapauttaa Jumalan siunauksia paitsi niiden ylle, joita palvelemme, myös meidän yllemme. Kun autamme muita, me voimme tietää nöyrän luottavaisina, että Jumala antaa tunnustusta palvelemisestamme sen hyväksyen ja sitä arvostaen. Hän on suopea meille, kun teemme näitä sydämellisiä myötätunnon tekoja, varsinkin tekoja, jotka jäävät muilta näkemättä ja huomaamatta.⁸

Joka kerta kun annamme itseltämme muille, me otamme yhden askelen lähemmäksi tavoitettamme tulla hyväiksi ja uskollisiksi opetuslapsiksi Hänelle, joka antoi kaikkensa meidän edestämme – Vapahtajallemme.

Johtotehtävästä paraatiin

Pioneerien Suolajärven laaksoon saapumisen 150-vuotisjuhlallisuuksien aikaan veli Myron Richins palveli vaarnajohtajana Heneferissä Utahissa. Juhlapäivän esityksiin sisältyi pioneerien kulku hänen kaupunkinsa läpi.

Vaarnajohtaja Richins oli tiiviisti mukana juhlallisuuksien suunnittelemisessä, ja hän osallistui moniin kokouksiin johtavien auktoriteettien ja muiden kanssa, kun tapahtumista keskusteltiin. Hän oli täysillä mukana.

Juuri ennen varsinaista juhlapäivää vaarnajohtaja Richinsin vaarna järjestettiin uudelleen ja hänet vapautettiin vaarnajohtajan tehtävästä. Seuraavana sunnuntaina hän osallistui seurakuntansa pappeuskokoukseen, jossa johtohenkilöt kysyivät vapaaehtoisia auttamaan juhlallisuuksissa. Vaarnajohtaja Richins muiden ohella nosti kätensä ja sai ohjeet pukeutua työvaatteisiin ja tuoda mukanaan kuorma-autonsa ja lapion.

Viimein koitti suuren tapahtuman aamu ja vaarnajohtaja Richins ilmoitettiin vapaaehtoisena työhön.

Vielä muutama viikko aiemmin hänellä oli ollut vaikutusvaltainen asema tämän suuren tapahtuman suunnittelussa ja johtamisessa. Tuona päivänä hänen työnään oli kuitenkin seurata paraatin hevosia ja siivota niiden jätöksiä.

Vaarnajohtaja Richins teki sen iloiten ja riemuiten.

Hän ymmärsi, ettei yhdenlainen palvelutyö ole toisenlaisen yläpuolella.

Hän tunsu ja pani käytäntöön Vapahtajan sanat: ”Joka teistä on suurin, se olkoon toisten palvelija.”⁹

Oikeaa opetuslapsuutta

Toisinaan me haluamme ukkosenjylinän poikien tavoin merkittävän aseman. Tavoittelemme tunnustusta. Pyrimme johtamaan ja antamaan mieleenpainuvan panoksen.

Siinä ei ole mitään väärää, että haluaa palvella Herraa, mutta kun pyrimme saamaan kirkossa vaikutusvaltaa omaksi eduksemme – saadaksemme ihmisten ylistystä ja ihailua – niin me olemme jo palkkamme saaneet. Kun annamme muiden ylistyksen ”nousta hattuamme”, se ylistys on oleva hyvityksemme.

Mikä on tärkein kutsumus kirkossa? Tärkein on se, joka teillä tällä hetkellä on. Riippumatta siitä, kuinka vaatimattomalta tai merkittävältä tämänhetkinen kutsumuksenne saattaakin näyttää, niin sen avulla te voitte paitsi kohottaa muita myös tulla sellaiseksi Jumalan mieheksi, jollaiseksi teidät on luotu tulemaan.

Rakkaat ystäväni ja veljeni pappeudessa, nostakaa siitä missä seisotte!

Paavali opetti filippiiläisille: ”Älkää tehkö mitään itsekkyydestä tai turhamaisuudesta, vaan olkaa nöyriä ja pitäkää kukin toista parempana kuin itseänne.”¹⁰

Palvelkaa kunniakkaasti

Kunnian ja ylistyksen tavoittelu kirkossa vilpittömän ja vaatimattoman muiden palvelemisen kustannuksella on toimimista Esaun tavoin.¹¹ Saatamme saada maallisen palkinnon, mutta se tulee hyvin kalliiksi – menettämme taivaallisen arvostuksen.

Seuratkaamme Vapahtajamme

esimerkkiä – Hän oli sävyisä ja vaatimaton, Hän ei tavoitellut ihmisten ylistystä vaan pyrki tekemään Isänsä tahdon.¹²

Palvelkaamme muita nöyrästi – tarmokkaasti, kiitollisina ja kunniakkaasti. Vaikka palvelutekomme saattavat näyttää yksinkertaisilta, vaatimattomilta tai vähäpätöisiltä, niin ne, jotka auttavat ystävällisesti ja myötätuntoisesti muita, tulevat jonakin päivänä kaikkivaltiaan Jumalan iankaikkisen ja siunatun armon myötä tuntemaan palvelutyönsä arvon.¹³

Rakkaat veljeni, rakkaat ystävät, mietiskelkäämme tätä kirkon johtamisen ja pappeuden hallinnon tärkeintä opetusta, ymmärtäkäämme se ja eläkäämme sen mukaan: ”Joka teistä on suurin, se olkoon toisten palvelija.” Tämä on minun rukoukseni ja siunaukseni. Mestariimme, Lunastajamme, Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Mark. 3:17.
2. Ks. Luuk. 9:54.
3. Ks. Mark. 10:35–40, ks. myös New International Version (2011).
4. Ks. Mark. 10:42–44.
5. Ks. Matt. 6:4.
6. Ks. John E. Lewis, ”The Gospel and a Sense of Humor, Too”, *Ensign*, kesäkuu 1974, s. 24.
7. OL 52:40.
8. Ks. Matt. 6:1–2.
9. Matt. 23:11.
10. Fil. 2:3.
11. Ks. 1. Moos. 25:33.
12. Ks. Joh. 5:41; 6:38.
13. Ks. Matt. 25:31–46.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Vaella minun kanssani

Asettamisemme pappeuteen on Herran antama kutsu vaeltaa Hänen kanssaan, tehdä, mitä Hän tekee, palvella, kuten Hän palvelee.

Rakkaat pappeusveljeni, tarkoitukseni tänään on sekä rauhoittaa teitä että virkistää teitä pappeuden palvelutyössänne. Jollakin tavoin tämä tarkoitus on samanlainen, kuin kuvittelen Vapahtajalla olleen, kun Hän kohtasi rikkaan nuorukaisen, joka kysyi: ”Mitä hyvää minun pitää tehdä, jotta saisin iankaikkisen elämän?” (Matt. 19:16.) Kenties olette tulleet tähän konferenssiin – kuten se nuori mies tuli Vapahtajan luo – miettien, onko palvelutyönne ollut hyväksyttävää. Ja samaan aikaan saatatte tuntea, että tehtävää on enemmän – ehkä paljonkin enemmän! Rukoilen, että pystyisin välittämään Herran rakastavan hyväksynnän siitä, mitä olette jo tehneet, ja samalla tarjoamaan kannustavan välähdyksen siitä, mitä voitte Hänen avulla vielä saavuttaa Hänen pyhän pappeutensa haltijoina.

Rikasta nuorukaista kehoitettiin myymään kaikki, mitä hänellä oli, ja antamaan rahat köyhille sekä seuraamaan Vapahtajaa. Teidän tuleva edistymisenne ei ehkä vaadi sitä, mutta se edellyttää jonkin verran uhraamista. Oli niin tai näin, toivon, ettei sanomani saa teitä ”[lähtemään] surullisena pois”, kuten se nuori mies teki. (Ks. Matt. 19:20–22.) Pikemminkin luotan siihen, että ”[jatkatte] matkaanne riemuiten”

(OL 84:105), koska haluatte tulla paremmiksi ja uskotte pystyväne siihen.

On kuitenkin luonnollista tuntea jonkin verran riittämättömyyttä, kun ajattelemme sitä, mitä Herra on kutsunut meidät tekemään. Itse asiassa, jos sanoisitte minulle, että tunnette täysin pystyväne täyttämään pappeusvelvollisuutenne, saattaisin olla huolissani siitä, ettette ymmärrä niitä. Toisaalta, jos kertoisitte minulle, että tunnette halua antaa periksi, koska tehtävä on täysin kykyjenne ulottumattomissa, niin haluaisin auttaa teitä ymmärtämään, kuinka Herra kasvattaa ja vahvistaa pappeutensa haltijoita tekemään sellaista, mitä nämä eivät pystyisi koskaan tekemään yksin.

Tämä pätee aivan yhtä lailla minuun omissa tehtävissäni kuin teihin omissa tehtävissänne. Yksikään meistä ei voi tehdä pappeuden työtä eikä tehdä sitä hyvin luottaen yksistään omaan viisautteensa ja kykyihinsä. Syynä on se, että tämä ei ole meidän työtämme – se on Herran työtä. Niinpä ainoa tapa onnistua on luottaa Häneen, olittepa vasta kutsuttuja diakoneja, joille on uskottu tehtävä tuoda hengellistä voimaa sakramenttitoimitukseen; tai nuoria kotiopettajia, joille Herra on antanut tehtävän rakastaa ja palvella perhettä, jota ette tunne ja joka ei näytä haluavan

teidän rakkauttanne tai teidän palveluunne; tai isiä, jotka tietävät että teidän tulee johtaa kotianne vanhurskaudessa mutta kenties tunnette epävarmuutta siitä, millä tavoin se tulee tehdä, ja aika tuntuu käyvän vähiin, koska perheenne lapset varttuvat nopeasti ja maailma näyttää hyvin julmalta ja vihamieliseltä.

Jos siis tunnette lannistuvan, pitäkää sitä hyvänä merkinä. Se viittaa siihen, että pystytte käsittämään sen luottamuksen suuruuden, jonka Jumala on laskenut harteillemme. Se tarkoittaa, että ymmärrätte hieman, mitä pappeus todella on.

Maailmassa on hyvin vähän ihmisiä, joilla on sitä ymmärrystä. Nekään, jotka osaavat lausua kohtuullisen määritelmän, eivät oikeasti ehkä ymmärrä sitä. On olemassa joitakin pyhien kirjoitusten kohtia, jotka välittämälläan Hengen voimalla voivat syventää pyhää pappeutta koskevaa kunnioituksen tunnettamme. Tässä on joitakin niistä pyhien kirjoitusten kohdista:

”Melkisedekin pappeuden voima ja valtuus on pitää hallussaan kaikkien kirkon hengellisten siunausten avaimia – saada oikeus taivaan valtakunnan salaisuuksien saamiseen, nähdä taivaiden avautuvan heille, olla yhteydessä

Esiköisen yleiseen kokoukseen ja kirkkoon ja nauttia Isän Jumalan ja Jeesuksen, uuden liiton välimiehen, yhteydestä ja läsnäolosta.

– – Aaronin pappouden voima ja valtuus on pitää hallussaan enkelien palveluksen avaimia.” (OL 107:18–20.)

”[Pappeuden] toimituksissa ilmenee jumalisuuden voima – –;

sillä ilman tätä kukaan ihminen ei voi nähdä Jumalan, tosiaankaan Isän, kasvoja ja elää” (OL 84:20, 22).

”Tämä ylipappuus [on Jumalan Pojan] järjestyksen mukaisesti, joka järjestys oli maailman perustamisesta asti, eli toisin sanoen oli vailla päivien alkua tai vuosien loppua, oli valmistettuna iankaikkisuudesta kaikkeen iankaikkisuuteen hänen kaiken ennalta tietämissä mukaisesti” (Alma 13:7).

”Jokaisella, joka asetettaisiin tämän järjestyksen ja kutsumuksen mukaan, olisi voima uskon kautta hajottaa vuoria, jakaa meriä, kuivata vesiä, kääntää ne juoksultaan,

uhmata kansakuntien sotajoukkoja, jakaa maa, katkaista jokainen side, seisä Jumalan edessä, tehdä kaikki hänen tahtonsa mukaan, hänen käsikynsä mukaan, alistaa ruhtinaskunnat ja vallat; ja tämä Jumalan Pojan tahdosta,

Pojan, joka oli ennen maailman perustamista” (PKO, JSR 1. Moos. 14:30–31).

Yksi tapa suhtautua tällaisiin kunnioitusta herättäviin kuvauksiin pappouden voimasta on olettaa, etteivät ne koske meitä. Toinen tapa suhtautua niihin on esittää omassa sydämessämme sielua luotaavia kysymyksiä kuten: Onko minusta koskaan tuntunut, että taivaat ovat avautuneet minulle? Kuvailisiko kukaan pappouden palvelutyötäni ilmauksella ”enkelien palvelus”? Tuonko ”jumalisuuden voiman” niiden elämään, joita palvelen? Olenko joskus hajottanut jonkin vuoren, uhmannut jotakin sotajoukkoa, katkaissut jonkun siteitä tai alistanut maailmallisia valtoja – edes kuvaannollisesti – toteuttaakseni Jumalan tahdon?

Tällainen tutkistelu tuo aina tunteen siitä, että voisimme tehdä Herran palvelutyössä enemmän. Toivon sen tuovan teille myös tunteen siitä, että te *haluatte* tehdä enemmän – kaipauksen osallistua täydemmin Herran ihmeelliseen työhön. Tällaiset tuntemukset ovat ensimmäinen askel kohti sellaisiksi miehiksi tulemistä, jollaisia pappouden palvelutyön on tarkoitus valmistaa.

Seuraavaa askelta kuvaillaan Jehovan ja Henokin välisessä kanssakäymisessä.

Tunnetimme Henokin voimallisena profeettana, joka perusti suuren jumalattomuuden keskelle Siionin. Mutta ennen kuin Henokista tuli voimallinen profeetta, hän näki itsensä hidaspuheisena nuorukaisena, jota kaikki ihmiset vihasivat (ks. Moos. 6:31). Kuunnelkaa sanoja, joilla Herra kannusti Henokia. Ne ovat Hänen sanojaan myös teille, jotka kutsutaan pappoudenhaltijoina palvelemaan muita:

”Ja Herra sanoi Henokille: Mene ja tee, niin kuin minä olen käskennyt sinua, eikä kukaan lävistä sinua. Avaa suusi, niin se täytetään ja minä annan sinulle sanat, sillä kaikki liha on minun käsissäni, ja minä teen niin kuin hyväksi näen. – –

Katso, minun Henkeni on sinun päälläsi, minkä vuoksi minä vahvistan kaikki sinun sanasi; ja vuoret kaikkovat sinun edestäsi, ja virrat kääntyvät juoksuliansa; ja sinä pysyt minussa ja minä sinussa; vaella siis minun kanssani.” (Moos. 6:32, 34.)

Veljet, asettamisemme papputeen on Herran antama kutsu vaeltaa Hänen kanssaan. Entä mitä Herran kanssa vaeltaminen tarkoittaa? Se on sitä, että tekee, mitä Hän tekee, palvelee, kuten Hän palvelee. Hän uhrasi oman

mukavuutensa siunatakseen hädässä olevia, joten sitä mekin yritämme tehdä. Hän näytti huomaavan aivan erityisesti ne ihmiset, joita yhteiskunta ei huomionut ja jopa kartteli, joten meidänkin tulee yrittää huomata heidät. Hän todisti rohkeasti ja kuitenkin rakastavasti tosi opista, jonka Hän oli saanut Isältäään, vaikka se oli epäsuositua, ja niin täytyy meidänkin. Hän sanoi kaikille: ”Tulkaa minun luokseni” (Matt. 11:28), ja me sanomme kaikille: ”Tulkaa Hänen luokseen.” Me pappeudenhaltijat olemme Hänen edustajiaan. Emme toimi omasta puolestamme vaan Hänen puolestaan. Emme puhu omia sanojamme vaan Hänen. Ihmiset, joita palvelemme, tulevat tuntemaan Hänet paremmin palvelutyömme ansiosta.

Heti kun otamme vastaan Herran kutsun ”Vaella minun kanssani”, pappeuden palvelutyömme luonne muuttuu. Siitä tulee saman tien korkeampaa ja ylevämpää mutta myös suuremmassa määrin mahdollista suorittaa, koska tiedämme, ettemme ole yksin. Tunsin tämän voimallisesti, kun presidentti Thomas S. Monson laittoi kätensä pääni päälle yhdeksän vuotta sitten ja siunasi minut aloittaessani palveluni nykyisessä kutsumuksessani. Siinä siunauksessa hän lainasi näitä Vapahtajan sanoja: ”Ja sen luona, joka ottaa teidät vastaan, minäkin olen, sillä minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämesänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.” (OL 84:88.)

Olen luottanut siihen lupaukseen monet kerrat, ja olen nähnyt sen täyttyvän monin tavoin läpi 72 vuotta kestäneen pappeuden palvelutyöni ajan. Niin tapahtui, kun olin uusi Aaronin pappeuden haltija, jonka tehtävänä oli jakaa sakramenti. Pelätessäni tekemäni virheen menin ennen kokousta

kappelin ulkopuolelle ja rukoilin epätoivoisesti, että Jumala auttaisi minua. Vastaus tuli. Tunsin, että Herra oli kanssani. Tunsin Hänen luottamuksensa minuun, ja niinpä tunsin luottamusta omaan osuuteeni Hänen työssään.

Niin tapahtui jälleen palvellessani piispana. Minulle soitti eräs nainen, joka oli tehnyt vakavan virheen ja jonka edessä oli nyt vaikea, elämää mullistava päätös. Kun keskustelin hänen kanssaan, tunsin tietäväni vastauksen hänen ongelmaansa, mutta tunsin myös voimakkaasti, ettei *minun* pitäisi antaa hänelle sitä vastausta – hänen täytyi hankkia se itse. Sanoin hänelle: ”Uskon, että Jumala kertoo sinulle, mitä tehdä, jos kysyt Häneltä.” Myöhemmin nainen kertoi, että hän oli kysynyt Jumalalta ja että Jumala oli kertonut hänelle.

Toisella kertaa minulle soitettiin taas – ollessani piispa – tällä kertaa poliisilaitokselta. Minulle kerrottiin, että eräs rattijuoppo oli rysäyttänyt autollaan lasin läpi pankin aulaan. Kun hölmistynyt kuljettaja oli nähnyt vartijan heiluttavan asettaan, hän oli huutanut: ”Älä ammu! Olen mormoni!”

Kävi ilmi, että päihtynyt kuljettaja oli seurakuntani jäsen, kastettu vasta hiljattain. Kun piispan toimistossa odotin puhumista hänen kanssaan, suunnittelin, mitä sanoisin, jotta saisin hänet tuntemaan katumusta siitä, miten hän oli rikkonut liittonsa ja tuottanut häpeää kirkolle. Mutta kun istuuduin ja katsoin häntä, kuulin mielessäni äänen sanovan yhtä selvästi kuin jos joku olisi puhunut minulle: ”Annan sinun nähdä hänet, kuten itse näen hänet.” Ja sitten hetkiseksi koko hänen ulkoinen olemuksensa muuttui silmissäni. En nähnyt hämmentynyttä nuorta miestä vaan älykkään, jalon Jumalan pojan. Yhtäkkiä tunsin Herran rakkauden häntä kohtaan. Se näkemys muutti keskustelumme. Se muutti myös minut.

Olen oppinut näistä kokemuksista tärkeitä asioita vaeltaessani Herran kanssa ja tehdessäni Hänen työtään. Haluaisin kertoa teille niistä kolme. Ensimmäinen opetus on se, että Jumala huomaa myös uusimman ja nuorimman diakonin sekä tukee häntä. Teidän ei tarvitse koskaan tuntea, että olette liian pieniä tai liian merkityksettömiä, jotta Hän huomaisi teidät ja palvelutyönne, jota teette Hänen nimessään.

Toinen opetus on se, että Herran työ ei ole vain ongelmien ratkaisemista. Se on ihmisten vahvistamista. Niinpä kun te vaellatte Hänen kanssaan pappeuden palvelutyössä, saatatte huomata, että toisinaan se, mikä tuntuu tehokkaimmalta ratkaisulta, ei olekaan Herran suosima ratkaisu, koska se ei salli ihmisten kasvaa. Jos kuuntelette, Hän opettaa teitä omilla tavoillaan. Muistakaa, että Jumalan työnä ja kirkkautena ei ole yksinkertaisesti tehokkaan organisaation johtaminen vaan ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen” (Moos. 1:39). Loppujen lopuksi juuri tästä syystä Hän antaa pappeuden valtuutuksen vajavaisille kuolevaisille kuten teille ja minulle sekä kutsuu meitä osallistumaan Hänen työhönsä. Meidän edistymisemme on Hänen työtään!

Sitten kolmas opetus: Vaeltaminen Vapahtajan kanssa pappeuden palvelutyössä muuttaa tavan, jolla katsotte muita. Hän opettaa teitä näkemään heidät Hänen silmillään, mikä tarkoittaa näkemistä ulkoisen olemuksen läpi suoraan sydämeen (ks. 1. Sam. 16:7). Juuri tällä tavalla Vapahtaja pystyi näkemään Simonin – ei impulsiivisena kalastajana vaan Pietarina, kirkkonsa tulevana kallionlujana johtajana (ks. Luuk. 5:1–11). Juuri tällä tavalla Herra pystyi näkemään Sakkeuksen – ei turmeltuneena veronkantajana, kuten muut hänet näkivät, vaan rehellisenä,

kunniakkaana Abrahamin poikana (ks. Luuk. 19:1–9). Jos vaellatte Vapahtajan kanssa kyllin pitkään, te opitte näkemään kaikki ihmiset Jumalan lapsina, joilla on rajattomat mahdollisuudet riippumatta siitä, mikä heidän menneisyytensä on saattanut olla. Ja jos jatkatte Vapahtajan kanssa vaeltamista, te voitte omaksua toisenkin lahjan, joka Hänellä on – kyvyn auttaa ihmisiä näkemään ne mahdollisuudet itsessään ja tekemään parannuksen.

Rakkaat pappeusveljeni, me olemme monin tavoin kuin ne kaksi opetuslasta, jotka kulkivat Emmauksen tietä sinä ensimmäisenä pääsiäissunnuntaina. Se oli ylösnousemuksen aamu, mutta he eivät olleet vielä varmoja, oliko ylösnousemusta tapahtunut tai mitä ylösnousemus edes tarkoitti. He olivat eläneet ”siinä toivossa, että [Jeesus Nasaretilainen] olisi se, joka lunastaa Israelin”, mutta he olivat ”hitaita – – uskomaan” kaikkea sitä, mitä pyhissä kirjoituksissa opetettiin ylösnousemuksesta. Kun he kävelivät eteenpäin ja yrittivät pohdiskella asiaa yhdessä, ”Jeesus itse liittyi heidän seuraansa ja kulki heidän kanssaan. He eivät kuitenkaan tunteneet häntä, sillä heidän silmänsä olivat kuin sokaistut.” (Ks. Luuk. 24:13–32.)

Todistan, että kun me kuljemme pappeuden palvelutyön tietä, Vapahtaja Jeesus Kristus kulkee meidän kanssamme, sillä se on Hänen tiensä, Hänen polkunsa. Hänen valonsa kulkee meidän edellämme, ja Hänen enkelinsä ovat meidän ympärillämme. Meiltä saattaa puuttua täydellinen ymmärrys siitä, mitä pappeus on tai kuinka sitä käytetään Hänen tavallaan. Mutta jos kiinnitämme tarkasti huomiota niihin hetkiin, jolloin sydämemme ”hehkuu innosta” (ks. Luuk. 24:32), silmäme voivat avautua, ja näemme Hänen kätensä vaikutuksen

omassa elämässämme ja palvelutyössämme. Todistan, että opimme tuntemaan Hänet parhaiten työskentelemällä Hänen kanssaan ja palvelemalla Häntä suuressa Jumalan lasten pelastamisen työssä. ”Sillä kuinka ihminen tuntee isännän, jota hän ei ole palvellut ja joka on hänelle vieras ja on kaukana hänen sydämensä ajatuksista ja aikeista?” (Moosia 5:13.) Jeesus Kristus on Mestariimme. Tämä on Hänen kirkkonsa. Meillä on Hänen pappeutensa. Toivon, että meistä jokainen päättää vaeltaa Hänen kanssaan ja tunnistaa, kuinka Hän vaeltaa meidän kanssamme.

Lausun teille vakaan todistukseni, että Jeesus on Kristus, meidän ylösnoussut Herramme. Lausun teille todistukseni, että pappeus, jonka Hän on uskonut meille, on voima puhua ja toimia Hänen nimessään. Me olemme rakastavan taivaallisen Isän lapsia. Hän vastaa rukouksiimme ja lähettää Pyhän Hengen vahvistamaan meitä jokaisessa pappeusvastuussa, jolla meitä siunataan. Joseph Smith näki Isän ja Pojan. Hän vastaanotti pappeuden avaimet, jotka on annettu edelleen presidentti Thomas S. Monsonille, ja hän käyttää niitä tänä päivänä. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Presidentti Thomas S. Monson

Mormonin kirjan voima

Pyydän hartaasti meitä jokaista rukoillen tutkimaan ja pohtimaan Mormonin kirjaa joka päivä.

Rakkaat veljeni ja sisareni, tervehdin teitä mitä lämpimimmin, kun olemme jälleen kokoontuneet Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon suurenmoiseen yleiskonferenssiin. Ennen kuin aloitan varsinaisen puheeni tänään, haluaisin ilmoittaa viidestä uudesta temppeleistä, jotka rakennetaan seuraaviin paikkoihin: Brasília Brasiliassa, Manilan

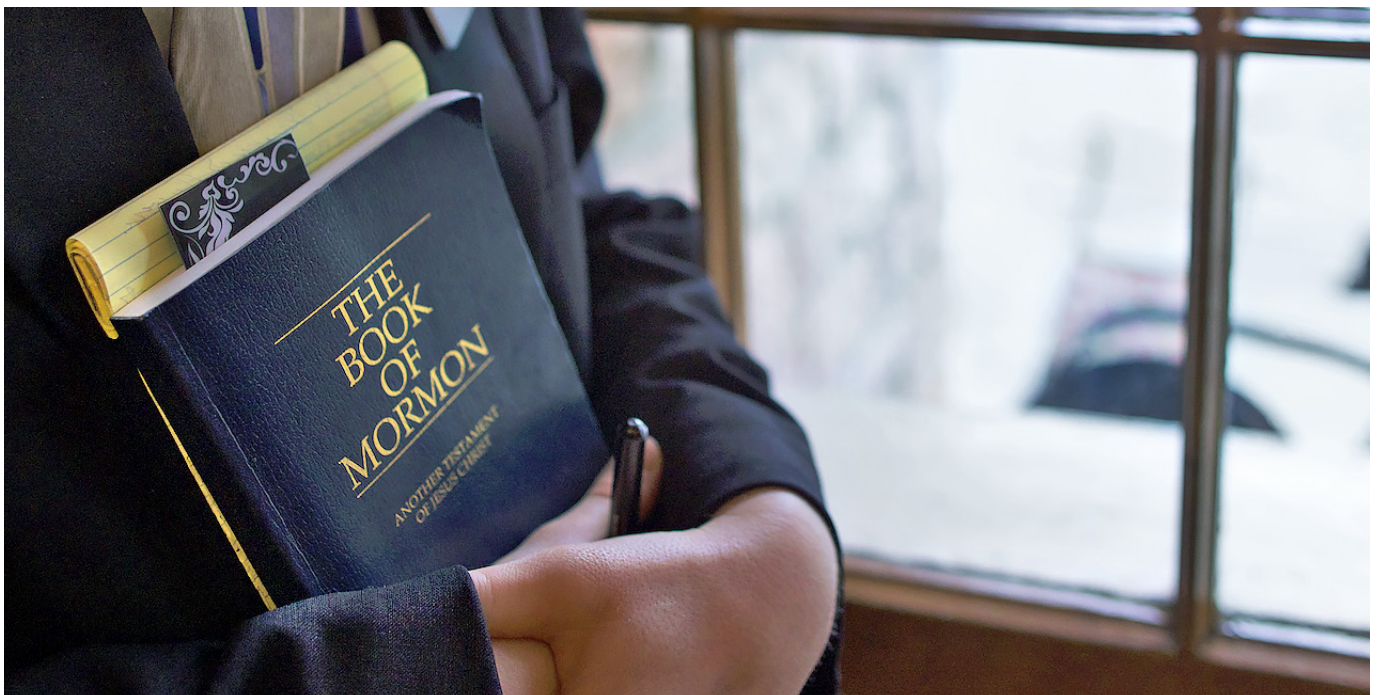
suurkaupunkialue Filippiineillä, Nairobi Keniassa, Pocatello Idahossa Yhdysvalloissa ja Saratoga Springs Utahissa Yhdysvalloissa.

Tänä aamuna puhun Mormonin kirjan voimasta ja siitä, kuinka meidän tämän kirkon jäsenten on ratkaisevan tärkeää tutkia ja pohtia sen opetuksia sekä toteuttaa niitä elämässämme. Sitä, miten tärkeää on, että meillä on luja ja

varma todistus Mormonin kirjasta, ei voi liioitella.

Me elämme suurten ongelmien ja jumalattomuuden aikaa. Mikä suojelee meitä synniltä ja pahuudelta, jotka ovat levinneet niin laajalle maailmassa nykyään? Julistan, että luja todistus Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen evankeliumistaan auttaa meitä pääsemään turvaan. Ellette lue Mormonin kirjaa joka päivä, alattehan tehdä niin. Jos luette sitä rukoillen ja haluten vilpittömästi tietää totuuden, Pyhä Henki ilmoittaa teille, että se on tosi. Jos se on tosi – ja todistan vakaasti, että se on – niin silloin Joseph Smith oli profeetta, joka näki Isän Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen.

Koska Mormonin kirja on tosi, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on Herran kirkko maan päällä, ja Jumalan pyhä pappeus on palautettu Hänen lastensa hyödyksi ja siunaukseksi.

Joy D. Jones
Alkeisyhdistyksen ylijohtaja

Ellei teillä ole vankkaa todistusta näistä asioista, tehkää sen saamiseksi se, mikä on tarpeen. Teidän on välttämätöntä saada oma todistus näinä vaikeina aikoina, sillä muiden todistukset kantavat teitä vain tiettyyn pisteeseen asti. Kun sitten olette saaneet todistuksen, se täytyy kuitenkin pitää elinvoimaisena ja elävänä olemalla jatkuvasti kuuliainen Jumalan käskyille sekä rukoilemalla ja tutkimalla pyhiä kirjoituksia päivittäin.

Rakkaat työtoverini Herran työssä, pyydän hartaasti meitä jokaista rukoillen tutkimaan ja pohtimaan Mormonin kirjaa joka päivä. Kun teemme niin, pystymme kuulemaan Hengen äänen, vastustamaan kiusausta, voittamaan epäilyksen ja pelon ja saamaan taivaan apua elämässämme. Tästä todistan koko sydämeistäni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Syntiä vastustava sukupolvi

Kun opettatte, johdatte ja rakastatte lapsia, te voitte saada henkilökohtaista ilmoitusta, joka auttaa teitä luodessanne ja varustaessanne uskollisia, syntiä vastustavia lapsia.

Puolitoista vuotta sitten presidentti Russell M. Nelson puhui siitä, miten meidän tulee omalta osaltamme kasvattaa ”syntiä vastustavaa sukupolvea”¹. Tuo ilmaus – ”syntiä vastustava sukupolvi” – synnytti

sisimmässäni syvän hengellisen vastakaipun.

Me kunnioitamme lapsia, jotka pyrkivät elämään puhdasta ja kuuliaista elämää. Olen nähnyt monien lasten voiman eri puolilla maailmaa. He pysyvät sinnikkäinä, lujina ja järkkymättöminä² monenlaisissa haastavissa olosuhteissa ja elinympäristöissä. Nämä lapset ymmärtävät jumalallisen identiteettinsä, tuntevat taivaallisen Isän rakkauden heitä kohtaan ja pyrkivät noudattamaan Hänen tahtoaan.

On kuitenkin lapsia, joilla on vaikeuksia olla lujia ja järkkymättömiä ja joiden herkkää mieltä haavoitetaan.³ He ovat joka puolelta vastustajan palavien nuolten kohteena⁴, ja he tarvitsevat vahvistusta ja tukea. He ovat meille valtavana kannustimena astua esiin ja ryhtyä sotaan syntiä vastaan pyrkiessämme tuomaan lapsemme Kristuksen luo.

Kuunnelkaa vanhin Bruce R. McConkien sanoja lähes 43 vuotta sitten:

”Me kirkon jäsenet olemme mukana valtaisassa taistelussa. Me käymme sotaa. Olemme väräytyneet palvelukseen Kristuksen asian puolesta, taistelemaan Lusiferia vastaan – –.

Suuri sota, joka riehuu kaikkialla ja joka valitettavasti johtaa moniin haavoittumisiin, joista muutamat ovat kohtalokkaita, ei ole mitään uutta. – –

Tässä sodassa ei ole eikä voi olla puolueettomia.”⁵

Nykyään tuo sota jatkuu yhä kii-vaampana. Taistelu koskettaa meitä kaikkia, ja lapsemme ovat etulinjassa kohtaamassa vihollisen sotajoukot. Siksi meissä voimistuu tarve vahvistaa hengellisiä sodankäyntitaitojamme.

Lasten vahvistaminen niin, että heistä tulee syntiä vastustavia, on tehtävä ja siunaus, joka koskee vanhempia, isovanhempia, perheenjäseniä, opettajia ja johtajia. Meillä jokaisella on vastuu auttaa. Herra on kuitenkin antanut nimenomaan *vanhemmille* käskyn opettaa lapsiaan ”ymmärtämään oppia parannuksesta, uskosta Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, ja kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta” sekä ”rukoukseen ja vaeltamaan oikeamielisesti Herran edessä”⁶.

Se, kuinka kasvatamme lapsemme ”valossa ja totuudessa”⁷, voi olla haasteellinen kysymys, koska se on yksilöllistä jokaisen perheen ja jokaisen lapsen kohdalla, mutta taivaallinen Isä on antanut yleismaailmallisia ohjeita, jotka auttavat meitä. Henki innoittaa meitä siinä, kuinka voimme tehokkaimmin suojata lapsemme hengellisesti.

Aluksi on välttämätöntä, että meillä on näkemys tämän vastuun tärkeydestä. Meidän täytyy ymmärtää oma – ja lasten – jumalallinen identiteetti ja tarkoitus, ennen kuin voimme auttaa lapsiamme näkemään, *keitä* he ovat ja *miksi* he ovat täällä. Meidän täytyy auttaa heitä tietämään ehdottomasti, että he ovat rakastavan taivaallisen Isän poikia ja tyttäriä ja että Hänellä on heitä koskevia jumalallisia odotuksia.

Toiseksi, on välttämätöntä ymmärtää parannusta koskeva oppi, jotta voi

tulla syntiä vastustavaksi. Se, että on syntiä vastustava, ei tarkoita, että on synniton, mutta se merkitsee sitä, että tekee jatkuvasti parannusta, on valpas ja uskollinen. Kenties se, että on syntiä vastustava, tulee siunauksena siitä, että jatkuvasti hylkii syntiä. Kuten Jaakob sanoi: ”Vastustakaa Paholaista, niin se lakkaa ahdistamasta teitä.”⁸

Helamanin nuoret sotilaat ”olivat tavattoman urheita, mitä tulee rohkeuteen – –; mutta katso, tässä ei ollut kaikki – he olivat – – aina uskollisia kaikessa, mitä heille uskottiin. Niin, – – heitä oli opetettu pitämään Jumalan käskyt ja vaeltamaan oikeamielisesti hänen edessään.”⁹ Nämä nuorukaiset lähtivät sotaan vastustajiaan vastaan aseinaan Kristuksen kaltaiset hyveet. Presidentti Thomas S. Monson on

muistuttanut, että ”meiltä jokaiselta vaaditaan jatkuvasti rohkeutta. Tarvitsemme rohkeutta jokaisena elämämme päivänä – emme vain tärkeissä merkkitapauksissa vaan vielä useammin silloin kun teemme päätöksiä tai reagoimme ympärillämme oleviin olosuhteisiin.”¹⁰

Lapsemme pukevat ylleen hengellisen haarniskan, kun he omaksuvat henkilökohtaisen päivittäisen opetuslapseuden tapoja. Ehkäpä aliarvioimme lasten kykyä oivaltaa, mitä päivittäinen opetuslapseus tarkoittaa. Presidentti Henry B. Eyring on neuvonut meitä aloittamaan varhain ja olemaan vakaa.¹¹ Niinpä kolmantena keinona auttaa lapsiamme tulemaan syntiä vastustaviksi on se, että hyvin varhaisella iällä alamme rakastavasti opettaa heille evankeliumin perusoppeja

ja periaatteita – pyhien kirjoitusten, uskonkappaleiden, *Nuorten voimaksi* -kirjasein, Alkeisyhdistyksen laulujen, kirkon laulujen ja oman henkilökohtaisen todistuksemme pohjalta – sillä ne johtavat lapsia Vapahtajan luo.

Kun omaksumme johdonmukaisen tavan rukoilla, tutkia pyhiä kirjoituksia, pitää perheillan ja pyhittää lepopäivän, se johtaa eheyteen, sisäiseen rauhaan ja vahvoihin moraaliarvoihin – toisin sanoen hengelliseen nuhteettomuuteen. Nykyajan maailmassa, missä nuhteettomuus on lähes kadonnut, lapsemme ansaitsevat ymmärryksen siitä, mitä todellinen nuhteettomuus on ja miksi se on niin tärkeää – etenkin kun valmistamme heitä solmimaan pyhiä liittoja kasteessa ja temppelissä ja pitämään ne. Oppaassa *Saarnatkaa minun evankeliumiani* opetetaankin: ”Sitoumusten pitäminen valmistaa ihmisiä [myös hyvin pieniä lapsia] solmimaan pyhiä liittoja ja pitämään ne.”¹²

Vanhin Jeffrey R. Holland on opettanut: ”Kun siis puhumme liittojen pitämisestä, puhumme kuolevaisuutemme tarkoituksen ydinasiasta.”¹³ Liitoissa, jotka solmimme ja pidämme taivaallisen Isämme kanssa, on poikkeuksellista voimaa. Vastustaja tietää sen, joten hän on hämärtänyt ajatuksen siitä, mitä liittojen solmiminen tarkoittaa.¹⁴ Kun autamme lapsia ymmärtämään pyhiä liittoja, solmimaan niitä ja pitämään ne, me luomme jälleen syntiä vastustavaa sukupolvea.

Kuinka valmistamme lapsiamme solmimaan pyhiä liittoja ja pitämään ne, kun he astuvat liittopolulle ja etenevät sillä? Kun opetamme lapsia pitämään yksinkertaiset lupaukset heidän ollessaan pieniä, me annamme heille voimaa pitää pyhät liitot myöhemmin elämässä.

Saanan esittää yksinkertaisen esimerkin: Eräissä perheillassa perheen

isä kysyi: ”Kuinka me tulemme toimeen yhdessä perheenä?” Viisivuotias Lizzie valitti, että hänen isoveljensä Kevin kiusasi häntä liikaa ja loukkasi hänen tunteitaan. Kevin myönsi vastentahotoisesti, että Lizzie oli oikeassa. Äiti kysyi Keviniltä, mitä tämä voisi tehdä tullakseen paremmin toimeen siskonsa kanssa. Kevin mietti ja päätti, että lupaisi Lizzielle olla kiusaamatta tätä yhden kokonaisen päivän.

Seuraavan päivän päätteeksi, kun kaikki kokoontuivat perherukoukseen, isä kysyi Keviniltä, kuinka hän oli pärjännyt. Kevinin vastaus oli: ”Isi, minä pidin lupaukseni!” Lizzie oli iloisesti samaa mieltä, ja perhe onnitteli Kevinää.

Sitten äiti ehdotti, että jos Kevin pystyi pitämään lupauksensa yhden päivän ajan, miksei hän voisi tehdä niin kahden päivän ajan. Kevin suostui kokeilemaan uudelleen. Kaksi päivää kului, Kevin onnistui pitämään lupauksensa, ja Lizzie oli entistäkin kiitollisempi! Kun isä kysyi, miksi Kevin piti lupauksensa niin hyvin, tämä vastasi: ”Minä pidin lupaukseni, koska minä sanoin, että pitäisin sen.”

Pienten, onnistuneesti pidettyjen lupausten sarja johtaa nuhteettomuuteen. Lupausten pitäminen jatkuvasti on lapsille hengellistä valmistautumista ensimmäisen liittonsa – kasteenliiton – ja Pyhän Hengen lahjan vastaanottamiseen, jolloin he lupaavat palvella Jumalaa ja pitää Hänen käskynsä.¹⁵ Lupaukset ja liitot kuuluvat erottamattomasti yhteen.

Danielin kirjassa kerrotaan Sadrakista, Mesakista ja Abed-Negosta, jotka kieltäytyivät kumartamasta kuningas Nebukadnessarin kuvapatsasta.¹⁶ Kuningas varoitti heitä, että heidän heitettäisiin tuliseen uuniin, elleivät he tottelisi. He kieltäytyivät ja sanoivat:

”Jumala, jota me palvelemme, pystyy pelastamaan meidät tulisesta uunista –

Ja vaikka niin ei kävisikään, kuningas, saat olla varma siitä, että sinun jumaliasi me emme palvele.”¹⁷

”Ja vaikka niin ei kävisikään.” Miettikää näiden viiden sanan merkitystä ja sitä, kuinka ne liittyvät liittojen pitämiseen. Nämä kolme nuorukaista eivät perustaneet kuuliaisuuttaan pelastumiseensa. Vaikka he eivät pelastuisi, he pitäisivät lupauksensa Herralle, koska he olivat sanoneet tekevänsä niin. Liittojemme pitäminen ei koskaan riipu tilanteestamme. Nämä kolme nuorukaista, aivan kuten Helamanin nuoret sotilaat, ovat lapsillemme suurenmoisia esimerkkejä synnin vastustamisesta.

Kuinka nämä esimerkit soveltuvat meidän kotiimme ja perheeseemme? Rivinä rivin päälle, opetuksena opetuksen päälle¹⁸ me autamme lapsia maistamaan menestystä pieninä annoksina. Kun he pitävät lupauksensa, he tuntevat Hengen elämässään. Vanhin Joseph B. Wirthlin on opettanut, että nuhteettomuuden ”kruunaava palkinto on Pyhän Hengen jatkuva toveruus”¹⁹. Silloin lastemme luottamus ”vahvistuu Jumalan edessä”²⁰. Nuhteettomuuden lähteestä kasvaa voimaantunut, syntiä vastustava sukupolvi.

Veljet ja sisaret, pitäkää pienokaisenne lähellä – niin lähellä, että he näkevät päivittäisen uskonnollisen käyttäytymisenne ja katsovat teitä, kun te pidätte lupauksenne ja liittonne. ”Lapset ovat suuria jäljittelijöitä, joten antakaa heille jotakin suurta jäljiteltäväksi.”²¹ Lupaus lupaukselta ja liitto

liitolta me todellakin autamme syntiä vastustavan sukupolven opettamisessa ja kasvattamisessa Herralle.

Todistan, että Jeesus Kristus johtaa tätä kirkkoa. Kun opetatte, johdatte ja rakastatte lapsia Vapahtajan tavalla, te voitte saada henkilökohtaista ilmoitusta, joka auttaa teitä luodessanne ja varustaessanne uskollisia, syntiä vastustavia lapsia. Rukoukseni on, että lapsemme toistavat Nefin sanat: ”Teet-
hän minut sellaiseksi, että vapisen synnin ilmaantuessa.”²² Todistan, että Vapahtajamme sovitti maailman synnit²³ – koska Hän sanoi tekevänsä niin – ja että Hän rakastaa meitä enemmän kuin me pelkät kuolevaiset voimme ikinä ymmärtää²⁴ – koska Hän sanoi tekevänsä niin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Russell M. Nelson, ”Vetoomus sisarilleni”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 97.
2. Ks. Moosia 5:15.
3. Ks. MK Jaak. 2:9.
4. Ks. 1. Nefi 15:24; ks. myös Hel. 5:12.
5. Ks. Bruce R. McConkie, ”Olkaa väkeviä uskon kilvoituksessa”, *Valkeus*, toukokuu 1975, s. 39–40.
6. OL 68:25, 28.
7. OL 93:40.
8. Jaak. 4:7; ks. myös Alma 19:33.
9. Alma 53:20–21.
10. Thomas S. Monson, ”Olkaa rohkeita ja lujia”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 67.
11. Ks. Henry B. Eyring, ”Hengellinen valmius: aloita varhain ja ole vakaa”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 37.
12. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 208.
13. Jeffrey R. Holland, ”Pitäkää liitot: sanomille, jotka aikovat palvella lähetystyössä”, *Liahona*, tammikuu 2012, s. 48.
14. Ks. 1. Nefi 13:26–28.
15. Ks. Moosia 18:10.
16. Ks. Dan. 3.
17. Dan. 3:17–18.
18. Ks. 2. Nefi 28:30.
19. Joseph B. Wirthlin, ”Korvaamaton rehellisyys”, *Valkeus*, marraskuu 1995, s. 48.
20. OL 121:45.
21. Tunteiden.
22. 2. Nefi 4:31.
23. Ks. 3. Nefi 27:14–15.
24. Ks. Joh. 15:13.

Vanhin Yoon Hwan Choi
seitsemänkymmenen koorumista

Älä katso ympärillesi, katso ylös!

Muiden kutsuminen tulemaan Kristuksen luo on tarkoituksemme, ja me voimme täyttää tämän tarkoituksen katsomalla ylös Jeesukseen Kristukseen.

Tarkoitukseni on ”kutsua muita tulemaan Kristuksen luokse”¹. Se on teidänkin tarkoituksenne. Me voimme täyttää tämän tarkoituksen katsomalla ylös Jeesukseen Kristukseen.

Minut kastettiin vanhempieni kanssa, kun olin 16-vuotias. Nuorempi veljeni Kyung-Hwan, joka oli 14-vuotias, liittyi kirkkoon äitini serkun Young Jik Leen kautta ja kutsui meidät kirkkoonsa. Jokainen perheemme kymmenestä jäsenestä kuului eri kirkkoon, joten olimme iloisia löytäessämme totuuden ja halusimme kasteemme jälkeen jakaa tuota Jeesuksen Kristuksen evankeliumista löytämäämme onnea muille.

Isäni oli meistä innokkain oppimaan totuutta ja kertomaan siitä. Hänellä oli tapana herätä varhain aamulla tutkimaan pyhiä kirjoituksia yli kahden tunnin ajan joka päivä. Töiden jälkeen hän lähti lähes joka päivä lähetyssaarnaajien kanssa käymään sukulaistemme, ystäviemme ja naapuriemme luona. Seitsemän kulkua kasteemme jälkeen perheemme ja sukumme jäsenistä 23 oli liittynyt kirkkoon. Seuraavan vuoden aikana näimme ihmeen, kun isäni jäsenlähetystyön ansiosta 130 ihmistä meni kasteelle.

Myös sukututkimustyö oli hänelle tärkeää, ja hän etsi kahdeksan sukupolvea esivanhempiemme nimiä. Tuosta ajasta lähtien perheemme kääntymyksen – joka sai alkunsa 14-vuotiaasta veljestäni – hedelmät ovat lisääntyneet lukuisin tavoin paitsi elävien myös kuolleiden keskuudessa. Sukupuumme, joka ulottuu nykyään 32 sukupolvea taaksepäin, on rakentunut isäni ja muiden työn pohjalle, ja teemme parhailaan temppeilyä monien sukuharjojen osalta. Nykyään tunnen hämmästyttävää ja suurta iloa, kun voimme liittää yhteen esivanhempiemme ja jälkeläisiimme.

Presidentti Gordon B. Hinckley tallensi samankaltaisen kokemuksen Columbusin temppeleissä Ohiossa.

”Kun pohdin [isoisoisäni, isoisäni ja isäni] elämää istuessani temppeleissä, katsoin tyttäntäni, hänen tyttäntään – ja hänen lapsiaan, lapsenlapseni lapsia. Tajusin äkkiä, että olin aivan keskimäisenä näiden seitsemän sukupolven joukossa – kolme ennen minua ja kolme minun jälkeeni.

Tuossa pyhässä ja pyhitetyssä huoneessa mielessäni kävi tunne valtavasta

velvollisuudestani siirtää eteenpäin kaikki, mitä olin saanut perintönä esivanhemmilta, sukupolville, jotka ovat nyt tulleet minun jälkeeni.”²

Me kaikki olemme keskellä iankaikista perhettä. Roolimme voi olla käännekohta, jossa merkittäviä muutoksia voi tapahtua myönteisillä tai kielteisillä tavoilla. Presidentti Hinckley jatkoi: ”Älkää koskaan *antako itsestänne* tulla heikkoa lenkkiä sukupolvienne ketjussa.”³ Teidän uskollisuutenne evankeliumille vahvistaa sukuanne. Kuinka voimme varmistaa, että olemme vahva lenkki iankaikkisessa perheessämme?

Yhtenä päivänä, muutama kuukausi kasteeni jälkeen, kuulin joidenkin

jäsenten arvostelevan toisiaan kirkossa. Olin hyvin pettynyt. Menin kotiin ja sanoin isälle, että ehkä minun ei pitäisi enää käydä kirkossa. Oli vaikeaa nähdä jäsenten arvostelevan toisia sillä tavoin. Kuunneltuaan isä opetti minulle, että evankeliumi oli palautettu ja se on täydellinen, mutta jäsenet eivät vielä ole, ei hän enkä minä. Hän sanoi lujasti: ”Älä menetä uskoasi ympärilläsi olevien ihmisten vuoksi vaan rakenna luja suhde Jeesukseen Kristukseen. Älä katso ympärillesi, katso ylös!”

Katso ylös Jeesukseen Kristukseen – tämä isäni viisas neuvo – vahvistaa uskoani aina kun kohtaan haasteita elämässä. Hän opetti minulle, kuinka

toteuttaa Kristuksen opetuksia, kuten näissä sanoissa: ”Katsokaa minuun jokaisessa ajatuksessa; älkää epäilkö, älkää pelätkö.”⁴

Kun olin lähetysohjaajana Seattlen lähetysskentällä Washingtonissa Yhdysvalloissa, monena päivänä vuodessa satoi. Silti lähetyssaarnaajiamme neuvottiin lähtemään ulos tekemään käännytystyötä sateessa. Tapasin sanoa heille: ”Lähtekää ulos sateeseen, katsokaa ylös taivaaseen, avatkaa suunne ja juokaa! Kun katsotte ylös, teitä vahvistetaan avaamaan suunne jokaiselle vailla mitään pelkoa.” Se oli heille vertauskuvallinen opetus katsoa ylös, kun he kohtaavat haasteita myös lähetystyönsä jälkeen. Pyydän, ettette kokeile sitä saastuneilla alueilla.

Palvellessamme edelleen Seattlen lähetysskentällä sain puhelinsoiton vanhimmalta pojaltamme Sunbeamilta, joka on pianisti. Hän sanoi, että hänellä olisi etuoikeus esiintyä Carnegie Hallissa New Yorkissa, koska hän oli voittanut erään kansainvälisen kilpailun. Olimme todella iloisia ja hyvin innoissamme hänen puolestaan. Mutta sinä iltana rukoillessaan kiittolisena vaimoni tajusi, ettemme voisi olla kuuntelemassa hänen esitystään, ja hän sanoi taivaalliselle Isälle jotakin tähän tapaan: ”Taivaallinen Isä, olen kiittolinen siunauksesta, jonka olet antanut Sunbeamille. Sivumennen sanoen olen pahoillani, etten voi mennä sinne. Olisin voinut mennä, jos olisit antanut tämän siunauksen joko ennen tätä lähetystyötä tai sen jälkeen. En valita, mutta olen silti hieman pahoillani.”

Heti kun hän oli lopettanut rukouksensa, hän kuuli selkeän äänen: ”Sen vuoksi, ettet sinä voi mennä, sinun pojallasi on annettu tämä etuoikeus. Vaihtaisitko mieluummin?”

Vaimoni yllättyi. Hän tiesi, että lapsia siunattaisiin heidän vanhempiansa

uskollisesta työstä Herran valtakunnassa, mutta tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän ymmärsi roolinsa näin selkeästi. Hän vastasi Jumalalle heti: ”Ei, ei, minulle käy, etten voi mennä. Anna hänen saada se kunnia.”

Rakkaat veljet ja sisaret, meidän ei ole helppoa huomata taivaallisen Isän rakkautta silloin kun katsomme ympärillemme ajallisin silmin, koska näemme ensisijaisesti hankaluuksia, menetystä, kuormia tai yksinäisyyttä. Sen sijaan voimme nähdä niiden myötä tulevia siunauksia, kun katsomme ylös. Herra on ilmoittanut: ”Kun me saamme jonkin siunauksen Jumalalta, se tapahtuu kuuliaisuudesta sitä lakia kohtaan, johon se perustuu.”⁵ Sanon kaikille niille, jotka ryhtyvät *mihin tahansa* Jumalan palvelukseen: tietäkää, että te olette kiinteä yhteys voimallisiin siunauksiin ennen teitä eläneille ja teidän jälkeenne tuleville sukupolville.

Tänään olen kiitollinen nähdesäni, että monet sukulaisistamme ovat uskollisia liittopolulla, mutta minua surettaa kuvitella tyhjiä paikkoja vierellämme. Vanhin M. Russell Ballard on sanonut: ”Jos päätätte jäädä vähemmän aktiivisiksi tai jättää palautetun Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon, minne te menisitte? Mitä te tekisitte? Päätöksellä olla enää kulkematta kirkon jäsenten ja

Herran valitsemien johtajien mukana tulee olemaan pitkäaikainen vaikutus, jota ei aina tällä hetkellä pysty näkemään.”⁶ Presidentti Thomas S. Monson on kannustanut meitä: ”Valitkaamme aina vaikeampi oikea helpomman väärän sijaan.”⁷

Milloinkaan ei ole liian myöhäistä katsoa ylös Jeesukseen Kristukseen. Hänen sylinsä on aina avoinna teille. Meitä aiemmat ja meidän jälkeemme tulevat sukupolvet luottavat siihen, että me seuraamme Kristusta, jotta voimme olla Jumalan iankaikkinen perhe.

Kun minut vapautettiin tehtävästäni vaaranjohtajana, poikani olivat innoissaan siitä, että saisivat viettää enemmän aikaa kanssani. Kolme viikkoa myöhemmin minut kutsuttiin seitsenkymmeneksi. Ensin ajattelin, että he saattaisivat olla pettyneitä, mutta nuorimman poikamme nöyrä vastaus oli: ”Isä, älä ole huolissasi. Me olemme iankaikkinen perhe.” Mikä yksinkertainen ja selkeä totuus se olikaan! Olin hieman huolissani, koska katsoin ensin ympärilleni tätä kuolevaista elämää, mutta poikani oli onnellinen, koska hän ei katsonut ympärilleen vaan katsoi ylös katse kohti iankaikkisuutta ja Herran tarkoituksia.

Aina ei ole helppoa katsoa ylös, kun vanhempanne ovat evankeliumia vastaan, kun olette jäsen pienessä kirkon

yksikössä, kun puolisonne ei ole jäsen, kun olette yhä naimaton, vaikka olette tehneet parhaanne mennäksenne naimisiin, kun lapsi on joutunut harhaan, kun huomaatte olevanne yksinhuoltaja, kun teillä on fyysisiä tai emotionaalisia haasteita, kun olette katastrofin uhri ja niin edelleen. Pitäkää kiinni uskostanne noina vaikeina aikoina. Katsokaa ylös Kristukseen saadaksenne voimaa ja tasapainoa sekä parantuaksenne. Jeesuksen Kristuksen sovituksen voiman ansiosta kaikki koituu teidän parhaaksenne⁸.

Todistan Jeesuksesta Kristuksesta, että Hän on Vapahtajamme ja Lunastajamme. Kun seuraamme elävää profeettaamme, presidentti Thomas S. Monsonia, me katsomme ylös Jeesukseen Kristukseen. Kun rukoilemme ja tutkimme pyhiä kirjoituksia joka päivä ja nautimme sakramentin vilpittömästi joka viikko, me saamme voimaa katsoa ylös Häneen *aina*. Olen onnellinen siitä, että olen tämän kirkon jäsen ja että kuulun iankaikkiseen perheeseen. Rakastan sitä, että voin kertoa muille tästä suurenmoisesta evankeliumista. Muiden kutsuminen tulemaan Kristuksen luo on tarkoituksemme, ja me voimme täyttää tämän tarkoituksen katsomalla ylös Jeesukseen Kristukseen. Todistan nöyrästi näistä asioista. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetytyöpalvelun opas*, 2005, s. 1.
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Gordon B. Hinckley*, 2016, s. 86.
3. Gordon B. Hinckley, ”Keep the Chain Unbroken”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 30. marraskuuta 1999, s. 3, kursivointi lisätty, speeches.byu.edu.
4. OL 6:36.
5. OL 130:21.
6. M. Russell Ballard, ”Kenen luo me menisimme”, *Liahona*, marraskuu 2016, s. 91.
7. Thomas S. Monson, ”Valinnat”, *Liahona*, toukokuu 2016, s. 86.
8. Ks. OL 100:15.

Vanhin Ronald A. Rasband
kahdentoista apostolin koorumista

Saakoon Henki ohjata

Jumalallisen tehtävän mukaisesti Pyhä Henki innoittaa, todistaa, opettaa ja kehottaa meitä kulkemaan Herran valossa.

Veljet ja sisaret, teidän kaikkien laillanne ymmärrän meidän näkevän, kuinka Herran työtä joudutetaan presidentti Thomas S. Monsonin ja hänen tämänaamuisen puheensa välityksellä. Presidentti Monson, me rakastamme sinua, tuemme sinua ja rukoilemme alati puolestasi, rakas profeettamme¹.

Tänä viikonloppuna olemme tunneneet Hengen vuodatusta. Olettepa sitten täällä tässä suuressa salissa tai katselemassa konferenssia kotonanne tai kokoontuneina seurakuntakeskukseen maailman kaukaisissa paikoissa, teillä on ollut tilaisuus tuntea Herran Henkeä. Tuo Henki vahvistaa sydämellemme ja mielellemme tässä konferenssissa opetetut totuudet.

Pohtikaa tämän tutun laulun sanoja:

*Saakoon Henki ohjata,
opettaen totuutta.
Kristuksesta todistaa,
taivaan valon vuodattaa.²*

Myöhempien aikojen ilmoituksen perusteella tiedämme, että jumaluus koostuu kolmesta erillisestä ja toisistaan erottuvasta olennot: taivaallisesta Isästämme, Hänen ainosyntyisestä Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta ja Pyhästä Hengestä. Tiedämme, että

”Isällä on liha- ja luuruumis, yhtä käsinkosketeltava kuin ihmisen; Pojalla myös; mutta Pyhällä Hengellä ei ole liha- ja luuruumista, vaan hän on henkipersoonana. Ellei niin olisi, Pyhä Henki ei voisi asua meissä.”³

Sanomani tänään keskittyy Pyhän Hengen tärkeyteen elämässämme. Isämme taivaassa tiesi, että kuolevaisuudessa me kohtaisimme haasteita, koettelemuksia ja sekasortoa. Hän tiesi, että kamppailisimme kysymysten, pettymysten, kiusausten ja heikkouksien kanssa. Antaakseen meille kuolevaista voimaa ja jumalallista johdatusta Hän varasi meille Pyhän Hengen.

Pyhä Henki sitoo meidät Herraan. Jumalallisen tehtävän mukaisesti Pyhä Henki innoittaa, todistaa, opettaa ja kehottaa meitä kulkemaan Herran valossa. Meillä on pyhä vastuu oppia tunnistamaan Hänen vaikutuksensa elämässämme ja toimia sen mukaisesti.

Muistakaa Herran lupaus: ”Minä annan sinulle Hengestäni, joka valistaa mielesi ja joka täyttää sielusi ilolla.”⁴ Rakastan tuota vakuutusta. Ilo, joka täyttää sielumme, tuo mukanaan iankaikkisen näkökulman luomaan vastakohtaa päivittäiseen elämään. Tuo ilo tulee rauhana vaikeuksien tai sydämen murheen keskelle. Se antaa lohtua ja rohkeutta, avaa evankeliumin totuudet ja laajentaa rakkauttamme Herraa ja kaikkia Jumalan lapsia kohtaan. Vaikka sellaisten siunausten tarve on hyvin suuri, niin maailma on monella tapaa unohtanut ja hylännyt ne.

Joka viikko pyhän sakramentin nauttiessamme me lupaamme muistaa aina Hänet, Herran Jeesuksen Kristuksen ja Hänen sovitusuhrinsa. Kun pidämme tämän pyhän liiton, meille luvataan, että ”hänen Henkensä olisi aina [kanssamme]”⁵.

Kuinka me sen teemme?

Ensiksi, me pyrimme elämään kelvollisina tuntemaan Hengen vaikutuksen.

Pyhä Henki on niiden kanssa, jotka ”muistavat tarkasti Herran Jumalansa päivästä päivään”⁶. Kuten Herra on neuvonut, meidän täytyy ”panna pois se, mikä on tästä maailmasta, ja etsiä sitä, mikä on paremmasta”⁷, sillä ”Herran Henki ei asu epäpyhissä temppeleissä”⁸. Meidän täytyy aina pyrkiä noudattamaan Jumalan lakeja, tutkimaan pyhiä kirjoituksia, rukoilemaan, käymään temppeleissä ja elämään uskollisina 13. uskonkappaleelle ole-malla ”vilpitön, uskollinen, siveellinen, hyväntahtoinen ja hyveellinen ja – – [tekemällä] hyvää kaikille ihmisille”.

Toiseksi, meidän täytyy olla halukkaita vastaanottamaan Henki.

Herra on luvannut: ”Minä puhun sinulle sinun mielessäsi ja sinun sydämessäsi Pyhän Hengen kautta, joka tulee sinun yllesi ja joka asuu sinun sydämessäsi.”⁹ Aloin ymmärtää sitä, kun olin nuori lähetyssaarnaaja Scotch Plainsissa New Jersey osavaltiossa Yhdysvalloissa. Eräänä helteisenä heinäkuun aamuna toverini ja minä tunsimme innoitusta ottaa yhteyttä

erääseen tempeliaukiolta saadun nimiviitteen henkilöön. Koputimme Elwood Schafferin asunnon oveen. Rouva Schaffer käännutti meidät pois kohteliaasti.

Kun hän alkoi sulkea ovea, sain innoitusta tehdä jotakin, mitä en ollut tehnyt koskaan aikaisemmin enkä ole tehnyt koskaan sen koommin! Työnsin jalkani ovenrakoon ja kysyin: ”Onko sisällä ketään toista, joka saattaisi olla kiinnostunut sanomastamme?” Hänen 16-vuotias tyttärensä Marti oli kiinnostunut ja oli hartaasti rukoillut johdatusta vain päivää aikaisemmin. Tapasimme Martin, ja aikanaan hänen äitinsäkin osallistui keskusteluihin. He kumpikin liittyivät kirkkoon.

Martin kasteen seurauksena 136 ihmistä, myös monia hänen omia sukulaisiaan, on kastettu ja he ovat tehneet evankeliumin liittoja. Kuinka kiitollinen olenkaan, että kuuntelin Henkeä ja työnsin jalkani ovenrakoon sinä helteisenä heinäkuun päivänä. Marti ja monia hänen rakkaan perheensä jäseniä on täällä tänään.

Kolmanneksi, meidän täytyy huomata Hengen vaikutus sitä saadessamme.

Kokemukseni on ollut, että Hengen vaikutus välittyi useimmin tunteena. Tunnette sen sanoina, jotka ovat teille tuttuja, jotka tuntuvat teistä järkeviltä, jotka ”innoittavat teitä”. Pohtikaa sitä, kuinka nefiläiset reagoivat kuunnelleensa, kun Herra rukoili heidän puolestaan: ”Ja väkijoukko kuuli ja todistaa; ja sen sydämet olivat avoinna, ja se ymmärsi sydämissään sanat, joilla hän rukoili.”¹⁰ He tunsivat sydämessään Herran rukouksen sanat. Pyhän Hengen ääni on hiljainen ja vieno.

Vanhassa testamentissa Elia taisteli Baalin pappeja vastaan. Papit odottivat, että Baalin ”ääni” tulisi alas ukkosen jyllänä ja sytyttäisi heidän uhrinsa tuleen. Mutta ääntä ei tullut eikä tulta tullut.¹¹

Myöhemmin eräässä toisessa tilanteessa Elia rukoili. Ja ”Herra [kulki ohitse, ja] nousi raju ja mahtava myrsky, se repi vuoria rikki ja murskasi kallioita. Mutta se kävi Herran edellä, myrskystä Herra ei ollut. Myrskyn jälkeen tuli maanjäristys, mutta Herra ei ollut maanjäristyksessä.

Maanjäristystä seurasi tulenlieska, mutta Herra ei ollut tulesakaan. Tulen jälkeen kuului hiljaista [äänen] huminaa.”¹²

Tunnetteko te tuon äänen?

Presidentti Monson on opettanut: ”Oppikaamme Hengen kieli elämämme matkalla.”¹³ Henki puhuu sanoja, jotka me tunnemme. Nuo tuntemukset ovat lempeitä, tönäisy toimia, tehdä jotakin, sanoa jotakin, vastata tietyllä tavalla. Jos olemme hartaudenharjoituksessamme välinpitämättömiä tai omahyväisiä, maailmallisten pyrkimysten viekoittelemia tai turruttamia, niin me huomaamme, että kykymme tuntea on heikentynyt. Nefi sanoi Lamanille ja Lemuelille: ”Te olette kuulleet hänen äänensä kerran toisensa jälkeen; ja hän on puhunut teille hiljaisella, vienolla äänellä, mutta teidän tuntonne oli

turtunut, niin että ette voineet tuntea hänen sanojaan.”¹⁴

Viime kesäkuussa olin hoitamassa erästä tehtävää Etelä-Amerikassa. Meillä oli tiivis kymmenen päivän aikataulu käydessämme Kolumbiassa, Perussa ja Ecuadorissa. Valtava maanjäristys oli surmannut satoja, aiheuttanut vammoja kymmenille tuhansille, vahingoittanut ja hävittänyt koteja ja yhteisöjä ecuadorilaisissa Portoviejon ja Mantan kaupungeissa. Tunsin innoitusta lisätä aikataulumme käynnin noissa kaupungeissa asuvien jäsenten luona. Vaurioituneiden teiden vuoksi emme tienneet, pystyisimmekö pääsemään sinne. Itse asiassa meille oli sanottu, ettemme voisi päästä sinne, mutta tuo innoitus ei väistynyt. Sen johdosta meitä siunattiin ja me pääsimme käymään kummassakin kaupungissa.

Koska uutinen tulostamme tuli niin myöhään, odotin, että nopeasti järjestettyihin kokoontumisiin osallistuisi vain muutama paikallinen pappesusjohtaja. Kun saavuimme kumpaankin vaarnakeskukseen, huomasimme kuitenkin, että ne olivat täynnä aina takaosan näyttämöön asti. Jotkut paikalla olleista jäsenistä olivat alueen tukipilareita, pioneereja, jotka olivat pysyneet uskollisina kirkossa kannustaen muita liittymään joukkoonsa palvelemaan Jumalaa ja tuntemaan Hengen elämässään. Eturiveissä istui jäseniä, jotka olivat menettäneet rakkaitaan ja naapureitaan maanjäristyksessä. Tunsin innoitusta antaa kaikille läsnäolijoille apostolisen siunauksen, yhden aivan ensimmäistäni. Vaikka seisoin tuon huoneen etuosassa, oli kuin käteni olisivat olleet heidän päänsä päällä, ja tunsin Herran

sanojen virtaavan suustani.

Se ei päättynyt siihen. Tunsin innoitusta puhua heille aivan kuten Jeesus Kristus oli tehnyt käydessään ihmisten luona Amerikan mantereella. ”Hän otti heidän pienet lapsensa – ja siunasi heidät ja rukoili Isää heidän puolestaan.”¹⁵ Me olimme Ecuadorissa, me olimme Isämme asialla, ja nämä olivat Hänen lapsiaan.

Neljänneksi, meidän täytyy toimia *ensimmäisestä* kehotuksesta.

Muistakaa Nefin sanat: ”Henki johdatti minua edeltä käsin tietämättäni, mitä minun pitäisi tehdä. Kuitenkin”, hän sanoi, ”minä kuljin eteenpäin.”¹⁶

Niin meidänkin täytyy. Meidän täytyy luottaa ensimmäisiin saamiimme kehotuksiin. Joskus järkeilemme ja mietimme, tunnemmeko hengellisen vaikutelman vai onko se vain omia

ajatuksiimme. Kun alamme tuntemus-
temme suhteen tulla toisiin ajatuksiin, ja
jopa kolmansiin ajatuksiin – ja olemme
kaikki tehneet niin – me sivuutamme
Hengen ja kyseenalaistamme jumalalli-
sen neuvon. Profeetta Joseph Smith on
opettanut: ”Jos kuuntelet ensimmäisiä
kehotuksia, osut oikeaan yhdeksässä
tapauksessa kymmenestä.”¹⁷

Nyt varoitus: älkää odottako ilotu-
litusta, koska olette vastanneet Pyhän
Hengen kehotukseen. Muistakaa,
että te olette noudattamassa hiljaista,
vienoa ääntä.

Palvellessani lähetysohjohtajana New
York Cityssä olin muutamien lähetyssaarnaajiemme kanssa eräässä ravintolassa Bronxissa. Sisään tuli nuori
perhe, joka istuutui lähelle meitä. He
vaikuttivat valmiilta ottamaan vastaan
evankeliumin. Seurasin lähetyssaarnaajiamme, kun he keskustelivat kanssani,
ja huomasin sitten perheen päättävän
ateriansa ja poistuvan ulos ovesta.
Sanoin silloin lähetyssaarnaajille: ”Van-
himmat, tässä on tämän päivän opetus.
Näitte suloisen perheen tulevan tähän
ravintolaan. Mitä meidän olisi pitänyt
tehdä?”

Yksi vanhimmista sanoi nopeasti:
”Minä ajattelin nousta ja mennä puhu-
maan heidän kanssaan. Tunsin tönäi-
syn mutta en reagoinut.”

”Vanhimmat”, sanoin, ”meidän täy-
tyy aina toimia ensimmäisestä keho-
tuksesta. Tuo tönäisy, jonka tunsit, oli
Pyhästä Hengeltä!”

Ensimmäiset kehotukset ovat
puhdasta innoitusta taivaasta. Kun ne
vahvistavat tai todistavat meille, meidän
pitää huomata, mitä ne ovat, eikä antaa
koskaan niiden livahtaa ohi. Hyvin
usein Henki innoittaa meitä ottamaan
yhteyttä johonkukaan apua tarvitsevaan,
perheenjäseniin ja ystäviin erityisesti.
”Näin – – hiljainen vieno ääni, joka
kuiskaa läpi ja lävistää kaiken”¹⁸,
osoittaa meille tilaisuuksia opettaa
evankeliumia, todistaa palautuksesta ja
Jeesuksesta Kristuksesta, antaa tukea ja
huolenpitoa sekä pelastaa yhden Juma-
lan kallisarvoisista lapsista.

Ajatelkaa, että se on ”ensimmäisenä
hätätilanteissa auttamista”. Useimmissa
yhteisöissä ensimmäisiä auttajia mur-
heellisissa tapahtumissa, onnettomuuksissa
tai katastrofeissa ovat palomiehet,
poliisit ja ensihoitajat. He saapuvat
valot vilkkuen, ja saanen lisätä, että
olemme heistä uskomattoman kii-
tollisia. Herran tapa on vähemmän
ilmeinen mutta se edellyttää aivan yhtä
välitöntä toimimista. Herra tuntee kaik-
kien lastensa tarpeet – ja Hän tietää,
kuka on valmis auttamaan. Jos aamuru-
kouksessamme kerromme Herralle, että

me olemme valmiit, Hän kutsuu meidät
toimimaan. Jos toimimme, Hän kutsuu
meitä kerta toisensa jälkeen, ja me
huomaamme olevamme suorittamassa
– kuten presidentti Monson sanoo –
”Herralta saatua tehtävää”¹⁹. Meistä
tulee ensimmäisiä hengellisiä auttajia,
jotka tuovat apua taivaasta.

Jos kiinnitämme huomiota kehotuk-
siin, joita meille tulee, me kasvamme
ilmoituksen hengessä ja saamme yhä
enemmän Hengen innoittamaa näke-
mystä ja johdatusta. Herra on sanonut:
”Turvaa siihen Henkeen, joka johdattaa
tekemään hyvää.”²⁰

Suhtautukaamme vakavasti Her-
ran kutsuun olla ”rohkealla mie-
lellä, sillä minä johdatan teitä”²¹.
Hän johdattaa meitä Pyhän Hengen
avulla. Eläkäämme lähellä Henkeä,
toimikaamme nopeasti ensimmäis-
ten saamiemme kehotusten mukaan
tietäen, että ne tulevat Jumalalta.
Todistan Pyhän Hengen voimasta
johdattaa meitä, varjella meitä ja olla
aina kanssamme. Jeesuksen Kristuksen
nimessä Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. ”Herra, suo siunaus”, *MAP-lauluja*, 9.
2. ”Let the Holy Spirit Guide”, *Hymns*, 143.
3. OL 130:22.
4. OL 11:13.
5. OL 20:77.
6. Alma 58:40.
7. OL 25:10.
8. Hel. 4:24.
9. OL 8:2.
10. 3. Nefi 19:33.
11. Ks. 1. Kun. 18:17–29.
12. 1. Kun. 19:11–12.
13. Ks. Thomas S. Monson, ”Henki tekee elä-
väksi”, *Valkeus*, 1985, konferenssiraportti
155. vuosikonferenssista, s. 63.
14. 1. Nefi 17:45.
15. 3. Nefi 17:21.
16. 1. Nefi 4:6–7.
17. Ks. Truman G. Madsen, *Joseph Smith the
Prophet*, 1989, s. 103.
18. OL 85:6.
19. Thomas S. Monson, ”Oppikaa, tehkää,
olkaa”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 62.
20. OL 11:12.
21. OL 78:18.

Vanhin L. Whitney Clayton
seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Mitä Hän teille sanookin, tehkää se

Kun päätämme tehdä, mitä Jumala meille sanookin, me vilpittömästi sitoudumme sovittamaan oman päivittäisen käytöksemme Jumalan tahtoon.

Vapahtaja teki ensimmäisen muistiin merkityn ihmeensä eräissä häissä Galilean Kaanassa. Paikalla olivat myös Hänen äitinsä Maria ja Hänen opetuslapsensa. Maria tunsikin ilmeisesti jonkinlaista vastuuta juhlien onnistumisesta. Juhlien aikana ilmaantui ongelma – hääjuhlan isänniltä loppui viini kesken. Maria oli huolissaan ja meni Jeesuksen luo. He puhuivat lyhyesti, ja sitten Maria kääntyi palvelijoiden puoleen ja sanoi:

”Mitä hän teille sanookin, tehkää se.”

Siellä oli kuusi kivistä vesiastiaa. – – [Näitä vesiastioita ei käytetty juomaveden varastointiin vaan Moosesin lain mukaisesti seremoniallisiin pesuihin.]

Jeesus sanoi palvelijoille: ”Täyttäkää astiat vedellä”, ja he täyttivät ne reunoja myöten.

Sitten hän sanoi: ”Ottakaa nyt siitä ja viekää pitojen valvojalle”, ja he veivät.

[Sitten] valvoja maistoi vettä: se oli muuttunut viiniksi.” Hän ilmaisi olevansa yllättynyt siitä, että paras viini tarjottiin juhlissa niin myöhään.¹

Yleensä muistamme tämän

tapahtuman, koska veden muuttaminen viiniksi oli osoitus Jumalan voimasta – se oli ihme. Se on tärkeä sanoma, mutta Johanneksen kertomuksessa on toinenkin tärkeä sanoma. Maria oli ”kallisarvoinen ja valittu astia”², jonka Jumala kutsui synnyttämään itse Jumalan Pojan sekä hoivaamaan ja kasvattamaan Häntä. Maria tiesi Jumalan Pojasta enemmän kuin kukaan muu maan päällä. Maria tiesi totuuden Hänen ihmeellisestä syntymästään. Maria tiesi, että Hän oli synnitön ”eikä

hän puhunut kuten muut ihmiset, eikä häntä voitu opettaa, sillä hän ei tarvinnut kenenkään ihmisen opetusta”³. Maria tiesi Hänen poikkeuksellisesta kyvystään ratkaista ongelmia, myös niinkin henkilökohtaisen ongelman kuin viinin hankkiminen hääjuhlaan. Marialla oli horjumaton luottamus Häneen ja Hänen jumalalliseen voimaansa. Marian yksinkertaisessa, selvasanaaisessa ohjeessa palvelijoille ei ollut mitään ehtoja, ei mitään varauksia, ei mitään rajoituksia: ”Mitä hän teille sanookin, tehkää se.”

Maria oli nuori nainen, kun enkeli Gabriel ilmestyi hänelle. Alkuun hän joutui ”hämmennyksiin”, kun hänelle sanottiin ”Ole tervehditty, Maria, sinä armon saanut!” – ja hän ihmetteli, mitä sellainen tervehdys mahtoi merkitä”. Gabriel vakuutti Marialle, ettei tämän tarvinnut pelätä – sanoma, jonka hän toi, oli hyvä. Maria tulisi raskaaksi ja synnyttäisi pojan – Korkeimman Pojan – joka hallitsisi Jaakobin sukua ikuisesti.

Maria ihmetteli ääneen: ”Miten se on mahdollista? Minähän olen koskematon.”

Enkeli selitti – mutta vain lyhyesti – vahvistaen hänelle, että ”Jumalalle ei mikään ole mahdotonta”.

Maria vastasi nöyrästi tekevänsä, mitä Jumala pyysi – vaatimatta tietoa yksityiskohdista ja selvästikin huolimatta niistä lukemattomista kysymyksistä, joita hänellä oli tämän asian seurauksista hänen elämäänsä. Maria sitoutui ymmärtämättä tarkalleen, miksi Jumala pyysi sitä häneltä tai kuinka kaikki järjestyisi. Hän hyväksyi Jumalan sanan ilman ehtoja ja etukäteen⁴ – tietäen varsin vähän siitä, mitä edessä olisi. Yksinkertaisesti Jumalaan luottaen Maria sanoi: ”Minä olen Herran palvelijatar. Tapahtukoon minulle niin kuin sanoit.”⁵

Kun päätämme tehdä, mitä Jumala meille sanookin, me vilpittömästi sitoudumme sovittamaan oman päivittäisen käytöksemme Jumalan tahtoon. Nämä yksinkertaiset uskon teot, kuten pyhien kirjoitusten tutkiminen päivittäin, säännöllinen paastoaminen ja vakain aikein rukoileminen, johtavat entistä suurempaan hengelliseen kykyyn kohdata kuolevaisuuden vaatimuksia. Ajan mittaan yksinkertaiset uskon tottumukset johtavat ihmeellisiin tuloksiin. Ne muuttavat meidän hennon uskomme aktiiviseksi hyvää aikaansaavaksi voimaksi elämässämme. Kun eteemme sitten tulee haasteita, niin meidän juurtumisemme Kristukseen antaa sielullemme kestävyyttä. Jumala vahvistaa meitä heikkouksissamme, lisää iloamme ja saa kaiken koitumaan meidän parhaaksemme⁶.

Muutama vuosi sitten puhuin erään nuoren piispan kanssa, jolta kului joka viikko tuntikausia seurakuntansa jäsenen neuvomiseen. Hän teki merkittävän havainnon. Hän sanoi, että ongelmat, joita hänen seurakuntansa jäsenet kohtasivat, olivat samoja, joita kirkon jäsenet kohtaavat kaikkialla – kuten kuinka luoda onnellinen avioliitto, kuinka tasapainottaa työ, perhe ja kirkon tehtävät, kuinka voittoa haasteet, jotka liittyvät viisauden sanaan, työllistymiseen tai pornografiaan, tai kuinka saada mielenrauha koskien jotakin kirkon menettelytapaa tai historiaan liittyvää kysymystä, jota he eivät ymmärrä.

Hyvin usein hän neuvoi seurakunnan jäseniä palaamaan yksinkertaisiin tapoihin osoittaa uskoa kuten tutkimaan Mormonin kirjaa – kuten presidentti Thomas S. Monson neuvoi meitä tekemään – maksamaan kymmenykset ja palvelemaan kirkossa omistautuneesti. Usein jäsenet suhtautuivat hänen neuvoihinsa kuitenkin epäillen: ”En ole samaa mieltä kanssasi, piispa.

Kaikkihan me tiedämme, että nuo ovat hyviä asioita. Niistä puhutaan kirkossa *kaiken aikaa*. Mutta en usko, että ymmärrät minua. Millä tavalla *niiden* asioiden tekeminen liittyy ongelmiin, joita *minulla* on edessäni?”

Se on asiallinen kysymys. Ajan mittaan se nuori piispa ja minä olemme havainneet, että niitä, jotka tietoisesti tekevät ”pieniä ja yksinkertaisia asioita”⁷ – ovat kuuliaisia näennäisen vähäisin tavoin – siunataan uskolla ja lujuudella, jotka ulottuvat varsinaisia kuuliaisuuden tekoja paljon pidemmälle eivätkä itse asiassa tunnu ollenkaan liittyvän niihin. Saattaa tuntua vaikealta nähdä, kuinka kuuliaisuuden päivittäiset perusteot liittyvät niiden suurten ja monimutkaisten ongelmien ratkaisuihin, joita kohtaamme. Mutta ne tosiaan *liittyvät* yhteen. Kokemukseni mukaan pienten päivittäisten uskon tottumusten noudattaminen oikealla tavalla on paras yksittäinen keino lujittaa itseämme elämän ongelmia vastaan, olivatpa ne mitä tahansa. Pienet uskon teot – silloinkin kun ne tuntuvat vähäpätöisiltä tai eivät tunnu millään tavoin liittyvän meitä ahdistaviin nimenomaisiin ongelmiin – siunaavat meitä *kaikessa*, mitä teemme.

Ajatelkaa Naamania, joka oli ”Syyrian kuninkaan sotapäällikkö” ja ”mahtava soturi” mutta sairasti spitaalia. Eräs palvelijatyttö kertoi israelilaisesta profeetasta, joka voisi parantaa Naamanin. Niinpä Naaman matkasi palvelijoihin, sotilaineen ja lahjoineen Israeliin saapuen lopulta Elisan talon luo. Elisan palvelija – ei Elisa itse – ilmoitti Naamalle, että Herra käski tätä ”[menemään] Jordanille ja [peseytymään] siellä seitsemästi”. Yksinkertainen asia. Kenties tämä yksinkertainen ohje kuulosti mahtavasta soturista niin järjenvastaiselta, yksinkertaistetulta tai hänen arvolleen sopimattomalta, että hän piti pelkkää ehdotusta loukkaavana. Elisan ohje kuulosti Naamanista vähintäänkin järjettömältä, joten hän ”kääntyi vihoisaan takaisin ja lähti pois”.

Mutta Naamanin palvelijat menivät lempeästi hänen luokseen ja totesivat, että Naaman olisi kyllä tehnyt ”jonkin vaikean tehtävän”, jos Elisa vain olisi pyytänyt sitä häneltä. He huomauttivat, että koska häntä pyydettiin tekemään vain pieni asia, niin eikö hänen pitäisi tehdä se, vaikkei hän ymmärtänytään syytä siihen. Naaman mietti uudelleen suhtautumistaan, ja kenties epäillen mutta kuuliaisena hän ”meni Jordanille ja kastautui joessa seitsemän kertaa” ja parani ihmeellisellä tavalla.⁸

Jotkin kuuliaisuuden palkinnot tulevat kyllä nopeasti. Toiset tulevat vasta sen jälkeen kun meitä on koeteltu. Kallisarvoisessa helmessä kerrotaan, kuinka Aadam piti väsymättömän uut-terasti käskyn uhrata uhreja. Kun enkeli kysyi Aadamilta, miksi hän uhraisi uhreja, hän vastasi: ”En tiedä, paitsi että Herra käski minua.” Enkeli selitti, että Aadamin uhrat olivat ”Isän Ainosnytyisen uhrin vertauskuva”. Mutta tuo selitys annettiin vasta kun Aadam oli ”monen päivän” ajan osoittanut, että hän oli sitoutunut olemaan kuuliainen

Herralle tietämättä, *miksi* hänen piti uhrata niitä uhreja.⁹

Jumala siunaa meitä aina, kun olemme lujan kuuliaisista Hänen evankeliumilleen ja uskollisia Hänen kirkolle, mutta Hän harvoin näyttää meille ennalta siihen liittyvää omaa aikatauluaan. Hän ei näytä meille alussa koko kuvaa. Juuri siinä tarvitaan uskoa, toivoa ja Herraan luottamista.

Jumala pyytää meitä olemaan kärsivällisiä Hänen kanssaan – luottamaan Häneen ja seuraamaan Häntä. Hän pyytää meitä olemaan kiistämättä siksi, ettemme näe. Hän varoittaa meitä, ettei meidän pidä odottaa helppoja

vastauksia tai pikaratkaisuja taivaasta. Asiat järjestyvät, kun seisomme lujina uskomme koetuksen aikana, oli tuon koetuksen kestäminen miten vaikeaa tahansa tai tulipa vastaus miten hitaasti tahansa.¹⁰ En puhu ”sokeasta kuuliaisuudesta”¹¹ vaan harkitusta luottamuksesta Herran täydelliseen rakkauteen ja täydelliseen ajoitukseen.

Meidän uskomme koetukseen sisältyy *aina* se, että pysymme uskollisina yksinkertaisille, päivittäisille tavoille osoittaa uskoa. Hän lupaa, että silloin ja vasta silloin me saamme jumalallisen vastauksen, jota kaipaamme. Vasta sitten kun olemme osoittaneet

halukkuutemme tehdä, mitä Hän pyytää – ilman että vaadimme tietoa siitä, milloin, miksi ja kuinka – me saamme korjata palkan uskostamme, uutteruudestamme, kärsivällisyydestämme ja pitkämielisyydestämme.¹² Todellinen kuuliaisuus hyväksyy Jumalan käskyt ilman ehtoja ja etukäteen.¹³

Joka päivä – tietoisesti tai tiedostamatta – me kaikki valitsemme, ketä me palvelemme.¹⁴ Osoitamme päättäväisyytemme palvella Herraa, kun uskollisesti teemme omistautumista osoittavia päivittäisiä tekoja. Herra lupaa ohjata tietämme¹⁵, mutta jotta Hän voi tehdä niin, meidän täytyy kulkea eteenpäin luottaen siihen, että Hän tuntee tien, koska Hän *on* se tie.¹⁶ Meidän tulee täyttää omat vesiastiamme reunoja myöten. Kun luotamme Häneen ja seuraamme Häntä, meidän elämämme muuttuu – aivan kuten vesi muuttuu viiniksi. Meistä tulee jotakin enemmän ja parempia kuin meistä voisi muutoin koskaan tulla. Luottakaa Herraan ja ”mitä hän teille sanookin, tehkää se”. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Joh. 2:5–9; ks. myös Joh. 2:10.
2. Alma 7:10.
3. PKO, JSR Matt. 3:25.
4. Ks. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon*, 1997, s. 18.
5. Ks. Luuk. 1:26–38.
6. Ks. Room. 8:28; ks. myös OL 90:24.
7. Ks. Alma 37:6.
8. Ks. 2. Kun. 5:1–14.
9. Ks. Moos. 5:5–11.
10. Ks. Et. 12:6.
11. Ks. Boyd K. Packer, ”Tahdonvapaus ja kuri”, *Valkeus*, lokakuu 1983, s. 119; Robert C. Oaks, ”Believe All Things”, *Ensign*, heinäkuu 2005, s. 30–33.
12. Ks. Alma 32:43.
13. Ks. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, s. 18.
14. Ks. Joos. 24:15.
15. Ks. Sananl. 3:6.
16. Ks. Joh. 14:6.

Vanhin Dallin H. Oaks
kahdentoista apostolin koorumista

Jumaluus ja pelastussuunnitelma

Koska meillä on totuus jumaluudesta ja suhteestamme jumaluuden jäseniin, meillä on paras tiekartta taipaleellemme kuolevaisuudessa.

I Ensimmäisessä uskonkappalees-
samme julistetaan: ”Me uskomme
Jumalaan, iankaikkiseen Isään, ja
hänen Poikaansa, Jeesukseen Kris-
tukseen, ja Pyhään Henkeen.” Me siis

uskomme muiden kristittyjen tavoin
Isään, Poikaan ja Pyhään Henkeen,
mutta meidän käsityksemme Heistä on
erilainen kuin muiden. Me emme usko
siihen, mitä kristillinen maailma kutsuu
opiksi pyhästä kolminaisuudesta.

Ensimmäisessä näyssään Joseph Smith näki kaksi erillistä persoonaa, kaksi olentoa. Näin kävi selväksi, että silloin vallinneet käsitykset Jumalasta ja jumaluudesta eivät olleet totta.

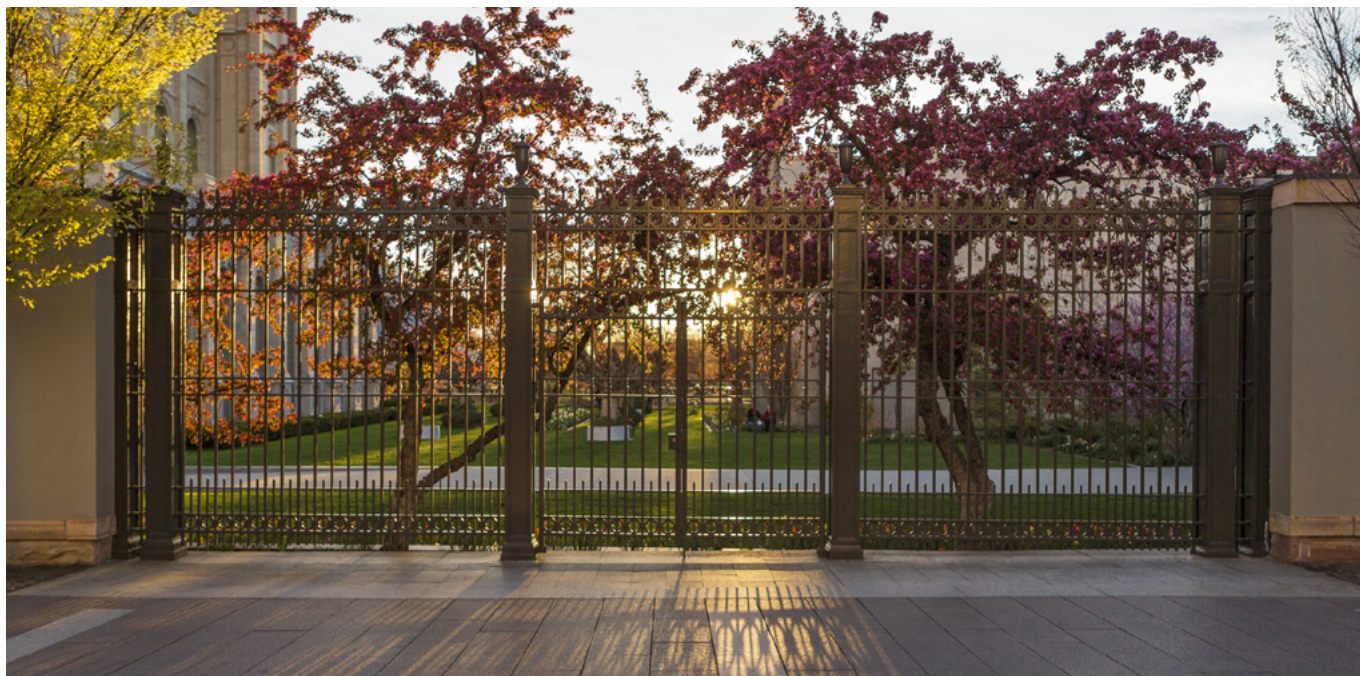
Toisin kuin näkemys, jonka mukaan Jumala on käsittämätön ja tuntematon mysteeri, niin totuus siitä, millainen Jumala on ja mikä on suhteemme Häneen, on tiedossa ja on avain kaikkien muuhun opissamme. Raamattuun on tallennettu Jeesuksen suuri esirukous, jossa Hän julisti: ”Ikuinen elämä on sitä, että he tuntevat sinut, ainoan todellisen Jumalan, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen” (Joh. 17:3).

Pyrkimys Jumalan ja Hänen työnsä tuntemiseen alkoi ennen kuolevaisuutta eikä sitä saada päätökseen täällä. Profeetta Joseph Smith on opettanut: ”Kestää vielä kauan senkin jälkeen, kun olette kulkeneet verhon lävitse, ennen kuin olette oppineet [kaikki korotuksen periaatteet].”¹ Me rakennamme sen tiedon pohjalle, jonka saavutimme kuolevaisuutta edeltävässä henkimaaailmassa. Siksi profeetta Jesaja, yrittäessään opettaa israelilaisille, millainen Jumala on ja mikä on Hänen suhteensa lapsiinsa, julisti, kuten Raamattuun on kirjoitettu:

”Mihin te vertaisitte Jumalaa, mikä voisi häntä kuvata? – –

Ettekö te mitään tiedä, ettekö ole kuulleet, eikä teille ole kerrottu tätä alusta alkaen? Ettekö ole oppineet ymmärtämään [maailman alusta asti]?” (Jes. 40:18, 21.)

Me tiedämme, että jumaluuden kolme jäsentä ovat erillisiä ja erilaisia olentoja. Me tiedämme sen profeetta Joseph Smithille annetun opetuksen perusteella: ”Isällä on liha- ja luuruumis, yhtä käsinkosketeltava kuin ihmisen; Pojalla myös; mutta Pyhällä Hengellä ei ole liha- ja luuruumista,

vaan hän on henkipersoonana. Ellei niin olisi, Pyhä Henki ei voisi asua meissä.” (OL 130:22.)

Mitä tulee Isän Jumalan korkeimpaan asemaan jumaluudessa sekä jumaluuden jäsenten kullekin kuuluviin tehtäviin, profeetta Joseph selitti:

”Kuka tahansa, joka on nähnyt tai vaat auenneina, tietää, että taivaissa on kolme persoonaa, joilla on pappouden avaimet, ja yksi johtaa kaikkea. – –

Näitä persoonia kutsutaan – – seuraavasti: ensimmäinen Jumala, Luoja; toinen Jumala, Lunastaja; ja kolmas Jumala, todistaja.

Isän tehtävänä on johtaa päämiehenä tai puheenjohtajana, Jeesuksen olla välimiehenä ja Pyhän Hengen todistajana.”²

II Suunnitelma

Me ymmärrämme suhteemme jumaluuden jäseniin sen mukaan, mitä pelastussuunnitelmasta on ilmoitettu.

Kysymyksiin, kuten mistä me olemme tulleet, miksi olemme täällä ja minne olemme menossa, vastaan siinä, mitä pyhissä kirjoituksissa kutsutaan ”pelastussuunnitelmaksi”, ”suureksi onnensuunnitelmaksi” tai ”lunastussuunnitelmaksi” (ks. Alma 42:5, 8, 11). Tässä suunnitelmassa keskeisellä sijalla on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi.

Kun elimme Jumalan henkilapsina kuolevaisuutta edeltävässä olemassaolossa, me halusimme päämääräksi iankaikkisen elämän, mutta olimme jo edistyneet niin pitkälle kuin pystyisimme ilman kuolevaisuuden kokemusta fyysisessä ruumiissa. Tarjotakseen tuon mahdollisuuden taivaallinen Isämme toimi johtajana tämän maailman luomisessa. Täällä – vailla muistoa siitä, mikä edelsi syntymäämme kuolevaisuuteen – me voisimme osoittaa halukkuutemme pitää Hänen käskynsä sekä kokea kuolevaisen elämän muita haasteita ja kasvaa niiden myötä. Mutta tuon kuolevaisuuden kokemuksen kuluessa ja ensimmäisten vanhempiemme lankeemuksen tuloksena me kärsisimme hengellisen kuoleman siten, että meidät erotettaisiin Jumalan luota, synty tahraisi meidät ja meistä tulisi fyysisen kuoleman alaisia. Isän suunnitelma otti huomioon ja tarjosi keinot voittaa kaikki nuo esteet.

III Jumaluus

Koska tiedämme Jumalan suuren suunnitelman tarkoituksen, pohdimme nyt jumaluuden kullekin kolmelle jäsenelle kuuluvaa roolia tuossa suunnitelmassa.

Aloitamme eräällä opetuksella Raamatusta. Päättyessään toista kirjettään

korinttilaisille apostoli Paavali esittää tämän lähes ohimennen lausutun huomautuksen Isän, Pojan ja Pyhän Hengen jumaluudesta: ”Tulkoon teidän kaikkien osaksi Herran Jeesuksen Kristuksen armo, Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen yhteys [tai ”toveruus”³]” (2. Kor. 13:13).

Tämä Raamatun kohta kuvaa jumaluutta ja viittaa Isän Jumalan rajattomaan ja innostavaan rakkauteen, Jeesuksen Kristuksen armolliseen ja pelastavaan palvelutyöhön sekä Pyhän Hengen yhteyteen.

Isä Jumala

Kaikki alkaa Isästä Jumalasta. Vaikka tiedämme Hänestä verrattain vähän, niin se, mitä tiedämme, on ratkaisevan tärkeää, jotta ymmärrämme Hänen korkean asemansa, suhteemme Häneen ja Hänen valvovan roolinsa pelastussuunnitelmassa, luomisessa ja kaikessa muussa sen jälkeen.

Vanhin Bruce R. McConkie kirjoittikin juuri ennen kuolemaansa: ”Sanan perimmäisessä ja lopullisessa merkityksessä on vain yksi tosi ja elävä Jumala. Hän on Isä, kaikkivaltias Elohim, korkein Olento, maailmankaikkeuden Luoja ja Hallitsija.”⁴ Hän on Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, ja myös kaikkien meidän. Presidentti

David O. McKay opetti, että ”ensimmäinen perustotuus, jota Jeesus Kristus puolusti, oli tämä: että kaiken takana, yllä ja päällä on Isä Jumala, taivaan ja maan Herra”⁵.

Meidän tietomme Isän Jumalan luonteesta perustuu lähinnä siihen, mitä voimme oppia Hänen ainosyntyisen Poikansa Jeesuksen Kristuksen palvelutyöstä ja opetuksista. Kuten vanhin Jeffrey R. Holland on opettanut, yksi Jeesuksen palvelutyön tärkeimmistä tarkoituksista oli ilmoittaa kuolevaisille, ”millainen Jumala, iankaikkinen Isämme, on – – [ja] sanoin ja teoin ilmoittaa meille ja tehdä meille henkilökohtaiseksi Isänsä, meidän taivaallisen Isämme, todellisen luonteen”⁶. Raamatussa on apostolinen todistus, että Jeesus oli Isänsä olemuksen kuva (ks. Hepr. 1:3), mikä pelkästään tarkoittaa Jeesuksen omaa opetusta, että ”joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän” (Joh. 14:9).

Isä Jumala on henkemme Isä. Me olemme Hänen lapsiaan. Hän rakastaa meitä, ja kaikki, mitä Hän tekee, on meidän iankaikkiseksi hyväksemme. Hän on pelastussuunnitelman alkuunpanija, ja Hänen voimastaan Hänen suunnitelmansa saavuttaa tarkoituksensa Hänen lastensa suurimmaksi kirkkaudeksi.

Poika

Kuolevaisille näkyvin jumaluuden jäsen on Jeesus Kristus. Ensimmäisen presidenttikunnan suurenmoisessa opillisessa lausunnossa vuodelta 1909 julistetaan, että Hän on ”esikoinen kaikista Jumalan lapsista – ensimmäinen hengessä syntynyt ja ainosyntyinen lihas”⁷. Isä valitsi Pojan, suurimman kaikista, toteuttamaan Isän suunnitelman – käyttämään Isän valtaa luoda maailmoja luvutta (ks. Moos. 1:33) ja pelastamaan Jumalan lapset ylösnousemuksellaan kuolemasta ja sovituksellaan

synnistä. Tätä ylimaallista uhrausta onkin aivan oikein kutsuttu ”koko ihmiskunnan historian keskeiseksi teoksi”⁸.

Niissä ainutlaatuisissa ja pyhissä tilanteissa, jolloin Isä Jumala on henkilökohtaisesti esitellyt Poikansa, Hän on sanonut: ”Tämä on minun rakas Poikani, kuulkaa häntä” (Mark. 9:7; ks. myös Luuk. 9:35; 3. Nefi 11:7; JS–H 17). Näin juuri Jeesus Kristus, Jehova, Israelin Herra ja Jumala, puhuu profeetoille ja heidän välityksellään.⁹ Siksi Jeesus ilmestyessään nefiläisille ylösnousemuksensa jälkeen esitteli itsensä ”koko maan Jumalana” (ks. 3. Nefi 11:14). Siksi Jeesus puhuu usein Mormonin kirjan profeetoille ja myöhempien aikojen pyhille ”Isänä ja Poikana”, jota nimitystä selitettiin ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista koorumin innoitetussa opillisessa selonteossa juuri 100 vuotta sitten.¹⁰

Pyhä Henki

Jumaluuden kolmas jäsen on Pyhä Henki, jota kutsutaan myös Herran Hengeksi, Puolustajaksi ja Lohduttajaksi. Hän on se jumaluuden jäsen, joka on henkilökohtaisen ilmoituksen välittäjä. Henkipersonana (ks. OL 130:22) Hän voi asua meissä ja hoitaa tärkeää rooliaan viestien välittäjänä Isän ja Pojan sekä maan päällä asuvien Jumalan lasten välillä. Monissa pyhien kirjoitusten kohdissa opetetaan, että Hänen tehtävänsä on todistaa Isästä ja Pojasta (ks. Joh. 15:26; 3. Nefi 28:11; OL 42:17). Vapahtaja lupasi, että Puolustaja opettaa meille kaiken, tuo kaiken muistimme ja johdattaa meidät kaikkeen totuuteen (ks. Joh. 14:26; 16:13). Siten Pyhä Henki auttaa meitä erottamaan totuuden erheestä, opastaa meitä tärkeissä päätöksissämme ja auttaa meitä selviytymään kuolevaisuuden haasteista.¹¹ Hän on myös se keino, jolla meidät pyhitetään eli puhdistetaan

synnistä (ks. 2. Nefi 31:17; 3. Nefi 27:20; Moroni 6:4).

IV

Kuinka siis ymmärrys tästä jumaluutta ja pelastussuunnitelmaa koskevasta taivaallisesti ilmoitetusta totuudesta auttaa meitä haasteissamme tänä aikana?

Koska meillä on totuus jumaluudesta ja suhteestamme jumaluuden jäseniin, elämän tarkoituksesta ja siitä, millainen on iankaikkinen päämäärämme, meillä on paras tiekartta ja matkavakuutus taipaleellemme kuolevaisuudessa. Me tiedämme, ketä palvelemme ja miksi palvelemme. Me tiedämme, keitä me olemme ja mitä meistä voi tulla (ks. OL 93:19). Me tiedämme, kenen ansiosta se kaikki on mahdollista, ja me tiedämme, mitä meidän täytyy tehdä, jotta voimme nauttia niistä suurimmista siunauksista, mitkä koituvat Jumalan pelastussuunnitelmasta. Kuinka tiedämme tämän kaiken? Me tiedämme sen Jumalan ilmoituksista profeetoilleen ja meille itse kullekin henkilökohtaisesti.

Se, että saisimme apostoli Paavalin kuvaileman ”Kristuksen täyteyttä vastaan kypsyyden” (Ef. 4:13), vaatii paljon enemmän kuin tiedon hankkimista. Meille ei edes riitä, että me olemme *vakuuttuneet* evankeliumista, meidän on toimittava ja ajateltava niin, että me olemme *kääntyneet* siihen. Toisin kuin maailman instituutiot, jotka opettavat meitä *tietämään* asioita, pelastussuunnitelma ja Jeesuksen Kristuksen evankeliumi haastavat meidät *muuttumaan*.

Presidentti Thomas S. Monson opettikin meille viime yleiskonferenssissamme:

”Keskeistä [pelastus]suunnitelmassa on meidän Vapahtajamme Jeesus Kristus. Ilman Hänen sovitusuhriaan kaikki olisivat hukassa. Ei kuitenkaan riitä, että pelkästään uskoo Häneen ja Hänen palvelutyöhönsä. Meidän täytyy

tehdä työtä ja oppia, tutkia ja rukoilla, tehdä parannusta ja kehittyä. Meidän täytyy tuntea Jumalan lait ja elää niiden mukaan. Meidän täytyy saada Hänen pelastavat toimituksensa. Vain niin tekemällä me saavutamme todellisen, iankaikkisen onnen. – –

Sieluni syvyyksistä ja kaikessa nöyryydessä”, presidentti Monson julisti, ”todistan siitä suurenmoisesta lahjasta, joka on meidän Isämme suunnitelma meitä varten. Se on täydellinen polku rauhaan ja onneen sekä täällä että tulevassa maailmassa.”¹²

Lisään oman todistukseni noihin rakkaan profeettamme ja presidenttimme sanoihin. Todistan, että meillä on taivaallinen Isä, joka rakastaa meitä. Todistan, että meillä on Pyhä Henki, joka johdattaa meitä. Ja todistan Jeesuksesta Kristuksesta, Vapahtajastamme, joka tekee kaiken sen mahdolliseksi. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 279.
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph*

Smith, s. 44.

3. Tämä oli yleinen merkitys sanalle *communion* ”yhteyks” siihen aikaan kun kääntäjät valitsivat sen kuningas Jaakon raamatunkäännökseen (ks. *The Oxford Universal Dictionary*, 3. uudistettu painos, 1955, s. 352).
4. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 51.
5. David O. McKay, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1935, s. 100.
6. Jeffrey R. Holland, ”Jumalan valtasuuruus”, *Liahona*, marraskuu 2003, s. 70.
7. Ensimmäinen presidenttikunta, ”The Origin of Man”, *Ensign*, helmikuu 2002, s. 26, 29; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 335.
8. Ks. esim. Russell M. Nelson, ”Kuinka ammennamme elämääme Jeesuksen Kristuksen voimaa”, *Liahona*, toukokuu 2017, s. 40; ”Elävä Kristus – apostolien todistus”, *Liahona*, huhtikuu 2000, s. 2.
9. Ks. Joseph Fielding Smith, *Pelastuksen oppeja*, toim. Bruce R. McConkie, 3 osaa, 1977–1982, osa 1, s. 37.
10. Ks. Ensimmäinen presidenttikunta ja kahentoista apostolin koorumi, ”The Father and the Son”, *Ensign*, huhtikuu 2002, s. 13–18.
11. Ks. Robert D. Hales, ”Pyhä Henki”, *Liahona*, toukokuu 2016, s. 105–107.
12. Thomas S. Monson, ”Täydellinen polku onneen”, *Liahona*, marraskuu 2016, s. 80–81.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Täydellinen rakkaus karkottaa pelon

Unohtakaamme pelkomme ja eläkäämme sen sijaan iloiten, nöyrästi, toivoen ja luottaen rohkeasti siihen, että Herra on kanssamme.

Rakkaat veljeni ja sisareni, hyvät ystävät, mikä etuoikeus ja ilo onkaan kokoontua maailmanlaajuisena kirkkona, jota yhdistää meidän uskomme ja rakkautemme Jumalaan ja Hänen lapsiinsa.

Olen erityisen kiitollinen siitä, että rakas profeettamme Thomas S. Monson on läsnä. Presidentti, me painamme aina sydämeemme opastuksen, neuvon ja viisauden sanasi. Me rakastamme sinua, presidentti Monson, ja me rukouksemme puolestasi.

Vuosia sitten kun palvelin vaarnanjohtajana Frankfurtissa Saksassa, yhden

vaarnamme kokouksen lopuksi luokseni tuli hyvä mutta tyytymätön sisar.

”Eikö olekin kauheaa?” hän sanoi. ”Puheesi aikana varmaan neljä tai viisi ihmistä oli sikeässä unessa!”

Mietin sitä hetken ja vastasin: ”Olen melko varma siitä, että unet kirkossa ovat kaikista unista terveellisimpiä.”

Thana vaimoni Harriet kuuli tämän odottamattoman sananvaihdon ja mainitsi myöhemmin, että se oli yksi mukavimmista vastauksista, mitä olin koskaan antanut.

Suuri herääminen

Muutamia vuosisatoja sitten Pohjois-Amerikassa levisi yli koko maaseudun liike nimeltään ”suuri herääminen”.

Yksi sen tärkeimmistä tavoitteista oli herättää ihmiset, jotka vaikuttivat olevan unessa hengellisissä asioissa.

Nuoreen Joseph Smithiin vaikutti se, mitä hän kuuli saarnaajilta, jotka olivat osa tätä uskonnollista heräämistä. Se oli yksi niistä syistä, miksi hän päätti kysyä vilpittömästi Herran tahtoa henkilökohtaisessa rukouksessa.

Näillä saarnaajilla oli dramaattinen, tunteisiin vetoava saarnatyyli, ja nuo saarnat tunnettiin siitä, että ne

tähdensivät voimakkaasti helvetin tulenhehkuisia kauhuja, jotka odottavat syntistä.¹ Nämä saarnat eivät vaivuttaneet ihmisiä uneen – mutta ne ovat saattaneet aiheuttaa muutamia painajaisia. Niiden tarkoituksena ja tyylinä näytti olleen pelotella ihmisiä tulemaan kirkkoon.

Pelko manipulointikeinona

Historiallisesti pelkoa on usein käytetty keinona saada ihmiset ryhtymään toimeen. Vanhemmat ovat käyttäneet sitä lapsiinsa, työnantajat työntekijöihin ja poliitikot äänestäjiin.

Markkinoinnin asiantuntijat ymmärtävät pelon voiman ja käyttävät sitä usein. Siitä syystä joihinkin mainoksiin näyttää liittyvän epäsuora viesti, että elleimme osta mainoksen aamiaismuroja tai meillä ei ole uusinta videopeliä tai matkapuhelinta, antaudumme vaaraan elää kurjaa elämää ja kuolla yksin ja onnettomina.

Hymyilemme tälle ja ajattelemme, ettemme koskaan lankeaisi sellaiseen manipulointiin, mutta joskus niin käy. Vielä pahempaa on, että toisinaan käytämme samankaltaisia menetelmiä saadaksemme muut tekemään, mitä haluamme.

Sanomallani tänään on kaksi tarkoitusta: Ensimmäinen on kannustaa meitä tarkastelemaan ja miettimään, missä määrin *me* käytämme pelkoa motivoidaksemme muita – myös itseämme. Toinen on esittää parempi tapa.

Pelon ongelma

Käsitelkäämme ensiksi pelkoon liittyvää ongelmaa, sillä ketäpä meidän joukossamme ei pelko olisi joskus pakottanut syömään terveellisemmin, käyttämään turvavyötä, liikkumaan enemmän, säästämään rahaa tai myös tekemään parannuksen synnistä?

On totta, että pelolla voi olla voimallinen vaikutus tekoihimme ja

käyttäytymiseemme. Mutta tuo vaikutus on yleensä väliaikainen ja pinnallinen. Pelolla on harvoin voimaa muuttaa sydäntämme, eikä se koskaan muuta meitä ihmisiksi, jotka rakastavat sitä, mikä on oikein, ja jotka haluavat olla kuuliaisiksi taivaalliselle Isälle.

Ihmiset, jotka pelkäävät, saattavat *sanoa* ja tehdä oikeita asioita, mutta he eivät *tunne* oikeita tunteita. He tuntevat usein avuttomuutta ja katkeruutta, jopa vihaa. Ajan myötä nuo tunteet johtavat epäluuloon, uhmaan, jopa kapinaan.

Valitettavasti tämä väärä suhtautumistapa elämään ja johtamiseen ei rajoitu maallistuneeseen maailmaan. Minua murehduttaa kuulla kirkon jäsenistä, jotka käyttävät väärin valtaa – joko kodissaan, kirkon tehtävissään, työssä tai päivittäisessä vuorovaikutuksessaan muiden kanssa.

Usein ihmiset saattavat tuomita pelottelun muissa mutta eivät pysty näkemään sitä itsessään. He vaativat mukautumista omiin sattumanvaraisiin sääntöihinsä, mutta kun muut eivät noudata näitä satunnaisia sääntöjä, he rankaisevat näitä sanallisesti, emotionaalisesti ja joskus jopa fyysisesti.

Herra on sanonut, että kun me pyrimme ”hallitsemaan tai vallitsemaan tai pakottamaan ihmislasten sieluja pienimmälläkään vääryydellä, – – tai vaivat vetäytyvät [ja] Herran Henki tulee murheelliseksi”².

Voi olla hetkiä, jolloin tunnemme taipumusta oikeutta tekemme, koska uskomme, että tarkoitus pyhittää keinot. Saatamme jopa ajatella, että kontrolloiminen, manipulointi ja ankaruus koituvat muiden hyväksi. Ei niin, sillä Herra on tehnyt selväksi, että Hengen hedelmää ovat ”rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä”³.

Parempi tapa

Mitä enemmän opin tuntemaan taivaallista Isääni, sitä paremmin näen, kuinka Hän innoittaa ja johtaa lapsiaan. Hän ei ole vihainen, kostonhaluinen tai kostonhimoinen.⁴ Hänen perimmäinen tarkoituksensa – Hänen työnsä ja kirkkautensa – on opastaa meitä, korottaa meidät ja johdattaa meidät Hänen täyteyteensä.⁵

Jumala sanoi Moosekselle olevansa laupias, anteeksiantava, kärsivällinen sekä suuri hyvydessään ja uskollisuudessaan.⁶

Taivaallisen Isämme rakkaus meitä lapsiaan kohtaan on niin suurta, ettemme mitenkään kykene sitä käsittämään.⁷

Tarkoittaako tämä, että Jumala suvaitsee käyttäytymisen, joka on Hänen käskyjensä vastaista, tai ei välitä siitä? Ei, ehdottomasti ei!

Mutta Hän haluaa muuttaa enemmänkin kuin vain käyttäytymiseemme. Hän haluaa muuttaa sisimmän luontomme. Hän haluaa muuttaa sydämemme.

Hän haluaa, että me ojennamme kätemme ja tartumme lujasti rautakaiteseen, kohtaamme pelkomme ja kuljemme rohkeasti eteenpäin ja ylöspäin kaidalla ja kapealla polulla. Hän haluaa

tätä meille, koska Hän rakastaa meitä ja koska se on tie onneen.

Kuinka Jumala siis innostaa lapsiaan seuraamaan Häntä meidän aikanamme? Hän lähetti Poikansa!

Jumala lähetti ainosyntyisen Poikansa Jeesuksen Kristuksen näyttämään meille oikean tien.

Jumala innostaa taivuttelulla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella.⁸ Jumala on meidän puolellamme. Hän rakastaa meitä, ja kun me kompastumme, Hän haluaa meidän nousevan ylös, yrittävän uudelleen ja tulevan vahvemmiksi.

Hän on opastajamme.

Hän on suuri ja vaalittu toivomme.

Hän haluaa innostaa meitä uskolla.

Hän luottaa siihen, että opimme erehdyksistämme ja teemme oikeita valintoja.

Tämä on se parempi tapa!⁹

Entäpä maailman pahuus?

Yksi keino, jolla Saatana haluaa meidän manipuloivan muita, on vatvoa maailman pahuutta ja jopa lioitella sitä.

Tietenkin maailmamme on aina ollut ja tulee olemaankin epätäydellinen. Aivan liian moni viaton ihminen kärsii luonnon olosuhteista sekä

ihmisen julmuudesta. Turmeltuneisuus ja jumalattomuus on meidän ajallemme ominaista ja huolestuttavaa.

Mutta kaikesta tästä huolimatta en vaihtaisi elämää tänä aikana mihinkään muuhun ajankohtaan maailman historiassa. Meitä on siunattu mittamattomasti, kun saamme elää ennenkuulumattoman vaurauden, valistuksen ja edistyksen aikana. Ennen kaikkea meitä on siunattu Jeesuksen Kristuksen evankeliumin täyteydellä, mikä antaa meille ainutlaatuista näkökulmaa maailman vaaroihin ja osoittaa meille, kuinka voi joko välttää näitä vaaroja tai selviytyä niistä.

Kun ajattelen näitä siunauksia, haluan langeta polvilleni ja kiittää taivaallista Isäämme Hänen koskaan päättymättömästä rakkaudestaan kaikkia lapsiaan kohtaan.

En usko, että Jumala haluaa lastensa olevan peloissaan tai ajattelevan alinomaa maailman pahuutta. ”Eihän

Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman, rakkauden ja terveen harkinnan hengen.”¹⁰

Hän on antanut meille runsaasti syitä riemuja. Meidän pitää vain löytää ja huomata ne. Hän muistuttaa meille usein: ”Älkää pelätkö”, ”Olkaa rohkealla mielellä”¹¹, ”Älä pelkää, pieni laumani”¹².

Herra taistelee puolestamme

Veljet ja sisaret, me olemme Herran ”pieni lauma”. Me olemme myöhempien aikojen pyhiä. Nimeemme sisältyy olennaisesti sitoumus odottaa innokkaasti Vapahtajan paluuta ja valmistaa itseämme ja maailmaa ottamaan Hänet vastaan. Palvelkaamme siis Jumalaa ja rakastakaamme lähimmäisiämme. Tehkäämme se luontevan varmasti ja nöyrästi halveksimatta koskaan mitään muuta uskontoa tai ihmisryhmää. Veljet ja sisaret, meille on annettu tehtävä tutkia Jumalan sanaa ja ottaa varteen

Hengen ääni, jotta tuntisimme ”aikojen merkit ja Ihmisen Pojan tulemisen merkit”¹³.

Siksi me emme ole tietämättömiä maailman haasteista emmekä aikamme ongelmista. Mutta se ei tarkoita, että meidän tulee kuormittaa itseämme tai muita jatkuvalla pelolla. Sen sijaan että ajattelisimme jatkuvasti haasteidemme valtavuutta, eikö olisi parempi keskittyä Jumalamme äärettömään suuruuteen, hyvytyteen ja ehdottomaan voimaan, turvata Häneen ja valmistautua riemullisiin sydämiin Jeesuksen Kristuksen paluuseen?

Meidän, Hänen liittokansansa, ei tarvitse lamaantua siitä, mitä pelkäämme mahdollisesti tapahtuvan. Sen sijaan voimme kulkea eteenpäin uskoen, rohkeina, päättäväisinä ja turvaten Jumalaa, kun lähestymme edessä olevia haasteita ja mahdollisuuksia.¹⁴

Me emme kulje opetuslapsuuden polkua yksin. ”Herra, teidän Jumalanne, kulkee teidän kansanne. Hän ei jätä teitä yksin eikä hylkää teitä.”¹⁵

”Herra sotii teidän puolestanne, olkaa te hiljaa!”¹⁶

Pelkoa kohdatessamme löytäkäämme rohkeutemme, kootkaamme uskomme ja luottakaamme lupaukseen, että ”jokainen ase, joka taotaan [meitä] vastaan, on tehoton”¹⁷.

Elämmekö me vaaran ja sekasorron aikaa? Totta kai elämme.

Jumala itse on sanonut: ”Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.”¹⁸

Voimmeko osoittaa uskoa ja toimia sen mukaan? Voimmeko elää sitouksemme ja pyhien liittojemme mukaan? Voimmeko pitää Jumalan käskyt myös haastavissa olosuhteissa? Totta kai voimme!

Me voimme, koska Jumala on luvannut: ”Kaikki yhdessä koituu teidän parhaaksenne, jos vaellatte

oikeamielisesti.”¹⁹ Unohtakaamme siis pelkomme ja eläkäämme sen sijaan iloiten, nöyrästi, toivoen ja luottaen rohkeasti siihen, että Herra on kanssamme.

Täydellinen rakkaus karkottaa pelon

Rakkaat ystävieni, rakkaat veljeni ja sisareni Kristuksessa, jos joskus huomaamme elävämme pelossa tai levottomina tai jos joskus huomaamme, että omat sanamme, asenteemme tai tekemme aiheuttavat pelkoa muissa, niin rukoilen koko sieluni voimalla, että vapautuisimme tästä pelosta jumalallisesti annetulla vastalääkkeellä: Kristuksen puhtaalla rakkaudella, sillä ”täydellinen rakkaus karkottaa pelon”²⁰.

Kristuksen täydellinen rakkaus voittaa kiusaukset niin, etteivät ne vahingoita, pakota, kiusaa tai muserra.

Kristuksen täydellisen rakkauden ansiosta voimme vaeltaa nöyrinä, arvokkaasti ja rohkean luottavaisina rakkaan Vapahtajamme seuraajina. Kristuksen täydellinen rakkaus antaa meille luottavaisuutta ponnistella läpi pelkojemme ja osoittaa täydellistä luottamusta taivaallisen Isämme ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen voimaan ja hyvyyteen.

Kodeissamme, työpaikoillamme, kirkon tehtävissämme ja omassa sydämessämme korvatkaamme pelko Kristuksen täydellisellä rakkaudella. Kristuksen rakkaus korvaa pelon uskolla!

Hänen rakkautensa ansiosta me pystymme huomaamaan taivaallisen Isämme hyvyyden, Hänen jumalallisen suunnitelmansa, Hänen evankeliuminsa ja Hänen käskynsä sekä turvaamaan ja uskomaan niihin.²¹ Rakkaus Jumalaa ja lähimmäisiämme kohtaan kääntää kuuliaisuutemme Jumalan käskyille mieluummin siunaukseksi kuin kuormaksi. Kristuksen rakkaus auttaa meitä tulemaan vähän ystävällisemmiksi,

anteeksiantavammiksi, huolehtivaisemmiksi ja omistautuneemmiksi Hänen työilleen.

Kun täytämme sydämemme Kristuksen rakkaudella, meillä on herätessämme uutta hengellistä raikkautta ja elämme iloisesti, luottavaisina, hereillä ja vireinä rakkaan Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen valossa ja kirkkaudessa.

Todistan apostoli Johanneksen kanssa, että Kristuksen rakkaudessa ei ole pelkoa²². Veljet ja sisaret, hyvät ystävät, Jumala tuntee teidät täydellisesti. Hän rakastaa teitä täydellisesti. Hän tietää, mitä tulevaisuutenne tuo tullessaan. Hän ei halua teidän pelkäävän vaan uskovan²³ ja pysyvän Hänen täydellisessä rakkaudessaan²⁴. Tämä on minun rukoukseni ja siunaukseni. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Kaksi huomattavaa esimerkkiä tämänkaltaisista saarnaajista ovat George Whitefield ja Jonathan Edwards.
2. OL 121:37.
3. Gal. 5:22–23.
4. Eräissä tilanteissa Vapahtaja halusi mennä samarialaiseen kylään, mutta ihmiset torjuivat Jeesuksen ja kieltäytyivät päästämästä Häntä kyläänsä. Se loukkasi syvästi kahta hänen opetuslapsistaan, jotka kysyivät: ”Herra, tahdotko, että käskemme tulen iskeä taivaasta ja tuhota heidät?” Jeesus vastasi varoittaen näin: ”Te ette tiedä, minkä hengen omat te olette. Ihmisen Poika ei tullut ihmisten sieluja kadottamaan vaan pelastamaan.” (Ks. Luuk. 9:51–56.)
5. Ks. Moos. 1:39; ks. myös Ef. 3:19.
6. Ks. 2. Moos. 34:6.
7. Ks. Ef. 3:19.
8. Ks. OL 121:41. Jos kerran Jumala odottaa, että me, Hänen kuolevaiset lapsensa, käyt-

täydymme tällä tavoin toisiimme kohtaan, niin Hän – täydellinen olento, jolla on kaikki hyveet – on sellaisen käyttäytymisen esikuva.

9. Kuolevaisuutta edeltävä taivaan neuvonpito on erinomainen esimerkki, joka havainnollistaa Jumalan luonnetta. Siellä taivaallinen Isä esitti suunnitelmansa iankaikkista edistymistämme varten. Tuon suunnitelman tärkeitä osatekijöitä olivat tahdonvapaus, kuuliaisuus ja pelastus Kristuksen sovituksen kautta. Lusifer esitti kuitenkin erilaisen menettelytavan. Hän takasi, että kaikki tottelisivat – ketään ei menetettäisi. Ainoa tapa sen toteuttamiseksi olisi tyrannia ja pakko. Mutta rakastava taivaallinen Isämme ei sallinut sellaista suunnitelmaa. Hän arvosti lastensa tahdonvapautta. Hän tiesi, että meidän täytyy tehdä virheitä matkan varrella, jotta voimme todella oppia. Ja siitä syystä Hän antoi Vapahtajan, jonka iankaikkinen uhri puhdistaisi meidät synnistä ja sallisi meidän päästä takaisin Jumalan valtakuntaan.

Kun taivaallinen Isämme näki, että Lusifer vietti monia Hänen rakkaista lapsistaan, pakottiko Hän heidät noudattamaan Hänen suunnitelmaansa? Pelotteliko tai uhkailiko Hän niitä, jotka olivat tekemässä niin kauhean valinnan? Ei. Kaikkivaltias Jumalamme olisi varmasti pystynyt lopettamaan tämän kapinan. Hän olisi voinut pakottaa toisinajattelijat tahtoonsa ja panna heidät noudattamaan sitä. Mutta sen sijaan Hän salli lastensa valita itse.

10. 2. Tim. 1:7.
11. Ks. esim. Joos. 1:9; Jes. 41:13; Luuk. 12:32; Joh. 16:33; 1. Piet. 3:14; OL 6:36; 50:41; 61:36; 78:18.
12. Luuk. 12:32.
13. OL 68:11.
14. Mooseksen neuvo oman aikansa ihmisille pätee yhä: ”Älkää pelätkö – –, niin saatte nähdä, kuinka Herra pelastaa teidät – – tänään” (2. Moos. 14:13).
15. 5. Moos. 31:6.
16. 2. Moos. 14:14.
17. Jes. 54:17.
18. Joh. 16:33.
19. OL 90:24; ks. myös 2. Kor. 2:14; OL 105:14.
20. 1. Joh. 4:18.
21. Muistakaamme, ettei Vapahtaja tullut ”maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen” (Joh. 3:17). Itse asiassa Hän ”ei tee mitään, mikä ei olisi maailman hyödyksi, sillä hän rakastaa maailmaa, jopa niin, että hän antaa oman henkensä voidakseen vetää kaikki ihmiset luoksensa” (2. Nefi 26:24).
22. Ks. 1. Joh. 4:18; ks. myös 1. Joh. 4:16.
23. Ks. Mark. 5:36.
24. Ks. Joh. 15:10.

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Varoituksen ääni

Vaikka erityisesti profeetat tuntevat velvollisuudekseen varoittaa, tämä velvollisuus koskee muitakin.

Profeetta Hesekiel syntyi parikymmentä vuotta ennen kuin Lehi ja hänen perheensä lähtivät Jerusalemissa. Vuonna 597 eKr. Hesekiel oli 25-vuotias ja yksi niistä monista, jotka Nebukadnessar lähetti pakkosiirtolaisuuteen Babyloniin, ja sikäli kuin tiedämme, Hesekiel vietti siellä loppuelämänsä.¹ Hän oli Aaronin pappissukua, ja kun hän oli 30-vuotias, hänestä tuli profeetta.²

Kutsuessaan Hesekielin Jehova käytti vertauskuva vartiomiehestä.

”Kun tuo vartiomies näkee sotajoukon lähestyvän, hän puhaltaa torveen ja varoittaa kansaa.

Jos joku kuulee torven äänen mutta ei välitä varoituksesta ja saa sen vuoksi surmansa vihollisen kädestä, hän on itse syyppää kuolemaansa.”³

Toisaalta, ”jos vartiomies sotajoukon lähestyessä näkee sen mutta ei puhalla torveen, eivät maan asukkaat saa varoitusta, ja vihollinen tulee ja tappaa. Joka kuolee, kuolee kyllä syntiensä tähden, mutta hänen kuolemastaan minä vaadin tilille vartiomiehen.”⁴

Sitten puhuen suoraan Hesekielille Jehova julisti: ”Sinut, ihminen, minä olen pannut Israelin kansan vartiomieheksi. Kun kuulet suustani sanan, sinun tulee varoittaa maanmiehiäsi [minun puolestani].”⁵ Varoitus oli, että on kääntävä pois synnistä.

”Kun minä uhkaan jumalatonta kuolemalla, asetan sinut vastuuseen hänestä. Ellet sinä puhu hänelle, ellet varoita häntä hänen elämänmenostaan, hän kuolee syntiensä tähden – ja hänen kuolemastaan minä vaadin tilille sinut.

Mutta jos sinä varoitat jumalatonta hänen vaelluksestaan ja kehotat häntä kääntymään tieltään eikä hän silti käänny, hän kyllä kuolee syntiensä tähden mutta sinä pelastat elämäsi. – –

Mutta jos minä uhkaan jumalatonta kuolemalla ja hän sitten kääntyy synneistään ja tekee niin kuin oikein ja hyvin on, – –

ainoatakaan syntiä, jonka hän on tehnyt, ei enää muisteta. Hän tekee nyt oikein ja toimii vanhurskaasti, ja siksi hän saa elää.”⁶

Mikä kiinnostavaa, tämä varoitus pätee myös vanhurskaisiin. ”Jos minä olen vanhurskaalle taannut elämän mutta hän tekeekin vääryyttä vanhurskauteensa luottaen, ei hänen hyväkseen lueta ainoatakaan hänen vanhurskaista teoistaan. Hän teki sellaista mikä on väärin, ja siksi hänen on kuoltava.”⁷

Jumala sanoo Hesekielille vedoten lapsiinsa: ”Sano heille: Näin sanoo Herra Jumala: Niin totta kuin elän, en minä tahdo, että jumalaton kuolee vaan että hän kääntyy teiltään ja saa elää. Kääntykää! Kääntykää

pahoilta teiltänne! Miksi te kuolisitte, israelilaiset!”⁸

Taivaallinen Isämme ja Vapahtajamme eivät todellakaan ole halukkaita tuomitsemaan, vaan He tavoittelevat meidän onnellisuuttamme ja pyytävät meitä tekemään parannuksen tietäen täysin hyvin, että ”jumalattomuus ei ole koskaan ollut [eikä tule koskaan olemaankaan] onnea”⁹. Niinpä Hesekiel ja jokainen profeetta ennen häntä ja hänen jälkeensä on puhunut Jumalan sanaa täydestä sydäimestä ja varoittanut kaikkia halukkaita kääntymään pois Saatanasta, heidän sielujensa vihollisesta, ja ”valitsemaan vapauden ja iankaikkisen elämän kaikkien ihmisten suuren Välimiehen kautta”¹⁰.

Vaikka erityisesti profeetat tuntevat velvollisuudekseen varoittaa, tämä velvollisuus koskee muitakin. Itse asiassa, ”jokaisen, jota on varoitettu, kuuluu varoittaa lähimmäistään”¹¹. Meidän, jotka olemme saaneet tiedon suuresta onnensuunnitelmasta – ja siihen

liittyvistä käskyistä – tulisi tuntea halua jakaa sitä tietoa, koska sillä on mitä suurin vaikutus, täällä ja iankaikkisuudessa. Ja jos kysymme: ”Kuka on lähimmäiseni, jota minun tulisi varoittaa?” niin varmastikin vastaus löytyy vertauksesta, joka alkaa: ”Eräs mies oli matkalla Jerusalemissa Jerikoon, kun rosvojoukko yllätti hänet”¹², ja niin edelleen.

Kun tässä yhteydessä ajatellaan vertausta laupiaasta samarialaisesta, se muistuttaa meitä siitä, että kysymys ”Kuka on lähimmäiseni?” liitettiin kahteen suureen käskyyn: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi ja koko sielustasi, koko voimallasi ja koko ymmärrykselläsi, ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.”¹³ Motiivina varoituksen äänen kohottamiselle on rakkaus – rakkaus Jumalaa ja rakkaus lähimmäistä kohtaan. Varoittaminen on välittämistä. Herra käskee, että se tulee tehdä ”lempeydessä ja sävyisyydessä”¹⁴ ja ”taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä – ja vilpittömällä rakkautella”¹⁵. Se voi tapahtua kiireesti, kuten silloin kun varoitamme lasta laittamasta kättään tuleen. Sen tulee olla selkeä ja joskus luja. Toisinaan se saattaa ilmetä nuhteluna, ”kun Pyhä Henki kehoittaa”¹⁶, mutta se perustuu aina rakkautteen. Katsokaa esimerkiksi sitä rakkautta, joka kannustaa lähetyssaarnaajiamme palvelemaan ja uhrautumaan.

Epäilemättä rakkaus saa vanhemmat varoittamaan lähimpiä ”lähimmäisiä” – omia lapsiaan. Tämä tarkoittaa evankeliumin totuuksien opettamista ja niistä todistamista. Se tarkoittaa sitä, että opettaa lapsille Kristuksen oppia: uskoa, parannusta, kastetta ja Pyhän Hengen lahjaa.¹⁷ Herra muistuttaa vanhempia: ”Minä olen käskennyt teidän kasvattaa lapsenne valossa ja totuudessa.”¹⁸

Yksi ratkaisevan tärkeä osatekijä vanhempien velvollisuudessa varoittaa

on kuvailla paitsi synnin turmelevia seurauksia myös sitä iloa, joka tulee kuuliaisuudesta käskyille. Muistakaa Enosin sanoja siitä, mikä johti hänet etsimään Jumalaa, saamaan syntinsä anteeksi ja kokemaan kääntymyksen:

”Katso, minä menin metsiin eläimiä metsästäämään; ja sanat, joita olin usein kuullut isäni puhuvan iankaikkisesta elämästä ja pyhien ilosta, painuivat syvälle sydämeeni.

Ja – – minä polvistuin maahan Luojani eteen, ja minä huusin hänen puoleensa voimallisessa rukouksessa ja anomisessa.”¹⁹

Koska Jeesus tunsi vertaansa vailla olevaa rakkautta ja huolenpitoa muita ja heidän onnellisuuttaan kohtaan, Hän ei epäröinyt varoittaa. Palvelutyönsä alussa Jeesus alkoi saarnata ja sanoa: ”Kääntykää, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle!”²⁰ Koska Hän tietää, ettei mikä tahansa tie johda taivaaseen, Hän on käskennyt:

”Menkää sisään ahtaasta portista. Monet menevät avarasta portista ja laveaa tietä, mutta se vie kadotukseen.

Miten ahdas onkaan se portti ja kapea se tie, joka vie elämään, ja vain harvat löytävät sen!”²¹

Hän omisti aikaansa syntisille sanoen: ”En minä ole tullut kutsumaan

hurskaita, vaan syntisiä, jotta he kääntyisivät.”²²

Mitä tulee lainopettajiin, fariseuksiin ja saddukeuksiin, Jeesus tuomitsi ehdottomasti heidän tekopyhyytensä. Hänen varoituksensa ja käskynsä olivat suorita: ”Voi teitä, lainopettajat ja fariseukset! Te teeskentelijät! Te maksatte kymmenykset jopa mintusta, tillistä ja kuminasta, mutta laiminlyötte sen, mikä laissa on tärkeintä: oikeudenmukaisuuden, laupeuden ja uskollisuuden. Näitä teidän pitäisi noudattaa, noita muitakaan unohtamatta.”²³ Kukaan ei varmaan voi syyttää Vapahtajaa siitä, ettei Hän rakastanut näitä lainopettajia ja fariseuksia – Hänhän kärsi ja kuoli pelastaakseen myös heidät. Mutta koska Hän rakasti heitä, Hän ei voinut antaa heidän jatkaa syntistä elämää oikaisematta heitä selkeästi. Eräs henkilö on havainnut: ”Jeesus opetti seuraajiaan tekemään samaa, mitä Hän itse teki: ottamaan mielellään vastaan kaikki mutta myös opettamaan, mitä synty on, koska rakkaus edellyttää, että varoittaa ihmisiä siitä, mikä voi vahingoittaa heitä.”²⁴

Toisinaan ne, jotka kohottavat varoituksen äänen, sivuutetaan tuomitsevinä. On kuitenkin ristiriitaista, että ne, jotka väittävät totuuden olevan suhteellista ja

moraaliin liittyvien mittapuiden riippuvan henkilökohtaisesta mieltymyksestä, ovat usein samoja, jotka kaikkein ankarimmin arvostelevat niitä, jotka eivät hyväksy ”oikean ajattelun” tämänhetkistä normia. Eräs kirjoittaja nimitti tätä ”häpeän kulttuuriksi”:

”Syyllisyyden kulttuurissa ihminen tietää olevansa hyvä tai huono sen mukaan, mitä hän tuntee omassatunnossaan. Häpeän kulttuurissa ihminen tietää olevansa hyvä tai huono sen mukaan, mitä yhteiskunta sanoo hänestä – sen mukaan, arvostaako se häntä vai sulkeeko se hänet ulkopuolelle. – – [Häpeän kulttuurissa] moraalinen elämä ei rakennu hyvän ja pahan jatkumolle; se rakentuu ihmisen mukaan ottamisen ja pois sulkemisen jatkumolle. – –

Moraalijärjestelmässä, joka perustuu ihmisen mukaan ottamiseen ja pois sulkemiseen, jokainen tuntee jatkuvaa turvattomuutta. Ei ole mitään pysyviä mittapuita, vain suuren yleisön vaihtelevaa arviointia. Sitä kulttuuria luonnehtivat yliherkkyys, ylireagoiminen ja toistuvat moraalien pakokauhut, joita kokiessaan kaikki tuntevat olevansa pakotettuja hyväksymään vallitsevat käsitykset. – –

Syyllisyyden kulttuuri voi olla ankara, mutta siinä sentään voi vihata syntiä ja silti rakastaa synnintekijää. Nykypäivän häpeän kulttuurin väitetään arvostavan ihmisten mukaan ottamista ja suvaitsevaisuutta, mutta se voi olla oudon armoton niitä kohtaan, jotka ovat eri mieltä, ja niitä kohtaan, jotka eivät sovi siihen.”²⁵

Tämän vastakohtana on ”Lunastajamme kallio”²⁶, oikeudenmukaisuuden ja hyveellisuuden vakaa ja pysyvä perusta. Kuinka paljon parempi onkaan, että meillä on Jumalan muuttumaton laki, jonka mukaan me voimme toimia ja siten valita kohtalomme, kuin olla sosiaalisen

median mellakoitsijoiden arvaamattomien sääntöjen ja vihan panttivankina. Kuinka paljon parempi onkaan tuntee totuus kuin ”[ajalehtia] kaikenlaisten opin tuulten heiteltävinä”²⁷. Kuinka paljon parempi onkaan tehdä parannusta ja nousta evankeliumin tasovaatimusten tasolle kuin teeskennellä, ettei ole mitään oikeaa ja väärää, ja riutua synnissä ja joutua katumaan.

Herra on julistanut: ”Varoituksen ääni kuuluu kaikille ihmisille niiden minun opetuslasteni suusta, jotka minä olen valinnut näinä viimeisinä aikoina.”²⁸ Vartiomiehinä ja opetuslapsina me emme voi suhtautua puolueettomasti tähän ”verrattomasti muita parempaan tiehen”²⁹. Kun näemme sotajoukon lähestyvän maata, me emme voi – kuten ei voinut Hesekielkään – olla puhaltamatta torveen.³⁰ Tämä ei tarkoita sitä, että meidän pitäisi jyskyttää naapurimme oveen tai seisoa kaupungin aukiolla huutamassa: ”Tehkää parannus!” Tosiaan, kun asiaa ajattelee, niin meillä on palaute-tussa evankeliumissa se, mitä ihmiset

sisimmässään oikeasti haluavat. Niinpä varoituksen ääni on yleensä paitsi kohtelias myös psalminkirjoittajan sanoin ”riemuhuuto”³¹.

Deseret Newsin kolumnisti Hal Boyd mainitsi yhden esimerkin vaiti pysymiseen liittyvästä karhunpalveluksesta. Hän huomautti, että vaikka käsitys avioliitosta on yhä ”älyllisen väittelyn” aiheena amerikkalaisen yhteiskunnan eliitin keskuudessa, avioliitto itsessään ei heidän kohdallaan ole väittelyn aiheena käytännössä. ”Eliitti menee naimisiin ja pysyy naimisissa ja pitää huolen siitä, että sen lapset saavat nauttia vakaan avioliiton hyödyistä.” – – Ongelma on kuitenkin siinä, että [he] eivät pyri saarnaamaan sitä, mitä he noudattavat.” He eivät halua ”tyrkyttää” ajatuksiaan niille, jotka voisivat todella hyötyä heidän moraalista johtajuudesta, mutta ”on ehkä korkea aika, että ne, joilla on koulutusta ja vahva perhe, lakkaavat teeskentelemästä puolueettomuutta ja alkavat saarnata sitä, minkä mukaan he elävät avioliitossa ja vanhempina, – – [ja] auttavat muita

amerikkalaisia omaksumaan saman käsityksen.”³²

Olemme varmoja siitä, että varsinkin te nouseva sukupolvi – nuoret ja nuoret aikuiset, joihin Herran täytyy tukeutua saadakseen menestystä työssään tulevina vuosina – hyväksytte evanliumien opetukset ja kirkon tasovaatimukset niin julkisesti kuin yksityisesti. Älkää jättäkö niitä, jotka haluaisivat ottaa vastaan totuuden, kompuroimaan ja lankeamaan tietämättömyydessä. Älkää antako myöten väärille käsityksille suvaitsevaisuudesta älkääkä pelolle – pelolle epämukavuudesta, paheksumisesta tai edes kärsimyksistä. Muistakaa Vapahtajan lupaus:

”Autuaita olette te, kun teitä minun tähteni herjataan ja vainotaan ja kun teistä valheellisesti puhutaan kaikkea pahaa.

Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä palkka, jonka te taivaissa saatte, on suuri. Niinhän vainottiin profeettojakin, jotka elivät ennen teitä.”³³

Viime kädessä me olemme kaikki tilivelvollisia Jumalalle valinnoistamme ja siitä, kuinka elämme elämämme. Vapahtaja on julistanut: ”Minun Isäni lähetti minut, jotta minut korotettaisiin ristille ja jotta minä sen jälkeen, kun minut oli korotettu ristille, voisin vetää kaikki ihmiset luokseni, niin että niin kuin ihmiset ovat korottaneet minut, samoin Isä korottaisi ihmiset seisomaan minun edessäni tuomittavina teoistaan, olivatpa ne hyviä tai olivatpa ne pahoja.”³⁴

Tunnustaen tämän – Herran ylimmän vallan – pyydän Alman sanoin:

”Ja nyt, veljeni [ja sisareni], minä toivon sydämeni pohjasta, niin, jopa tuskallista huolta tuntien, että te – – panisitte pois syntinne ettekä lykkäisi parannuksenne aikaa;

vaan että te nöyryisitte Herran edessä ja huutaisitte avuksi hänen

pyhää nimeään ja valvoisitte ja rukoilisitte alati, ettei teitä kiusattaisi enempää kuin voitte kestää ja että Pyhä Henki näin johdattaisi teitä – –;

teillä olisi usko Herraan; teillä olisi toivo, että saatte iankaikkisen elämän; teillä olisi Jumalan rakkaus aina sydämessänne, jotta teidät ylennettäisiin viimeisenä päivänä ja te pääsisitte hänen lepoonsa.”³⁵

Toivon, että pystymme jokainen sanomaan Herralle Daavidin tavoin: ”Minä en ole pitänyt vanhurskauttasi omana tietonani, olen puhunut sinun uskollisuudestasi ja pelastusteoistasi. En ole salannut juhkakansalta, kuinka hyvä ja uskollinen sinä olet ollut. Herra, ethän ota minulta pois armoasi!”³⁶ Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Richard Neitzel Holzapfel, Dana M. Pike ja David Rolph Seely, *Jehovah and the World of the Old Testament*, 2009, s. 344.
2. Ks. Hes. 1–3; Holzapfel, *Jehovah and the World of the Old Testament*, s. 344.
3. Hes. 33:3–4.
4. Hes. 33:6.
5. Hes. 33:7.
6. Hes. 33:8–9, 14, 16.
7. Hes. 33:13.
8. Hes. 33:11.
9. Alma 41:10.
10. 2. Nefi 2:27.
11. OL 88:81.
12. Luuk. 10:30.
13. Luuk. 10:27.
14. OL 38:41.
15. OL 121:41.
16. OL 121:43.
17. Ks. OL 68:25.
18. OL 93:40.
19. En. 3–4, kursivointi lisätty. Kuten

presidentti Russell M. Nelson ilmaisi asian yleiskonferenssissa puoli vuotta sitten: ”Rakkaat veljeni ja sisareni, elämämme olosuhteet eivät vaikuta kovinkaan paljon tunteamaamme iloon mutta siihen vaikuttaa erittäin paljon se, mihin me keskitymme elämässämme. – – Ilo tulee [Jeesuksesta Kristuksesta] ja Hänen ansiostaan. Hän on kaiken ilon lähde.” (”Ilo ja hengellinen selviytyminen”, *Liahona*, marraskuu 2016, s. 82.)

20. Matt. 4:17.
21. Matt. 7:13–14.
22. Luuk. 5:32.
23. Matt. 23:23.
24. Chris Stefanick, *Absolute Relativism: The New Dictatorship and What to Do about It*, 2011, s. 33.
25. David Brooks, ”The Shame Culture”, *New York Times*, 15. maaliskuuta 2016, s. A29.
26. Ks. Hel. 5:12.
27. Ef. 4:14. Meidän tulee pitää mielessä, että jotkut, joita pyrimme varoittamaan, eivät ehkä käsitä omaa ahdinkoan. Herra puhuu monista meidän aikamme ihmisistä sanoessaan:
”Sinä kerskut, että olet rikas, entistäkin varakkaampi, etkä tarvitse enää mitään. Et tajua, mikä todella olet: surkea ja säällittävä, köyhä, sokea ja alaston.
Annann sinulle neuvon: osta minulta tulesa puhdistettua kultaa, niin tulet rikkaaksi, osta valkoiset vaatteet ja pue ne yllesi, niin häpeällinen alastomuutesi peittyi, osta silmävoidetta ja voitele silmäsi, niin [todella] näet.” (Ilm. 3:17–18.)
28. OL 1:4; ks. myös OL 1:5.
29. Ks. 1. Kor. 12:31.
30. Ks. Hes. 33:6.
31. Ps. 66:1; 98:4.
32. Hal Boyd, ”Hey Progressive Elites! It’s Time to Preach What You Practice”, *Deseret News*, 20. lokakuuta 2016, deseretnews.com. Hän lainaa myös Virginian yliopiston sosiologia W. Bradford Wilcoxia.
33. Matt. 5:11–12.
34. 3. Nefi 27:14.
35. Alma 13:27–29.
36. Ps. 40:11–12.

Vanhin Joaquin E. Costa
seitsemänkymmenen koorumista

Kirkon ystäville ja tutkijoille

Jos maksatte ilmoituksen hinnan, nöyrytte, luette, rukoilette ja teette parannuksen, taivaat avautuvat ja te saatte tietää, että Jeesus on Kristus.

Perjantai-iltapäivänä 16. syyskuuta 1988 Vicente Lópezin seurakunnan seurakuntakeskuksessa Buenos Airesissa Argentiinassa minut kastettiin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseneksi. Minut kastoi sinä päivänä eräs oikein hyvä ystävä, Alin Spannaus, ja tunsin olevani onnellinen, kevyempi ja innokas oppimaan lisää.

Tänään haluaisin kertoa joistakin asioista, joita opin polullani kasteeseen – opetuksista, joiden toivon voivan auttaa niitä teistä kuulijoista, jotka eivät vielä ole kirkon jäseniä. Rukoilen, että Henki voi koskettaa sydäntänne kuten minun sydäntäni kosketettiin.

Ensiksi, tapaaminen lähetyssaarnaajien kanssa

Miksi kukaan, jolla ei ole pakottavia haasteita, tarpeita tai kysymyksiä, kiinnostuisi tapaamaan lähetyssaarnaajat ja kuuntelemaan heidän oppiaiheitaan? Minun tapauksessani syynä oli rakkaus – rakkaus tyttöön, tyttöön nimeltä Renee. Rakastuin häneen ja halusin mennä hänen kanssaan naimisiin. Hän oli erilainen, ja hänellä oli eri mittapuut kuin useimmilla muilla tuntemillani

nuorilla naisilla. Mutta minä rakastuin ja pyysin häntä vaimokseni – ja hän kieltäytyi!

Olin ymmälläni. Pidin itseäni oivallisen ehdokkaana! Olin komea, 24-vuotias, ja minulla oli yliopistotutkinto ja hyvä työ. Renee puhui tavoitteistaan – avioliitosta vain sellaisen kanssa, joka voisi viedä hänet temppeleihin, iankaikkisen perheen saamisesta – ja hän torjui tarjoukseni. Halusin jatkaa suhdetta, joten suostuin kuuntelemaan

lähetyssaarnaajia. Onko se hyvä syy tavata lähetyssaarnaajat? No, minulle se oli.

Kun tapasin lähetyssaarnaajat ensimmäisen kerran, en ymmärtänyt paljoakaan siitä, mitä he sanoivat, ja jos olen täysin rehellinen, en ehkä kiinnittänyt heihin juurikaan huomiota. Sydämeni oli suljettu uudelle uskonnolle. Halusin vain osoittaa, että lähetyssaarnaajat olivat väärässä, ja voittaa aikaa taivutellakseni Reneen suostumaan sittenkin vaimokseni.

Nyt lapseni ovat palvelleet tai palvelmassa lähetystyössä ja ymmärrän ne uhraukset, joita nämä nuoret miehet ja nuoret naiset tekevät opettaakseen Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Nyt toivon, että olisin kiinnittänyt enemmän huomiota vanhin Richardsoniin, vanhin Farreliin ja vanhin Hylandiin, suurenmoisiin lähetyssaarnaajiin, jotka opettivat minua.

Niinpä ensimmäisenä opetuksenani sanon teille, kirkon ystävät ja tutkijat: *kun tapaatte lähetyssaarnaajat, otattehan heidät vakavasti, sillä he luopuvat elämänsä tärkeistä vuosista juuri teidän vuoksenne.*

Toiseksi, kirkossa käyminen

Kun ensimmäisen kerran osallistuin kirkon kokoukseen, kuulin monia sanoja, joissa ei ollut minulle mitään järkeä. Keitä olivat mehiläiset? Mikä oli Aaronin pappuus? Entä Apuyhdistys?

Jos tämä on ensimmäinen kerta, kun osallistutte kirkon kokoukseen ja tunnette itsenne hämmentyneiksi siitä, mitä ette ymmärrä, älkää olko huolissanne! Minäkään en tiennyt mitään. Mutta muistan yhä vaikutelmia, uusia rauhan ja ilon tunteita, joita koin. En tiennyt sitä silloin, mutta Pyhä Henki kuiskasi korviini ja sydämeeni: ”Tämä on oikein.”

Saanen siis ilmaista tämän opetuksen yhdellä virkkeellä: *jos olette hämmentyneitä, älkää olko huolissanne vaan muistakaa tunteet, joita olette kokeneet, sillä ne tulevat Jumalalta.*

Kolmanneksi, Mormonin kirjan lukeminen

Tavattuani lähetyssaarnaajat useita kertoja en edistynyt juuri lainkaan. Tunsin, etten ollut saanut vahvistusta evankeliumin totuudellisuudesta.

Yhtenä päivänä Renee kysyi minulta: ”Luetko Mormonin kirjaa?”

Vastasin: ”En.” Kuuntelin lähetyssaarnaajia – eikö se riittänyt?

Kyöneleet silmissään Renee vakuutti minulle, että hän tiesi Mormonin kirjan olevan totta ja selitti, että jos halusin tietää, onko se totta, ainoa tapa oli – arvata mikä? – lukea se! Ja sitten kysyä!

Lukekaa, pohtikaa sydämessänne ja kysykää ”Jumalalta, iankaikkiselta Isältä, Kristuksen nimessä – – vilpittömin sydämin, vakain aikoin, Kristukseen uskoen” (Moroni 10:4), onko Mormonin kirja totta, onko tämä tosi kirkko.

Niinpä kolmas opetus yhdellä virkkeellä: *kun te nämä saatte – Mormonin kirjan – ja teitä kehoitetaan lukemaan*

ja kysymään Jumalalta, ovatko ne totta, teettehän niin!

Viimeiseksi, parannuksen tekeminen

Viimeinen kokemus, josta haluaisin kertoa teille, koskee parannusta. Kun olin osallistunut kaikkiin lähetyssaarnaajien oppiaiheisiin, en ollut vielääkään vakuuttunut siitä, että minun pitäisi muuttaa jotakin elämässäni. Sitten vanhin Cutler, nuori, varmakäytöksinen lähetyssaarnaaja, jonka espanjan kielen taito oli vähäistä, sanoi yhtenä päivänä: ”Joaquin, luetaan yhdessä Alman luku 42 ja lisätään sinun nimesi siihen, kun luemme sitä.”

Pidin ajatusta typeränä, mutta tein kuten vanhin Cutler pyysi ja luin jakeen 1: ”Ja nyt, poikani [Joaquin], minä huomaan, että on jotakin muuta, mikä vaivaa mieltäsi ja mitä et voi ymmärtää.” Oho! Kirja puhui minulle.

Ja luimme jakeesta 2: ”Nyt, katso, poikani [Joaquin], minä selitän tämän asian sinulle”, ja sitten kuvailtiin Aadammin lankeemusta.

Ja sitten jakeessa 4: ”Ja näin me näemme, että [Joaquinille] suotiin aika tehdä parannus.”

Luimme edelleen hitaasti, jae jakeelta, kunnes pääsimme kolmeen viimeiseen jakeeseen. Silloin minuun iski väkevä voima. Kirja puhui *suoraan* minulle, ja aloin itkeä lukiessani: ”Ja nyt, [Joaquin], poikani, minä toivon, ettet enää antaisi näiden asioiden vaivata itseäsi ja antaisit vain syntiesi vaivata itseäsi sillä vaivalla, joka johdattaa sinut parannukseen” (jae 29).

Tajuan nyt, että olin odottanut saavani ilmoitusta maksamatta sen hintaa. Siihen mennessä en ollut todella puhunut Jumalalle, ja ajatus puhumisesta jollekulle, joka ei ollut paikalla, vaikutti järjettömältä. Minun oli nöyryyttävä ja tehtävä, mitä minua pyydettiin tekemään, vaikka maailmallisessa mielessäni se kuulostikin typerältä.

Sinä päivänä avasin sydämeni Hengelle, halusin tehdä parannuksen ja halusin mennä kasteelle! Ennen tuota hetkeä olin pitänyt parannusta kielteisenä asiana, johon liittyi vain synty ja rikkomus, mutta äkkiä näin sen eri valossa – myönteisenä asiana, joka raivasi polun kasvuun ja onneen.

Vanhin Cutler on täällä tänään, ja

haluan kiittää häntä silmieni avaamisesta. Jokaiseen päätökseen, jonka olen sen jälkeen tehnyt elämässäni, on vaikuttanut tuo hetki, jolloin nöyryin, rukoilin anteeksiantoa ja Jeesuksen Kristuksen sovitukselta hyväkseni tuli osa elämäniä.

Niinpä viimeinen opetus yhdellä virkkeellä: *kokekaa parannuksen tekeminen, sillä mikään ei lähennä teitä enemmän Herraan Jeesukseen Kristukseen kuin halu muuttua.*

Rakas tutkijani, kirkon ystävä, jos kuuntelet tänään, olet hyvin lähellä suurimman ilon tavoittamista.

Olet lähellä!

Saanan kehottaa sinua koko sydämeni tarmolla ja sieluni syvyyksistä asti: Mene kasteelle! Se on paras asia, mitä koskaan teet. Se muuttaa paitsi oman elämäsi myös lastesi ja lastenlastesi elämän.

Herra on siunannut minua perheellä. Solmin avioliiton Reneen kanssa, ja meillä on neljä hienoa lasta. Ja kasteeni johdosta voin entisajan profeetta Lehin tavoin kutsua heidät nauttimaan elämän puun hedelmää, joka on Jumalan rakkaus (ks. 1. Nefi 8:15; 11:25). Voin auttaa heitä tulemaan Kristuksen luokse.

Pyydän teitä siis pohtimaan kokeuksiani ja 1) ottamaan lähetysaarnajat hyvin vakavasti, 2) menemään kirkkoon ja muistamaan hengelliset tunteet, 3) lukemaan Mormonin kirjaa ja kysymään Herralta, onko se totta, ja 4) kokemaan parannuksen ja menemään kasteelle.

Todistan teille, että jos maksatte ilmoituksen hinnan, nöyryytte, luette, rukoilette ja teette parannuksen, taitavat avautuvat ja te saatte tietää, kuten minä tiedän, että Jeesus on Kristus. Hän on minun Vapahtajani ja Hän on teidän Vapahtajanne. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin S. Mark Palmer
seitsemänkymmenen koorumista

Jeesus katsahti häneen, rakasti häntä

Aina kun teistä tuntuu, että teitä pyydetään tekemään jotakin vaikeaa, ajatelkaa, että Herra katsahtaa teihin, rakastaa teitä ja kutsuu teitä seuraamaan Häntä.

Joitakin vuosia sitten minut ja vaimoni Jacqui kutsuttiin johtamaan Spokane lähetyskenttää Washingtonin osavaltiossa Yhdysvalloissa. Saavuimme lähetyskentälle tuntien sekä pelkoa että jännitystä vastuusta työskennellä niin monien suurenmoisten nuorten lähetysaarnajien kanssa. He olivat taustaltaan hyvin erilaisia, ja nopeasti heistä tuli kuin omia poikiamme ja tyttäriämme.

Vaikka useimmat pärjäisivät ihmeellisen hienosti, muutamilla oli vaikeuksia kutsumuksensa korkeiden odotusten kanssa. Muistan, kuinka yksi lähetysaarnaja sanoi minulle:

”Lähetysjohtaja, minä en vain pidä ihmisistä.” Useat kertoivat, että heiltä puuttui halu noudattaa lähetysaarnajien varsin ankaria sääntöjä. Kannoin huolta ja mietin, mitä voisimme tehdä, jotta niiden muutamien lähetysaarnajien sydän, jotka eivät olleet vielä oppineet kuuliaisuuden tuomaa iloa, muuttuisi.

Kun eräänä päivänä ajelin Washingtonin ja Idahon osavaltioiden välisen rajaseudun kauniiden kumpuilevien vehnäpeltojen läpi, kuuntelin samalla Uutta testamenttia äänikirjana. Kuunnellessani tuttua kertomusta rikkaasta nuorukaisesta, joka tulee Vapahtajan

luo kysymään, mitä hän voisi tehdä saadakseen iankaikkisen elämän, sain odottamattoman mutta syvällisen henkilökohtaisen ilmoituksen, jota nykyään vaalin pyhänä muistona.

Kun olin kuullut Jeesuksen toistavan käskyt ja rikkaan nuorukaisen vastauvan, että hän oli noudattanut kaikkea tätä nuoresta pitäen, odotin kuulevani Vapahtajan lempeän oikaisun: ”Yksi sinulta puuttuu. – – Myy kaikki, mitä sinulla on – –. Tule sitten ja seuraa minua.”¹ Mutta hämmästykseni ennen jakeen sitä osaa kuulinkin viisi sanaa, joita en nähtävästi ollut kuullut tai lukenut koskaan aikaisemmin. Oli aivan kuin ne olisi lisätty pyhiin kirjoituksiin. Ihmettelin sitä innoitettua ymmärrystä, joka sitten avautui.

Mitä olivat nämä viisi sanaa, joilla oli niin syvä vaikutus? Kuunnella ja katsokaa, tunnistatteko te nämä ilmeisen tavalliset sanat, joita ei löydy muista evankeliumeista vaan ainoastaan Markuksen evankeliumista.

”Muuan mies tuli juoksujalkaa

– – ja kysyi: ’Hyvä opettaja, mitä minun pitää tehdä, jotta perisin iankaikkisen elämän?’

Jeesus vastasi hänelle: – –

’Käskyt sinä tiedät: älä tapa, älä tee aviorikosta, älä varasta, älä todista valheellisesti, älä riistä toiselta, kunnioita isäsi ja äitiäsi.’

’Opettaja, kaikkea tätä olen noudattanut nuoresta pitäen’, vastasi mies.

Jeesus katsahti häneen, rakasti häntä ja sanoi: ’Yksi sinulta puuttuu. Mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille, niin sinulla on aarre taivaassa. Tule sitten ja seuraa minua.’²

”Jeesus katsahti häneen, rakasti häntä.”

Kun kuulin nämä sanat, mieleni valtasi elävä kuva siitä, miten Herramme pysähtyi ja *katsahti* tähän nuorukaiseen. *Katsahti* – eli katsoi syvällisesti ja läpitunkevasti hänen sieluunsa, näki hänen hyvyytensä ja myös mahdollisuutensa sekä erotti hänen suurimman tarpeensa.

Sitten yksinkertaiset sanat – Jeesus *rakasti häntä*. Jeesus tunsi kaiken kattavaa rakkautta ja myötätuntoa tätä hyvää nuorukaista kohtaan, ja tämän rakkauden *vuoksi* ja tämän rakkauden *avulla* Jeesus pyysi häneltä vielä enemmän. Kuvittelin mielessäni, miltä tästä nuorukaisesta on mahtanut tuntua, kun hänet on ympäröity sellaisella rakkauksella ja samalla häntä on pyydetty tekemään jotakin niin äärimmäisen vaikeaa kuin myymään koko omaisuutensa ja antamaan se köyhille.

Sinä hetkenä tiesin, ettei muutosta kaivannut ainoastaan joidenkin lähetysaarnajiemme sydän. Sitä kaipasi minunkin sydämeni. Kysymyksenä ei enää ollut: ”Kuinka turhautunut lähetysjohtaja saa lähetysaarnajaan, jolla on vaikeuksia, käyttäytymään paremmin?” Sen sijaan kysymyksenä oli: ”Kuinka minä voin täytyä Kristuksen kaltaisella rakkaudella, jotta lähetysaarnaja voi tuntea Jumalan rakkauden minun kauttani ja haluaa muuttua?” Kuinka minä voin *katsahtaa* häneen samalla tavalla kuin Herra katsahti rikkaaseen nuorukaiseen ja nähdä hänet sellaisena kuin hän todella on ja mitä hänestä voi tulla, eikä nähdä vain sitä, mitä hän tekee tai ei tee? Kuinka minä voin olla enemmän Vapahtajan kaltainen?

”Jeesus katsahti häneen, rakasti häntä.”

Siitä hetkestä lähtien, aina kun istuin vastatusten jonkun nuoren lähetysaarnajaan kanssa, jolla oli vaikeuksia kuuliaisuuden jonkin osatekijän kanssa, näin nyt sydämessäni uskollisen nuoren miehen tai nuoren naisen, joka oli toiminut, koska hänellä oli ollut halu lähteä lähetystyöhön. Sitten pystyin sanomaan kaikin vanhempien lempein tuntein³: ”Vanhin tai sisar, ellen rakastaisi sinua, en välittäisi siitä, mitä lähetystyössäsi tapahtuu. Mutta minä rakastan sinua, ja koska minä rakastan

sinua, välitän siitä, millainen sinusta tulee. Niinpä kehotan sinua muuttamaan ne asiat, jotka ovat sinulle vaikeita, ja tulemaan sellaiseksi kuin Herra haluaa sinun olevan.”

Joka kerta kun menin puhuttelemaan lähetyssaarnaajia, rukoilin ensin rakkauden lahjaa ja sitä, että voisin nähdä jokaisen vanhimman ja sisaren, kuten Herra näkee hänet.

Kun ennen vyöhykekonferensseja sisar Palmer ja minä tervehdimme jokaista lähetyssaarnaajaa yksitellen, minulla oli tapana pysähtyä ja katsoa syvälle heidän silmiinsä, *katsahtaa* heihin – puhuttelu ilman sanoja – ja sitten poikkeuksetta täytyin suurella

rakkauksella näitä Jumalan kallisarvoisia poikia ja tyttöjä kohtaan.

Olen oppinut monia elämää mullistavia asioita tästä syvästi henkilökohtaisesta kokemuksesta, jonka sain luvusta Mark. 10. Tässä on neljä näistä opetuksista, joiden uskon auttavan meitä jokaista:

- 1. Kun opimme näkemään muut siten kuin Herra näkee heidät emmekä omilla silmillämme, meidän rakkautemme heitä kohtaan kasvaa, samoin halumme auttaa heitä.** Me näemme muissa mahdollisuuksia, joita he eivät todennäköisesti näe itsessään. Kun meillä on Kristuksen kaltaista rakkautta, me emme pelkää puhua rohkeasti, sillä ”täydellinen rakkaus karkottaa pelon”⁴. Emmekä me koskaan anna periksi muistaessamme, että ne, joita on vaikeinta rakastaa, tarvitsevat rakkautta eniten.
- 2. Mitään todellista opettamista tai oppimista ei koskaan tapahdu, jos sitä tehdään turhautuneena tai vihaisena, eikä sydän muutu, ellei mukana ole rakkautta.** Toimimmepa tehtävässämme vanhempina, opettajina tai johtajina, niin todellista opettamista tapahtuu ainoastaan luottamuksen ilmapiirissä, ei tuomitsemisen ilmapiirissä. Kotimme tulee aina olla lapsillemme turvapaikka – ei vihamielinen ympäristö.
- 3. Ei pidä koskaan lakata rakastamasta, kun lapsi, ystävä tai perheenjäsen ei elä odotustemme mukaisesti.** Emme tiedä, mitä rikkaalle nuorukaiselle tapahtui sen jälkeen kun hän lähti surullisena pois, mutta olen varma, että Jeesus yhä rakasti häntä täydellisesti, vaikka nuorukainen valitsikin helpomman tien. Kenties myöhemmin elämässä,

kun nuorukainen huomasi suuren omaisuutensa sisällyksettömyyden, hän muisti sen erityisen kokemuksen, jolloin hänen Herransa katsahti häneen, rakasti häntä ja kutsui häntä seuraamaan Häntä, ja toimi sen mukaisesti.

- 4. Koska Herra rakastaa meitä, Hän odottaa meiltä paljon.** Jos olemme nöyriä, me otamme vastaan Herran kutsun tehdä parannus, uhrautua ja palvella osoituksena Hänen täydellisestä rakkaudestaan meitä kohtaan. Onhan kutsu tehdä parannus myös kutsu vastaanottaa anteeksiannon ja rauhan ihmeellinen lahja. Sen vuoksi ”älä väheksy – – Herran kuritusta, älä masennu, kun hän ojentaa sinua – jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa”⁵.

Rakkaat veljeni ja sisareni, aina kun teistä tuntuu, että teitä pyydetään tekemään jotakin vaikeaa – luopumaan jostakin huonosta tavasta tai riippuvuudesta, hylkäämään maailmalliset pyrkimykset, uhraamaan mieluisa toiminta, koska on lepopäivä, antamaan anteeksi jollekulle, joka on tehnyt väärin teitä kohtaan – ajatelkaa, että Herra *katsahtaa* teihin, *rakastaa* teitä ja kutsuu teitä tekemään sen vaikean asian ja *seuraamaan Häntä*. Ja kiittäkää Häntä siitä, että Hän rakastaa teitä kylliksi kutsuakseen teitä tekemään enemmän.

Todistan Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta ja odotan innolla sitä päivää, jolloin Hän kietoo käsivartensa meidän jokaisen ympärille, *katsahtaa* meihin ja ympäröi meidät täydellisellä *rakkauksellaan*. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Mark. 10:21.
2. Mark. 10:17–21, kursivointi lisätty.
3. Ks. 1. Nefi 8:37.
4. 1. Joh. 4:18.
5. Hepr. 12:5–6.

Vanhin Gary E. Stevenson
kahdentoista apostolin koorumista

Kuinka Pyhä Henki auttaa sinua?

Pyhä Henki varoittaa, Pyhä Henki lohduttaa, ja Pyhä Henki todistaa.

Eräänä maanantai-iltana jokin aika sitten vaimoni Lesa ja minä menimme käymään erään naapurustossamme asuvan nuoren perheen kotona. Siellä ollessamme perhe kutsui meidät jäämään perheiltaan, ja he kertoivat, että heidän yhdeksänvuotias poikansa oli valmistanut oppiaiheen. Tietenkin jäimme!

Alkulaulun, alkurukouksen ja ilmoitusasioiden jälkeen tämä yhdeksänvuotias aloitti lukemalla käsin kirjoittamaansa oppiaiheeseen sisältyvän oivaltavan kysymyksen: ”Kuinka Pyhä Henki auttaa sinua?” Tämä kysymys avasi merkityksellisen keskustelun perheessä jokaisen kertoessa ajatuksiaan ja näkemyksiään. Minuun teki vaikutuksen opettajamme oppiaiheeseen valmistautuminen ja hänen erittäin hyvä kysymyksensä, jota jäin pohtimaan yhä uudelleen.

Sittemmin olen jatkuvasti kysynyt itseltäni: ”Kuinka Pyhä Henki auttaa sinua?” Tämä kysymys on erityisen merkityksellinen Alkeisyhdistyksen lapsille, jotka täyttävät kahdeksan ja valmistautuvat kasteeseen, ja niille lapsille, jotka on hiljattain kastettu ja jotka ovat saaneet Pyhän Hengen lahjan. Se on merkityksellinen myös tuhansille

uusille käännyneisille.

Kutsun meitä kaikkia, varsinkin Alkeisyhdistyksen lapsia, miettimään: ”Kuinka Pyhä Henki auttaa sinua?” Kun pohdin tätä kysymystä, mieleeni tuli heti eräs kokemus nuoruudestani. Tämä on kertomus, jonka kerroin vanhin Robert D. Halesille pian sen jälkeen kun minut oli kutsuttu kahdentoista apostolin koorumiin. Vanhin Hales sisällytti sen kirkon lehden artikkeliin, jonka hän kirjoitti elämästäni.¹ Jotkut teistä ovat saattaneet kuulla tämän kertomuksen, mutta monet eivät ehkä ole.

Kun olin suunnilleen 11-vuotias, isäni ja minä lähdimme patikoimaan

eräänä helteisenä kesäpäivänä lähellä kotiamme oleville vuorille. Samalla kun isä patikoi ylös jyrkkää polkua, minä hyppelin polun varrella isolta kiveltä toiselle. Koska halusin kiivetä yhden oikein ison kivilohkareen päälle, aloitin kapuamisen. Niin tehdessäni yllätyin, kun isä tarttui minua vyöstä, kiskaisi minut alas ja sanoi: ”Älä kiipeä sille kivelle. Pysytellään vain polulla.”

Kun muutamia minuutteja myöhemmin katsoimme polun korkeammalta kohdalta alaspäin, ällistyiimme nähdesämme ison kalkkarokäärmeen paistattelemassa auringossa juuri sen kivilohkareen päällä, jolle olin aikonut kiivetä.

Kun myöhemmin olimme ajamassa kotiin, tiesin, että isä odotti minun kysyvän: ”Mistä tiesit, että käärme oli siellä?” Niinpä kysyin, ja kysymykseni johti keskusteluun Pyhästä Hengestä ja siitä, kuinka Pyhä Henki voi auttaa meitä. En ole koskaan unohtanut, mitä opin sinä päivänä.

Huomaatteko, kuinka Pyhä Henki auttoi minua? Olen ikuisesti kiittollinen siitä, että isä kuunteli Pyhän Hengen hiljaista, vienoa ääntä, sillä se saattoi pelastaa henkeni.

Mitä tiedämme Pyhästä Hengestä

Ennen kuin jatkamme kysymyksen ”Kuinka Pyhä Henki auttaa sinua?” pohdimista, tarkastelkaamme hieman, mitä Herra on ilmoittanut Pyhästä Hengestä. On monia iankaikkisia totuuksia, joita voisimme miettiä, mutta tänään haluan tähdentää vain kolmea.

Ensimmäiseksi, Pyhä Henki on jumaluuden kolmas jäsen. Me opimme tämän totuuden ensimmäisestä uskonnokappaleesta: ”Me uskomme Jumalaan, iankaikkiseen Isään, ja hänen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen, ja Pyhään Henkeen.”²

Toiseksi, Pyhä Henki on henkipersoona, kuten kuvaillaan nykypäivän

pyhissä kirjoituksissa: ”Isällä on liha- ja luuruumis, yhtä käsinkosketeltava kuin ihmisen; Pojalla myös; mutta Pyhällä Hengellä ei ole liha- ja luuruumista, vaan hän on henkipersoonaa. Ellei niin olisi, Pyhä Henki ei voisi asua meissä.”³ Tämä tarkoittaa sitä, että Pyhällä Hengellä on henkiruumis, toisin kuin Isällä Jumalalla ja Jeesuksella Kristuksella, joilla on fyysinen ruumis. Tämä totuus selventää muita Pyhälle Hengelle annettuja ja meille tuttuja nimiä kuten Jumalan Henki, Herran Henki, lupauksen Pyhä Henki ja Lohduttaja.⁴

Kolmanneksi, Pyhän Hengen lahja annetaan käten päällepanemisella. Tämä kasteen jälkeen seuraava toimitus antaa meille oikeuden Pyhän Hengen jatkuvaan kumppanuuteen.⁵ Kelvolliset Melkisedekin pappeuden haltijat suorittavat tämän toimituksen siten,

että he asettavat kätensä henkilön pään päälle⁶, kutsuvat häntä nimeltä, mainitsevat heillä olevan pappeuden valtuuden ja Jeesuksen Kristuksen nimessä konfirmoivat hänet Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseneksi sekä lausuvat tärkeän lauseen ”Ota vastaan Pyhä Henki.”

Kuinka Pyhä Henki auttaa sinua?

Kerrattuamme näin lyhyesti nämä Pyhää Henkeä koskevat kolme keskeistä totuutta palaamme ensimmäiseen kysymykseemme: ”Kuinka Pyhä Henki auttaa sinua?”

Pyhä Henki varoittaa

Kuten kuvailin lapsuuden kokemustani, Pyhä Henki voi auttaa teitä varoittamalla teitä etukäteen fyysisistä ja hengellisistä vaaroista. Sain jälleen

opetuksen Pyhän Hengen tärkeästä varoittavasta tehtävästä palvellessani vyöhykkeen johtokunnassa Japanissa.

Tänä aikana työskentelin läheisesti Japanin Sendain lähetyskentän johtajan Reid Tateokan kanssa. Lähetyskenttäänsä tavanomaisen rutiinin mukaisesti lähetysjohtaja Tateoka suunnitteli kokousta, joka pidettäisiin johtotehtävissä toimiville lähetysaarnajille lähetyskentän eteläosassa. Muutama päivä ennen kokousta lähetysjohtaja Tateoka sai vaikutelman – sydämeensä tunteen – jonka mukaan hänen tuli kutsua johtohenkilöiden kokoukseen sen alueen *kaikki* lähetysaarnajat sen sijaan että kutsuttaisiin vain aiemmin suunniteltu pieni joukko vanhin- ja sisarjohtajia.

Kun hän ilmoitti aikeestaan, häntä muistutettiin, ettei tätä nimenomaista kokousta ollut tarkoitettu kaikille

lähetysaarnajille vaan ainoastaan lähetysaarnajien johtohenkilöille. Hän kuitenkin ohitti normaalin käytännön, noudatti saamaansa innoitusta ja kutsui kokoukseen kaikki lähetysaarnajat, jotka palvelivat useissa rannikkokaupungeissa, kuten Fukushiman kaupungissa. Sovittuna päivänä, 11. maaliskuuta 2011, lähetysaarnajat kokoontuivat yhdessä lähetyskentän laajennettuun kokoukseen Koriyaman kaupunkiin, joka on sisämaassa.

Tämän kokouksen aikana tapahtui 9,0 magnitudin maanjäristys ja tsunami iski siihen osaan Japania, missä sijaitsee Japanin Sendain lähetyskenttä. Murheellista kyllä, monet rannikkokaupungit – myös ne, joista lähetysaarnajat olivat tulleet kokoukseen – tuhoutuivat ja monia ihmisiä kuoli. Ja Fukushiman kaupunki kärsi sen jälkeisestä ydinonnettomuudesta.

Vaikka maanjäristys vaurioitti seurakuntakeskusta, jossa lähetysaarnajien kokous sinä päivänä pidettiin, niin Pyhän Hengen antaman innoituksen ansiosta lähetysjohtaja ja sisar Tateoka sekä kaikki lähetysaarnajat olivat turvallisesti koolla. He olivat suojassa useiden kilometrien päässä tsunamin tuhoamalta alueelta ja ydinlaskeuman vaikutusalueelta.

Kun otatte varteen Pyhän Hengen kehotuksia – useimmiten hiljaisia ja vienoja vaikutelmia – teidät saatetaan ohjata pois hengellisestä ja ajallisesta vaaratilanteesta, ettekä koskaan edes tiedä siitä.

Veljet ja sisaret, Pyhä Henki auttaa teitä varoittamalla teitä, kuten Hän varoitti isääni ja lähetysjohtaja Tateokaa.

Pyhä Henki lohduttaa

Edelleen vastauksena kysymykseen ”Kuinka Pyhä Henki auttaa sinua?” tarkastelkaamme nyt Hänen tehtävänsä Lohduttajana. Odottamattomat tapahtumat meidän kaikkien elämässä

aiheuttavat surua, tuskaa ja pettymyksiä. Näiden koettelemusten keskellä Pyhä Henki kuitenkin palvelee meitä yhdessä tärkeässä tehtävässä – Lohduttajana, joka on itse asiassa yksi Hänen nimistään. Nämä Jeesuksen Kristuksen levolliset, vakuuttavat sanat kuvailevat tätä pyhää tehtävää: ”Minä käänny Isän puoleen, ja hän antaa teille toisen [Lohduttajan], joka on kansanne ikuisesti.”⁷

Havainnollistaakseni tätä lisää kerron tosikertomuksen perheestä, jossa oli viisi poikaa ja joka muutti Los Angelesista Kaliforniasta erälle pienelle paikkakunnalle joitakin vuosia sitten. Kaksi vanhinta poikaa alkoivat osallistua koulun urheilutoimintaan, ja he olivat tekemisissä ystävien, johtajien ja valmentajien kanssa – joista monet olivat uskollisia kirkon jäseniä. Nämä ihmissuhteet johtivat osaltaan siihen, että vanhin poika Fernando ja hänen seuraavaksi nuorempi veljensä kastettiin.

Myöhemmin Fernando muutti pois kotoa, jatkoi opintoja ja pelasi oppilaitoksen jalkapallojoukkueessa. Hän solmi temppeleissä avioliiton lukioikäisen tyttöystävänsä Bayleyn kanssa. Kun Fernando ja Bayley saivat opintonsa päätökseen, he odottivat innolla ensimmäisen lapsensa – pienen tytön – syntymää. Mutta kun Fernando ja Bayley olivat tekemässä muuttoa takaisin kotipaikkakunnalleen perheidensä avustamina, Bayley ja hänen siskonsa olivat ajamassa

moottoritiellä ja joutuivat järkyttävään onnettomuuteen, jossa oli mukana monia ajoneuvoja. Bayley ja hänen syntymätön tyttärensä menehtyivät.

Niin syvää kuin Fernandon tuska olikin – samoin kuin Bayleyn vanhempien ja sisarustenkin tuska – niin vastaavasti syvää oli myös se rauha ja lohtu, jota he kokivat miltei välittömästi. Lohduttajan tehtävässään Pyhä Henki todellakin tuki Fernandoa läpi tämän käsittämättömän ahdingon. Henki antoi kestäväää rauhaa, joka sai Fernandon tuntemaan anteeksiantoa ja rakkautta kaikkia niitä kohtaan, jotka olivat mukana traagisessa onnettomuudessa.

Bayleyn vanhemmat soittivat tämän veljelle, joka onnettomuuden aikaan palveli lähetysaarnajana. Tämä veli kuvaili kirjeessä tuntemuksiaan kuullessaan rakasta siskoaan koskevan raskaan uutisen: ”Oli hämmästyttävää kuulla teidän äänenne niin tynnenä myrskyn keskellä. En tiennyt, mitä sanoa. – En pystynyt ajattelemaan mitään muuta kuin että siskoni ei ehkä ole paikalla, kun palaan kotiin. – Teidän luja todistuksenne Vapahtajasta ja Hänen suunnitelmastaan lohduttivat minua. Sama suloinen henki, joka saa minut miltei kyyneliin, kun tutkin ja opetan, täytti minun sydämeni. Sain silloin lohtua ja minua muistutettiin asioista, jotka tiedän.”⁸

Pyhä Henki auttaa teitä lohduttamalla teitä, kuten Hän lohdutti Fernandoa ja Bayleyn perhettä.

Pyhä Henki todistaa

Pyhä Henki myös todistaa Isästä ja Pojasta sekä kaikesta totuudesta.⁹ Puhuessaan opetuslapsilleen Herra sanoi: ”Te saatte puolustajan; minä lähetän hänet Isän luota. Hän – – todistaa minusta.”¹⁰

Kuvailen Pyhän Hengen arvokasta tehtävää todistajana jatkamalla

kertomusta Fernandosta ja Bayleysta. Jos muistatte, kerroin, että Fernando ja hänen nuorempi veljensä menivät kasteelle, mutta hänen vanhempansa ja kolme nuorinta veljeään eivät menneet. Ja huolimatta siitä, että vuosien varrella perhe sai lukuisia kutsuja tavata lähetyssaarnaajat, niin joka kerta perhe torjui kutsun.

Bayleyn ja hänen syntymättömän tyttärensä tuskallisen kuoleman vuoksi Fernandon perhe oli lohduton. Toisin kuin Fernando ja toisin kuin Bayleyn perhe he eivät saaneet mitään lohtua tai rauhaa. He eivät kyenneet ymmärtämään, kuinka heidän oma poikansa ja Bayleyn perhe pystyivät kantamaan raskasta taakkaansa.

Viimein he päätyivät siihen, että heidän pojallaan oli Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi kun taas heillä sitä ei ollut, ja sen täytyy olla hänen rauhansa ja lohtunsa lähteenä. Tämän ymmärrettyään he kutsuivat lähetyssaarnaajat opettamaan perheelleen evankeliumia. Sen tuloksena he saivat oman todistuksen suuresta onnensuunnitelmasta, joka toi heille suloisen rauhan ja tyyntytävän lohdutuksen, jota he epätoivoisesti etsivät.

Kaksi kuukautta Bayleyn ja heidän syntymättömän pojantyttärensä menetyksen jälkeen Fernandon vanhemmat sekä kaksi hänen nuoremmista veljistään menivät kasteelle, heidät konfirmoitiin ja he vastaanottivat Pyhän Hengen lahjan. Fernandon nuorin veli odottaa innolla menemistään kasteelle, kun hän täyttää kahdeksan. He jokainen vahvistavat, että Pyhä Henki on todistanut evankeliumin totuudesta saaden heidät tuntemaan halua mennä kasteelle ja vastaanottaa Pyhän Hengen lahjan.

Veljet ja sisaret, Pyhä Henki auttaa teitä todistamalla teille, kuten Hän todisti Fernandon perheelle.

Yhteenveto

Tehkäämme nyt yhteenveto. Olemme huomanneet kolme ilmoitettua totuutta, jotka antavat meille tietoa Pyhästä Hengestä. Nämä ovat, että Pyhä Henki on jumaluuden kolmas jäsen, Pyhä Henki on henkipersoonaa ja Pyhän Hengen lahja annetaan käten päällepanemisella. Olemme myös huomanneet kolme vastausta kysymykseen ”Kuinka Pyhä Henki auttaa sinua?” Pyhä Henki varoittaa, Pyhä Henki lohduttaa, ja Pyhä Henki todistaa.

Kelvollisuus lahjan säilyttämiseen

Niille teistä, jotka ovat valmistautumassa saamaan kasteen ja konfirmoinnin, niille, jotka on saaneet ne hiljattain, ja niillekin, jotka ovat saaneet ne kauan sitten, on ehdottoman tärkeää meidän fyysisen ja hengellisen turvallisuutemme kannalta, että me säilytämme Pyhän Hengen lahjan. Me alamme tehdä niin pyrkimällä pitämään käskyt, pitämällä henkilökohtaiset rukoukset ja perherukoukset, lukemalla pyhiä kirjoituksia ja pyrkimällä rakastaviin ja anteeksiantaviin ihmissuhteisiin perheemme ja rakkaidemme kanssa. Meidän tulee pitää

ajatuksemme, tekemme ja sanamme hyveellisinä. Meidän tulee palvella taivaallista Isäämme kodissamme, kirkossa ja, mikäli mahdollista, pyhässä tempelissä. Pysykää lähellä Henkeä, niin Henki pysyy lähellä teitä.

Todistus

Päätän nyt esittämällä kutsun ja lausumalla varman todistukseni. Kutsun teitä elämään täydemmin niiden sanojen mukaan, joita Alkeisyhdistyksen lapsemme laulavat niin usein – sanoja, jotka he varmasti tunnustavat: ”Kuule, kuule näin Pyhä Henki kuiskaa, Kuule, kuule ääni hiljainen.”¹¹

Rakkaat veljeni ja sisareni, vanhat ja nuoret, lausun todistukseni siitä, että ne jumalalliset olennot, jotka muodostavat jumaluuden – Isä Jumala, Jeesus Kristus ja Pyhä Henki – ovat loistavalla tavalla todella olemassa. Todistan, että Pyhän Hengen lahja on yksi niistä etuoikeuksista, joita meillä aikojen täyttymisen aikana elävillä myöhempien aikojen pyhillä on. Tiedän, että Pyhä Henki auttaa teitä, *nyt ja vastakin*. Lisään myös erityisen todistukseni Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen tehtävästään meidän Vapahtajanamme ja Lunastajanamme sekä Jumalasta meidän taivaallisena Isänämme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Robert D. Hales, ”Vanhin Gary E. Stevenson – ymmärtävä sydän”, *Liahona*, kesäkuu 2015, s. 14.
2. UK 1
3. OL 130:22.
4. Ks. Moosia 18:13; Alma 5:46; 9:21; OL 88:3.
5. Ks. 1. Nefi 13:37; 2. Nefi 31:12; OL 121:46.
6. Ks. OL 138:33.
7. Joh. 14:16, ks. englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.
8. Henkilökohtainen kirjeenvaihto, päivätty 18. joulukuuta 2016.
9. Ks. Hepr. 10:15; 2. Nefi 31:18; MK Jaak. 4:13.
10. Joh. 15:26.
11. ”Omantunnon ääni”, *Liahona*, huhtikuu 2006, s. Y13.

Vanhin C. Scott Grow
seitsemänkymmenen koorumista

Ja ikuinen elämä on sitä

Jumala tuntee teidät, ja Hän kutsuu teitä tuntemaan Hänet.

Puhun teille, nouseva sukupolvi – nuoret ja nuoret aikuiset, naimattomat tai naimisissa olevat – teille, jotka olette tämän Herran kirkon tulevia johtajia. Kaikesta nykymaailman jumalattomuudesta, kaaoksesta, pelosta ja hämmennyksestä riippumatta puhun teille selkeästi Jumalan tuntemisen majesteettisuudesta ja siunauksesta.

Jeesus Kristus opetti monia totuuksia, jotka selittävät taivaallisen Isän onnensuunnitelmaa ja teidän paikkaanne siinä. Keskityn niistä kahteen auttaakseni teitä ymmärtämään *identiteettinne* Jumalan lapsena ja tuntemaan elämäenne *tarkoituksen*.

Ensiksi, ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän”¹.

Toiseksi, ”ja ikuinen elämä on sitä, että he tuntevat sinut, ainoan todellisen Jumalan, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen”².

Pitäkää mielessänne nämä totuudet – ne opettavat, *miksi* – kun pyrin kuvailemaan, *kuinka* te ja me kaikki voimme oppia tuntemaan Jumalan.

Tuntekaa Hänet rukouksen avulla

Nuoret ystäväni, me voimme aloittaa Jumalan tuntemisen rukouksen avulla.

Vuonna 1829 huhtikuun 7. päivänä 22-vuotias Oliver Cowdery aloitti

työnsä 23-vuotiaan Joseph Smithin kirjurina. He olivat nuoria – aivan kuten te. Oliver pyysi Jumalalta vahvistusta palautuksesta ja omasta työstään siinä. Vastauksena hän sai seuraavan ilmoituksen:

”Katso, sinä tiedät, että olet kysynyt minulta ja että minä valaisin sinun mielesi; – –

niin, minä sanon sinulle, jotta tietäisit, ettei ole ketään muuta kuin Jumala, joka tuntee sinun ajatuksesi ja sydämesi aikeet. – –

Jos haluat lisätodistuksen, muistele yötä, jolloin huusit minun puoleeni sydämessäsi – –.

Enkö minä puhunut – – rauhaa sinun mieleesi? Minkä suuremman todistuksen voit saada kuin todistuksen Jumalalta?”³

Kun *te* rukoilette uskossa, te tunnutte Jumalan rakkauden Hänen Henkensä puhuessa *teidän* sielullenne. Riippumatta siitä, kuinka yksinäisiksi tai epävarmoiksi te toisinaan saatattekin tuntea itsenne, te ette ole yksin tässä maailmassa. Jumala tuntee *teidät*, henkilökohtaisesti. Kun rukoilette, te tulette tuntemaan *Hänet*.

Tuntekaa Hänet tutkimalla pyhiä kirjoituksia

Kun tutkitte pyhiä kirjoituksia, te saatte *tietoa* Vapahtajasta ja voitte myös todella oppia *tuntemaan* Hänet.

Huhtikuussa 1985 vanhin Bruce R. McConkie puhui yleiskonferenssissa – vain 13 päivää ennen kuolemaansa. Hän päätti tähän todistukseen:

”Minä olen yksi Hänen todistaajistaan, ja jonakin tulevana päivänä tunnen naulan jäljet Hänen käsissään ja jaloissaan ja kastelen Hänen jalkansa kyynelilläni.

Mutta yhtä hyvin kuin silloin, *tiedän* nytkin, että Hän on Jumalan kaikkivaltias Poika, että Hän on meidän Vapahtajamme ja Lunastajamme ja että pelastus tulee Hänen sovitus-veressään ja sen kautta eikä millään muulla tavalla.”⁴

Ne meistä, jotka kuulivat vanhin McConkien puhuvan sinä päivänä, eivät ole koskaan unohtaneet, miltä meistä tuntui. Kun hän aloitti puheensa, hän kertoi, *miksi* hänen todistuksensa oli niin voimakas. Hän sanoi:

”Puhun näistä ihmeellisistä asioista omin sanoin, vaikka saatatte luulla minun käyttävän pyhien kirjoitusten sanoja. – –

Tosin näitä sanoja julistivat ensin muut, mutta *nyt ne ovat minun*, sillä Jumalan Pyhä Henki on todistanut minulle, että ne ovat totta, ja nyt on kuin Herra olisi ilmoittanut ne ensisijaisesti minulle. Olen sillä tavoin *kuulut* Hänen äänensä ja *tunnen* Hänen sanansa.”⁵

Kun tutkitte ja pohditte pyhiä kirjoituksia, tekin kuulette Jumalan äänen, tunnette Hänen sanansa ja tulette tuntemaan Hänet. Jumala ilmoittaa iankaikisia totuuksiaan teille henkilökohtaisesti. Näistä opeista ja periaatteista tulee osa teitä itseänne, ja ne ovat lähtöisin teidän koko sielustanne.

Henkilökohtaisen tutkimisen lisäksi on tärkeää tutkia pyhiä kirjoituksia perheenä.

Kodissamme halusimme lastemme oppivan tunnistamaan Hengen äänen. Uskon, että niin tapahtui tutkiessamme Mormonin kirjaa joka päivä perheenä. Todistuksemme vahvistui, kun puhuimme pyhistä totuuksista.

Pyhien kirjoitusten tutkimisesta tulee väylä, jonka kautta Henki antaa meille jokaiselle yksilöllistä opetusta. Kun tutkitte pyhiä kirjoituksia joka päivä, yksin ja perheenne kanssa, *te* opitte

tunnistamaan Hengen äänen ja opitte tuntemaan Jumalan.

Tuntekaa Hänet tekemällä Hänen tahtonsa

Sen lisäksi, että rukoilemme ja tutkimme pyhiä kirjoituksia, meidän täytyy tehdä Jumalan tahto.

Vapahtaja on täydellinen esimerkimme. Hän sanoi: ”Enhän minä ole tullut taivaasta tekemään oman tahtoni mukaan, vaan täyttämään lähettäjäni tahdon.”⁶

Kun ylösnoussut Vapahtaja ilmestyi nefiläisille, Hän sanoi: ”Katso, minä olen maailman valo ja elämä; ja minä olen juonut siitä katkerasta maljasta, jonka Isä on antanut minulle, ja olen kirkastanut Isän ottamalla päälleni maailman synnit, ja siten olen alistunut Isän *tahtoon kaikessa* alusta asti.”⁷

Te ja minä teemme Isän tahdon kunnioittamalla liittojamme, pitämällä käskyt sekä palvelemalla Jumalaa ja lähimmäisiämme.

Vaimollani Rhondalla ja minulla on vanhemmat, jotka ovat aivan tavallisia ihmisiä – luultavasti hyvin samanlaisia kuin teidän vanhempanne. Mutta yksi asia, jota rakastan vanhemmissamme, on se, että he ovat omistaneet elämänsä Jumalan palvelemiseen ja he ovat opettaneet meitä tekemään samoin.

Kun Rhondan vanhemmat olivat olleet naimisissa vasta pari kolme vuotta, Rhondan 23-vuotias isä kutsuttiin palvelemaan kokoaikaisessa lähetystyössä. Hän jätti nuoren vaimonsa ja heidän 2-vuotiaan tyttärensä. Sitten hänen lähetystyönsä viimeisten seitsemän kuukauden ajaksi hänen vaimonsa kutsuttiin palvelemaan hänen kanssaan, ja heidän tyttärensä jäi sukulaisten hoiviin.

Muutama vuosi myöhemmin, kun heillä oli *neljä* lasta, he muuttivat Missoulaan Montanan osavaltioon, jotta perheen isä voisi opiskella yliopistossa.

He olivat ehtineet olla siellä kuitenkin vasta muutaman kuukauden, kun presidentti Spencer W. Kimball ja vanhin Mark E. Petersen esittivät vaimoni isälle kutsun olla vasta perustetun Missoulan vaarnan ensimmäinen johtaja. Hän oli vasta 34-vuotias. Ajatukset yliopistosta jätettiin sivuun, kun hän pyrki tekemään *Herran* tahdon – ei omaa tahtoaan.

Minun vanhempani ovat palvelleet temppelessä yli 30 vuotta – isä sinetöijänä, äiti toimitustyöntekijänä. He ovat palvelleet yhdessä myös viisi kertaa kokoaikaisessa lähetystyössä – Riversidessä Kaliforniassa, Ulaanbaatarissa Mongoliassa, Nairobissa Keniassa, Nauvoon temppelessä Illinoisissa ja Monterreyn temppelessä Meksikossa. Meksikossa he pyrkivät kovasti oppimaan uuden kielen, mikä ei ollut helppoa 80-vuotiaille. Mutta he pyrkivät mieluummin tekemään Herran tahdon kuin tavoittelemaan elämässä omia toiveitaan.

Heille ja kaikille heidän kaltaisilleen omistautuneille myöhempien aikojen pyhille eri puolilla maailmaa toistan nämä sanat, jotka Herra puhui profeetta Nefille, Helamanin pojalle: ”Siunattu olet sinä – – sen tähden, mitä olet tehnyt – – väsymättä – – [sillä sinä et ole] yrittänyt turvata omaa henkeäsi, vaan olet pyrkinyt tekemään minun tahtoni ja pitämään minun käskyni.”⁸

Kun *me* pyrimme tekemään Jumalan tahdon palvelemalla uskollisesti Häntä ja lähimmäisiämme, niin me tunnemme Hänen hyväksyntänsä ja todella opimme tuntemaan Hänet.

Tuntekaa Hänet tulemalla Hänen kaltaisikseen

Vapahtaja sanoo meille, että kaikkien paras keino tuntea Jumala on tulla Hänen *kaltaisekseen*. Hän opetti: ”Millaisia miehiä teidän siis tulee olla? Totisesti minä sanon teille: Sellaisia kuin minä olen.”⁹

Kelvollisuus on välttämätöntä, jotta voi tulla Hänen kaltaisikseen. Hän käski: ”[Pyhittäytykää]; niin, puhdistakaa sydämenne ja peskää kätenne – –, niin että minä voin tehdä teidät puhtaiksi.”¹⁰ Kun ryhdymme työhön tulla ksemme Hänen kaltaisikseen, me teemme parannusta, saamme Hänen anteeksiantonsa ja Hän puhdistaa meidän sielumme.

Auttaakseen meitä edistyessämme kohti Isää Herra on antanut meille tämän lupauksen: ”Jokainen sielu, joka hylkää syntinsä ja tulee minun luokseni ja huutaa avuksi minun nimeäni ja tottelee minun ääntäni ja pitää minun käskyni, saa nähdä minun kasvoni ja tietää, että minä olen.”¹¹

Kun me uskomme Vapahtajan sovitusuhriin, Hän puhdistaa meidät, parantaa meidät ja suo meille kyvyn *tuntea* Hänet auttamalla meitä tulemaan Hänen *kaltaisikseen*. Mormon

opetti: ”Rukoilkaa – – Isää koko sydämen voimalla, – – että teistä tulisi Jumalan lapsia; että me hänen ilmestyessään olisimme hänen *kaltaisiaan*.”¹² Kun pyrimme tulemaan Jumalan kaltaisiksi, Hän voi tehdä meistä enemmän kuin mihin pystyisimme koskaan omin voimin.

Tuntekaa Hänet seuraamalla opastajianne

Auttaakseen meitä pyrkimyksissämme Jumala on antanut meille roolimalleja ja opastajia. Haluan kertoa ajatuksiani yhdestä omasta opastajastani, vanhin Neal A. Maxwellista. Hän pyrki jatkuvasti alistamaan oman tahtonsa Isän tahtoon pyrkiessään tulemaan Jumalan kaltaisiksi.

Yli 20 vuotta sitten hän kertoi minulle tuntemuksistaan sen jälkeen kun hänellä oli juuri todettu syöpä. Hän sanoi minulle: ”Haluan olla mukana joukkueessa, [verhon] tällä puolella tai toisella. En halua seurata sivusta. Haluan olla pelaamassa.”¹³

Muutaman seuraavan viikon ajan hän oli haluton pyytämään Jumalaa parantamaan hänet. Hän halusi vain tehdä Jumalan tahdon. Hänen

vaimonsa Colleen huomautti, että Jeesuksen ensimmäinen vetoamus Getsemanen puutarhassa oli: ”Jos se on mahdollista, niin menköön tämä malja minun ohitseni.” Vasta sitten Vapahtaja sanoi: ”Mutta ei niin kuin minä tahdon, vaan *niin kuin sinä*.”¹⁴ Hän kannusti vanhin Maxwellia noudattamaan Vapahtajan esimerkkiä, pyytämään lievitystä ja *sitten* alistamaan oman tahtonsa Jumalan tahtoon, kuten vanhin Maxwell tekikin.¹⁵

Kärsittyään laajamittaisista, heikentävistä hoidoista miltei vuoden ajan hän oli jälleen täysin ja kokonaan ”pelaamassa”. Hän palveli vielä seitsemän vuotta.

Niiden myöhempien vuosien aikana minulla oli useita tehtäviä hänen kanssaan. Tunsin hänen ystävällisyytensä, myötätuntonsa ja rakkautensa. Näin omin silmin, kuinka hän hioutui hengellisesti entistä enemmän jatkuvan kärsimyksensä ja jatkuvan palvelutyönsä myötä pyrkiessään tulemaan Vapahtajan kaltaisiksi.

Ylin roolimalli ja opastaja, mikä meillä kaikilla on, on meidän Heramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus. Hän on sanonut: ”Minä olen tie, totuus

Vanhin Benjamín De Hoyos
seitsemänkymmenen koorumista

ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.”¹⁶ ”Tule – – ja seuraa minua.”¹⁷

Nuoret veljeni ja sisareni, Jumalan tunteminen on koko elämän tärkein tavoite. ”Ja ikuinen elämä on sitä, että [me tunnemme] – – ainoan todellisen Jumalan, ja hänet, jonka [Isä on] lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.”¹⁸

”Emmekö me jatkaisi näin suuressa asiassa? – – Rohkeutta, [nuoret ystävieni]; ja eteenpäin, eteenpäin voittoon!”¹⁹

Jumala tuntee *teidät*, ja Hän kutsuu *teitä* tuntemaan *Hänet*. Rukoilkaa Isää, tutkikaa pyhiä kirjoituksia, pyrkikää tekemään Jumalan tahto, pyrkikää tulemaan Vapahtajan kaltaisiksi ja seuratkaa vanhurskaita opastajia. Kun teette niin, *te* tulette *tuntemaan* Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen, ja te peritte iankaikkisen elämän. Tämä on minun kutsuni teille Heidän asetettuna erityisenä todistajanaan. He elävät. He rakastavat teitä. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Joh. 3:16.
2. Joh. 17:3.
3. OL 6:15–16, 22–23.
4. Bruce R. McConkie, ”Getsemanen puhdistava voima”, *Valkeus*, 1985, konferenssiraportti 155. vuosikonferenssista, s. 10, kursivointi lisätty.
5. Ks. Bruce R. McConkie, ”Getsemanen puhdistava voima”, s. 8, kursivointi lisätty.
6. Joh. 6:38.
7. 3. Nefi 11:11, kursivointi lisätty.
8. Hel. 10:4.
9. 3. Nefi 27:27.
10. OL 88:74.
11. OL 93:1, kursivointi lisätty.
12. Moroni 7:48, kursivointi lisätty.
13. Ks. samanlaisia lausuntoja julkaisussa Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life: The Biography of Neal A. Maxwell*, 2002, s. 19.
14. Matt. 26:39, kursivointi lisätty.
15. Ks. Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life*, s. 15.
16. Joh. 14:6.
17. Matt. 19:21.
18. Joh. 17:3, kursivointi lisätty.
19. OL 128:22.

Jotta valomme olisi viirinä kansakunnille

Vapahtajan evankeliumi ja Hänen palautettu kirkkonsa antavat meille monia mahdollisuuksia, jotta valomme voi olla osa suurta merkkiviiriä kansakunnille.

Vuosia sitten kun palvelin seminaarinopettajana, kuulin yhden työtoverini pyytävän oppilaitaan pohtimaan seuraavaa kysymystä: Jos te olisitte eläneet Vapahtajan aikana, niin mistä syystä arvellette seuranneenne Häntä yhtenä Hänen opetuslapsistaan? He päätyivät siihen johtopäätökseen, että ne, jotka seuraavat Vapahtajaa tänä päivänä ja pyrkivät olemaan Hänen opetuslapsiaan, olisivat luultavasti tehneet niin myös silloin.

Siitä lähtien olen pohtinut sitä kysymystä ja heidän johtopäätöstään. Mietin usein, miltä minusta olisi tuntunut

kuulla Vapahtajan itsensä sanovan seuraavaa vuorisaarnassa:

”Te olette maailman valo. Ei kaupunki voi pysyä kätöksä, jos se on ylhäällä vuorella.

Eikä lamppua, kun se sytytetään, panna vakan alle, vaan lampunjalkaan. Siitä sen valo loistaa kaikille huoneessa oleville.

Näin loistakoon teidänkin valonne ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.” (Matt. 5:14–16.)

Osaatteko kuvitella, miltä teistä olisi tuntunut kuulla Vapahtajan ääni? Itse

asiassa meidän ei tarvitse kuvitella sitä. Olemme saaneet jatkuvana kokemukseksi kuulla Herran ääntä, koska kun kuulemme Hänen palvelijoidensa äänen, se on sama.

Vuonna 1838 Herra julisti profeetta Joseph Smithin kautta seuraavan sanoman, joka on samankaltainen kuin vuorisaarnassa:

”Sillä näin kirkkoani on kutsuttava viimeisinä aikoina, nimittäin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkoksi.

Totisesti minä sanon teille kaikille: Nouskaa ja loistakaa, jotta valonne olisi viirinä kansakunnille.” (OL 115:4–5.)

Meidän aikamme on niin erityinen, että se jopa näytettiin näyssä profeetta Jesajalle. Hänkin näki tämän Jeesuksen Kristuksen kirkon palautuksen päivän, ja hän profetoi siitä ja sen tarkoituksesta sanoen: ”Hän kohottaa merkiviirin kansoille, hän korjaa talteen Israelista pois ajetus ja kokoaa yhteen Juudasta eri tahoille hajotetut maailman neljältä kulmalta” (Jes. 11:12).

Pyhissä kirjoituksissa merkiviiri on lippu tai viiri, jonka ympärille ihmiset kokoontuvat, kun heillä on yhtenäinen päämäärä. Muinaisina aikoina viiri osoitti taistelussa sotilaiden

kokoontumispaikan. Vertauskuvallisesti puhuen Mormonin kirja ja Jeesuksen Kristuksen palautettu kirkko ovat merkiviirejä kaikille kansakunnille. (Ks. PKO, ”Merkiviiri”, scriptures.lds.org/fi.)

Epäilemättä yksi näiden myöhempien aikojen suurimmista merkiviireistä on tämä loistava yleiskonferenssi, jossa julistetaan jatkuvasti taivaallisen Isämme suurta työtä ja suunnitelmaa – ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän [toteuttamista]” (Moos. 1:39).

Se, että yleiskonferensseja pidetään jatkuvasti, on yksi parhaista todisteista siitä, että me myöhempien aikojen pyhät uskomme ”kaiken, mitä Jumala on ilmoittanut, kaiken, mitä hän nykyään ilmoittaa, ja me uskomme, että hän ilmoittaa vielä monia suuria ja tärkeitä Jumalan valtakuntaa koskevia asioita” (UK 9).

Mitä sellaista Herra sitten on ilmoittanut presidentti Thomas S. Monsonin kautta, minkä tekemistä meidän täytyy jatkaa, jotta valomme voi olla merkiviirinä kansakunnille? Mitkä ovat niitä tärkeitä asioita, joita täytyy tehdä tänä Siionin vahvistamisen ja Israelin kokoamisen suurenmoisena aikana?

Herra on aina ilmoittanut meille tahtonsa rivi rivin päälle, opetus opetuksen päälle, vähän täällä ja vähän tuolla (ks. 2. Nefi 28:30). Meidän ei sen vuoksi pidä yllättyä sellaisesta, mikä saattaa yksinkertaisen ja toistuvan luonteensa puolesta näyttää pieneltä, sillä Herra on jo neuvonut meitä sanoen, että ”siunattuja ovat ne, jotka kuulevat minun opetuksiani ja kallistavat korvansa minun neuvoilleni, sillä he oppivat viisautta; sillä sille, joka ottaa vastaan, minä annan enemmän”. (2. Nefi 28:30.)

Todistan, että oppimalla rivin rivin päälle, opetuksen opetuksen päälle, vähän täällä ja vähän tuolla ja ottamalla varteen johtajiemme neuvot meillä on lampuissamme öljyä, jonka avulla voimme antaa valoa muille, kuten Herra on meitä käskennyt.

Vaikka on monia asioita, joita voimme tehdä ollaksemme valona ja merkiviirinä muille, niin haluaisin keskittyä seuraaviin kolmeen: lepopäivän pyhittäminen, pelastuksen työn jouduttaminen verhon kummallakin puolella sekä Vapahtajan tavalla opettaminen.

Valo, josta puhumme, tulee siitä hartaudesta, jota omistamme lepopäivän pyhittämiseen niin kirkossa kuin

kotona. Se on valoa, joka lisääntyy, kun varjelemme itsemme niin, ettei maailma saastuta. Se on valoa, joka tulee, kun annamme uhriksi sakramenttimme Hänen pyhänä päivänään ja omistamme hartautemme Korkeimmalle. Tämän kaiken ansiosta Hänen Henkensä voi aina olla meidän kanssamme. Se on sitä valoa, joka lisääntyy ja tulee näkyviin, kun palaamme kotiin tuntien anteeksi-antoa, josta presidentti Henry B. Eyring puhui viime lokakuun yleiskonferenssissa sanoessaan: ”Kaikista niistä siunauksista, joita voimme luetella, ehdottomasti suurin on se anteeksiannon tunne, joka tulee, kun nautimme sakramentin. Tunnumme suurempaa rakkautta ja kiitollisuutta Vapahtajaan kohtaan, jonka ääretön uhri teki mahdolliseksi sen, että meidät puhdistetaan synnistä.” (”Kiitollisuus lepopäivänä”, *Liahona*, marraskuu 2016, s. 100.)

Kun pyhitämme lepopäivän ja nautimme sakramentin, meidät puhdistetaan ja sen lisäksi meidän valomme tulee kirkaammaksi.

Meidän valomme lisääntyy myös silloin, kun omistamme ja pyhitämme aikaa siihen, että etsimme esivanhempiemme nimiä, viemme heidän nimensä temppeliin ja opetamme perhettämme ja muita tekemään samoin.

Tämä pyhä temppeli- ja sukututkimustyö, joka on yhteistä työtä pyhille verhon kummallakin puolella, etenee nopeammin kuin koskaan, kun Herran tempeleitä rakennetaan. Nyt kun tempeleillä on erityisiä aikatauluja perheille, jotka tulevat omien sukulaisnimikorttiansa kanssa, vaimollani ja minulla on ollut riemullisia kokemuksia, kun olemme palvelleet tempeleissä yhdessä lastemme ja lastenlastemme kanssa.

Kun etsimme nimiä ja viemme niitä temppeliin sekä opetamme muita tekemään samoin, niin yhdessä me loistamme merkkiviirinä.

Vielä yksi keino nousta ja loistaa on se, että opimme opettamaan Vapahtajan tavalla. Riemuitsen kaikkien niiden kanssa, jotka opettelevat opettamaan

Vapahtajan tavalla. Saanen lukea uuden opettamisen oppikirjan alusta: ”Jokaisen evankeliumin opettajan – jokaisen vanhemman, jokaisen virallisesti kutsutun opettajan, jokaisen kotiopettajan ja kotikäyntiopettajan ja jokaisen Kristuksen seuraajan – tavoitteena on opettaa evankeliumin puhdasta oppia Hengen johdatuksella auttaakseen Jumalan lapsia vahvistamaan uskoaan Vapahtajaan ja tulemaan enemmän Hänen kaltaisiksi” (*Opettaminen Vapahtajan tavalla*, 2016).

Tällä hetkellä tuhannet uskolliset opettajamme pitävät valoa ylhäällä oppiessaan, kuinka he voivat opettaa Vapahtajan tavalla. Tässä yhteydessä uusi opettajaneuvoston kokous on yksi keino nousta ja loistaa, kun oppilaat kokoontuvat Kristuksen opin merkkiviirin ympärille, sillä ”avain opettamiseen Vapahtajan tavalla on elää, kuten Vapahtaja eli” (*Opettaminen Vapahtajan tavalla*, s. 4).

Kun me kaikki opetamme ja opimme Hänen tavallaan ja kun meistä tulee enemmän Hänen kaltaisiaan, niin meidän valomme loistaa kirkaammin eikä se voi pysyä kätöksessä vaan siitä tulee merkkiviiri niille, jotka etsivät Vapahtajan valoa.

Rakkaat veljeni ja sisareni, meidän ei pitäisi emmekä saa kätkeä valoamme. Vapahtajamme on käskennyt meitä antamaan valomme loistaa kuin ylhäällä vuorella oleva kaupunki tai kuin lamppu lampunjalassa. Niin tehdessämme me ylistämme Isäämme taivaassa. Vapahtajan evankeliumi ja Hänen palautettu kirkkonsa antavat meille monia mahdollisuuksia, jotta valomme voi olla osa suurta merkkiviiriä kansakunnille.

Todistan, että Jeesus Kristus on se valo, jota meidän tulee heijastaa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Quentin L. Cook
kahdentoista apostolin koorumista

Uskon perustukset

Pyyntöni on, että me teemme ne uhraukset ja osoitamme sitä nöyryyttä, jotka ovat välttämättömiä Herraan Jeesukseen Kristukseen kohdistuvan uskomme perustusten vahvistamiseksi.

Tämä on ollut suurenmoinen yleiskonferenssi. Olemme todella rakentuneet. Jos yleiskonferenssilla on yksi ehdottoman tärkeä päämäärä, se on vahvistaa uskoa Isään Jumalaan ja Vapahtajaamme, Herraan Jeesukseen Kristukseen.

Puheeni käsittelee tuon uskon perustuksia.

Henkilökohtaisia perustuksia, kuten monia kelvollisia toimintoja, rakennetaan tavallisesti hitaasti – yksi kerros, yksi kokemus, yksi haaste, yksi vastoinikäminen ja yksi onnistuminen kerrallaan. Yksi hellyttävimpiä fyysisiä kokemuksia ovat pienokaisen ensi askeleet. Niitä on suurenmoista katsella. Se kallisarvoinen katse kasvoilla – yhdistelmä päättäväisyyttä, iloa, yllätystä ja saavutusta – on todella mullistava hetki.

Omassa perheessämme on ollut yksi vastaavanlainen tapahtuma, joka on jäänyt mieleen. Kun nuorin poikamme oli suunnilleen nelivuotias, hän tuli sisälle ja ilmoitti riemuissaan perheelle hyvin ylpeänä: ”Minä osaan nyt tehdä kaikkea. Osaan tehdä rusetin, ajaa pyörällä ja laittaa vetoketjun kiinni.” Ymmärsimme hänen kertovan meille, että hän osasi solmia kengännauhansa, ajaa kolmipyörällään ja sulkea takkinsa

vetoketjun. Me kaikki nauroimme, mutta ymmärsimme, että hänelle nämä asiat olivat mahtavia saavutuksia. Hän luuli tosiaan kasvaneensa isoksi ja tulleensa aikuiseksi.

Fyysisellä, henkisellä ja hengellisellä kehityksellä on paljon yhteistä. Fyysinen kehitys on varsin helppo nähdä. Aloitamme vauvan askelin ja edistymme päivä päivältä, vuosi vuodelta,

kasvaen ja kehittyen saavuttaaksemme lopullisen fyysisen mittamme. Kehittyminen on erilaista jokaisen kohdalla.

Kun katselemme hienoa urheilusuoritusta tai musiikkiesitystä, sanomme usein, että kyseinen henkilö on hyvin lahjakas, mikä on tavallisesti totta. Mutta suoritus perustuu vuosien valmentautumiseen ja harjoitteluun. Eräs tunnettu kirjailija, Malcolm Gladwell, on nimittänyt tätä 10 000 tunnin säännöksi. Tutkijat ovat määrittäneet, että sen verran harjoittelua tarvitaan onnistumiseen urheilussa tai musiikissa, akateemiseen pätevyyteen, erityistaitoihin työssä, asiantuntemukseen lääketieteessä tai oikeustieteessä ja niin edelleen. Yksi näistä tutkijoista vahvistaa, ”että kymmenen tuhannen tunnin harjoittelu on välttämätöntä, jotta saavutetaan kansainvälisen tason pätevyys – millä alalla tahansa”¹.

Useimmat ihmiset ymmärtävät, että tällainen valmentautuminen ja harjoittelu ovat välttämättömiä, jotta

voi ylittää fyysiseen ja henkiseen huippusuoritukseen.

Yhä kasvavassa määrin maallistuneessa maailmassa painotetaan valitettavasti entistä vähemmän sitä, miten paljon tarvitaan hengellistä kasvua, jotta voi tulla Kristuksen kaltaiseksi ja luoda perustukset, jotka johtavat kestäväan uskoon. Meillä on taipumus painottaa ylevän hengellisen ymmärryksen hetkiä. Nämä ovat kallisarvoisia tilanteita, jolloin tiedämme, että Pyhä Henki on todistanut erityisistä hengellisistä näkemyksistä sydämellemme ja mielellemme. Me riemuitsemme näistä tapahtumista. Niitä ei pidä millään tavoin väheksyä. Mutta mitä

tulee kestäväan uskoon ja siihen, että saa Hengen jatkuvaksi kumppaniksi, mikä ei korvaa yksilöllistä uskonnon harjoittamista, jota voi verrata fyysiseen ja henkiseen kehitykseen. Meidän tulee rakentaa näiden kokemusten perustalle – kokemusten, jotka toisinaan muistuttavat pienokaisen ensi askelia. Me teemme tätä sitoutumalla omistautuneesti hengellisiin sakramenttikokouksiin, pyhien kirjoitusten tutkimiseen, rukoukseen ja palvelemiseen kutsun mukaisesti. Hiljattain eräessä 13 lapsen isän muistikirjoituksessa kerrottiin, että isän ”uskollisuus päivittäiseen rukoukseen ja pyhien kirjoitusten tutkimiseen vaikutti syvästi hänen lapsiinsa antaen

heille Herraan Jeesukseen Kristukseen kohdistuvan uskon horjumattoman perustan”².

Eräs kokemus, jonka sain 15-vuotiaana, on ollut minulle perustavanlaatuisen. Uskollinen äitini oli pyrkinyt urhoollisesti auttamaan minua luomaan elämäni uskon perustukset. Osallistuin sakramenttikokoukseen, Alkeisyhdistykseen, sitten Nuoriin Miehiin ja seminaariin. Olin lukenut Mormonin kirjan ja olin aina pitänyt henkilökohtaisia rukouksia. Niihin aikoihin perheessämme sattui eräs yllättävä tapahtuma, kun rakas isoveljeni pohti mahdollista lähetystyökutsua. Hyvä isäni, joka oli vähemmän aktiivinen kirkon jäsen, halusi, että veljeni jatkaisi opintojaan eikä palvelisi lähetystyössä. Tämä muodostui kiistanaiheeksi.

Eräessä merkittävässä keskustelussa veljeni kanssa, joka on viisi vuotta minua vanhempi ja joka johti keskustelua, päädyimme siihen, että hänen päätöksensä lähetystyössä palvelemisesta riippui kolmesta asiasta: 1) Oliko Jeesus Kristus jumalallinen? 2) Oliko Mormonin kirja totta? 3) Oliko Joseph Smith palautuksen profeetta?

Kun sinä iltana rukoilin vilpittömästi, Henki vahvisti minulle totuuden kaikista kolmesta kysymyksestä. Opin myös ymmärtämään, että miltei kaikki valinnat, joita tekisin loppuelämäni aikana, perustuisivat niiden kolmen kysymyksen vastauksiin. Käsitin etenkin, että keskeistä oli usko Herraan Jeesukseen Kristukseen. Menneitä muistelllessani ymmärrän, että pääasiassa äitini ansiosta perustukset olivat paikallaan, jotta sinä iltana sain hengellisen vahvistuksen. Veljeni, jolla jo oli todistus, teki päätöksen palvella lähetystyössä, ja lopulta hän sai puolelleen isämme tuen.

Hengellistä johdatusta voi saada tarpeen mukaan Herran hyväksi

näkemänä aikana ja Hänen tahtonsa mukaisesti.³ Mormonin kirja – toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta on erinomainen esimerkki. Katselin hiljattain ensipainoksen Mormonin kirjaa. Joseph Smith sai käännöksen valmiiksi ollessaan 23-vuotias. Tiedämme jotakin siitä prosessista ja niistä apuvälineistä, joita hän käytti kääntämisessä. Siihen vuonna 1830 painettuun laitokseen Joseph sisällytti lyhyen esipuheen ja julisti yksinkertaisesti ja selkeästi, että kirja käännettiin ”Jumalan lahjan ja voiman avulla”⁴. Entä kääntämisen apuvälineet – urim ja tummim, näkijänkivet? Olivatko ne välttämättömiä, vai olivatko ne kuin polkupyörän apupyörät, kunnes Joseph osasi osoittaa sitä uskoa, jota tarvittiin suuremman ilmoituksen vastaanottamiseen?⁵

Aivan kuten fyysisen tai henkisen kyvyn hankkimiseen vaaditaan toistamista ja jatkuvia ponnisteluja, sama pätee hengellisiin asioihin. Muistakaa, että kun profeetta Josephia valmistettiin vastaanottamaan levyt, hän sai neljästi luokseen saman vieraan, Moronin, jolla oli joka kerta täsmälleen sama sanoma. Uskon, että viikoittaisella osallistumisella hengellisiin sakramenttikokouksiin on hengellisiä seurauksia, joita emme täysin ymmärrä. Pyhien kirjoitusten säännöllinen pohdiskeleminen – satunnaisen lukemisen sijaan – voi korvata pinnallisen ymmärtämisen ylevällä, elämää mullistavalla uskon vahvistumisella.

Usko on voiman periaate. Saanen havainnollistaa sitä: Kun olin nuori lähetyssaarnaaja, eräs suurenmoinen lähetysohjaaja⁶ esitti minulle syvällisellä tavalla pyhien kirjoitusten kertomuksen, joka on luvussa Luuk. 8. Siinä kerrotaan naisesta, joka oli kärsinyt verenvuodosta 12 vuotta, ja hän oli kuluttanut kaikki varansa lääkäreihin, jotka eivät kyenneet häntä

parantamaan. Näihin päiviin asti se on ollut yksi lempikohdistani pyhissä kirjoituksissa.

Muistatte naisen uskoneen, että jos hän voisi edes koskettaa Vapahtajan viitan tupsua, hän paranisi. Kun hän teki niin, hän parantui heti. Vapahtaja, joka käveli opetuslastensa kanssa, kysyi: ”Kuka koski minuun?”

Pietari vastasi, että kaikkihan he yhdessä kulkiessaan tunkivat Hänen päälleen.

”Mutta Jeesus sanoi: ’Joku koski minuun. Minä tunsin, että minusta lähti voimaa.’”

Mutta Vapahtaja ei sittenkään nähnyt naista. Hän ei ollut keskittynyt naisen tarpeisiin. Naisen usko oli kuitenkin niin vahva, että viitan tupsun koskettaminen teki mahdolliseksi saada parantavaa voimaa Jumalan Pojasta.

Vapahtaja sanoikin hänelle: ”Tyttöreni, uskosi on parantanut sinut. Mene rauhassa.”⁷

Olen mietiskellyt tätä kertomusta koko aikuiselämäni ajan. Ymmärrän, että henkilökohtaiset rukouksemme ja

pyyntömme rakastavalle Isälle tai vaassa Jeesuksen Kristuksen nimessä voivat tuoda elämääme siunauksia, jotka ylittävät käsityskykymme. Uskon perustusten – sellaisen uskon, jota tämä nainen osoitti – tulisi olla sydämemme suurena toiveena.

Uskon ensimmäiset perustukset – edes hengellisen vahvistuksen kera – eivät kuitenkaan tarkoita sitä, ettemme kohtaisi haasteita. Kääntymys evankeliumiin ei tarkoita sitä, että kaikki ongelmamme ratkeaisivat.

Varhainen kirkon historia sekä Oppiin ja liittoihin tallennetut ilmoitukset sisältävät erinomaisia esimerkkejä uskon perustusten luomisesta sekä kaikkia kohtaavien elämänmuutosten ja haasteiden käsittelemisestä.

Kirtlandin temppelein valmistuminen oli perustavanlaatuinen tapahtuma koko kirkolle. Sen myötä tuli Hengen vuodatuksia, opillisia ilmoituksia ja kirkon vakiinnuttamisen kannalta välttämättömien avainten palauttaminen. Kuten muinaiset apostolit helluntaipäivänä, monet jäsenet saivat Kirtlandin

tempppelin vihkimisen yhteydessä ihmeellisiä hengellisiä kokemuksia.⁸ Mutta – kuten meidän omassa elämässämme – tämä ei tarkoittanut, etteivät he kokisi haasteita tai vaikeuksia tulevaisuudessa. Vähänpä nämä varhaiset jäsenet tiesivät, että he joutuisivat kohtaamaan Yhdysvaltain finanssikriisin – vuoden 1837 paniikin – joka koettelisi heidän sielunsa syvyyksiä.⁹

Yhden esimerkin tähän finanssikriisiin liittyvistä haasteista joutui kokemaan vanhin Parley P. Pratt, yksi palautuksen suurista johtajista. Hän oli yksi kahden toista apostolin koorumin alkuperäisistä jäsenistä. Vuoden 1837 alkupuolella hänen rakas vaimonsa Thankful kuoli synnytyttyään heidän ensimmäisen lapsensa. Parley ja Thankful olivat olleet naimisissa melkein kymmenen vuotta, ja Thankfulin kuolema mursi Parleyn.

Muutama kuukausi myöhemmin vanhin Pratt huomasi elävänsä yhtä

vaikeimmista ajoista, mitä kirkko on kohdannut. Valtakunnallisen kriisin keskellä paikalliset talousasiat – kuten maakeinottelu sekä Joseph Smithin ja muiden kirkon jäsenten perustaman rahalaitoksen vaikeudet – saivat Kirtlandissa aikaan erimielisyyttä ja kiistaa. Kirkon johtajat eivät aina tehneet viisaita ajallisia ratkaisuja omassa elämässään. Parley kärsi merkittäviä taloudellisia menetyksiä, ja jonkin aikaa hän oli tyytymätön profeetta Josephille.¹⁰ Hän kirjoitti pisteliään arvostelun Josephille ja puhui tätä vastaan julkisesti. Samaan aikaan Parley sanoi, että hän uskoi edelleen Mormonin kirjaan sekä Oppiin ja liittoihin.¹¹

Vanhin Pratt oli menettänyt vaimonsa, maatilansa ja kotinsa. Josephille ilmoittamatta Parley lähti Missouriin. Matkalla sinne hän tapasi yllättäen apostolitoverit Thomas B. Marshin ja David Pattenin, jotka olivat palaamassa

Kirtlandiin. He tunsivat kaipaavansa kipeästi sopusoinnun palauttamista koorumiin ja taivuttelivat Parleyn palaamaan heidän kanssaan. Parley käsitti, ettei kukaan ollut menettänyt enemmän kuin Joseph Smith ja hänen perheensä.

Parley etsi käsiinsä profeetan ja tunnusti itkien, että se, mitä hän oli tehnyt, oli väärin. Vaimonsa Thankfulin kuolemaa seuranneiden kuukausien aikana Parley oli ollut ”synkän pilven varjostama” sekä pelkojen ja turhautumien valtaama.¹² Joseph, joka tiesi, millaista oli kamppailla vastoinkäymisiä ja kiusauksia vastaan, antoi Parleylle vilpittömästi anteeksi, rukoili hänen kanssaan ja siunasi hänet.¹³ Parley ja muut, jotka pysyivät uskollisina, hyötyivät Kirtlandin haasteista. Heidän viisautensa kasvoi, ja heistä tuli ylevämpiä ja hyveellisempiä. Siitä kokemuksesta tuli osa heidän uskonsa perustuksia.

Vastoinkäymisiä ei pidä nähdä joko Herran osoittamana epäsuosiona tai Hänen siunaustensa perumisena. Vastakohtaisuus kaikessa on osa sitä metallinsulattajan tulta, joka valmistaa meitä iankaikkiseen, selestiseen päämäärään.¹⁴ Kun profeetta Joseph oli Libertyn vankilassa, Herran sanoissa hänelle kuvaillaan kaikenlaisia haasteita – myös ahdistuksia ja väärää syytöksiä – ja lopuksi sanotaan:

”Jos itse helvetti aukaisee kitansa ammолleen sinua tavoitellen, tiedä, poikani, että kaikki tämä antaa sinulle kokemusta ja on sinun hyväksesi.

Ihmisen Poika on laskeutunut kaiken tämän alapuolelle. Oletko sinä suurempi kuin hän?”¹⁵

Tässä Joseph Smithille antamassaan opetuksessa Herra teki myös selväksi, että Josephin päivät olivat tiedossa eikä hänen vuosiaan vähennettäisi. Herra sanoi lopuksi: ”Älä siis pelkää,

mitä ihminen voi tehdä, sillä Jumala on kanssasi aina ja ikuisesti.”¹⁶

Mitä sitten ovat uskon siunaukset? Mitä usko saa aikaan? Luettelo on miltei loputon:

Syntimme voidaan antaa anteeksi uskomme tähden Kristukseen.¹⁷

Kaikilla, joilla on usko, on yhteys Pyhään Henkeen.¹⁸

Pelastus tulee uskon kautta Kristuksen nimeen.¹⁹

Me saamme voimaa uskomme mukaisesti, joka meillä on Kristukseen.²⁰

Kukaan ei pääse Herran lepoon paitsi ne, jotka ovat pesseet vaatteensa Kristuksen veressä, uskonsa tähden.²¹

Rukouksiin vastataan uskon mukaisesti.²²

Ilman uskoa ihmisten keskuudessa Jumala ei voi tehdä heidän keskuudessaan mitään ihmettä.²³

Lopuksi, meidän uskomme Jeesukseen Kristukseen on välttämätön perustus iankaikkiselle pelastuksellemme ja korotuksellemme. Kuten Helaman opetti pojilleen: ”Muistakaa, että teidän on rakennettava perustuksenne meidän Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika – –, joka on varma perustus, perustus, jolle rakentaessaan ihmiset eivät voi sortua.”²⁴

Olen kiitollinen siitä uskon perustusten lujittamisesta, jota on saatu tästä konferenssista. Pyyntöni on, että me teemme ne uhraukset ja osoitamme sitä nöyryyttä, jotka ovat välttämättömiä Herraan Jeesukseen Kristukseen kohdistuvan uskomme perustusten vahvistamiseksi. Hänestä lausun varman todistukseni. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Malcolm Gladwell, *Outliers: The Story of Success*, 2008, s. 40. Hän lainaa neurologi Daniel Levitiniä.
2. Bryant Hinckley Wadsworthin muistokirjoitus, *Deseret News*, 15. tammikuuta 2017,

- legacy.com/obituaries/deseretnews.
3. Ks. 2. Nefi 28:30. Emme saa asiasta koko tietomäärää tai kaikkia siihen liittyviä periaatteita. Niitä tulee tarpeen mukaan: rivi rivin päälle ja käsky käskyn päälle.
 4. Mormonin kirjan ensimmäiseen laitokseen, joka painettiin vuonna 1830, profeetta Joseph Smith kirjoitti: ”Ilmoitan teille, että minä käänsin Jumalan lahjan ja voiman avulla” (ks. Mormonin kirjan johdanto, 1830). Mormonin kirjan myöhemmissä laitoksissa on ollut samanlainen lausuma: ”Levyt luovutettiin Joseph Smithille, joka käänsi ne Jumalan lahjan ja voiman avulla” (ks. Mormonin kirjan johdanto, 2013).
 5. Orson Pratt muisteli olleensa paikalla monissa tilanteissa, jolloin Joseph Smith oli kääntänyt Uutta testamenttia, ja ihmetellessä, miksei Joseph ollut käyttänyt siinä prosessissa mitään apuvälinettä. ”Joseph, ikään kuin olisi lukenut Orsonin ajatukset, katsahti tähän ja selitti, että Herra antoi hänelle urimin ja tummimin hänen ollessaan vielä kokematon saamaan Hengen innoitusta. Mutta nyt hän oli edistynyt tarpeeksi pitkälle ymmärtääkseen, kuinka tuo Henki toimi, eikä hän enää tarvinnut sellaisen välineen apua.” (”Two Days’ Meeting at Brigham City, June 27 and 28, 1874”, *Millennial Star*, 11. elokuuta 1874, s. 499; ks. myös Richard E. Turley jr., Robin S. Jensen ja Mark Ashurst-McGee, ”Joseph, näkijä”, *Liahona*, lokakuu 2015, s. 10–17.)
 6. Lähetysjohtaja oli vanhin Marion D. Hanks, joka oli myös johtava auktoriteetti.
 7. Ks. Luuk. 8:43–48.
 8. Ks. Ap. t. 2.
 9. Ks. Moosia 2:36–37; ks. myös Henry B. Eyring, ”Hengellinen valmius: aloita varhain ja ole vakaa”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 38: ”Niinpä elämän suuri koetus on nähdä, kuuntelemmeko ja tottelemmeko me Jumalan käskyjä elämän myrskyissä. Koetus ei ole myrskyjen kestämisessä vaan oikean valitsemisessä niiden raivotessa. Ja elämän murhenäytelmä on epäonnistua tässä koetuksessa ja epäonnistua siten olemasta kelvollinen palaamaan loistossa taivaalliseen kotiimme.”
 10. Ks. Terryl L. Givens ja Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism*, 2011, s. 91–98; teoksen johdanto ja osan 5 johdanto, *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, toim. Brent M. Rogers et al., 2017, s. xxviii–xxxii, 285–293.
 11. Ks. ”Letter from Parley P. Pratt, 23 May 1837”, julkaisussa *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, s. 386–391.
 12. Ks. ”History of John Taylor by Himself”, s. 15, julkaisussa *Histories of the Twelve, 1856–1858, 1861*, kirkon historian kirjasto; Givens ja Grow, *Parley P. Pratt*, s. 101–102.
 13. Ks. *The Autobiography of Parley P. Pratt*, toim. Parley P. Pratt jr., 1874, s. 183–184.
 14. Ks. 2. Nefi 2:11.
 15. OL 122:7–8.
 16. OL 122:9.
 17. Ks. En. 5–8.
 18. Ks. Jaar. 4.
 19. Ks. Moroni 7:26, 38.
 20. Ks. Alma 14:26.
 21. Ks. 3. Nefi 27:19.
 22. Ks. Moroni 7:26.
 23. Ks. Et. 12:12.
 24. Hel. 5:12.

Kuinka voimme omaksua konferenssin opetukset elämäämme

Voisit käyttää seuraavia toimintoja ja kysymyksiä lähtökohtana opiskellessasi itseksesi tai perheen kanssa.

Lapsille

- S. 86: Presidentti Thomas S. Monson kehotti meitä lukemaan Mormonin kirjaa joka päivä ja lupasi: ”Pyhä Henki ilmoittaa teille, että se on tosi.” Oman opiskelimesi lisäksi voit ottaa tavaksi tutkia Mormonin kirjaa päivittäin perheesi kanssa. Voisitte myös näytellä tapahtumia tai pelata pelejä, jotka auttavat teitä muistamaan tärkeitä jakeita ja kertomuksia. Mene sivustolle friend.lds.org ja katso vuoden 2016 *Liahona*-lehdistä Mormonin kirjan kertomuksia, lukutaulukoita ja muutakin.
- S. 117: Vanhin Gary E. Stevenson kertoi, kuinka hänen isänsä kuunteli Pyhää Henkeä ja pelasti hänet käärmeeltä. Kysy vanhemiltasi, voisitteko perheen kanssa keskustella kysymyksestä: Kuinka Pyhä Henki auttaa sinua? Kerro tilanteista, jolloin Pyhä Henki on varoittanut tai lohduttanut sinua tai todistanut sinulle. Voisit myös kirjoittaa ne

muistiin ja tehdä niistä kirjan.

- S. 87: Sisar Joy D. Jones opetti, että voit valmistautua tekemään myöhemmin pyhiä liittoja opettelemalla nyt pitämään lupaukset. Aseta jokin tavoite ja lupaa noudattaa sitä. Pyydä jotakuta kaveria tarkistamaan ja varmistamaan, että pidät lupauksesi.
- S. 90: Vanhin Yoon Hwan Choi kertoi isänsä neuvoista: ”Älä katso ympärillesi, katso ylös!” Toisinaan huomiomme herpaantuu ja unohdamme keskittyä taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen. Muistuta siis itseäsi ylös katsomisesta! Voit ripustaa kuvan Jeesuksesta huoneeseesi. Mene ulos ja katso taivaalle. Varaa joka päivä hiljainen hetki, jolloin ajattelet taivaallista Isää ja Jeesusta ja tunnet Hengen.

Nuorille

- S. 93 ja 117: Oletko kysynyt itseltäsi: Kuinka Pyhä Henki voi olla kanssani aina? Mistä voin tunnistaa Pyhän

Hengen? Kuinka Pyhä Henki auttaa minua? Vanhin Ronald A. Rasband ja vanhin Gary E. Stevenson vastasivat näihin ja moniin muihin kysymyksiin. ”Meillä on pyhä vastuu oppia tunnistamaan Hänen vaikutuksensa elämässämme ja toimia sen mukaisesti”, vanhin Rasband sanoi. Kuinka voit täyttää sen vastuun?

- S. 33: Vanhin Ulisses Soares lainasi osaa nuorten toimintailtojen johtoiheen pyhien kirjoitusten kohdasta: ”Pyytäköön uskossa, lainkaan epäilemättä. Joka epäilee, on kuin meren aalto, jota tuuli ajaa sinne tänne.” (Jaak. 1:6.) Kuinka pysyt horjumattomana? Aloita vahvistamalla uskoasi Jeesukseen Kristukseen. Hanki lisää tietoa Hänestä. Muista niitä tilanteita, jolloin olet tuntenut Hänen rakkautensa ja rauhansa.
- S. 86 ja 9: Presidentti Thomas S. Monson kehotti meitä: ”Ellette lue Mormonin kirjaa joka päivä, alattehan tehdä niin.” Ja sisar Carol F. McConkie kysyi: ”Siirrämmekö syrjään puhelimen, loppumattoman tehtäväluettelon ja maailmallisuuden huolet? Rukous, tutkiminen ja Jumalan sanan varteen ottaminen kutsuvat sieluumme

Hänen puhdistavan ja parantavan rakkautensa.” Varaa joka päivä aikaa Mormonin kirjan lukemiseen ja laita muistutus siitä kalenteriisi tai puhelimeesi.

Nuorille aikuisille

- S. 62: Mitä tavoitteita sinulla on elämäsi varten? Uraan, perheeseen ja jopa urheiluun ja harrastuksiin liittyvät tavoitteet ovat hyviä, mutta ”suurimpien ja ensisijaisten tavoitteidemme tulee sopia taivaallisen Isän iankaikkiseen suunnitelmaan”, opetti vanhin M. Russell Ballard. Kuinka hyvin omat suunnitelmasi ovat sopusoinnussa taivaallisen Isän sinua varten laatiman suunnitelman kanssa? Kuinka voit keskittyä paremmin tavoitteeseen elää iankaikkisesti taivaallisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen kanssa?
- S. 39: Aiemmin tänä vuonna presidentti Russell M. Nelson kehotti nuoria aikuisia omistamaan joka viikko osan ajastaan ”*kaiken* sen tutkimiseen, mitä Jeesus on sanonut ja tehnyt, kuten [pyhiin kirjoihin] on kirjoitettu” (ks. ”Profeetat, johtajuus ja jumalallinen laki”, maailmanlaajuinen hartaustilaisuus nuorille aikuisille, 8. tammikuuta 2017, broadcasts.lds.org). Hän toisti tämän kutsun yleiskonferenssissa yhtenä neljästä tärkeästä osatekijästä, joiden avulla ammenamme elämäämme Vapahtajan voimaa. Tutki presidentti Nelsonin puhetta oppiaksesi, kuinka voit päästä osalliseksi ”voimasta, joka riittää selviytyäksemme oman aikamme taakoista, esteistä ja kiusauksista”.
- S. 100 ja 26: Haluaisitko tiekartan elämäsi varten? Vanhin Dallin H. Oaks opetti: ”Koska meillä on totuus jumaluudesta ja suhteettamme jumaluuden jäseniin, elämän

tarkoituksesta ja siitä, millainen on iankaikkinen päämäärämme, meillä on paras tiekartta ja matkavakuutus taipaleellemme kuolevaisuudessa.” Sekä hän että vanhin Weatherford T. Clayton opettivat, että tieto pelastussuunnitelmasta voi olla avuksi nykypäivän haasteissamme. Tutki heidän sanomiaan ja kysy taivaalliselta Isältä, kuinka iankaikkiset totuudet voivat tarjota tiekartan elämäsi varten.

- S. 104: Pelko voi motivoida, mutta presidentti Dieter F. Uchtdorf opetti, ettei pelko ”koskaan muuta meitä ihmisiksi, jotka rakastavat sitä, mikä on oikein, ja jotka haluavat olla kuuliaisia taivaalliselle Isälle”. Kuinka Kristuksen puhdas rakkaus voi olla ”jumalallisesti annettua vastalääkettä” pelkoihisi?

Aikuisille

- S. 86: Presidentti Thomas S. Monson sanoi, että kun rukoillen tutkimme ja pohdimme Mormonin kirjaa joka päivä, ”pystymme kuulemaan Hengen äänen, vastustamaan kiusausta, voittamaan epäilyksen ja pelon ja saamaan taivaan apua elämässämme”. Aseta henkilökohtainen ja perheen tavoite lukea Mormonin kirjaa joka päivä.
- S. 39: Osallistu presidentti Russell M. Nelsonin nuorille aikuisille antamaan haasteeseen (ks. edellä ”Nuorille aikuisille”). Kuinka voit

sovittaa tämän haasteen omaan ja perheesi tilanteeseen? Keskustelkaa siunauksista, joita koituu siitä, että oppii lisää Vapahtajasta.

- S. 93 ja 117: Kun luet vanhin Ronald A. Rasbandin ja vanhin Gary E. Stevensonin puheet, pane merkille, millä tavoin Henki voi olla kanssasi aina ja kuinka Henki auttaa sinua. Mieti tapoja, joilla voit lisätä Hänen vaikutustaan elämässäsi.
- S. 39 ja 62: Presidentti Russell M. Nelson ja vanhin M. Russell Ballard kannustivat jäseniä tutkimaan julistusta ”Elävä Kristus – apostolien todistus” (ks. etukannen sisäsivu). Vanhin Ballard sanoi: ”Asettakaa tämä innoitettu Kristuksesta annettu todistus – sellaiseen paikkaan, josta näette sen, ja varatkaa aikaa siihen, että käynte läpi sen jokaisen kohdan.” Lukekaa yhdessä perheen kanssa ”Elävä Kristus” ja keskustelkaa siitä, mitä opitte.
- S. 127 ja 97: Vanhin Quentin L. Cook opetti, että uskon perustuksemme rakennetaan ”hitaasti – yksi kerros, yksi kokemus, yksi haaste, yksi vastoinkäyminen ja yksi onnistuminen kerrallaan”. Vanhin L. Whitney Clayton sanoi: ”Pienten päivittäisten uskon tottumusten noudattaminen oikealla tavalla on paras yksittäinen keino lujittaa itseämme elämän ongelmia vastaan, olivatpa ne mitä tahansa.” Mitä voit tehdä joka päivä vahvistaaksesi uskosi perustusta? ■

Näitä valikoituja yleiskonferenssissa kerrottuja kokemuksia voi käyttää henkilökohtaisessa tutkimisessa, perheilloissa ja muussa opetuksessa. Numero viittaa puheen ensimmäiseen sivuun.

Puhuja	Kertomus
Neil L. Andersen	(58) Presidentti David O. McKay näkee näyssä Vapahtajan ja ne, "jotka ovat voittaneet maailman". Vanhin Bruce D. Porter kärsii munuaisongelmista mutta voittaa maailman Vapahtajaa kohtaan tuntemansa rakkauden ansiosta.
David A. Bednar	(67) David A. Bednar auttaa pettynyttä kotiin palannutta lähetyssaarnaajaa.
Mark A. Bragg	(36) Palomiehiet pelastavat Jeesusta Kristusta esittäviä maalauksia palavasta vaarnakeskuksesta.
M. Joseph Brough	(23) M. Joseph Brough'n isä kuulee viisaan neuvon äidiltään. Nuorena miehenä M. Joseph Brough pyrki tietämään taivaallisen Isän tahdon valmistautuessaan luopumaan koirastaan. Temppelissä M. Joseph Brough saa tietää, että taivaallinen Isä välittää hänestä.
Linda K. Burton	(12) Aviomiehensä halvaantumisen jälkeen Drusilla Hendricks huolehtii perheensä elannosta. Apuyhdistyksen johtaja palvelee muita taistellessaan syöpää vastaan.
Gérald Caussé	(75) Seminaarin ansiosta 30-vuotias Gérald Caussé saa ylennyksen. Seurakunnan jäsenet keksivät keinoja, kuinka eräs nuori mies voi palvella.
Yoon Hwan Choi	(90) Isä opettaa Yoon Hwan Choille: "Älä katso ympärillesi, katso ylös." Sunbeam Choita siunattiin, kun hänen vanhempansa palvelivat lähetytyössä. Yoon Hwan Choin kutsuminen seitsenkymmeneksi tarkoittaa sitä, että hänellä on vähemmän aikaa perhettä varten, mutta hänen poikansa on onnellinen, koska he ovat iankaikkinen perhe.
L. Whitney Clayton	(97) Nuori piispa neuvoo vaikeuksissa olevia seurakunnan jäseniä osoittamaan uskoa yksinkertaisin tavoin.
Weatherford T. Clayton	(26) Weatherford T. Clayton näkee ilon, jota vastasyntynyt vauva tuo äidille. Kaksi tyttäret saavat äitinsä kuoltua lohtua uskostaan Vapahtajaan.
Quentin L. Cook	(127) Quentin L. Cookin nelivuotias poika "[osaa] nyt tehdä kaikkea". Nuorena miehenä Quentin L. Cook saa hengellisen vahvistuksen palautetusta evankeliumista. Pysymällä uskollisena vastoinkäymisestä huolimatta Parley P. Pratt kasvaa viisaudessa ja hyveellisyydessä.
Bonnie H. Cordon	(6) Bonnie H. Cordonin pieni pojanpoika pyytää häntä lukemaan lisää pyhiä kirjoituksia. Rauha, jota Bonnie H. Cordon tuntee äitinsä rukouksen ansiosta, antaa hänelle rohkeutta turvata Herraan. Palvelemalla muita eräs syöpäpotilas saa voimaa ja rohkeutta kestää sairautensa.
Valeri V. Cordon	(55) Ollessaan nuori mies Valeri V. Cordon näkee, kuinka hänen perhettään siunataan kymmenysten maksamisesta.
Joaquin E. Costa	(112) Osallistuessaan lähetytyökeskusteluihin Joaquin E. Costa nöyrytyy ja näkee parannuksen tienä kasvuun ja onnellisuuteen.
Henry B. Eyring	(15) Nöyrät jäsenet Itävallassa antavat Pyhän Hengen valaista vajan, jossa he pitivät sakramenttikokousta. Pyhä Henki antaa Henry B. Eyringin nähdä riehakkaan pienen poikansa siten, kuten Jumala näkee hänet. (19) Paraskaan tekniikka ei korvaa henkilökohtaista ilmoitusta. (82) Henry B. Eyring luottaa lupaukseen, että Henki on hänen sydämessään ja enkelit tukevat häntä, kun hän tekee pappeuden palvelutyötä.
C. Scott Grow	(121) C. Scott Grow'n vanhemmat ja appivanhemmat palvelevat monta kertaa lähetytyössä. C. Scott Grow näkee vanhin Neal A. Maxwellin hengellisen jalostumisen.
Joy D. Jones	(87) Isoveli pitää vanhemmilleen antamansa lupauksen olla kiusaamatta viisivuotiasta siskoaan.
Carol F. McConkie	(9) Mehiläisten luokan 13-vuotias johtaja Ghanassa auttaa ystäviään kotiaskareissa, jotta he pääsevät kirkkoon.
Russell M. Nelson	(39) Lehvänsitoja pitää lupauksensa osallistua vaaran Apuyhdistyksen kokoukseen, vaikka hänet suljetaan pois osavaltion kilpailusta.
S. Mark Palmer	(114) Lähetysohjohtajana S. Mark Palmer oppii "katsahtamaan" lähetyssaarnaajiin ja rakastamaan heitä, kuten Isä ja Poika rakastavat heitä.
Ronald A. Rasband	(93) Kokoaikaisena lähetyssaarnaajana palvellessaan Ronald A. Rasband estää jalallaan erään oven sulkemisen. Vanhin Ronald A. Rasband tuntee innoitusta käydä tapaamassa kirkon jäseniä Ecuadorissa siellä tapahtuneen maanjäristyksen jälkeen ja siunata heitä. Lähetysohjohtajana Ronald A. Rasband kannustaa lähetyssaarnaajia toimimaan heti ensimmäisistä kehotuksista.
Dale G. Renlund	(29) Romaanissa <i>Kurjat</i> erään piispan osoittama myötätunto kannustaa Jean Valjeania muuttamaan elämänsä. Kun Dale G. Renlund on teini-ikäisenä Euroopassa, häntä kiusataan ja vainotaan.
Gary B. Sabin	(52) Partioipoika viettää yön kärsien kylmyydestä. Ilmatäyteinen nyrkkeilysäkki ponnahtaa pystyyn, koska "se seisoo sisäisesti pystyssä". Gary B. Sabinin isä opettaa kahta laivastoveria, joihin hänen vanhurskas esimerkinsä tekee vaikutuksen.
Ulisses Soares	(33) Kokoaikainen lähetyssaarnaaja uudistaa sitoumuksensa palvelulla Jumalaa utterasti saatuaan kuulla, että hänen siskonsa on kuollut.
Gary E. Stevenson	(117) Gary E. Stevensonin tekee vaikutuksen erään yhdeksänvuotiaan pojan perheillan oppiaihe. Pyhän Hengen kehotus pitää nuoren Gary E. Stevensonin turvassa kalkkarokäärmeiltä. Lähetysohjohtajan saama innoitus pitää lähetyssaarnaajat turvassa maanjäristyksen aikana Japanissa. Perheenjäsenet saavat lohtua Pyhäältä Hengeltä järkyttävän auto-onnettomuuden jälkeen.
Dieter F. Uchtdorf	(104) Dieter F. Uchtdorf riemuitsee Espanjan Madridin tempelin valmistumisesta, vaikka häntä ei kutsutakaan vihkimistilaisuuteen. Presidentti James E. Faust kieltää Dieter F. Uchtdorfia antamasta kirkon jäsenten ylistyksen "nousta hattuun". Presidentti J. Reuben Clark jr. neuvoo uusia johtohenkilöitä noudattamaan sääntöä numero kuusi. Entinen vaaranjohtaja tarjoutuu vapaaehtoisena siivoamaan hevosten jätöksiä kaupungin paraatissa.

Vanhin Taylor G. Godoy

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Toimittuaan useita vuosia ammatissaan vanhin Taylor G. Godoy huomasi olevansa tienristeyksessä.

Hän työskenteli hammaslääkärinä, oli perustanut oman vastaanoton ja odotti toimivansa tulevaisuudessa hammaskirurgian opettajana yliopistossa. Mutta eräs rakas ja luotettu pappesusjohtaja kutsui hänet työhön seminaari- ja instituuttiohjelmaan.

Kehittyvän uran jättäminen oli mielenkiintoinen valinta sille nuorelle hammaslääkärille, joka nyt 1. huhtikuuta 2017 hyväksyttiin johtavana auktoriteettina palvelevaksi seitsenkymmeneksi. Monet hänen ammattitovereistaan ihmettelivät, kuinka hän saattoi jättää ammattinsa.

”Mutta tiesin, että se oli oikea valinta”, hän sanoi. Sellainen uskollinen varmuus luonnehtii tätä kirkon käännynnäistä. Se, että auttaa muita löytämään evankeliumin ja oppimaan rakastamaan sitä, on osoittautunut elämää määritteleväksi mahdollisuudeksi ja siunaukseksi.

Urallaan kirkon koululaitoksessa vanhin Godoy toimi instituutinopettajana, koordinaattorina, johtajana ja maajohtajana. Viimeisimmässä tehtävässään hän toimi Etelä-Amerikan luoteisen alueen seminaarien ja instituuttien aluejohtajana.

Taylor Guillermo Godoy Atanacio syntyi Limassa Perussa vuonna 1968 Taylor Godoy ja Adalzahinda Atanacion perheeseen. Hänen isänsä kuoli, kun hän oli nuori poika, ja hänen rakas isäpuolensa Elias Rebaza kasvatti hänet. Vanhin Godoy liittyi kirkkoon 17-vuotiaana.

Palveltuaan Liman pohjoisella lähetyskentällä hän palasi kotikaupunkiinsa Arequipaan. Siellä hän ystäväystyi nuoreen naiseen nimeltä Carol Pacheco. Nämä kaksi käännynnäistä solmivat avioliiton Liman temppelissä 31. toukokuuta 1994. Heillä on kaksi lasta.

Vanhin Godoy on suorittanut hammaslääkärin tutkinnon Santa Marian katolisessa yliopistossa vuonna 1993 ja liikehallinnon maisterin tutkinnon Madridin teknisessä yliopistossa vuonna 2006.

Hän on palvellut piispana, korkean neuvoston jäsenenä, vaarnanjohtajana, vyöhykkeen tiedotusjohtajana sekä vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Vanhin Joni L. Koch

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Vanhin Joni Luiz Koch on toisen sukupolven kirkon jäsen Brasiliasta. Hänen vanhempansa, Luiz ja Etelca Gascho Koch, kävivät avioliittonsa alkuvuosina monissa paikallisissa kirkoissa etsimässä hengellistä totuutta.

Vain joitakin tunteja sen jälkeen kun vanhin Kochin äiti oli rukoillut hartaasti ja luvannut seurata Jumalaa, lähetysseuraajat saapuivat vanhin Kochin vanhempien ovelle. Hänen vanhempansa kastettiin vajaan puolen vuoden kuluttua.

Vanhin Koch, joka on syntynyt vuonna 1962, varttui Joinvillessä Santa Catarinassa Brasiliassa. Omalla vaikutuksellaan kirkon johtohenkilöt, kuten omistautunut Alkeisyhdistyksen opettaja, isällinen piispa ja uskollinen vaarnanjohtaja, auttoivat häntä sitoutumaan evankeliumin mukaiseen elämään.

Palveltuaan kokoaikaisessa lähetystyössä São Paulon pohjoisella lähetyskentällä Brasiliassa vanhin Koch opiskeli tilastotiedettä Brigham Youngin yliopistossa Provossa Utahissa Yhdysvalloissa. ”Kotimatalla Brasiliaan kävin erään ystävän seurakunnassa, ja siellä tapasin tulevan vaimoni”, vanhin Koch sanoo. ”Hän käveli luokseni ja kysyi minulta, olenko naimisissa.” Kahdeksan kuukautta kestäneen kaukoseurustelun jälkeen – ja vietettyään itse asiassa vain 15 päivää yhdessä – hän ja Liliane Michele Ludwig solmivat avioliiton 26. huhtikuuta 1988 São Paulon temppelissä. Heillä on kaksi lasta.

Valmistuttuaan BYU:sta ja suorittuaan liikkeenjohdon maisterintutkinnon vanhin Koch työskenteli kansainvälisen logistiikan alalla. 25 vuoden ajan hän toimi eri yritysten palveluksessa, kunnes hänet kutsuttiin kirkon kokoaikaiseen palvelutyöhön.

Vanhin Koch on palvellut piispana, vaarnanjohtajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä. Hän palveli Maputon lähetyskentän johtajana Mosambikissa, kun hänet kutsuttiin johtavana auktoriteettina palvelevaksi seitsenkymmeneksi.

”Todistukseni on rakentunut vähitellen ajan kuluessa evankeliumin mukaisen elämän tuomien hengellisten kokemusten ansiosta”, vanhin Koch sanoo. ”Mormonin kirja on yksi tärkeimmistä tekijöistä, joiden ansiosta minulla on luja todistus Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, Hänen kirkostaan ja profeetta Joseph Smithistä.” ■

Vanhin Adilson de Paula Parrella

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Kun vanhin Adilson de Paula Parrella oli kahdeksanvuotias, lähetysaarnajat alkoivat opettaa hänen perheelleen profeetta Joseph Smithistä ja evankeliumin palautuksesta.

”Edes lapsena minulla ei ollut epäilystäkään siitä, että Joseph Smith oli todellakin nähnyt Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen”, sanoo vanhin Parrella, joka hyväksyttiin 1. huhtikuuta 2017 johtavana auktoriteettina palvelevaksi seitsenkymmeneksi. ”Enkä ole epäillyt sitä senkään jälkeen.”

Vanhin Parrella syntyi vuonna 1962 Guarujassa Brasiliassa, Atlantin valtameren rannalla lähellä São Pauloa, Fioravante ja Vany de Paula Parrellan perheeseen.

Kumpikin hänen kahdesta isoveljestään palveli lähetystyössä. Heidän esimerkinsä ja rakastavan piispan Angelino Borges de Freitasin esimerkki tämän opastaessa häntä toimimaan Aaronin pappeuden haltijana herättivät hänessä halun palvella kokoaikaisessa lähetystyössä. Lähetystyöpalvelu vahvisti hänelle, että ”Jumala ja Hänen Poikansa ovat todellisia ja että me kaikki olemme Jumalan lapsia”.

Palveltuaan Porto Alegren lähetyskentällä Brasiliassa vanhin Parrella opiskeli Brigham Youngin yliopistossa Provossa Utahissa Yhdysvalloissa, missä hän suoritti kandidaatin tutkinnon viestinnässä ja maisterin tutkinnon liikehallinnossa. Hän toimi osastonjohtajana Kodak Polychrome Graphicsissa sekä osakkaana Korn Ferry Internationalissa. Viimeksi hän oli osakkaana Caldwell Partnersissa.

Hän solmi avioliiton Elaine Finholdtin kanssa joulukuussa 1988 São Paulon temppelissä. Heillä on viisi poikaa.

Vanhin Parrella on palvellut seurakunnanjohtajana, piispana, korkean neuvoston jäsenenä, neuvonantajana vaarnan johtokunnassa, vyöhykeseitsenkymmenenä sekä Belo Horizonten lähetyskentän johtajana Brasiliassa vuosina 2009–2012.

Siitä lähtien kun hän tapasi lähetysaarnajat, hänen elämänsä on ollut pyrkimystä ymmärtää sitä tunnetta, jonka hän koki kahdeksanvuotiaana. Kirkossa käyminen, jatkuva Jumalan sanan oppiminen ja pyrkimys elää käskyjen mukaan ovat osaltaan laajentaneet hänen näkemystään siitä totuuden pilkkahduksesta, joka hänelle annettiin lapsena. ”Tämä on todellakin Jumalan valtakunta maan päällä”, hän sanoo. ■

Vanhin John C. Pingree jr.

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Todistukseni on rakentunut ajan kuluessa, vähä vähältä, kun olen saanut vastauksia rukouksiin, tuntenut Hengen lukiessani pyhiä kirjoituksia, tehnyt parannusta ja palvellut Herraa”, sanoo vanhin John C. Pingree jr., joka hyväksyttiin 1. huhtikuuta 2017 johtavana auktoriteettina palvelevaksi seitsenkymmeneksi.

Hän syntyi vuonna 1966 Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa Carmen ja John C. Pingree sr:n perheeseen ja uskoo vanhempiensa omistautumisen muovanneen osaltaan hänen elämäänsä.

”Sinä päivänä, kun synnyin, isäni kirjoitti minulle kirjeen”, vanhin Pingree kertoo. ”Hän säästi tuon kirjeen, ja myöhemmin, kun lähdin palvelemaan kokoaikaisessa lähetystyössä, hän postitti sen minulle. Monisivuinen kirje sisälsi hänen todistuksensa ja opetuksia, joita hän halusi minun oppivan elämäni aikana. Kun luin sitä, Henki todisti minulle, että se, mitä vanhempani olivat opettaneet minulle Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista, oli totta.”

Vanhin Pingree palveli Bostonin espanjankielisellä lähetyskentällä Massachusettsissa Yhdysvalloissa.

Hän opiskeli englantia ja valtio-oppia Utahin yliopistossa ja suoritti liikehallinnon maisterintutkinnon Harvardin kauppa- korkeakoulussa. Hän solmi avioliiton Anne Pugsleyn kanssa maaliskuussa 1990, ja heillä on viisi lasta.

Suuri osa vanhin Pingreen urasta keskittyi muiden auttamiseen. Hän toimi lääketieteellisen hyväntekeväisyysjärjestön johtajana ja kahden terveydenhuoltoyrityksen varapääjohtajana.

Hän oli Houstonin lähetyskentän johtaja Texasissa Yhdysvalloissa vuosina 2011–2014 ja on palvellut vyöhykeseitsenkymmenenä, vaarnanjohtajana, piispana, vanhinten koorumin johtajana sekä instituutin- ja seminaarinopettajana.

”Herra sanoo: ‘Jos sinä haluat, sinä saat olla välikappaleena paljon hyvän tekemiseksi tämän sukupolven aikana’ (OL 11:8)”, vanhin Pingree sanoo. ”Minulle Herra sanoo: ‘Voin käyttää sinua tehdäkseen hyvää muiden ihmisten elämässä, jos annat minun tehdä sen.’ Jos etsimme tilaisuuksia, taivaallinen Isä käyttää meitä jonkun muun siunaukseksi.” ■

Vanhin Brian K. Taylor

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Brian King Taylor hyväksyttiin 1. huhtikuuta 2017 johtavana auktoriteettina palvelevaksi seitsenkymmeneksi.

Vanhin Taylor syntyi vuonna 1964 Ogdenissa Utahissa Yhdysvalloissa Lowell Moon ja Marie King Taylorin perheeseen. Hän varttui läheisessä Kaysvillissä neljäntenä viiden lapsen perheessä, joka rakasti kalastamista ja urheilua.

Hänen isoveljensä Craig sai koripallostipendin Utahin osavalttiolliseen yliopistoon Loganiin Utahiin ja yritti tehdä päätöksen, palvellako lähetystyössä vai jatkaa opiskelua yliopistossa.

”Yhtenä iltana päivällisellä sanoin [hänelle]: ’Hei, jos lähdet lähetystyöhön, niin minäkin lähden’”, vanhin Taylor muistelee. Kumpikin veli päätti palvella, ja vanhin Taylor lähti Sevillan lähetyskentälle Espanjaan.

Lähetystyönsä jälkeen vanhin Taylor pelasi Brigham Youngin yliopiston koripallojoukkueessa vuosina 1982–1984 Devin G. Durrantin kanssa, joka palvelee parhaillaan pyhäkoulun ylimmän johtokunnan jäsenenä.

Hän tapasi myös tulevan vaimonsa Jill Featherstonen BYU:ssa, jossa tämä opetti opiskelijaseurakunnassaan Evanke-liumin oppi -luokkaa. Veljensä kutsusta vanhin Taylor osallistui Jillin luokkaan ja tapasi tämän. Romanssi kehkeytyi, ja heidät vihittiin Suolajärven temppelissä 30. huhtikuuta 1987. Heillä on seitsemän lasta.

Sisar Taylor on ainoa tytär vanhin Vaughn J. Featherstonen, täysinpalvelleen johtavan auktoriteetin, ja sisar Merlene Featherstonen seitsenlapsisessa perheessä. ”He olivat vain todella hyväksyviä ja ystävällisiä”, vanhin Taylor sanoo appi-vanhemmistaan. ”Tunsin heti, että minua rakastettiin.”

Suoritettuaan kandidaatin tutkinnon BYU:ssa vanhin Taylor on perustanut lukuisia yrityksiä, kuten yrityksen, joka suunnittelee ohjelmistoa koordinoimaan hätäpuheluja turvallisuudesta vastaavien julkisten tahojen välillä.

Hän on palvellut instituutinopettajana, korkean neuvoston jäsenenä, seurakunnan Nuorten Miesten johtajana, vaarnanjoh-tajana, ja nyt saadessaan kutsun seitsemänkymmenen kooru-miin hän palveli Dallasin lähetyskentän johtajana Texasissa Yhdysvalloissa. ■

Vanhin Taniela B. Wakolo

johtavana auktoriteettina palveleva
seitsenkymmen

Vanhin Taniela Biu Wakolo on omistanut jokaisen päivän elämästään kasteensa jälkeen maaliskuussa 1994 Herran palvelukseen.

Vanhin Wakolo, joka syntyi vuonna 1967 pienellä Lomaloman saarella Laussa Fidžissä Taniela Vosa ja Temalesi Buad-romo Wakolon perheeseen, oli kuudesta lapsesta nuorin. ”Vartuin hyvin vaatimattomassa kodissa, mutta me olimme rikkaita, koska meillä oli rakkautta ja toinen toisemme”, hän sanoo.

Kun vanhin Wakolo oli 12-vuotias, hän lähti vanhempinsa kodista sisäoppilaitokseen yli 500 muun 12–19-vuotiaan nuoren miehen joukkoon. ”Se oli minulle suurenmoinen koulutus-pohja”, hän sanoo. ”Juuri siellä opin itsekuria.”

Hän seurusteli yli vuoden ajan uuden käännynnäisen, Anita Herberta Moimoin, kanssa. He solmivat avioliiton 22. elokuuta 1987 Suvassa Fidžissä.

Vanhin Wakolo ei kokenut kääntymystä hetkessä, ja heidän avioliittonsa kahdeksana ensimmäisenä vuonna hän tapasi monia lähetysaarnajia. ”Kävin läpi [lähetystyö]keskustelut neljä kertaa kahdeksan vuoden aikana”, hän sanoo. ”Minua opetti 24 lähetysaarnajaa.”

Kirkon nimeä koskeva yksinkertainen kysymys, jonka yksi noista lähetysaarnajista esitti, muutti hänen ajatuksensa kasteesta. ”Kirkon pitää olla nimetty sen omistajan mukaan”, hän sanoo. ”Se ratkaisi asian minun kohdallani.”

Vanhin Wakolo ja hänen vaimonsa sinetöitiin Nuku’alofan temppelissä Tongassa vuonna 1995. Heillä on kaksi lasta.

Vanhin Wakolon kasteen jälkeen palvelutilaisuuksia seurasi nopeasti. Kahden viikon kuluttua hänet kutsuttiin seurakun-nan Nuorten Miesten johtokuntaan ja opettamaan yhdessä vaimonsa kanssa seminaaria. Vajaan vuoden kuluttua hän otti vastaan kutsun palvella seurakunnanjohtajana. Myöhemmin hän palveli neuvonantajana vaarnan johtokunnassa, vaarnan-johtajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä. Kun hänet kutsuttiin johtavana auktoriteettina palvelevaksi seitsenkymmeneksi, hän johti Little Rockin lähetyskenttää Arkansasissa Yhdysvalloissa.

Vanhin Wakolo on opiskellut liikkeenjohtoa ja julkishallin-toja ja suorittanut maisterin tutkinnon liikkeenjohdossa. Viimeisimmässä tehtävässään hän oli kirkon Fidžin palvelukeskuksen johtaja. ■

Jean B. Bingham

Apuyhdistyksen ylijohtaja

Asuttuaan eri puolilla Yhdysvaltoja sisar Jean B. Bingham arvostaa sitä, kuinka ympäristön muuttuessa evankeliumin vaikutus on vakaa.

Hän syntyi vuonna 1952 Provossa Utahissa Yhdysvalloissa Robert ja Edith Joy Barrusin perheeseen ja varttui yhdessä kuuden siskon ja kahden veljen kanssa. Hän kävi alakoulua Texasin ja Minnesotan osavaltioissa ja päätti lukion New Jersey osavaltiossa. Hän ja hänen sisaruksensa olivat ainoita kirkon jäseniä kouluissaan, kunnes he muuttivat New Jerseyhin, jolloin hän ilokseen huomasi, että hänen luokallaan oli eräs tyttö hänen uudesta seurakunnastaan.

Kun hän ja Bruce Bingham olivat solmineet avioliiton Provon temppelissä Utahissa Yhdysvalloissa 22. joulukuuta 1972, he muuttivat Illinoisiin veli Binghamin jatkaessa opintojaan.

Veli ja sisar Binghamille syntyi kaksi lasta, ja he pitävät ominaan myös niitä muita, joiden sijaisvanhempina he ovat toimineet. Sisar Bingham suoritti opintoja pääaineenaan perhelämä, ja kun heidän nuorin lapsensa oli lukiosta, hän palasi opintojen pariin ja suoritti maisterin tutkinnon pääaineenaan opettaminen.

Sisar Bingham sai ensimmäisen tehtävän Apuyhdistyksessä pian heidän ensimmäisen lapsensa synnyttyä. ”Minut kutsuttiin opettamaan äitienvalmennuksen oppiaineita. Se oli hieno tilaisuus oppia niin muiden sisarten esimerkistä kuin myös oppikirjasta.”

Sisar Bingham matkusti laajalti palvellessaan Alkeisyhdistyksen pääneuvottelukunnan jäsenenä sekä neuvonantajana Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa. Hän on nähnyt, mitä haasteita ja siunauksia kirkon jäsenyys tuo alueilla eri puolilla maailmaa.

Hän toivoo, että Apuyhdistyksen sisaret huomaavat hyvyyden toisissaan. ”On kiusaus verrata itseämme muihin, mikä on haitallista ja vastoin sitä, mitä taivaallinen Isä haluaa meille.” Hän sanoo, että Apuyhdistys auttaa jokaista sisarta saamaan ymmärrystä siitä, kuka hän on iankaikkisessa maailmassa. ”Kun keskitämme elämämme Jeesukseen Kristukseen, me tiedämme todella, keitä me olemme”, hän sanoo. ■

Sharon Eubank

ensimmäinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Aloittaessaan uutena työntekijänä Kirkon humanitaarisissa palveluissa Sharon Eubank näki kurjuutta, murhetta ja kärsimystä, joiden vuoksi hänen oli vaikea toimia. Rukoilemalla hän oppi ymmärtämään, että vaikka hän voisi auttaa Herraa huolehtimaan lapsistaan, tuo suru ei ollut hänen vastuullaan. ”Vastuu on Jeesuksella Kristuksella. Hän kantaa tämän kuorman. He ovat Hänen kansaansa, ja Hän kuulee heidän rukouksensa ja vastaa niihin.” Tuo vastaus muutti hänen kykynsä auttaa ja palvella.

Vuosia myöhemmin sisar Eubank, kirkon humanitaariseen ohjelmaan kuuluvan LDS Charities -järjestön johtaja, on jakanut apua hädänalaisille ja edistänyt heidän omavaraisuuttaan ympäri maailman.

Hänet hyväksyttiin 1. huhtikuuta 2017 Apuyhdistyksen ylimpään johtokuntaan, mutta hän jatkaa edelleen LDS Charities -järjestön johtajana. Hän selittää, että LDS Charities -järjestön ja Apuyhdistyksen välillä on ”hieno yhdysside”, sillä Apuyhdistyksen ylimmän johtokunnan jäsenet palvelevat LDS Charities -järjestön johtokunnassa. Hänen tehtävänsä kummasakin järjestössä vahvistavat tuota yhdyssidettä.

Sharon, joka syntyi vuonna 1963 Reddingissä Kaliforniassa Yhdysvalloissa, on Mark ja Jean Eubankin seitsemästä lapsesta vanhin. Sisar Eubank varttui Bountifulissa Utahissa Yhdysvalloissa neljän hehtaarin kokoisella maatilalla, jossa Eubankin lapset poimivat aprikooseja, korjasivat sadettimia ja pääsivät helposti Utahin vuorille.

Sisar Eubank on suorittanut kandidaatin tutkinnon Brigham Youngin yliopistossa Provossa Utahissa pääaineinaan englanti ja historia, ja hän palveli Helsingin lähetyskentällä Suomessa.

Kirkon huoltotyöosastolla olevan työnsä lisäksi sisar Eubank on työskennellyt Capitol Hillillä Washington D.C:ssä Yhdysvalloissa, ollut osaomistaja pienessä liikeyrityksessä ja asunut Japanissa ja Ranskassa.

Kukin tilaisuus on ollut ”uskon harppaus”, joka on auttanut häntä oppimaan taitoja, joita hän käyttää nykyään, on suonut hänen tavata ihania ihmisiä niin kirkossa kuin sen ulkopuolellakin ja on opettanut hänet rakastamaan ja arvostamaan monia maailman kulttuureja, kieliä ja ruokia. ■

Reyna I. Aburto

toinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Sisar Reyna I. Aburto syntyi Managuassa Nicaraguassa Noel Blanco ja Delbi Cardozan perheeseen vuonna 1963. ”Vanhempani tekivät aina uutterasti töitä, jotta he voisivat elättää meidät”, sisar Aburto sanoo. ”Minulla oli hyvin onnellinen lapsuus.”

Kun hän oli yhdeksänvuotias, 23. joulukuuta 1972 juuri keskiyön mentyä Managuaa ravisteli maanjäristys. ”Minä pelastuin, koska takanani oli huonekalu, mutta jalkani jäivät jumiin.” Kuultuaan hänen ja hänen äitinsä huudot naapurit tulivat vetämään heidät ulos tuhoutuneesta savitiilirakennuksesta. Raunioista löytyi hänen isoveljensä ruumis, joka oli sängyllä hänen sänkynsä vieressä. ”Aineellinen omaisuus on vain kovin väliaikaista, mutta tärkeää on perheemme”, hän sanoo.

Kun sisar Aburto oli 21-vuotias, hän muutti perheensä kanssa Yhdysvaltoihin. Asuessaan San Franciscossa Kaliforniassa hän tutustui lähetyssaarnaajiin ja päätti tulla kirkkoon. ”Heti kun astuin sisälle siihen rakennukseen, tunsin Hengen. Oli vaarnakonferenssi, ja tunsin, että joka ainut puhe oli minulle”, hän kertoo. Hänet kastettiin vuonna 1989.

Tuohon aikaan hän tapasi Carlos Aburton, ja he ystäväystivät. He jatkoivat kirjeenvaihtoa sen jälkeen kun sisar Aburto muutti Oreemiin Utahiin. Heidät vihittiin 8. toukokuuta 1993 Jordan Riverin temppelissä Utahissa. Heillä on kolme lasta.

Sisar Aburto, joka hyväksyttiin 1. huhtikuuta 2017 Apuyhdistyksen ylimpään johtokuntaan, on toiminut käännöstyössä yli 25 vuoden ajan, muun muassa Novell Inc:ssä ja Lemoine Internationalissa. Hänellä ja hänen aviomiehellään on nykyään pieni käännöstoimisto. Hän on opiskellut insinööritieteitä Keski-Amerikan yliopistossa Managuassa neljä vuotta ja suorittanut tietotekniikan tutkinnon Utah Valleyn osavaltiollisessa korkeakoulussa vuonna 1997.

Sisar Aburto on palvellut monissa eri tehtävissä kirkossa, myös Alkeisyhdistyksen pääneuvottelukunnan jäsenenä vuosina 2012–2016. ■

Cristina B. Franco

toinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Sisar Cristina B. Franco, joka hyväksyttiin 1. huhtikuuta 2017 Alkeisyhdistyksen ylimpään johtokuntaan, oppi nuorella iällä, että jos hänellä on kysymys, hän voi kääntyä taivaallisen Isän puoleen ja pyytää vastausta rukouksessa.

”Muistan menneeni äidin luo, kun olin noin 11-vuotias, ja esittäneeni hänelle erään opillisen kysymyksen”, hän sanoo. ”Äiti vastasi kysymykseeni mutta sanoi minulle: ’Sinun ei tarvitse uskoa minun sanaani.’ Niinpä minä rukoilin ja kysyin taivaalliselta Isältä, oliko se asia totta.”

Hänen rukoukseensa vastattiin, ja siitä lähtien hän tiesi, että hänellä on taivaallinen Isä, joka rakastaa häntä ja vastaa hänen rukouksiinsa.

Cristina Beatriz Fraga syntyi vuonna 1958 Hugo R. ja Maria A. Godoy Fragan perheeseen Buenos Airesissa Argentiinassa.

Kun hän oli kolmevuotias, lähetyssaarnaajat koputtivat hänen vanhempiensa oveen. Tutkittuaan kirkkoa ja käytyään kirkossa noin kahdeksan kuukautta pariskunta liittyi kirkkoon ja alkoi kasvattaa perhettään evankeliumin piirissä. Alkeisyhdistyksessä hän tapasi Rodolfo C. Francon, lapsen, josta tuli myöhemmin hänen paras ystävänsä.

Kun sisar Franco oli 18-vuotias, hänen perheensä muutti Utahiin Yhdysvaltoihin. Tuohon aikaan hän ja Rodolfo tiesivät haluavansa mennä naimisiin, mutta Rodolfon oli palveltava jonkin aikaa Argentiinan armeijassa. He kirjoittelivat kirjeitä, ja kun Rodolfo oli päättänyt asepalveluksensa, heidät vihittiin Suolajärven temppelissä 15. joulukuuta 1978. Heillä on kolme poikaa.

Sisar Francon kelloseppäisän jalanjalkia seuraten avio- pari työskenteli kelloliikkeessä Salt Lake Cityssä lähes kolme vuosikymmentä.

Sisar Franco on palvellut monissa tehtävissä kirkossa. Vuosina 2005–2010 hän palveli Alkeisyhdistyksen pääneuvottelukunnassa, ja nyt saadessaan kutsun Alkeisyhdistyksen ylimpään johtokuntaan hän palveli aviomiehensä rinnalla tämän johtaessa Resistencian lähetyskenttää Argentiinassa. ■

Apuyhdistyksen tarkoitus

Apuyhdistys on päivittänyt tarkoitustaan koskevan lausuntonsa sanamuotoa. Nyt siinä sanotaan: "Apuyhdistys valmistaa osaltaan naisia iankaikkisen elämän siunauksiin, kun he lisäävät uskoa taivaalliseen Isään sekä Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovituksensa, vahvistavat yksilöitä, perheitä ja koteja toimituksin ja liitoin sekä työskentelevät ykseydessä auttaakseen apua tarvitsevia."

Lausunto kuvastaa lisänäkemymiä, jotka auttavat myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia naisia ymmärtämään jokaisen Apuyhdistyksen sisaren jumallisen identiteetin, iankaikkisen työn ja tarkoituksen. ■

Uusista kutsumisista ilmoitettu

Yleiskonferenssissa ilmoitettiin kuuden uuden johtavana auktoriteettina palvelevan seitsenkymmenen ja Apuyhdistyksen uuden ylimmän johtokunnan kutsumisesta sekä Alkeisyhdistyksen ylimmän johtokunnan uudelleenjärjestämisestä.

Johtavina auktoriteetteina palveleviksi seitsenkymmeniksi kutsuttiin vanhin Taylor G. Godoy, vanhin Joni L. Koch, vanhin Adilson de Paula Parrella, vanhin John C. Pingree jr., vanhin Brian K. Taylor ja vanhin Taniela B. Wakolo.

Jean B. Bingham palvelee Apuyhdistyksen ylijohtajana yhdessä

ensimmäisen neuvonantajan Sharon Eubankin ja toisen neuvonantajan Reyna I. Aburton kanssa. Ennen kutsumistaan sisar Bingham palveli ensimmäisenä neuvonantajana Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa. Bonnie H. Cordon, joka palveli toisena neuvonantajana Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, hyväksyttiin uudeksi ensimmäiseksi neuvonantajaksi ja Cristina B. Franco toiseksi neuvonantajaksi.

Elämäkertatiedot alkavat sivulta 135. Myös 36 uuden vyöhykeseitsenkymmenen kutsumisesta ilmoitettiin (ks. s. 44). ■

Viisi uutta temppeleä

Presidentti Thomas S. Monson ilmoitti suunnitelmista rakentaa viisi uutta temppeleä seuraaviin kaupunkeihin:

Brasília, Brasilia. Brasilian temppeleistä tulee kymmenes temppele Brasiliassa. Kuusi niistä on toiminnassa ja kolmesta muusta on ilmoitettu tai ne ovat rakenteilla. Yhdysvaltoja ja Meksikoa lukuun ottamatta Brasiliassa asuu enemmän myöhempien aikojen pyhiä (yli 1,3 miljoonaa) kuin missään muussa maassa. Brasiliassa on noin 211 miljoonaa asukasta.

Manilan suurkaupunkialue, Filippiinit. Tästä temppeleistä tulee toinen Manilassa ja neljäs Filippiineillä. Filippiinien asukasluku on 104 miljoonaa, josta lähes 750 000 on myöhempien aikojen pyhiä.

Nairobi, Kenia. Temppele tulee palvelemaan yli 30 000 jäsentä itäisessä Afrikassa, kuten 13 000:ta jäsentä Keniassa, jossa on 48 miljoonaa asukasta. Se nostaa Afrikassa toimivien, rakenteilla olevien tai ilmoitettujen temppelele lukumäärän kahdeksaan.

Pocatello, Idaho, Yhdysvallat. Pocatellon temppeleistä Idahossa tulee kuudes temppele Idahossa. Tässä osavaltiossa on noin 450 000 myöhempien aikojen pyhiä ja 1,7 miljoonaa asukasta.

Saratoga Springs, Utah, Yhdysvallat. Tämä temppele tulee sijaitsemaan yhdellä nopeimmin kasvavista alueista Utahissa, ja siitä tulee osavaltion 18. temppele. Utahissa, jossa sijaitsee kirkon keskustoimisto, on 2,1 miljoonaa jäsentä ja asukkaita noin 3,1 miljoonaa.

Viisi ilmoitettua temppeleä nostavat toiminnassa olevien temppelele (155) sekä ilmoitettujen, rakenteilla tai peruskorjauksessa olevien temppelele (27) kokonaisuudeksi maailmanlaajuisesti 182.

Lokakuun 2016 yleiskonferenssin jälkeen on vihitty Fort Collinsin temppele Coloradossa Yhdysvalloissa, Star Valleyn temppele Wyomingissa Yhdysvalloissa sekä Hartfordin temppele Connecticutissa Yhdysvalloissa ja Suvan temppele Fidžissä on vihitty uudelleen.

Tulevia vihkimisiä on suunniteltu seuraavasti:

Temppele	Vihkimispäivämäärä
Pariisi, Ranska	21. toukokuuta 2017
Idaho Falls, Idaho, USA	4. kesäkuuta 2017 (uudelleenvihkiminen)
Tucson, Arizona, USA	13. elokuuta 2017
Meridian, Idaho, USA	19. marraskuuta 2017
Cedar City, Utah, USA	10. joulukuuta 2017

Maanmurtotilaisuudet on pidetty Manitoban temppelellä Winnipegissä Kanadassa, Kinshasan temppelellä Kongon demokraattisessa tasavallassa, Barranquillan temppelellä Kolumbiassa, Arequipan temppelellä Perussa ja Rio de Janeiron temppelellä Brasiliassa.

Huomattakoon myös, että Rooman temppelele rakennustyöt Italiassa jatkuvat ja Jeesusken Kristuksen sekä alkuperäisten kahdentoista apostolin patsaat on sijoitettu vierailukeskukseen ja enkeli Moronin patsas temppelele huipulle. ■

Päivityksiä ja tietoa on sivustolla temples.lds.org.

Tie koulutukseen

Ensimmäinen presidenttikunta on ilmoittanut, että kirkko on perustanut uuden maailmanlaajuisen korkeamman koulutuksen järjestön nimeltä BYU - Pathway Worldwide. Uusi järjestö aloittaa toimintansa 1. toukokuuta 2017. Järjestö tarjoaa koulutusmahdollisuuksia niille, joilla ei muutoin niitä olisi.

”Pathway on silta verkossa tapahtuvan korkeakouluopetuksen maailmaan ja tie mahdollisuuksiin hankkia hyvä elanto”, sanoi presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa. ■

Lisää tietoa on sivustolla pathway.lds.org.

Apostolien maailmanlaajuinen palvelutyö jatkuu

Profeetat ja apostolit jatkavat palvelutyötä kaikkialla maailmassa (ks. OL 107:23). Kuluneen puolen vuoden aikana:

Face to Face -lähetyksessä, jonka lähetyksipaikkana oli **Palmyra New Yorkin osavaltio Yhdysvallat**, presidentti Henry B. Eyring ja vanhin Jeffrey R. Holland kannustivat kirkon nuoria hankkimaan henkilökohtaisen todistuksen. ”Oppikaa tietämään itse, että nämä asiat ovat totta”, presidentti Eyring sanoi.

Meksikossa presidentti Russell M. Nelson esiteltiin maan edustajainhuoneessa (liittokongressin alempi kamari) ja kirkkoa kiitettiin siitä hyvästä, jota se on tehnyt puolustaessaan uskonnonvapautta ja vahvistaessaan perheitä. Presidentti Nelson tapasi myös jäseniä ja lähetyssaarnaajia ja sanoi, että jäsenet ”ovat aktiivinen hyvää aikaansaava voima asuinyhteisössään”.

Arizonassa Yhdysvalloissa vanhin Dallin H. Oaks kehotti kaikkia kirkon jäseniä puolustamaan uskonnonvapautta. (Lisää tietoa on sivustolla religiousfreedom.lds.org.)

Presidentti Dieter F. Uchtdorf puhui Parleys Creekin (suahilinkielisen) seurakunnan jäsenille **Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa**. Monet seurakunnan jäsenistä ovat Afrikan maista tulleita pakolaisia, ja presidentti Uchtdorf on ollut itsekin pakolainen kaksi kertaa. ”Muistakaa aina, että missä sitten olemmekin, evankeliumissa on koti”, hän sanoi.

Vanhin M. Russell Ballard ja vanhin D. Todd Christofferson osallistuivat Salt

Mytöpäivään ylhäältä vasemmalta: vanhin Bednar puhuu kirkon jäsenten kanssa Filippiineillä, presidentti Russell M. Nelson tapaa edustajainhuoneen (Meksikon liittokongressin alemman kamarin) jäseniä keskustellakseen uskonnonvapaudesta, arvovaltainen Yhdysvalloista tulleiden mormoni- ja juutalaisjohtajien ryhmä vieraillee Israelin pääministerin Benjamin Netanjahun luona, vanhin Stevenson tervehtii erästä Nuorten voimaksi -konferenssissa Uruguayssa ohjaajana palvelevaa nuorta aikuista, nuoret osallistuvat suoraan lähetykseen vanhin Hollandin ja presidentti Eyringin kanssa Palmyrassa New Yorkissa Yhdysvalloissa, vanhin ja sisar Renlund tervehtivät sisaria kokouksessa Tongassa ja vanhin Rasband käy lasten syöpäsairaalassa Guatemalan pääkaupungissa Guatemalassa.

Lake Cityn roomalaiskatolisen hiippakunnan uuden piispan virkaanasettamisseremoniaan ja toivottivat tämän tervetulleeksi yhteisöön.

Pyhässä maassa vanhin Holland ja vanhin Quentin L. Cook liittyivät delegaatioon, jossa oli myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia johtohenkilöitä

sekä juutalaisia arvohenkilöitä Yhdysvalloista. He kokoontuivat historialliselle paikalle **Jerusalem**issä juhlistamaan sen tapahtuman 175. vuosipäivää, jolloin vanhin Orson Hyde (1805–1878) kahdentoista apostolin koorumista pyhitti maan juutalaisten kokoamispaikaksi.

Lisäksi vanhin Holland kävi tapaa-
massa jäseniä ja lähetyssaarnaajia
Japanissa, Koreassa ja Guamissa,
missä hänen mukaansa ”pystyimme
vakuuttamaan heille, että tulevaisuus
on [kirkas]”. Hän huomautti, että har-
taustilaisuuksien suorat valtakunnalliset
lähetykset ”tarjosivat sanomillemme
laajimman mahdollisen ulottuvuuden”
yhdistäen heidät kymmeniintuhansiin
jäseniin.

New Yorkissa Yhdysvalloissa van-
hin David A. Bednar osallistui avioliit-
tofoorumiin sanoen, että yksi aikamme
suurista tehtävistä – sellainen, josta eri
uskonnollisten yhteisöjen tulisi olla
yksimielisiä – on auttaa ihmisiä ymmär-
tämään avioliiton todellinen merkitys ja
tarkoitus.

Käydessään myöhempien aikojen
pyhien luona **Japanissa ja Koreassa**
vanhin Bednar sanoi, että kirkko kokee
hidasta mutta vakaata kasvua Aasiassa.
”Näiden myöhempien aikojen pyhien
uutteruus, laupeus ja uskollisuus eivät
voi olla tekemättä vaikutusta”, hän
sanoi. Lisäksi vanhin Bednar puhui
tuuhansille kirkon jäsenille ja opetti
lähetyssaarnaajia seitsemällä kirkon 21
lähetykskentästä **Filippiineillä**.

Meksikossa vanhin Neil L. Ander-
sen neuvoi kirkon jäseniä voittamaan
esteitä, jotka estävät heitä käymästä
temppelessä, pyhittävästä lepopäivää ja
vahvistamasta perhesuhteita. Hän kut-
sui heitä tuomaan Vapahtajan täydem-
min elämänsä.

Vanhin Quentin L. Cook kävi **Filip-
piineillä** – 20 vuotta sen jälkeen kun
hän oli palvellut siellä juuri kutsuttuna
johtavana auktoriteettina. Hän sanoi,
että kirkko Filippiineillä on sen jälkeen
kaksinkertaistunut kooltaan. ”Siellä,
missä oli lähetyksurakuntia, on nyt
vaarvoja”, hän sanoi. ”Lapset, joita tun-
simme silloin, ovat nyt kotiin palanneita
lähetyssaarnaajia. Kotiin palanneet

lähetyssaarnaajat ovat nyt vaaranjoh-
taji. On uskomatonta nähdä kirkon
kasvu.”

Boliviassa ja Perussa vanhin Cook
neuvoi jäseniä keskittämään uskonsa
Herraan Jeesukseen Kristukseen. Hän
sanoi, että nuoret ja nuoret naimatto-
mat aikuiset siellä ovat poikkeuksel-
lisiä ja osoittavat rakkautta Vapahta-
jaan, Hänen sovituksensa ja Hänen
ylösnousemukseensa.

Vanhin Gary E. Stevenson sanoo,
että hänen käyntinsä Afrikan läntisellä
vyöhykkeellä tarjosi tilaisuuden pohtia
sitä rakkautta ja iloa, jota myöhempien
aikojen pyhät löytävät evankeliumista
kohtaamistaan ”haasteista ja vastoin-
käymisistä” huolimatta.

Myöhemmin **Uruguayssa, Chilessä**
ja **Argentiinassa** vanhin Stevenson
puhui Nuorten voimaksi -konferens-
sissa. Hän sanoi, että monet nuoret
”tekevät päätöksiä lähteä lähetystyöhön
ja pysyä lujana tavoitteessaan solmia
temppeleivioliitto ja – [hankkia]
korkeakoulututkinto”.

Vanhin Ronald A. Rasband neuvoi
jäseniä ja lähetyssaarnaajia **Keski-
Amerikan vyöhykkeellä** pysymään
uskollisina liitoilleen ja katsomaan
Herraan myrskyisinä aikoina. Hän kävi
lasten syöpäsairaalassa **Guatemalassa**,
piti pääpuheen kirkon järjestämässä
uskonnonvapaussymposiumissa **El
Salvadorissa** ja tapasi **Nicaraguan**
presidentin.

Tongassa vanhin Dale G. Renlund
tapasi kuningattaren ja muita kunin-
kaallisen perheen jäseniä. Hän kävi
myös **Australiassa** ja **Uudessa-See-
lannissa**, missä jäsenet pyysivät häntä
välittämään rakkaat terveisensä presi-
denti Thomas S. Monsonille. ■

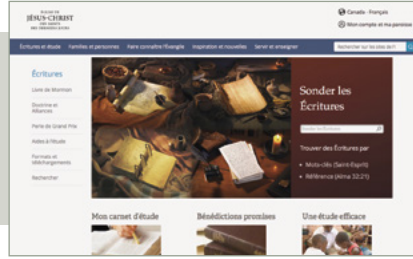
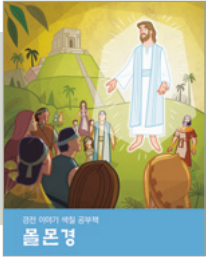
*Päivitettyä tietoa näiden kirkon johtohenkilöiden
palvelutyöstä on heidän kunkin Facebook-sivul-
laan sekä sivustolla prophets.lds.org.*

Parempia lähetyssaarnaajia, parempia opettajia

Maailmanlaajuisessa lähetyk-
sessä lähes 71 000 lähe-
tyssaarnaajavanhinta ja -sarta
422 lähetyksentällä saivat kou-
lutusta siitä, kuinka olla parempi
lähetyssaarnaaja ja parempi
opettaja. Koulutuksen yhteydessä
ilmoitettiin ensimmäisen president-
tikunnan ja kahdentoista apostolin
koorumin hyväksymistä muutok-
sista. Uusi päivittäinen aikataulu
antaa enemmän joustavuutta
lähetyssaarnaajien ajankäyttöön,
ja aikataulua voidaan mukaut-
taa paremmin palvelualueen
olosuhteisiin.

Aiempaa joustavamman
aikataulun tarkoituksena on
auttaa lähetyssaarnaajia lisäämään
päivittäistä tuottavuutta, asetta-
maan innoitetumpia tavoitteita,
suunnittelemaan tehokkaammin,
olemaan terveempiä ja käyttämään
tahdonvapauttaan vanhurskaiden
päästösten tekemiseen siitä, kuinka
he parhaiten käyttävät aikaansa.
Se myös sallii heidän olla ulkona
työssä pidempään.

Toinen ilmoitettu muutos koski
vähennystä niiden ”kehityssuun-
talukujen” määrässä, joita lähe-
tyssaarnaajat käyttävät raportoi-
dakseen edistymisestä työssään.
Lähetyssaarnaajille muistutettiin,
että kaikki julkaisussa *Saarnatkaa
minun evankeliumiani* olevat peri-
aatteet ovat tärkeitä ja niitä tulee
käyttää. ■

Opettaminen Vapahtajan tavalla

Uusia tuotteita ja lähdeaineistoa

Seuuraavassa on yhteenveto uusista tuotteista ja lähdeaineistosta, joita kirkko on tuonut äskettäin saataville.

Pyhien kirjoitusten kertomuksia ja värityskirjoja. Kannustaakseen yksilöitä ja perheitä tutkimaan pyhiä kirjoituksia kirkko julkaisee uutta pyhien kirjoitusten kertomuksia sisältävää lähdeaineistoa, ensimmäisenä sarjan värityskirjoja, jotka on tarkoitettu 2–8-vuotiaille lapsille. Ilmaisia PDF-versioita on sivustolla scripturestories.lds.org ja painettuja versioita voi tilata osoitteesta store.lds.org sekä jakelupalvelukeskuksista.

Värityskirjat käännetään kielille, joilla MAP-kirkko on julkaissut pyhien kirjoitusten laitoksia. Käännetty versiot tulevat saataville vuoden 2017 aikana alkaen espanjan, italian, japanin, (perinteisin merkein kirjoitetun) kiinan, korean, portugalin, ranskan, saksan ja venäjän kielistä.

Pyhät kirjoitukset. Ensimmäinen presidenttikunta on ilmoittanut pyhien kirjoitusten kolmoissidoksen uudesta ranskankielisestä käännöksestä, joka on saatavilla osoitteessa ecritures.lds.org ja Evankeliumiaiheinen kirjasto -mobiilisovelluksessa. Käännöksessä on vähäinen muutos toisen sakramenttirikouksen sanoihin. Ensimmäinen presidenttikunta ilmoitti myös, että kroaattikielinen käännös kolmoissidoksesta on saatavilla verkossa. Kolmoissidoksen painetut islannin-, kroaatin- ja venäjänkieliset laitokset ovat myös tulleet äskettäin saataville.

Apua perheille siihen, kuinka käsitellä samaan sukupuoleen kohdistuvaa viehtymystä. Uudella sivustolla

mormonandgay.lds.org oleva aineisto sekä päivitetty evankeliumiaiheinen tutkielma samaan sukupuoleen kohdistuvasta viehtymyksestä (englanniksi) auttavat jäseniä suhtautumaan hienotunteisesti ja huomaavaisesti, kun he kohtaavat omassa perheessään, muiden kirkon jäsenten keskuudessa tai muualla samaan sukupuoleen kohdistuvaa viehtymystä. Sivustolla on myös usein esitetyjä kysymyksiä ja kirkon opetuksia.

Päivitetty Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovellus. Sovelluksessa, jota jäsenet käyttävät ympäri maailman tutkiakseen pyhiä kirjoituksia, konferenssi-puheita ja muuta aineistoa, julkaistiin äskettäin merkittävä päivitys sekä iOS- että Android-laitteille. Versiossa 4 tutkimisen apuneuvoja on aiempaa helpompi käyttää, ominaisuudet ja toiminnot ovat yhtenäisempiä ja saatavilla on uusia opastusohjelmia videoina. Koska merkintöjä voi nyt lisätä kaikkeen sisältöön, voit korostaa, lisätä kommentteja, linkittää ja merkitä tunnisteilla kaikkea sisältöä sekä järjestää sitä muistikirjoiksi. Voit lisätä merkintöjä videoihin, pyhien kirjoitusten lukujen johdantoihin ja tutkimisen apuneuvoihin, luetteloihin eri oppikirjoissa, kirkon ja Alkeisyhdistyksen lauluihin ja moniin muihin.

Päivitetty LDS Tools -sovellus. LDS Tools -mobiilisovelluksen version 3.2.0 ansiosta on helpompaa käydä temppeleissä. Uusien ominaisuuksien avulla jäsenet voivat nähdä oman temppeleinsä, löytää viisi lähintä temppeleä, ottaa yhteyttä temppeleihin tai saada selville, milloin se on aikataulun mukaan suljettu, ja saada muistutuksen ennen kuin temppeleisuositus vanhenee. ■

”**M**e kaikki haluamme opettaa siten kuin Jeesus opetti”, vanhin Jeffrey R. Holland kahden-toista apostolin koorumista sanoi maailmanlaajuisessa opettajille tarkoitetussa lähetyksessä 5. marraskuuta 2016. ”Hänen opetuksensa oli yksinkertaista, suoraa ja vaikuttavaa.”

Vanhin Holland sanoi, että lähdeaineisto *Opettaminen Vapahtajan tavalla* parantaa osaltaan opettamista kirkossa. Samoin tekevät opettajaneuvoston kokoukset ja uuden opettajan perehdyttäminen, joita käsiteltiin lähetyksessä. Lähetyksen saatavana kymmenellä kielellä osoitteessa teach.lds.org, jossa on myös monia videoita ja muuta aineistoa opetuksen vahvistamiseksi. Suomenkielisellä sivustolla opettaminen.lds.org on myös paljon aineistoa. ■

PERHE

JULISTUS

MAAILMALLE

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN JEEUSKEN KRISTUKSEN KIRKON ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA JA KAHDENTOISTA APOSTOLIN NEUVOSTO

ME, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin neuvosto, julistamme juhlallisesti, että avioliitto miehen ja naisen välillä on Jumalan säätämä ja että perhe on keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa Hänen lastensa iankaikkiseksi päämääräksi.

KAIKKI IHMISET – miehet ja naiset – on luotu Jumalan kuvaksi. Jokainen heistä on taivaallisten vanhempien rakas henkipoika tai -tytär, ja sellaisena jokaisella on jumalallinen luonne ja päämäärä. Sukupuoli on yksilön kuolevaisuutta edeltävän, kuolevaisuuden aikaisen ja iankaikkisen identiteetin ja tarkoituksen oleellinen ominaisuus.

KUOLEVAISUUTTA EDELTÄVÄSSÄ MAAILMASSA henkipojat ja -tytöt tunsivat Jumalan iankaikkisena Isänään ja palvelivat Häntä sellaisena sekä hyväksyivät Hänen suunnitelmansa, jonka mukaan Hänen lapsensa voivat saada fyysisen ruumiin ja saada maanpäällistä kokemusta edistyäkseen kohti täydellisyyttä ja toteuttaakseen lopulta jumalallisen päämääränsä iankaikkisen elämän perillisinä. Jumalallinen onnensuunnitelma tekee mahdolliseksi perhesuhteiden jatkumisen haudan tuolla puolen. Pyhissä temppeleissä tarjolla olevat pyhät toimitukset ja liitot suovat yksilöille mahdollisuuden palata Jumalan kasvojen eteen ja perheille mahdollisuuden tulla liitettyksi yhteen iankaikkisuudeksi.

ENSIMMÄINEN KÄSKY, jonka Jumala antoi Aadamille ja Eevalle, koski heidän mahdollisuuttaan aviomiehenä ja vaimona tulla vanhemmiksi. Me julistamme, että Jumalan lapsilleen antama käsky lisääntyä ja täyttää maa on yhä voimassa. Me julistamme tämän lisäksi Jumalan määränneen, että pyhiä lisääntymisen voimia tulee käyttää ainoastaan miehen ja naisen kesken, jotka on laillisesti vihitty aviomieheksi ja vaimoksi.

ME JULISTAMME, että keino, jolla kuolevainen elämä luodaan, on Jumalan säätämä. Me vahvistamme, että elämä on pyhä ja että se on tärkeä Jumalan iankaikkisessa suunnitelmassa.

AVIOMIEHELLÄ JA VAIMOLLA on vakava velvollisuus rakastaa toinen toistaan ja huolehtia toisistaan sekä rakastaa lapsiaan

ja huolehtia heistä. "Lapset ovat Herran lahja" (Ps. 127:3). Vanhemmilla on pyhä velvollisuus kasvattaa lapsensa rakkaudessa ja vanhurskaudessa, huolehtia heidän fyysisistä ja hengellisistä tarpeistaan ja opettaa heitä rakastamaan ja palvelemaan toisiaan, noudattamaan Jumalan käskyjä ja olemaan lainkuuliaisia kansalaisia, missä tahansa he asuvatkin. Aviomiehiä ja vaimoja – äitejä ja isiä – pidetään Jumalan edessä tilivelvollisina näiden velvollisuuksien täyttämistä.

PERHE on Jumalan säätämä. Hänen iankaikkisessa suunnitelmassaan on olennaista miehen ja naisen välinen avioliitto. Lapsilla on oikeus syntyä avioliitossa ja saada kasvatuksensa sellaiselta isältä ja äidiltä, jotka pitävät avioliittolupaukset kunnialla olemalla täysin uskollisia. Perhe-elämän onni saavutetaan todennäköisimmin silloin, kun sen perustana ovat Herran Jeesuksen Kristuksen opetukset. Onnistuneet avioliitot ja perheet perustuvat uskon, rukouksen, parannuksen, anteeksiannon, kunnioituksen, rakkauden, myötätunnon, työn ja tervehkeisen virkistystoiminnan periaatteille ja säilyvät näitä periaatteita noudattamalla. Jumalallisen suunnitelman mukaan isän on määrä johtaa perhettään rakkaudessa ja vanhurskaudessa, ja hän on velvollinen suojelemaan perhettään ja huolehtimaan sen toimeentulosta. Äiti on ensisijaisesti vastuussa lastensa hoidamisesta. Näissä pyhissä tehtävissä isillä ja äideillä on velvollisuus auttaa toisiaan tasavertaisina kumppaneina. Vamma, kuolema tai muut olosuhteet saattavat vaatia yksilöllisiä sovelutuksia. Sukulaisten tulisi tarvittaessa antaa tukeaan.

ME VAROITAMME siitä, että ne, jotka rikkovat siveyden liittoja, jotka kohtelevat pahasti puolisoaan tai jälkeläisiään tai jotka jättävät perhevelvollisuudet täyttämättä, seisovat eräänä päivänä tilivelvollisina Jumalan edessä. Varoitamme edelleen, että perheen hajoaminen tuo yksilöille, yhteisöille ja kansakunnille ne onnettomuudet, joista muinaiset ja nykyiset profeetat ovat ennustaneet.

ME VETOAMME vastuuntuntoisiin kansalaisiin ja viranhaltijoihin kaikkialla sellaisten toimenpiteiden edistämiseksi, joiden tarkoituksena on ylläpitää ja vahvistaa perhettä yhteiskunnan perusyksikkönä.

Presidentti Gordon B. Hinckley luki tämän julistuksen osana sanomaansa yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa 23. syyskuuta 1995 Salt Lake Cityssä Utahissa.

”Me elämme suurten ongelmien ja jumalattomuuden aikaa. Mikä suojelee meitä synniltä ja pahuudelta, jotka ovat levinneet niin laajalle maailmassa nykyään?” presidentti Thomas S. Monson kysyi kirkon 187. vuosikonferenssissa. ”Julistan, että luja todistus Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen evankeliumistaan auttaa meitä pääsemään turvaan. – – Pyydän hartaasti meitä jokaista rukoillen tutkimaan ja pohtimaan Mormonin kirjaa joka päivä. Kun teemme niin, pystymme kuulemaan Hengen äänen, vastustamaan kiusausta, voittamaan epäilyksen ja pelon ja saamaan taivaan apua elämässämme.”

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO